

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

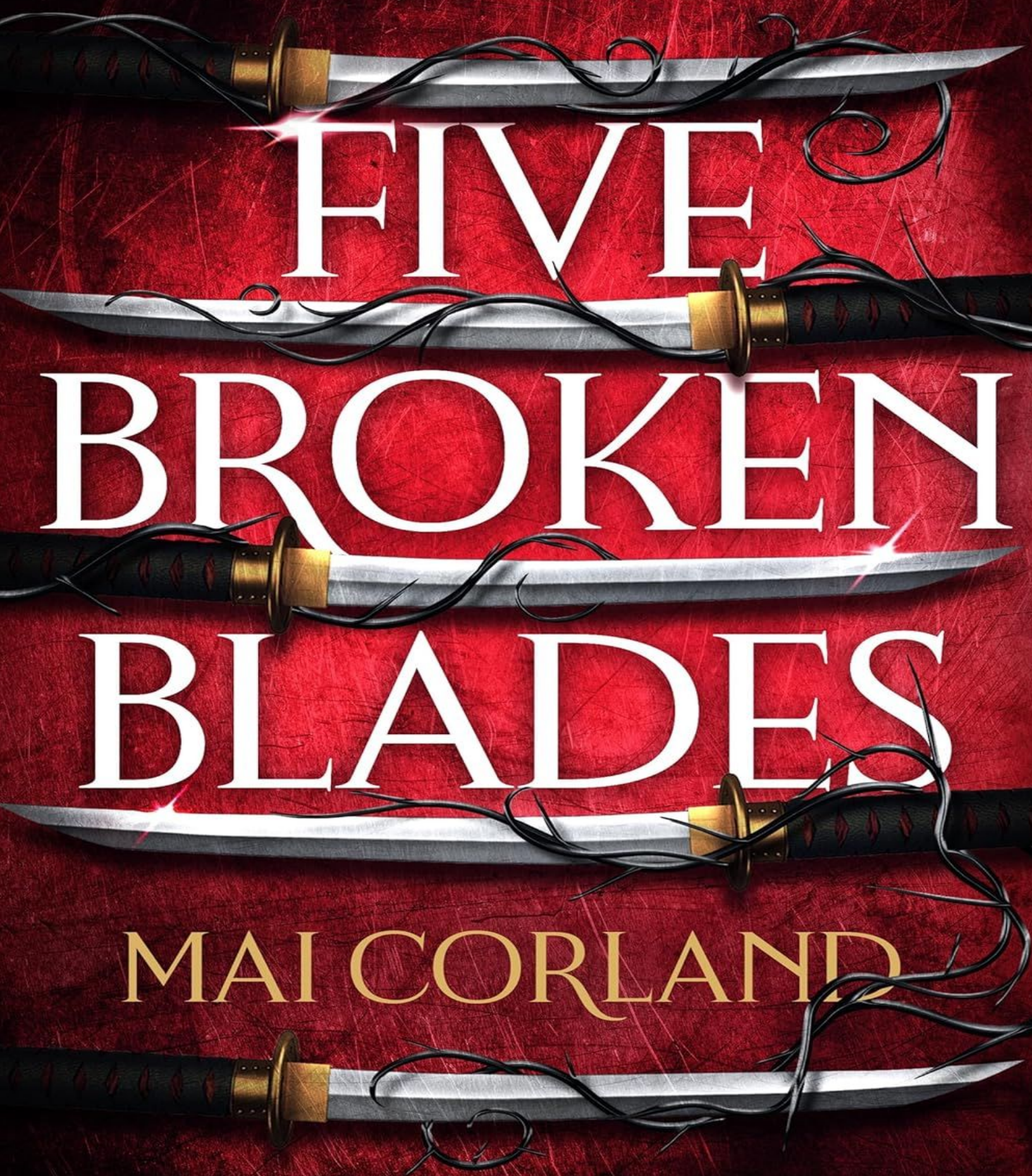
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only one can take the crown.

FIVE BROKEN BLADES

MAI CORLAND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

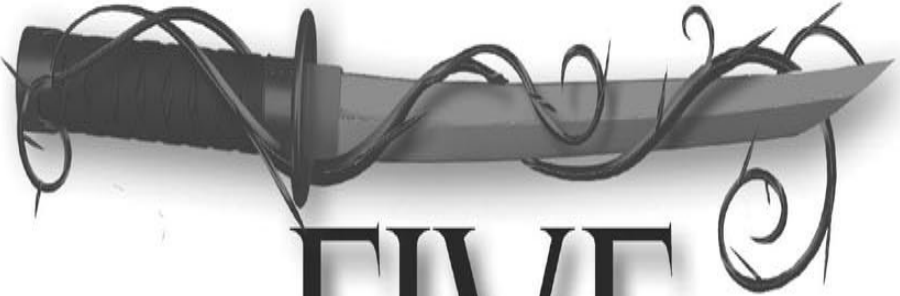
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

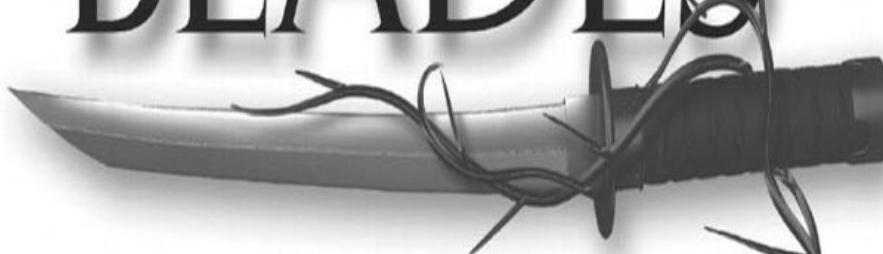
FIVE

BROKEN

BLADES

MAI CORLAND

Kalbim, güneşim ve çelik
adamım için

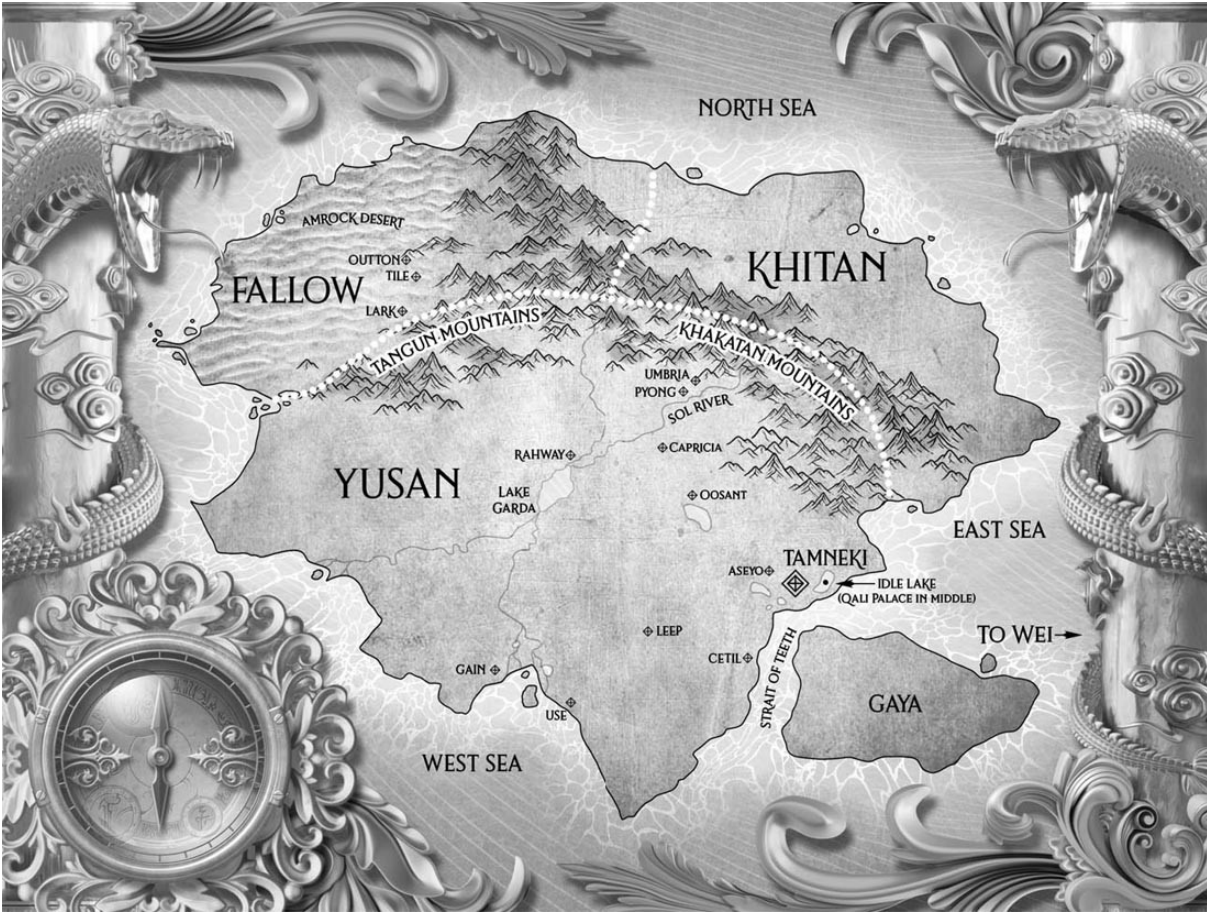
İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Bölüm On Altıncı n
n Bölüm OYedinci
Bölüm Yirminci
Bölüm
OBölümBölüm O
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Yirmi
ÜçDört Bölüm Beş
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi YediAltı

Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Bölüm
OtuzOtuz BirOtuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Bölüm İki Bölüm
Bölüm DörtÜç Bölüm
Beş Bölüm Altı Otuz
Bölüm Sekiz Yedi Otuz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk KırkBölüm
Bir Bölüm İki
BölümÜç Bölüm Dört
BölümBeş Bölüm Kırk
Altı Bölüm Kırk
YediKırk Kırk Bölüm
Elli BirElli Elli
ElliSekiz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
İki Bölüm Bölüm
DokuzElliÜçDört
Bölüm Elli Beş Bölüm
AltıElli Elli YediElli
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm İki
Bölüm SekizElli Dokuz
Bölüm AltmışAltmış
Altmış Altmış BirÜç

Altmış Dört Bölüm
Altmış Altmış Altı
BölümBeş Bölüm Altmış
Altmış Bölüm Altmış
Dokuz Yedi Bölüm
Sekiz Bölüm Yetmiş
Yetmiş Yetmiş Yetmiş
Yetmiş YetmişBölüm
Bir Bölüm İki BölümÜç
Bölüm Dört BölümBeş
Yetmiş Altı Bölüm
Yetmiş Yedi Yetmiş
Yetmiş Bölüm Sekiz
Bölüm Dokuz Bölüm
Seksen Bölüm Seksen
Bir Seksen Seksen
Seksen Seksen Seksen
Bölüm İki Bölüm Üç
Bölüm Dört BölümBeş
BölümAltı Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazarın
Notu
Telif Hakkı

BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO UMBRIA ŞEHİRİ, YUSAN

G Kan için eski - bu benim reklamım ve yaşadığım kelimeler.

Tüccar yavaşça altınları sayıyor, her bir sikke avucuna düşerken eldivenli elleri titriyor. Benden biraz daha uzun, ama omuzlarım iki kat daha geniş.

"Acele et. Bütün gece bekleyemem," diyorum.

Derin sesim onu irkiltiyor ve iki bronz para yere düşüyor. Paraların yuvarlanmasına izin veriyor ama onları kovalamayı düşünmek için duraklıyor. On Cehennem. Bu iş iki ömür sürecek.

Sonunda parayı elime sıkıştırıp kırık burun ve bacağın parasını ödüyor. Sonra kürklü pelerini gece rüzgârında dalgalanarak uzaklaşıyor. Kiralık kas gücü olmak asil bir yaşam değil, ama üst sınıf da harika değil.

İsle kaplı binalar arasında ilerlerken altınlarımı sayıyorum. Hepsi orada. Parayı bozuk para cüzdanıma koyup ceketimin iç cebine sokuyorum. Arkamda, son kurbanım sokağın karanlığında inliyor. Bu gürültüye devam ederse, hael kuşları sabah olmadan onu gagalayıp temizleyecek. Ve zengin tüccar herif öldürmek için para ödemedi.

"Şu gürültüyü keser misin?" Dedim.

Sızlanmalar kesiliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. Sustu - ya benim davranışlarımdan ya da acısından dolayı sustu.

Yardım etmek için geri dönmeyi düşünüyorum. Bunu hep düşünürüm. Ama bu beni ilgilendirmez. İşlerim bittikten sonra ne olacağı benim sorunum değil. Ya da tüccarın neden ilk etapta bir mesaj göndermek istediği.

Bunlar hiçbir yere çıkmayan yollar. Ve benim gitmem gereken bir yer var.

Boğumlu ellerime ılık bir nefes üflüyorum. Bu lanet soğuk. Arnavut kaldırımli sokaklarda ayaz parlıyor ve akan sular çoktan donmaya başlamış. Bu sıkışık şehirde ne kadar ağaç varsa çoktan çıplak kalmış. Umbria'da kış çabuk gelir. Ama sonra, ölüm her zaman gelir.

Muhtemelen sıcak tutan eldivenler almalıyım, ama bir gümüş mun'u bile elden çıkarma düşüncesi midemi bulandırıyor. Her bozuk para önemli ve zaten lüks şeylere de ihtiyacım yok.

Inch Sokağı'na geldiğimde, iyi giyimli iki çift etrafımdan ayrılıyor. Hepsi kürklü ve pahalı, tüylü şapkalar takıyor. Harika. Beni bir kenara bırakıyorlar, sonra da bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi kaçışıyorlar. Sanırım cüsem insanların gözünü korkutmuyorsa, yüzümü bölen yara izi işe yarıyor. İnsanlar uzak duruyor.

Güzel.

Homurdanarak, Butcher & Ale'nin ağır ahşap kapısını omuzlarımla açtım. Daha temiz, daha güzel ve daha iyi yemekleri olan yerlerde bulundum ama o barlar bana uymuyor. Meyhane sıcak olmadan sıcak ve gürültülü olmadan gürültülü ve ihtiyacım olan tek şey bu. Butcher & Ale benim evim. On yıl önce iş yapmaya başladığım yer. On beş yaşına bastıktan hemen sonra köşede bir dükkân açtım; yüzümde hiç yara izi yokken kaslarım kırk kilo azalmıştı. Burada ne yaptığımı biliyorlar ama burayı güvende tuttuğum için görmezden geliyorlar.

Barın sonundaki her zamanki tabureme oturdum. Yuri beni görüyor ve bana bir bira dolduruyor. Kırk yaşında da olabilir, altmış yaşında da.

O kel kafayla kim bilir. Ama konuşkan bir tip değil ve bu hoşuma gidiyor.

Birasını yıpranmış tahtanın üzerinde kaydırıyor. Bardak çoğunlukla temiz. "Biri seni arıyordu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve bir yudum bira içiyorum. Birileri her zaman beni arıyor; dövüşmek, incitmek, öldürmek için. Bu yeni bir şey değil. "Neden umurumda olsun ki?"

Yuri bar havlusunu omzuna atar ve öne doğru eğilir. "O bir kızdı."

İçmeyi bıraktım. Kalbim güm güm atıyor ve sonra boğazımda düğümleniyor. Onu geri indirip sakın davranıyorum. "Neye benziyordu?"

"Güzel," diyor Yuri. Pek de yardımcı bir tanım değil. Elimi yumruk yapıp bakıyorum. Gözleri açılıyor ve bir süre önce başka birinin kırdığı burnunu ovuşturuyor. Sonra gevezeliğe başlıyor. "Benim boylarımda, iri kahverengi gözlü, kısa siyah saçlı. Senin yaşlarında, yirmili yaşların ortalarında. Kırmızı kadife pelerinli."

Yutkunuyorum, sözlerini sindiriyorum. Uzun boylu, yirmili yaşlarında bir kızın beni sorması alışılmadık bir şey. Ve sanırım "güzel" bir fark yaratıyor - en son ne zaman güzel bir kızın beni aradığını hatırlayamıyorum. Belki de eski bir erkek arkadaşına ders vermek ya da başka bir kızdan intikam almak istiyordur. Yine de kızları incitmem.

"Black Shoe Inn'de kalıyor," diye ekliyor Yuri.

Belki de tüm Umbria'daki en güzel yer. Yani parası var ve buralı değil ama bir şekilde beni araması gerektiğini biliyor. Al bakalım. Bu bela kokuyor.

"İlgilenmiyorum," diyorum.

Yuri omuz silkiyor. "Sen ."

Başka bir müşteriye hizmet etmek için barda dolaşıyor. Yaşına göre yaşlı görünen bir adam benden dört adım aşağıdaki tabureye oturuyor. Sadece Yuri ile göz teması kuruyor, demek ki o da buraya yalnız içmeye gelmiş. Bazen üzüntülerini ortak bir bira fıçısında boğmak daha az yalnız hissettiriyor. Bar kalabalığının içinde kaybolmak. Kimseye tek kelime etmesen bile. Çoğu gece, bu benim.

Ama bu gece ortadan kaybolamam. Ne kadar içersem içeyim unutamayacağım zamanlardan biri içten içe biliyorum. Öyleyse neden yarın gözlerimin arkasına vuracak bir baş ağrısı vereyim ki kendime?

Biramı içiyorum, tortularını bırakıyorum. Bardan geriye doğru itiyorum, taburenin ayakları yapışkan zemini kazıyor. "Ben gidiyorum buradan."

Yuri'nin gür kaşları kalkıyor. Sanki kafasına alamadığı şey onun yerine yüzüne gitmiş gibi. "Şimdiden mi?"

Şaşırmakta haklı. Normalde köşeme çekilip bir sonraki işimin gelmesini beklerken birkaç bira içerim. Belanın her zaman beni bulmanın bir yolu vardır. Genelde çabuk olur ama bazen dört bira içmem gerekir. Bu gece, sadece bir tane.

"Baş ağrısı." Başımın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi şakağıma vuruyorum. Ama bu bir yalan. Bir o yana bir bu yana dönen boncuk gözlerine bakılırsa Yuri buna bir an bile inanmıyor.

Ama başını sallıyor. "İyi geceler, Royo."

Gitmek için bir adım attım ve garip bir şey oldu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi bir his kaplıyor içimi. Gözümün ucuyla, kırmızı bir bulanıklık gördüğüme yemin edebilirim. Gözlerimi kırpttırıyorum, etrafıma bakıyorum, sonra bar aynasına bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Sadece yaralı yüzüm ve kırpılmış kafam bana bakıyor. Görünürde kırmızı bir şey yoktu. Başımı salladım. Bu gece gerçekten çok kötüyüm. En iyisi şimdi gideyim.

Butcher & Ale'den çıkıp soğuk sokağı geri dönüyorum. Yakında botlarımın bağcıklarını onarmam gerekecek, muhtemelen deriyi tekrar yamalamalıyım - hala biraz aşınmış durumdalar.

Yemin ederim ben içerideyken hava daha da soğudu. Verdiğim nefes havada küçük sisler oluşturuyor. Yürürken ellerime tekrar sıcak bir nefes üflüyorum.

Beş blok yanlış yöne gittikten sonra Black Shoe Inn'in önünden geçiyorum. Elimde olmadan yavaşlıyorum ve pencerelerde parlayan lambalara bakıyorum. Merak ediyorum... sonra başımı sallıyorum.

Ne yapıyorum ben? Ne arıyorum ki ben?

Kaçmak için iki kez yürüdüm. Çok şüpheli. Çok yanlış. İçgüdülerim her zaman haklıdır ve taşıdığım yaralar, içgüdülerimi görmezden geldiğim zamanları hatırlatıyor. Son sefer bana her şeye mal oldu. Bunu bir daha yapmayacağım.

Şehrin ucuz ucundaki kulübeme Avalon Yolu boyunca yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşle ulaşıyorum. İş bölgesinden ayrıldıkça binalar daha köhne, daha küçük hale geliyor. Umbria, ben çocukken Kral Joon iktidara geldiğinden beri yokuş aşağı gidiyor. Tüm ülke öyle.

Yol kıvrılıyor ve sonra solumda nehir var. Suyu yakın olmanın güzel olacağını düşünürsünüz ama Umbria'da değil. Elimizdeki tek su yolu kirli Sol Nehri. İnsanlar saksılarını boşaltıp çöplerini içine atıyorlar. Ve suyun pis kıyıyı yaladığını duyacak kadar yakın olduğunuzda daha da soğuk, kemiklerinizi ürpertecek türden.

Adımlarımın ve etrafımın farkında olmaya çalışıyorum. Umbria'da çetelerden, benim gibi adamlardan, hael kuşlarından, uyurgezer yakalanmak için çok fazla tehlike var. Ama ben oyundan çıktım. Dikkatim dağıldı.

Yuri'yi suçluyorum. O bir barmen, haberci değil. Tüm bu gürültüyü kendine saklayabilirdi.

Ama Yuri'ye gerçekten kızgın değilim. Gerçek şu ki, onu düşünüyorum. Yuri kız olduğunu söylediğinde umutlandım. Ve umut keskin bir bıçaktır. Umut kırık camdan hayalleri bir araya getirir ama gerçek gelip onları tekrar parçalar. Umut en acımasız cezadır. Çünkü umut olmadan, biliyorum: Bu o değil, seni aptal. O olamaz. Asla olamaz.

Çünkü onu ben öldürdüm.

İKİNCİ BÖLÜM

EUYN OUTTON ŞEHRİ, NADAS

IAvlanıyorum.

Outton pazar yerinde hafif adımlarla ilerlerken kaderin bu acımasız cilvesine sakallarımın içinde sessizce gülüyorum. Bir zamanlar ödüllü bir avcıydım, krala göre Yusan'ın en iyisiydim. Ve şimdi buradayım, çorak topraklarda, Fallow'dayım ve ben bir avım.

Kimseye açık görüş alanı vermemek için siper olarak kalasları kullanarak yana doğru daldım. Son üç yılımı başıma konan yirmi bin altınlık ödülü birilerinin toplamasını engellemeye çalışarak geçirdim. En azından pazar denen bu anlamsız bataklık yardımcı oluyor.

Outton pazarı, bir gemiden kurtarabildikleri keresteler ve kumaşlarla bir gecede aceleyle bir araya getirilmiş ve ertesi sabah yüz yıl boyunca bu şekilde bırakmaya karar vermişler gibi görünüyor. Yusan'daki pazarların da aynı şekilde acımasız ve baştan savma olup olmadığını merak ediyorum. Hiç birine adımımı atmadım çünkü her zaman bizim için alışveriş yapan hizmetçilerimiz vardı. Aslında istediğimiz her şeyi yapan hizmetçiler. Ama artık böyle bir hayatım yok. Sadece unutamadığım bir hayat.

Tezgâhın arkasındaki huysuz görünümlü adam tarafından satılan tabaklanmış derilerin olduğu bir tezgâhın önünden geçiyorum. Bana başıyla selam veriyor, ben de ona başımla karşılık veriyorum. Onu daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum. Benimkini sormasın diye sormadım.

Bugün bir şey satın almayacağım belli olduğunda beni görmezden geliyor ve elinde bir bıçakla hafif parmakları taramaya devam ediyor. Kralın olmadığı Fallow'da adalet bireysel olarak yerine getirilir.

İzlendiğim hissi tüylerimi diken diken ediyor. Takip edilip edilmediğimi anlamak için sol omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum. Hiçbir şey yok.

Gürültülü tavukları ve aromatik baharatları geçerek devam ediyorum. Çizmelerim tozlu toprakta ilerlerken karanfil ve kakule kokuları baskın geliyor. Sağ omzumun üzerinden bakarken kuru hurmaları düşünüyormuş gibi yapıyorum. Hâlâ hiçbir şey yok. Sıradan bir manzaradan başka bir şey yok. Kaba saba elbiseler giymiş, başlarının üzerinde eşya taşıyan yorgun kadınlar ve mal ya da iyi bir kavga arayan sakallı adamlar. Burada çocuklar nadirdir ve gördüklerim de pis küçük yankesicilerdir.

Ama bugün çantam için endişelenmiyorum. Boynum için endişeleniyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve ağzım toprak kadar kuru. Ama sorun güneş değil. Sorun, böyle güpegündüz dışarıda hedef olmam. Köylülerin arasına karışmak istiyorum ama henüz bu numarada ustalaşamadım. Birlikte yürüyorum a kaput kapsayan benim siyah saç ve tozlu Herkes gibi tuniğimi ve pantolonumu kum kaplıyor, ama bende sıradan olmayı reddeden bir şey var. Ben geçerken iki kadın bana bakıyor. Bir tehdit olup olmadığını anlamak için dönüp pişmiş toprak binaların çatılarını tarıyorum ama sadece bana bakıyorlar. Çünkü yüz hatlarım, davranışlarım çok ince, başım çok uzun. Üç yıldır Fallow'da sıkışıp kaldım ve hala onlar gibi kambur yürümüyorum. Omuzlarım yükten çökmeyi reddediyor. Denediğimde

Sahte, güzel küçük hancı her zaman gözlerini kısar ve sarhoş olup olmadığını sorar - sarhoş için kullandıkları terim.

Daha iyi uyum sağlayabileceğim akşam karanlığına kadar handa kalmalıyım. Orada güvendeyim, olabileceğim kadar güvendeyim. Her köşeyi kontrol ettim, her kaçış yolunu planladım. İkinci kattaki odamdan hızlı bir çıkışa ihtiyacım olursa diye perdelerin arasına saklanmış bir ip merdiven var. Üst kat daha sıcak ama zemin kattaki bir pencere ben uyurken bana erişim sağlayabilir. Pek uyuduğum söylenemez. Gözlerim bunun kanıtı. Bayıldığımda, yastığımın altında zehirli bir hançer ve yatağın altında saklı yaylı tüfeğim oluyor. Tuvalette bir kılıç var. Dolu tuzaklar kapı ve pencerelerin üzerinde bekliyor. Kaçınabilirsem, özellikle gündüzleri dışarı çıkmıyorum. Ama bu sabah kapımdaki kırmızı zarfı görmezden gelemezdim.

Prens Euyn Hali Baejkin
Ahırlar, bir çan
Sana bir teklifim var.

Prens Euyn. Prens. Euyn.

Gözlerim bu kelimelere takıldı ve midem döndü, soğuk sosis ve bayat bisküviden oluşan yetersiz kahvaltımı bozdu. Birileri benim kim olduğumu biliyor. Ve kimse bilmemeliydi çünkü Prens Euyn üç yıl önce teşhirden öldü. Güçlü adamlar sizi öldürmeye çalıştığında, en iyisi başardıklarını düşünmelerine izin vermektir. Artık Donal adını kullanıyorum.

Zarfı cebimde ezdim. Bulundum. Ama kim tarafından?

Son altı çan boyunca bunun bir tuzak olabileceği aklıma birden fazla kez geldi. Kalabalığı tekrar taradım, kraliyet suikastçılarının tüm siyahlarını aradım. Belki de sevgili ağabeyimin bu belirsizliğe nihayet bir son vermek için bir hediyesi olabilirdi. Beni bir erkek gibi öldürmek için. Ama sorun şu ki, ben yaşamak istiyorum ya da en azından ölmeyi reddediyorum. Ve Kral Joon

doğrudan infazımı emretmezdi - geçen sefer de öyle yapmadı, onun yerine beni öldürmek için elementlere güvendi.

Peki bu nedir?

Bunu kim gönderdi? Paranoyağım ama mantıken saray suikastçıları olmadığını biliyorum - onlar kartvizit göndermezler. Sen çılgılık atamadan boğazını kesmeyi severler.

Çılgınlık. Bu davete uymak delilik. Vücudum geri dönmek için ağrıyor. Geri dönmek için. Ama cevaplar için gidebileceğim tek bir yön var: ileri.

Yayılan pazardan çıkarken botlarım toz kaldırıyor. Toz burada her şeyin içine giriyor. Düzenli olmaya çalışmanın bir anlamı yok. Qali Sarayı'nın parfümlü hamamları; lekesiz, soğuk mermer koridorlar; hatta hizmetkârların yazın serinletici bir sis püskürttüğü ve bizi tüylerle yelpazelediği kraliyet bahçesinin gölge ağaçları için neler vermezdim. Ama ben güneşe, kuru yılanlara ve tepemde dönüp duran çöl akbabalarına mahkûmum.

Markete girip çıkan çok fazla insan olmasına rağmen izleri kontrol ediyorum. Ama asker botlarımız belirgin izler bırakıyor, bu yüzden yine de yolu tarıyorum.

Ahırlara doğru ilerlerken sıcak bunaltıcı ve arkama bir kez daha bakarken kapüşonumu düzeltiyorum. Hiçbir şey yok. Puslu hava ve alışveriş yapan halktan başka bir şey yok. Ama hiçbir şey olmaması güvende olduğunuz anlamına gelmez; sadece tehlikeyi henüz fark etmediğiniz anlamına gelir. Yusan'daki her yarattığı avladım ve çok azı geldiğimi gördü.

Onu gördüğümde neredeyse ahırın içindeydim: başka bir kırmızı zarf. Ve sonra onu tutan eli fark ettim. Ve benim için çok geç olduğunu anladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORA

KAZANÇ ŞEHİRİ, YUSAN

T Yılın bu zamanı çayır çok güzeldir. Narin, mücevherli ellerimi uzun çimlerin üzerinde gezdiriyorum. Yeşil çimenler sevimli ve yumuşak ama aynı zamanda sert ve Keskin. Benim gibi.

Yiyecek arama derslerinin nasıl başladığından tam olarak emin değilim. Ya da en azından nasıl düzenli bir etkinlik haline geldiğini. Ama her hafta, büyük şehir surlarının dışındaki çayırda beş dilenci çocukla buluşuyorum. Burası ile ağaç sınırı arasında şaşırtıcı sayıda yabani yiyecek ve tatlı meyveler var. Sıcak günlerde çocukları ağaçların altına götürüp onlara yenilebilir kökleri öğretiyorum ama bundan daha ileri gitmeye cesaret edemiyorum. Ben cesaret edemiyorum.

"Sora, buna ne dersin?" Gli soruyor. Elinde benekli bir mantar tutuyor. Yarık dudaklı küçük yüzü bana umutla bakıyor. Kalın buklelerini elinden geldiğince geriye doğru tarıyor.

Gli dokuz yaşında, kaçırıldığımda benimle aynı yaşıydı. Şey, alınmadım... satıldım.

Ailem en büyük kızları için iyi bir bedel ödedi. Eski ailem. Ben de bu çocuklar gibi yetimim. Ama onlardan farklı olarak, özgür değilim.

Ufka bakıyorum. Bazen ağaç sınırını tekrar geçmeyi düşünüyorum, bu sefer Xingchi ormanı için hazırlanıyorum. Gain'den kaçabilir ve asla geri dönmeyebilirim. Belki de kuzeye, güvenli Khitan'a kadar gidebilirim. Ama sonra ellerindeki teminatı hatırladım. Gidememe sebebimi.

"Sora?" Gli sorar.

Hâlâ iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve bir cevap bekliyor. Düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana dönüyorum.

"Hayır, hayır, küçük canım," diyorum. Mantarına bakmak için öne doğru eğilirken uzun siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bu lekeleri görüyor musun? Bunların ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?"

Geçen haftaki dersimi hatırlaması için ona bir an veriyorum.

Gli kaşlarını çatıyor, çenesi göğsüne düşüyor. "Zehir."

"Doğru," diyorum.

Yanağını okşuyorum ve yüzünü kaldırıyorum. Benim kuzeyli solgunluğumdan daha koyu bir teni var. Ayrıca gözyaşlarına boğulmak üzere. Hayat onun hatalarını affetmedi. Ama ben affedebilirim.

"Unuttuktan sonra hatırladın ve bu da en az ilk seferinde bilmek kadar değerli," diyorum. "Belki de daha fazla, çünkü artık onu hafızana kitleyeceksin." Duraksıyorum ve elindeki mantarı fırçalıyorum. "Zehirli olanlardan kaçınıyoruz."

Hatalı olmasına rağmen gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Sonra beş yaşında olan ve sürekli elimi tutmaktan başka bir şey yapmayan Tao, bir kelebeği kovalamak için beni çeğiştiriyor. Renkli elbisemin eteklerini kaldırarak ona izin veriyorum. Çocukluk kısa ve Yusan'daki yoksullar için zevkler kıt. Benim gibi suikastçılar için daha da az.

Ama güneş çayırın üzerinde parlıyor, ılıman bir öğleden sonra, kıkırdayan çocuklar ve hafif esintide uçuşan kelekler var. Hava toprak ve kır çiçekleri gibi kokuyor, biraz da Batı Denizi kokuyor. Güneş ışığı yakında yerini şiddetli yağmurlara bırakacak.

Muson mevsimi. Bu yüzden güneşli günlerin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Hatırlamak için.

Bu alemde hala iyiliğin var olduğunu görmeye çalışıyorum. Ben şanslı olanlardan biriyim. Hayatta kaldım. Biz hayatta kaldık.

Çayırın kenarında bir figür gördüğümde çocuklar ve ben yiyecek toplamayı daha yeni bitirmiştik. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve omuzlarım geriye doğru itiliyor. Bu siyah aygırı ve profili nerede görsem tanırım. Bu Kont. Ve tanrılar ondan nefret ediyorum. Binlerce kez ölmesini diledim. Ama ne yazık ki tanrılar benim gibi kızların dileklerini kabul etmiyor.

Sanırım çekici olduğu düşünülüyor ama para ve statü insanların güçlü erkeklere bakış açısını geliştiriyor. Benden yirmi beş yaş büyük ve kömür gibi kara bir kalbi var. Onu olduğu gibi görüyorum.

"Tamam çocuklar. Haftaya aynı saatte?" diye soruyorum. "Evet, Bayan Sora," diyorlar hep bir ağızdan.

"Güzel." Gülümsüyorum ama Gli'nin omzunu sıvazlarken parmaklarım buz gibi. "Şimdi, yola koyulsanız iyi olur."

Kont kötü bir ruh halindeyse, bir çocuğu yakalayıp boğazını kesebilir. için herhangi bir cezayla karşılaşmayacağını biliyorum. Bunu biliyorum çünkü yıllar önce bunu yaparken onu izledim. Çocukları ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak istiyorum. Ama bu küçükler sokaklarda büyüdüler. Havanın tehlikeyle değiştiğini anlıyorlar ve saniyeler içinde ortadan kayboluyorlar.

Ata doğru yürümeden önce boş tarlaya gülümsemeye devam ediyorum. Bana bakar bakmaz beni çiğneyecek bir savaş atı. Tıpkı binicisi gibi. Yaklaştıkça gülümsemem kayboluyor.

Kont'un kahverengi gözleri beni her zaman bir şeker evindeki ikramlar gibi tarıyor. Sanki bir sonraki adımda beni nerede tüketeceğini hesaplıyormuş gibi. Gerçi bu arzu değil, sahip olmak. Çünkü o bana sahip, bedenim ve ruhum.

Başımı neredeyse belli belirsiz eğiyorum. "Lordum."

"İyi görünüyorsun, Sora." Gülümsüyor ve ilk seferinde gözden kaçırmış olma ihtimalime karşı vücudumu tekrar tarıyor. "Yine de neden o pis veletlerle uğraşıyorsun, asla bilemeyeceğim."

Ona bakıyorum. Soru sormadı, o yüzden cevap vermek zorunda değilim. Ve buraya konuşmak için gelmedim.

Kont iç geçiriyor ve eldivenli elini uzatarak bana bir kartvizit veriyor. Üzerinde bir isim yazıyor. İşte böyle, bana bir hedef daha verildi. Öldürecek başka bir insan. Çalınacak bir ruh.

Ve başka seçeneğim yok.

Öldürmek, eski aileme verilen altınların karşılığını O'na ödememin bir yolu. Eğitimim ve yetiştirilmem için harcanan paranın - hiç istemediğim halde çoğu görünmez sayısız yara izi bırakan eğitimin. Her cinayet, satın alma fiyatıma ve on iki yıl önce satıldığımda başlayan yüksek faize gidiyor.

Ama ona borcumu ödemeliyim yoksa küçük kız kardeşim Daysum tarifsiz acılar çekecek. Ve o ailemden geriye kalan tek kişi. Onun "vasisi", ki bu mahkum için daha nazık bir kelime. Ben satıldığımda, o da teminat olarak alındı.

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

"Bu gece, Sora," diyor Kont. Esmer yüzü soğuk bir ifadeye bürünüyor; çıplak zalimliğini gösteren gerçek ifadesi. "Bedeni şafakta soğumuş olmalı. Eğer öyle olursa, yarın bir çan için kız kardeşini görebilirsin."

Atına binip gitti ve beni çayırda tek başıma bıraktı. Tehdit açık: Başarısız olursan Daysum'u bir daha asla göremezsin.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROYO UMBRIA ŞEHİRİ, YUSAN

I kapıma vardığımda lanet parmaklarımı hissetmiyorum. Diğer erkekler - aptal, güvenen erkekler - elleri ceplerinde yürüyorlar, ama benim aptal olmaya gücüm yetmez. Ellerimi serbest bırakmak için harcayacağım zamanı karşılayamam. ellerimi sıcak tutmak için atlatamadığım bir darbe.

Ama eve dönmeyi başardım. Evim, Sol'un kokusunu alabilecek kadar yakın, cereyanlı bir kulübe ama kirası iki ayda bir altın mun, o yüzden kalıyorum.

Dışarıda hırsızlık belirtisi var mı diye kontrol ettim. Pencere kapalı. Solmuş fiçı tahtaları olması gereken yerde. Tatmin olmuş bir şekilde kapıdaki üç sürgüyü açıyorum, sonra içeri girip kandilleri yakıyorum.

Kulübenin içi de neredeyse dışarısı kadar soğuk. Dışarıda olacaksam kaloriferi açık bırakmam, boşa para harcamak olur. Ama keşke bu gece olsaydı. Gürül gürül yanan bir ateşin konforuna ihtiyacım var.

Közleri yeniden canlandırıyorum ve loş kömürlerin yanında ellerimi ısıtıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda rutinine başlayabilecek kadar çözülüyorum.

Burada fazla bir şey yok; bir masa ve iki sandalye, ocağın yanında büyük bir koltuk, bir yatak ve bir tuvalet. Koltuktan kalkıyorum, pencere perdelerinin tamamen kapalı olduğundan emin oluyorum ve yatağı kenara çekiyorum. Sonra yer tahtasını kaldırdım. Onun altında, kazdığım saklanma yeri var. Ve saklanma yerinin içinde en değerli varlığım olan altın mun çuvalları var.

Para cüzdanımı çıkardım. On beş altın. Beşi bu geceki işten. Altısı dünkü iş için bu sabah topladığımdan. Dört tanesi de kumarhanede kazandığım bahisten.

On beş altın. Umbria'da çok iyi bir aylık ücret, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardır.

Saklandığım yerdeki çuvallara bakıyorum. Her biri beş bin altın mun içeriyor. tane var. Bu kadarını elde etmek on yılımı aldı. Tehditler, kumar, kırık kemikler, ölüme yakın talihsizlikler ve kanla geçen on yıl. Çok fazla kan. Ama bu küçük alanı dolduran altını görmek neredeyse buna değer. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Gurur. Güvenlik. Paranın satın alabileceği şeyler. Sonra hatırlıyorum, bu ihtiyacım olanın ancak yarısı.

En küçük çuvalı dikkatlice kaldırıyorum. Bu gecenin ücretini ekleyip yeni miktarı sayıyorum - iki yüz beş altın mun. Onu bir bebek gibi kucağıma alıyorum, kardeşleri gibi şişmanlayıp büyümesini umuyorum ve sonra kumaşı sevgiyle katlayıp kardeşlerinin yanına bırakıyorum.

Gece sayımım bitti, saklandığım yeri kapattım ve yatmak için yıkandım. Odayı eski haline getirdikten sonra boş para cüzdanımı alıyorum. Yarın tekrar doldurmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Daha fazla çılgılık, daha fazla kan, daha fazla bahis. Bana altın getirecek ne varsa.

Para cüzdanını ceketimin içine bırakana kadar kartı hissetmedim. İç cebimden çıkardım. Beyaz, altın kenarlı ve el yazısı süslü.

Royo

The Black Shoe Inn, bu gece senin için bir işim var.

Kartı tekrar tekrar elimde evirip çeviriyorum. Bu nereden geldi? Ne zaman? Yalnız olduğumu bildiğim halde etrafıma bakıyorum. Yine de kontrol ediyorum, çünkü bu imkansız - kimse bana saldıramaz. Ama bir şekilde biri yaptı.

Burada başka kimsenin olmadığından emin olana kadar kulübemin etrafını tekrar tekrar arıyorum. Her ihtimale karşı en sevdiğim bıçağım hâlâ elimde. Bir tur daha atıyorum ve tuvaletin camında vahşi bakışlarımı yakalıyorum. Gözlerim sarı ile kahverengi arası bir renkte ama şu anda siyah görünüyorlar. Saçımın kirli sakalı kadar siyah.

Sakinleşip iyice düşünmem lazım. Kapım kilitli; ters giden bir şey yok. Altınlarımı sayarken kart görünmedi. Ben dışarıdayken olmuş olmalı.

-Eve yürürken ya da barda. Ve sonra Butcher & Ale'deki o kırmızı bulanıklığı hatırlıyorum, o kapalı hissi. Bir şeyler görmüyordum. Biri cebimi çaldı.

Hayır, toplanmadı. Altını bırakmışlar. Onun yerine bu kartı yerleştirmişler.

Ve Black Shoe Inn'de kaldığını bildiğim tek bir kişi var, o da beni arayan kız. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünürdüm ama tesadüfler şans gerektirir ve Umbria'da böyle bir şey yok. En azından benim için.

Bu yanlış. Her şey yanlış.

Küçücük evimde, kartı avucumun içinde ezerek yürüyorum. Çıplak duvarlar bana çok küçük geliyor ve hava dondurucu olmak yerine kavurucu. Yüzüm kızarıyor, boynum terliyor. Ağır ayaklarım yıpranmış ahşap zemin üzerinde tepiniyor.

Nasıl?

Kimse cebimi karıştıracak kadar yaklaşamaz. Her zaman tetikteyim. Yüzüm ikiye bölündüğünden beri öyleyim. Peki nasıl

Biri bunu benden habersiz mi bıraktı? Kim bıraktı? Eğer Yuri'nin bahsettiği kızsadı, daha da fazla sorum var.

Yine de önemli değil. Bırakmalıyım. Bu kartı doğrudan ateşe atmalıyım. İçimden bir ses bu notun beladan başka bir şey olmadığını söylüyor.

Ama bunu nasıl yaptıklarını bilmem gerek. Çünkü 1.80 boyunda, 30 kilo ağırlığında, yıllardır savunmasız değildim. Eğer biri iç cebime bir not koyabildiyse, bana bir bıçak da sokabilir. Nasıl olduğunu bilmem gerek. Ve en önemlisi: Nedenini bilmeliyim.

Ceketimi tekrar giydim ve geceye doğru yola çıktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA

KULLANIM ŞEHİRİ, YUSAN

L Geriye dönüp baktığımda, sanırım beni lanetleyen yüzümdü.

Tuvalet odasının yaldızlı aynasında onu inceliyorum. Düz bir burun, kalp şeklinde bir yüz, kusursuz bir cilt ve menekşe rengi gözler. Kont tüm diyarda mükemmelliği arıyordu, büyüleyici güzellikte kadınlara dönüşecek genç kızları. Gli gibi yaralılara ya da Daysum gibi hastalıklılara hiç ihtiyacı yoktu. Hasta olanlar eğitimden sağ çıkamazdı. Zar zor kurtuldum.

Kan kırmızısı rujumun mükemmel olduğundan emin oluyorum, kenarını ipek bir peçeteyle kuruluyorum. Tabii ki bu villada her şey saten ve yaldızlı. Burası karanfil ve sandal ağacı gibi temiz kokuyor. Soylu sınıfın her zaman güzel özel banyoları vardır, halk ise kirli hamamlara ve nehre mahkumdur. Ama burası öyle değil. Onlar için değil. Ve biz onlara karşı. Onların özgürlüğü var. Bizim yok.

Kurbanlarıma kızdığım zaman bu daha kolay oluyor. Hayır, kendime yalan söylüyorum. Tekrar söylüyorum.

Mermer tezgahı kavriyorum. Hiçbir şey bunu kolaylaştıramaz. Ama ya bu adam ya da Daysum. Ve bu basit gerçeği hatırladığımda, yapılacak bir seçim ya da gösterilecek bir merhamet yok. Bu işin sonunu görmek zorundayım.

Düz saçlarımın üzerindeki ısıltılı duvağı düzeltiyorum. Gece elbisem neredeyse transparanken mütevazılık için duvak takmak aptalca ama ne elbisemi ne de başka bir şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Bir bıçak gibi düşünmeli ve hissetmeliyim. Tek bir amaç için dövülmüş çelik gibi. İnsanların hayatlarını sona erdirmek için. Bana öğretilen buydu. Ve böyle gecelerde hayatta kalmanın tek yolu bu.

Peçenin kenarını omzuma doğru çekerken ellerim titriyor. Bu çok garip. Yıllar önce ilk birkaç cinayetimi tamamladıktan sonra ellerimin titremesi durmuştu. Parmaklarımı önüme koyuyorum. O kadar titriyorlar ki yüzüklerim bulanıklaşıyor. Mücevherler elbette Kont'a ait ama cömertliğinin bir işareti olarak onları takmamı istiyor. İkimiz de biliyoruz ki ben soğumadan onları cesedimden çıkarırdı, ama mücevherler olmam gereken fahişenin görünüşüne katkıda bulunuyor.

Nefes vererek gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda ellerimin titremesi durmuştu ve yapılması gerekeni yapmaya hazırdım.

Kapının kilidini açıyorum.

Banyodan çıktığımda beni bekliyor, yatağın üzerinde oturuyor, aç bir yırtıcı gibi tünemiş. Lambalar kısık, kapı kilitli. Maricelus Silla artık yemek ve içki numaralarıyla ilgilenmiyor sanırım.

Gömleği zaten açık, göğsü ve bağırsakları ortada. Pantolonu bol; arzusu açık.

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Bu gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim lordum."

"Yaklaş Mila," diyor.

Sık sık verdiğim bir isim. Tamneki'ye giderken şehirden geçen bir fahişenin adı. Maricelus, lordların bir toplantısından çıkarken bana rastladığını düşünüyor.

İsteksizce başımı sallıyorum ve küçük adımlar atıyorum. Bu elbiseyle fazla hareket edemiyorum. Ve sanırım mesele bu, Kont'un kaçamayacağımı hatırlatması. Bir saniye durup

Belki tanrılar bu sefer dinler diye tekrar ölmesini dileyecğim.

Maricelus gülümsüyor ve ulaşabildiğim anda beni yakalıyor. Beni okşarken ürpermeye çalışıyorum. Gözlerim sanki zevk alıyormuşum gibi kapanıyor, çünkü rol yapmak sahip olduğum tek savunma. Bu kadar şeffaf bir elbisenin içinde silah saklayamam. Hiç gücüm yok. Ve Tanrı biliyor ki çığlık atarsam kimse bana yardım etmez. Bu odanın dışında bir muhafız var ama o Maricelus'u korumak için var. Beni değil. Benden önceki kızlar gibi bu soylunun da istediğini almasına izin vermeliyim.

Yemek midemde ekşiyor. Kusmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Açıktaki kalan belimi kavrayarak beni aşağıya fırlattı. Pahalı kuş tüyü yatağa, tam da onun istediği yere düşüyorum. Hava boyalı dudaklarımı terk ediyor. Ve sonra tırmanıyor. Bu anlarda her zaman olduğu gibi korku içime işlerken uzuvlarım uyuşuyor, karıncalanıyor. Sonra ağzı benimkinde. Elbisemin eteklerini yukarı kaldırırken olgun bir meyveymişim gibi tadıma bakıyor.

Kıpırdamadan duruyorum ve ona izin veriyorum. Mücadele etmek bu adamları sadece saldırgan yapar. Dünyanın arzularına boyun eğmesine alışkınlar. Eğer boyun eğmezsen seni kırarlar.

Bu yüzden kavga etmiyorum.

Beni öpmesine izin verdim. Benim de onu öpmemem önemli değil. Hiçbiri için önemli değil. Pantolonunu çıkarıyor, zevkle mırıldanırken dili ağzımda dağılıyor.

"En tatlı nektarı seçtim," diye mırıldanıyor. Sonra gözleri büyür. Birdenbire soyluların bile ölümlü olduğunu hatırlayınca yüzünde korku çizgileri belirir.

Dili çoktan şişmeye başladığı için dudaklarından sadece hastalıklı sesler kaçıyor. Ve sonra boğuluyor. Ungu zehri kan dolaşımına karışırken çığlık atmaya çalışıyor. Bu hissi bilirim. Sanki milyonlarca küçük el her bir kasınızı boğuyor. Ama çığlığı iniltiye dönüşüyor. Gözleriyle, sesiyle yalvarıyor.

fısıldayarak yardım istedim. Ama yalvarsaydım bana merhamet eder miydi? O kadar kolay kopardığı çiçeği?

Başka tarafa bakıyorum. O benim için çoktan öldü.

Sırt üstü düşer, nefes nefese kalır. Ungu, çok hızlı olmayan korkunç acı verici bir ölüme neden olur. İki kızın ölümünü izlediğimi hatırlıyorum. Nasıl felç olmuşlardı. Mikrodozun boğucu hissini, uzuvlarımın kilitlenmesini ve çaresizliğin, ölmekte olan bir bedenin içinde sıkışıp kalmanın ilkel korkusunu hatırlıyorum. Bu benim tercih ettiğim bir zehir değil ama Kont bu gece kullanmamı istedi. Kartvizitin karşı tarafında Ungu yazıyordu.

Eğilip Kont Seok'un adını fısıldıyorum ki Maricelus kiminle karşı karşıya geldiğini bilsin. Neden öldüğünü bilsin diye. Bunu bir iyilik olarak görüyorum. Onlar için son bir gizemi çözmek için.

Adam kıvranırken yatağı sallıyor ama ayağa kalkamıyor. Uzuvları katılaşıyor. Yakında göz kırpmak dışında hiç hareket edemeyecek. Ve sonra gerçek acı başlayacak. Ungu'dan ölen kızların gözlerinde parladığını gördüm. Tarifsiz bir acı. Çeneleri yerinden çıkana kadar kasılıyordu.

Maricelus hareketsiz dururken, ayağa kalkıp elbisemi düzeltiyorum. Ölmesi bir zil kadar sürebilir. Ama panzehirin onu kurtarabileceği noktayı çoktan geçti Battaniyeleri çekip onu yatırıyorum ve ışığı söndürüyorum.

Maricelus Silla öldü sayılır. Kont için on sekiz numaralı ölüm tamamlandı. Yarın Daysum'u göreceğim. İkimiz de tutsak değilmişiz gibi gülecek, dikiş dikecek ve bahçede dolaşacağız. Sanki büyük bir villanın hanımlarıymışız gibi.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve duvardaki kancadan pelerinimi alıyorum.

"Benimle işi bitti," diyorum.

Muhafız başını sallıyor, ben pelerinimi giyip kapüşonu yukarı çekerken bakışları vücudumda serbestçe dolaşıyor.

Gecenin içinde yürüyorum. Villaya giden yolun sonuna geldiğimde, iğrenç elbisemin eteklerini yırttım ve koştum

daha önce sakladığım ata götürdüm. Büyük ihtimalle Maricelus'u sabaha kadar bulamayacaklar ama onu her an bulabilirler ve ben daha önce de oyalanma hatasına düşmüştüm. Kendimi toparlamak ve üzerimdeki kanı temizlemek için birkaç çan çalmam gerekti.

Use'den dörtlüye çıktım ve yolun ortasında atları değiştirdim. Yeni atımla, Gain'e giden sahil yolunun geri kalanını dörtlüye gidiyorum.

Şehrin yüksek duvarlarını aştığımda içimde bir rahatlama hissediyorum. Evimdeyim ya da en azından Kont'un koruması altındayım. Sakin çiçek mahallesinde sahibi olduğu küçük bir kulübede yaşıyorum. Sokakta ve penceremdeki sepetlerde zambaklar ve şakayıklar açıyor. Kapım güneşli deniz mavisi renginde, duvarlar beyaz badanalı.

Atımı arka taraftaki ahıra bırakıp kulübeme giriyorum. Kapım kilitlenir kilitlenmez ona yaslanıyorum ve nefes veriyorum. Başardım. Tanrılar bir geceyi daha atlatmamı sağladı.

Birkaç çan daha karanlık olacağı için kandili yakıyorum. Dot, tekir kedim, ayak bileklerimin etrafında dönüyor. Eğilip onu okşuyorum. Yumuşak tüyleri ve nazik miyavlamaları bana evde olduğumu hatırlatıyor. Dot geceleri ne yaptığımı, kimin canını aldığımı umursamıyor. Tek istediği tırmalanmak ve ara sıra uskumru yemek. Karşılığında bana huzur ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum arkadaşlığı veriyor. Eskiden on dokuz kızla birlikte yaşıyordum. İlk başlarda. Sonra teker teker öldüler, ta ki sadece kalana kadar. Ve sonra, 18 yaşında buraya taşındım.

Uzun bir iç çekişle pelerinimi asıyorum, harap elbisemi ve peçemi yırtıp ateşe atıyorum. Közler kumaşı yakalıyor ve kumaş hızlı bir alevle yok oluyor.

Yatağıma uzandım, o kadar bitkinim ki yastığımın üzerindeki kartviziti neredeyse kaçıracaktım.

Döndüğünde görüşürüz.

Öfke ellerimi yumruk yapıyor ve Cehennem Krallığı' kadar küfür ediyorum. Benden ne istiyor?

Şimdi mi? Yakında şafak sökecek. Kartı ateşe atıp kaçırdığımı iddia etmeyi düşünüyorum ama böyle bir seçeneğim yok. Kont görmezden gelinemez.

Nefret ettiği rahat pantolonu ve kaba saba gömleği giyip malikanesine gidiyorum. Çoğu asilzadenin şehir surları içinde villası olamaz ama Kont, Gain'in en zengin adamı. Kurallar onun için asla geçerli değil.

Atımın nalları Kont'un villasına giden arnavut kaldırımını yolda ilerliyor. Malikânesi bir tepenin üzerinde duvarlarla çevrili, şehrin sıkışıklığına rağmen yayılıyor.

Onun için cinayet işlemeye başladığımdan beri, üç yıldır bu yolda ilerliyorum. Seok, diyarın çok dışında seyahat ederken zehirli bakireleri öğrendi ve kendi bakiresini yaratmaya karar verdi.

Buraya istenmeyen kızlar için bir okul adını vermiş ve Madam Iseul'u müdire olarak işe almıştı ama asıl sorumlu olan Kont'tu. Teminat olarak tutulan başka bir grup çocukla bizi satın alan Kont. Korkunç bir şekilde ölenlere, kaybedilen bir başka yatırıma, sürekli artan egzotik zehir dozlarına dayanamayan bir başka kıza kaşlarını çatan Kont'tu. İsyan eden bir kızın boğazını kesen Kont'tu. Sevgilimin ölümünden sorumlu olan Kont.

Madam Iseul bize işkence edilip öldürülürken ellerini ovuşturarak öylece durdu. Eskiden sessizliği ve eylemsizliği yüzünden ondan nefret ederdim. Ancak yaşlandıkça onun da benim gibi bir piyon olduğunu fark ettim.

Şimdi Madam Iseul'ü düşündüğümde, bize karşı olmaması gerektiği halde nazik davrandığını hatırlıyorum. Biz kıvrılırken ve acı çekerken elimizden tuttu. Bizi iyi eğitti ve hayatımızı biraz olsun katlanılabilir kılmak için kendi maaşından bize küçük ikramlarda bulundu. Güneşli günlerde bize avluda ders verirdi.

Elimden geldiğince iyiliğe, nezakete tutunmaya çalışırken, onun da aynısını yaptığını fark ediyorum. Dünya tutup çekecek

insanlığınıza saldırır, sizi soymaya çalışır, ama nihayetinde tutunmaya ya da bırakmaya siz karar verirsiniz.

Atımı beyaz taş villanın büyük maun kapılarına kadar götürüyorum. Kapıların yanında muhafızların yaylı tüfeklerle beklediği iki çentik var. Ben zili çalamadan Irad pijamalarıyla elinde bir fenerle dışarı çıkıyor.

"Evet?" diyor sinirli bir şekilde. Normalde mükemmel olan gri saçları her yöne doğru uzanıyor ve pijama gömleğinin düğmeleri düzgün iliklenmemiş. Irad Kont'un ev reisi ve bu nedenle nedenini bilmesem de kendini benden üstün görüyor. Kont yarın onun yerine geçebilir, oysa ben neredeyse yeri doldurulamaz biriyim. Onun okulundan sadece üçümüz çıkabildik ve Hana ilk yılında öldürüldü. Sun-ye tüm Yusan'da kalan tek zehirli bakire.

"Sen söyle. Çağrıldım," diyorum attan inerken. Çağrı kartını ona gösterdim.

Başını salladı, atımı alması için bir görevliye talimat verdi ve beni içeri götürdü.

Kont beni çalışma odasında bekliyor. Geniş, koyu ahşap masasının arkasında oturuyor, ipek pijamalarının üzerine bir bornoz giymiş. Pahalı gaz lambaları ofisini öğle vakti gibi aydınlatıyor ve her zaman olduğu gibi burası okaliptüs ve deri kokuyor. Kont günün bu saatinde mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor.

Masasının önünde durup kollarımı kavuşturuyorum.

"Sora," diyor, önce bana bakıyor, sonra işine dönüyor. Sürekli kâğıt imzalıyor ya da kitapları inceliyor. Her satır şüphesiz sahip olduğu zavallı bir ruhu temsil ediyor. Bizler sadece bir defterdeki satırlarız.

"Bittiğini zaten biliyorsun," diyorum. "Ben neden buradayım?"

"Yorgun olduğunuzdan emin olduğum için dilinizi affedeceğim. Oturun."

Bir sandalyeyi işaret ediyor, ben de oturuyorum. Yüksek sesle nefes vererek minderli koltuğa oturdum.

"Lordum?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Gülümsüyor, eğleniyor. Düzgün bir alnı ve ne yazık ki hiç kırılmamış bir burnu var. Parmaklarını dikleştiriyor; oniks, opal ve altın yüzükleri ışıktta parıldıyor.

"Ekmeğinizi sağlayan adama bu kadar nefret. Ve kız kardeşinin ekmeğini. Söyle bana, Sora. Benden kurtulmak istiyor musun?"

İçimden iç çekiyorum. Bir soru sordu, o yüzden cevaplamalıyım.

-Retorik olsa bile. Kurallar böyle. "Cevabımı zaten biliyorsun."

Tekrar gülümsüyor. "Senin için bir işim var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Birbirine iki ölüm talep ettiği bir zamanı hatırlamıyorum. Ve asla ertesi gün değil. Normalde, bana yeni bir isim vermeden önce en az ay geçer.

"Bir tane daha
mı?" diye
sordum. Başını
salladı.

Bekliyorum ama bana bir kart vermiyor. Tedirginlik üzerime çöküyor ve beni ürpertiyor. Sert kumaşım tüylerimi gizlediği için mutluyum.

"İşaret kim?" Ben
soruyorum. "Kral Joon."

Başımı arkaya atarak bir kahkaha patlatıyorum. Ama Kont taş suratlı. Ciddi olamaz, ama neden ihanet hakkında şaka yaptığını bilmiyorum.

Gülümsüyorum. "Yusan'ın kralını öldürmemi mi istiyorsun?" "Evet."

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Sırf bu konuşma yüzünden hapse atılabilirsin, biliyorsun."

Ve bunu düşünüyorum. Gain'in duvarlarına konuşlanmış askerlere gidip Kont'un kralın sonunu getirme planını anlatmayı düşünüyorum. Seok'u zincire vurulmuş, işkence edilmek ve idam edilmek üzere sürüklenirken gördüğümde hissedeceğim sevinci düşünüyorum.

"Ah evet, ama biliyorsun ki senin ve kız kardeşinin borçları benim ölümüm ya da ortadan kaybolmam halinde Lord Sterling'e gidecek."

diyor. "Daysum artık on sekiz yaşında ve yakışıklı. Onun zevk evlerinden herhangi birine iyi bir katkı sağlayabilir."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalye geri düşüyor. "Bundan bir daha bahsedersen, bir daha güneşin doğuşunu göremezsin."

Lord Sterling kontun kardeşi ve gerçekten iğrenç bir adam.

Seok'a bakıyorum, masasının kenarını tutuyorum. Bu bir yemin ve bir söz. Tıpkı Cehennem Tanrısı'yla tanışmadan önce onun zehirle boğulduğunu göreceğime dair kendime söz verdiğim gibi.

Kont deri koltuğuna geri oturur, gözü korkmamıştır. "Biliyor musun Sora, farklı koşullar altında olsaydım seni kontes yapardım. Birbirimize çok benziyoruz."

"Şimdi yemeğimi de mi kaybedeceğim?" diye sordum. Kont'un ne kadar arkadan konuşmaya tahammül edeceği konusunda çizgiyi aştığımı biliyorum ama Maricelus'u öldürerek biraz iyi niyet kazanmış olmalıyım, bu planın gülünç olduğundan bahsetmiyorum bile. "Cevabım hayır. Bir tanrı kralı öldüremem. Uyku çanlarımı neden bu iş için harcadığınızı anlamıyorum."

Kont başını sallar. "O bir tanrı değil. O sadece bir insan."

Bakıyorum. Bu ifade bile küfür. Tüm Yusan, Kral Joon'un bir tanrı kral olduğuna inanıyor. Onun soyu bin yıldır Yusan'ı yönetiyor - yakında bin yıllık kutlamaya yaklaşıyoruz. Ve bazı adamların dokunulmaz olduğunun farkındayım. Şu anda birine bakıyorum.

Kont sırtarak, "Bir erkeğe ulaşabilecek biri varsa, o da sensin," diyor.

"girişimini pas geçmek zorundayım," diyorum.

"Bunu yap ve tüm borcun silinsin."

Ne? Ona göz kırpyorum, tek kelime edemiyorum. Nabzım atıyor ve başımı yana çevirmeye devam ediyorum. İmkânsız bir şey söyledi. Yanlış anlıyor olmalıyım - ya da yanlış duyuyorum, çünkü sol tarafımda işitme duyum zayıf.

"Kralı nasıl öldüreceğini bul, sen ve kız kardeşin özgürsünüz," diyor. "Borçlarınız silinecek

benim kitaplarım. Daysum'u alabilir ve kendi hayatlarınızı istediğiniz yerde sürdürebilirsiniz."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki sallanıyorum. Kulağımda gelip giden çınlama kesinlikle çınıyor. Bu... bu mümkün değil. Krala suikast düzenlemek mümkün değil ve Kont'un bana özgürlüğümüzü teklif etmesi de mümkün değil. Böyle bir ihtimalden hiç bahsetmedi. Onda nefret ettiğim her şeye rağmen, Kont sözünün eri bir adamdır. Gerçekleştirmeye niyetli olmadığı bir şeyi asla tehdit etmez ya da söz vermez.

Bu anlaşmada ciddi. Ama neden?

Bu da Sun-ye'yi tek zehirli bakiresi olarak bırakır. Sadece bir suikastçı için zehir akademisine en az bir milyon altın mı harcadı? Bu hiç mantıklı değil ve o her şeyden önce bir iş adamı.

Kıpırdamadan duruyorum, tamamen şaşkınım. Masasından bir kâğıt çıkardı ve bana sözleşmelerimizde yapılan imzalı değişikliği gösterdi: Kralın ölümünden sonra Daysum ve ben Kont'a hiçbir şey borçlu olmayacağız. Köleliğimiz sona eriyor. Sulh yargıcına sunuldu. Tabii ki, yargıç bunun zamanı işaretlemek için bir yol olduğuna inandı, kraliyeti öldürmek için bir sözleşme değil. Tüm sözleşmeler Kral Joon'a bağlanır ve vergilendirilir.

Elimi Yusan'ın resmi mührünün üzerinde gezdiriyorum; yılanın pulları parmaklarımın altında inişli çıkışlı. "Senin çıkarın ne?"

"Oh, Sora. İşaretlerin hakkında soru sormaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Ayağa kalkıyor ve eli o kadar hızlı üzerime geliyor ki kaçacak zamanım olmuyor. Kont suratıma ters bir yumruk attı. Dengem bozuldu, masanın üzerine düştüm, nefesim sert tahta yüzünden göğsümden dışarı çıktı. Yanağım acıyor ve gözüm şişiyor ama morluk bırakmıyor. Kont işte böyle saldırır; soğuk ve hesaplı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi oturur.

Dik durup masayı kavırıyorum, keşke onun boynu olsaydı. Daha uzun tırnaklarım olsaydı, pençe izleri bırakırdım. Yıldızları görmeyi bırakana, korku azalana kadar bekliyorum ve iyiliğe karşılık vermek için acele . Kont'un hoşuna gitmeyecek herhangi bir şey yaparsam, bunun acısını sadece Daysum'dan çıkarırım. Bunu çok iyi biliyorum.

Onunla bakışlarımızı kilitliyorum. "Peki ya denerken ölürsem, Daysum'a ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Girişimlerin bana bir faydası yok. Eğer sen ölürsen ve Joon da ölürse, o özgür olacak. Eğer o yaşar ve sen ölürsen, onun borcunu ödeyecek kimse olmaz. Sanırım sırtından ödemek zorunda kalacak. Her seferinde bir müşteri."

Kont'un masasında bir mektup açacağı var. Onu düşünüyorum. Onu göğsünden bıçaklamayı ve dudaklarımı dudaklarına bastırmayı düşünüyorum. Henüz zehirli rujumu çıkaracak gücüm yoktu ve ağzımda iki adamı öldürecek kadar zehir kalmıştı. O zaman Seok benim çektiğim acının bir kısmını hissedecekti ve ben de sadece kalp acısının bir kısmı için dua edebilecektim. Ama Daysum anlaşılmamız uyarınca güvende ve Lord Sterling'in bizim için nasıl aç olduğunu gördüm. Önce tüm kızları örnek aldığını biliyorum. Bana dokunmaya cesaret edemez, çünkü şu anda bedenimin zehirli olup olmadığından kimse emin olamaz. Ama Daysum'u seve seve iki kez tadacaktır. Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

"Umarım yavaş yavaş ölürsünüz," diyorum Kont'a bakarak.

"Git biraz dinlen. Daysum seni saat üçte bekliyor olacak."

"Emrettiğiniz gibi." Reverans yapıyorum ve gitmek için dönüyorum. "Bir şey daha var," dedi.

Duraklıyorum, omuzlarım geriliyor. Daha fazlası var. Elbette daha fazlası var.

"Tiyung sana Tamneki'ye kadar eşlik edecek," diyor. "Yarından sonraki gün yola çıkacaksınız."

Başımı arkaya yasladım, gözlerim tavana dikilmiş dua ediyordu. Tiyung Kont'un oğlu. Onun tek varisi. Babası kadar zalim ama işe yaramaz, yani muhtemelen bu ülkedeki en kötü insan.

üç krallık. "Muhtemelen" dememin tek nedeni Kitan'da ya da Wei ada ülkesinde bulunmamış olmam.

"Beni öldürmek daha kolay olmaz mıydı?" diye sordum.

Kont cevap verirken sesinde bir omuz silkme var, "Olurdu ama sen benim en değerli varlığımsın. Tiying senin sözleşmeni taşıyacak ve başarılı olduğunda onu yakacak. Sonra da kız kardeşini serbest bırakmak için Gain'e geri dönecek."

Başka bir deyişle, oğlunu öldürüp sözleşmemi kendim yakabilirim ama Daysum'un hayatını kaybetmek zorunda kalırım. Onun zevk evlerinde her gün tecavüze uğradığını asla düşünme. Ona ne olacağı konusunda asla endişelenmem. Ve önce benim öleceğimi biliyor. Kont her zaman kazanacak bir şeyim ve kaybedecek bir şeyim olduğundan emin olur.

"Başarılı ol, Sora. Tüm Yusan, ama özellikle sen ve kız kardeşin bundan faydalanacaksınız," diyor.

Son sözü söyledikten sonra ofisinden çıkıp gidiyor ve beni, iki kızın hayatının nasıl olup da onun defterlerinde bir tanrı kralın ölümüne eşit olduğunu merak etmeye bırakıyor.

ALTINCI BÖLÜM

EUYN OUTTON ŞEHİRİ, NADAS

"Y Ekselansları," diyor Mikail, bakımsız ahırda bir selam vererek. Atların pis kokusu gübre neredeyse onu tekrar görmek kadar beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Üç yıl öncesiyle aynı görünüyor; uzun boylu, kaslı ve derin gamzeli. Üzerinde taba rengi binici pantolonu ve Fallow için fazla ince mavi bir gömlek var, kalçasındaki pahalı, zehirli kılıçtan bahsetmiyorum bile. Mikail çölde bir şelale gibi göze çarpıyor ama uyum sağlamaya çalışmadığı için daha az insan ona bakıyor. Asla denemez.

Yüzü her zaman olduğu gibi temiz traşlı, dudakları dolgun ve teni güzel bir koyu kahverengi. Kestane kahverengisi saçları askeri olmayacak kadar uzun. Hafif dalgalı bukleleri mükemmel bir şekilde dağılmış görünüyor. Bu yönleriyle tamamen aynı.

Ama onda daha keskin, daha farklı bir şey var. Deniz mavisi gözlerinde bir bakış. Elmacık kemiklerinde bir çukurluk ve çenesinde bir kesik. Eskisinden daha vahşi görünüyor ve keşke bunun onu daha az çekici kıldığını söyleyebilseydim.

Yutkunuyorum, sessizce bunun tam tersi olduğunu kabul ediyorum.

"Geç kaldın," diye ekliyor, elindeki kırmızı zarfı çevirerek. "Sizin için ikinci bir not bırakmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Kartı cebine koyuyor.

Ahırın gölgesinde, ondan bir metre kadar uzakta duruyorum. Sanki bu mesafe bana güvenlik sağlıyor.

"Kardeşimin bir suikastçı göndereceğini biliyordum," diyorum. "En iyisini gönderdiği için gururum okşandı."

Bir bakışıyla kalbimi yerinden sökebilecek bir adam. Zalim olduğu kadar etkileyici de. Tam da Joon'un çalışma şekli.

Mikail bana baktı. "Hadi ama Euyn. Siyahlar içinde berbat görüneceğimi çok iyi biliyorsun."

Gülümsüyor ve ben o çocuksu sırıtışını hatırlıyorum. Silah eğitimi alan yenilmez gençlerken bana ilk kez göz kırpmıştı. Kraliyet bahçesindeki bir orkestra performansı sırasında ellerimiz kazara birbirine değdiğinde bana verdiği gülümsemeyi. Yastığıma uzandığında, tıpkı benim gibi boş ve yine de memnun bir şekilde... Ağabeyim ölüm cezasını vermeden hemen önce bana göz kırpmıştı.

"Hadi şu işi bitirelim," diyorum.

Etrafımda bana yaklaşan askerler var mı diye bakıyorum ama Mikail yalnız. Kısa bir süre şaşıyorum ama sonra Mikail'in desteğe ihtiyacı olmadığını hatırlıyorum. Tüm Yusan'da ya da Khitan'da ondan daha deneyimli bir katil yok. Gerçi o gerçek bir suikastçı değil, bu onun çok altında bir rütbe. O kraliyet casus şefi.

Beni nasıl öldüreceğini, ne kullanacağını, hızlı ve temiz bir ölümle bana iyilik yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Ama onun yerine bana bakıyor, dolgun ağzında bir eğlence oynuyor.

"Başaracağını biliyordum," diyor. "Kendine verdiğin değerden çok daha fazla hayatta kalmayı başarmışsın. Sakal sana çok yakışıyor."

Yine o gülümseme. Sanki bu sıradan bir konuşmaymış ve sahipsiz, kanunsuz Fallow'da durup ölü bir adamla konuşmuyormuş gibi. Ve olan her şeye rağmen

Bildiğim her şeye rağmen üzerimde hala bir etkisi var. Çölde diri diri gömülmemin sebeplerinden biri olmasına rağmen ona gitmek istiyorum. Ama Mikail her zaman bana ulaşabilir. Tüm insanlara. Her yere. Taht için casusluk, her zaman çok edici miktarda cinayet gerektirir.

"Bunca yolu yüzüme iltifat etmek için mi geldin?" Kızgınlıkla soruyorum. Altı çanı onun notasıyla dehşete düşerek geçirdim. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve bu iğrenç ahırda bayılıp kendimi rezil edebilirim. Neden bana eziyet ediyor? Belki de Joon ona bunu uzatmasını söylemiştir.

"Burada iyi bir çayevi olmasını ummak çok mu fazla?" Mikail etrafına bakarak soruyor.

"Ne düşünüyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum, bedenimden ter ve hayal kırıklığı sızıyor.

"Sanırım hâlâ saraydan ayrılmadan önceki kadar huysuzsun," diye yanıtlıyor.

"'Ayrıldım' derken ölüme mahkûm edilmeden önce mi?"

Omuz silkiyor. "Aynı fark."

Yüksek sesle nefes alıyorum. Gölgedeyiz ama hava bu konuşma için hâlâ çok sıcak. Yine de sanırım her yerde gerçeküstü olurdu. Mikail'i tekrar görmeyi pek çok kez hayal ettim ama hiçbiri bu şekilde olmadı. Birbirimize koşacağımızı ve hararetle öpüşüp kucaklaşacağımızı, beni canlı bulduğu için gözyaşlarının yanaklarından süzüleceğini düşünmüştüm. Beni bıçaklamak üzere olduğundan emin olduğum bir ahırda saçma sapan konuşmayacağımızı.

"Handaki odana gidebiliriz," diye öneriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. Ya özel olarak konuşmak istiyor ya da beni gizlice öldürmek. Hangisi olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse ikisi de olabilir. Ama her şey düşünüldüğünde, sanırım bir handa ölmek tozlu eski bir at ahırında ölmekten daha iyidir. O yüzden başımla onaylıyorum.

O beni hafifçe takip ederken yürüyoruz ve Outton pazar yeri aniden birkaç dakika öncesinden tamamen farklı görünüyor. Kokular daha keskin, renkler daha canlı. Hava sıcak ama temiz, ve sohbet

Alışveriş yapanların sesi müzik gibi gelir. Ama ölü bir adam her son görüntünün, her son nefesin tadını çıkarır. Bunu Qali Sarayı'ndan sürgün edildiğim zamandan beri biliyorum.

Her adımda kendimi destekliyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. Mikail'in tarzının bu olmadığını bilsem de sırtımda zehirli bir bıçak hissetmek üzere olduğumdan eminim. O herkesi hiç düşünmeden sırtından bıçaklardı elbette, ama sadece başka seçeneği yoksa alenen öldürürdü.

Her zaman seçenekleri vardır.

Hana varıyoruz ve ben hemen dışarıda duruyorum. Aynı inatçı ölme isteksizliği devreye girdiğinden uzuvlarım işbirliği yapmayı reddediyor. Bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum. Alt katta bir lobi var, gündüzleri tamamen dekoratif olan ve soğuk çöl gecelerinde umutsuzca ihtiyaç duyulan bir şöminenin yanında eski kanepeler. Konuşmak için yeterince özel ve belki de boğazımı kesmeye kalkarsa biri müdahale edebilir.

"Hangi oda?" Mikail soruyor. Tabii ki zaten biliyor
-Şafak vakti kartı kapımın önüne bıraktı. Lobinin çalışmayacağını söylüyor.

Ama tuhaf olan karttaki el yazısını tanımamış olmamdı. Ve onun karalayan elini nerede olsa tanırdım. Pencerenin önünde kuryelerin onun şifreli mektuplarını getirmesini beklerdim. Mektupları göğsüme bastırırdım, ona yapamadığım gibi, çünkü o ülkede bir yerlerdeydi ya da Khitan'da ya da Wei'de, kardeşim için casusluk yapıyordu. On altı yaşından beri casusluk yapıyor, ki bu yasadışı, ama bir casus için yasal olan nedir ki zaten?

Yine de kart sıkışık, küçük harflerle yazılmıştı. Yani bunu onun için başka biri yazmıştı, ama kim? Neden?

Mikail beni bekliyor ve isteksizce içeri girip gıcırdayan ahşap merdivenlerden odama . Bacaklarım, darağacına doğru bu yürüyüşü protesto eden ağır bir kereste gibi hissediyor. Beni öldürmek isteseydi bunu çoktan yapmış olacağını düşünerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Üzerimdeki ödülün yanı sıra başka bir şey daha istiyor olmalı.

kafamda. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunun hayal ettiğim sevgi dolu yastık sohbeti olduğundan şüpheliyim.

Beni ileriye götüren sadece hastalıklı bir merak. Şey, bu ve özel olarak ölmenin gururu.

Köşedeki odama geldik ve sürgüyü açtım.

Bana çok yakın ve bu tüylerimi diken diken ediyor. Yaklaşmasını mı yoksa uzaklaşmasını mı istediğimi anlayamıyorum.

"Kapının üstündeki tuzağı unutmayın," diyor.

Ona yan gözle bakıyorum, bakmamam gerektiği halde. Bana bu numaraları öğreten Mikail'di. Geçtiğimiz yıllarda beni hayatta tutan tüm pratik bilgiler ondan geldi. Bir prens olarak, av dışında herhangi bir şey için tuzak kurma konusunda endişelenmiyordum.

Uzanıp çiviye kaydırdım. Aksi takdirde, içeri adımımızı atar atmaz kafamıza bir topuz inecekti.

Mikail beni küçük odaya kadar takip ediyor ve ben en son baş başa kaldığımız zamanı düşünüyorum. Saraydaki hayatımın acı tatlı son gününü. Yatak odamda tatlı şarap içerken onunla gülüşüyor, tek bir ısırıktan sonra lezzetleri bir kenara atıyor, ikimiz de bitkin düşene kadar ipek çarşaflarda terliyorduk. Bu, sabah kralın muhafızları tarafından uyandırılıp tahtın önüne getirilmemden hemen önceydi.

Ondan sonra, Idle Gölü'nün altındaki zindan olan Idle Hapishanesi'nde volta attığımı, Mikail'in beni kurtarmasını ya da en azından son bir veda etmesini beklediğimi hatırlıyorum. O hiç gelmedi. Ve sonra Fallow'a varana kadar birçok güneş günü boyunca bir hayvan gibi nakledildim. Üç tane iki haftalık aralıklarla.

Gardiyanlar beni dışarı çıkardıklarında kumda bir çukur kazmışlardı bile.

Mikail odamın kapısını kapatıp kilitliyor ve birbirimize çok yakın bir yerde duruyoruz. Göğsünden yayılan sıcaklığı hissediyorum. Kolonyası burnuma doluyor. Üç yıllık tatmin edilmemiş arzu beni boğuyor. Onu tutup kendime çekmek istiyorum, başka hiçbir sebep olmasa bile onu kucaklamak ve

Gerçek olduğundan eminim. Onu istemekten, onu burada hayal etmekten neredeyse çıldıracaktım. Rüyalarımda onun tüy gibi hafif ama sert dokunuşunu uyluklarımda hissettim. Ama bir adım geri , çünkü burada olmamalıydı. Ve onu hâlâ istediğim için bedenimden nefret ediyorum.

"Demek Fallow'a sadece bu buluşma için geldin, öyle mi?" diye sordum.

Desenli bir koltuğa uzanırken yavaşça gülümsüyor. İki sandalye ve küçük masa birbiriyle uyuşmuyor. Ama Mikail uzun bacak bacak üstüne atmış, sanki burası onun Casuslar Salonu'ndaki ofisiymiş gibi rahat. "Doğru fırsatı bekliyordum."

Bunu söyleme biçiminde farkına varmamı sağlayan bir şey var. Midemin çukuru dönüyor. "Ne zamandır hayatta olduğumu biliyorsun?"

"Yaklaşık üç yıl." Kayıtsızca söylüyor. Sanki hayali güvenliğimi yerle bir etmiyormuş gibi, sanki oda ayaklarımın altından kaymıyormuş gibi.

Bunca zamandır beni biliyordu. Amrock Çölü'nün ortasından tanrıların takdiriyle kurtulduğumu. Boğazıma kadar gömüldükten ve ölüme terk edildikten sonra bir kum fırtınası çıktı. Rüzgâr kum tepesini öylesine kaydırды ki bedenimi serbest bıraktı ve sonra bayılana kadar fırtınanın içinde tökezledim. Neyse ki bir vahanın kenarına kadar gelebildim. Ve orada, beni doğuya Outton'a götüren bir göçebe kervanı tarafından kurtarıldım. Hayırseverliklerinin üzerine tam bir güneş.

Göğsüm sıkışıyor ve vücudumda aynı miktarda duygu titreşirken kafamdan milyonlarca soru geçiyor. Son üç yıldır benimle iletişime geçecek kadar umursamadığı için etkilendim, öfkelen dim ve kalbim kırıldı ve şimdi burada olduğ u için umutluyum.

Birden, belki de adım temize çıkmıştır diye düşündüm. Belki de saraya geri dönebileceğimi söylemek için buradadır. Heyecan ve umut içimde kabarcıklar oluşturuyor ama sonra dibe vuruyor çünkü o da bunu yapardı. Hayır, o buraya

başka bir sebep. Gülmek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Onu bir kez daha öpmek istiyorum. Kısacası: Berbat haldeyim.

"Donal'dan çok Euy'n'a benziyorsun. Sakalın olsa bile," diye ekliyor, pantolonunun paçasındaki tozu temizlerken.

Boş ver. Ondan nefret ediyorum.

Gerçek ismimi kullandığında duruyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Kardeşim biliyor mu?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle olsaydı hayatta olur muydun sence?"

Bu bir cevap değil. Mikail dürüstlük gibi görünen cevapsızlık konusunda uzmandır. Ama onu üç yıldır görmemiş olsam da, tüm bu araçları mükemmelleştirmeden önce onu altı yıldır tanıyordum. Dürüstlüğü bir silah, mümkün olduğunca az kullanılması gereken zehirli bir kılıç haline getirmeden önce.

"Ona söyledin mi?" diye sordum. Gülümsüyor.

"Hayır."

Yüzünü tarıyorum ve kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Doğruyu söylüyor.

Sonunda bir sandalyeye tünedim, çoğunlukla beni öldürmek için burada olmadığına ikna oldum. En azından şu anda.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Joon senin nerede olduğunu düşünüyor?"

Mikail elini sallayarak, "Uzun zamandır kayıp olan Ejderha Lordu Tılsımı'nı bulmak için yola çıktık," dedi. "Dediğim gibi, size bir teklifim var. Bir teklif."

Gözlerimi ona diktim. "Neden numara yapıyorsun? Yüzünü gösterip benimle konuşabilirdin."

Nefes alır. "Teklifimi değerlendirecek kadar çaresiz olduğunu bilmem gerekiyordu. Herhangi bir teklifi."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Tam olarak neyi düşüneceksin?" Öne doğru eğiliyor. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne ile?"

"Kardeşini öldürmekle."

Sessizlik, havaya atılmış bir battaniye gibi üzerine çöküyor. Üzerimizde süzülüyor. Üzerimizi örter. Sohbeti

boğuyor.

Mikail kayıtsızca bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

"Ciddi değilsin," diyorum sonunda.

"Öyleyi

m."

Gülüyor

um.

"Bu mümkün," diyor mavi-yeşil gözleri yoğun bir şekilde.

"Kimse kardeşini senin ve benim tanıdığımız gibi tanıyamaz."

Ellerimi uzatıyorum, imkansız terazileri dengeliyorum.

"Aklıma gelen birkaç sorun var..."

Bunlardan ilki ve en önemlisi, Joon'un bir sebepten ötürü tanrı kral olarak bilinmesidir. İlahi değil ama Yusan'ın tacına sahip olduğu için öyle de olabilir. Taç, Ejderha Lordu'nun bir kalıntısıdır ve takanı ölümsüz kılar.

İkincisi, burada oturup bunu konuşmak bile kral katili ve kardeş katili girişiminde bulunmaktır ve bunların ikisi de kardeşim tarafından hoş karşılanmaz. Her ikisi de lingchi-yüz kesikle halka açık ölüm- ile cezalandırılır.

Ölü ya da diri başıma konan ödülü, Fallow'da olduğumuzu, başkent Tamneki'den bir aydan fazla uzakta olduğumuzu ve son olarak Joon'un Idle Gölü'nün ortasındaki Qali Sarayı'nda yaşadığını da ekleyin. Tüm Yusan'daki en güvenli yer, belki de Idle Hapishanesi'nden sonra ikinci. Söylemesi zor.

Tüm bunlar başarı için bir reçete değil, bunu Mikail'e açıkladım.

Mikail'in gülümsemesini ya da bir espri yapmasını bekliyorum ama o bana , öne doğru oturuyor. Yüce Tanrılar. Buraya gerçekten de bunun için geldi, kardeşimi öldürmeyi planlamak için.

"Joon öldüğüne göre, Yusan tahtının tek varisi sensin," diyor. "Kral sen olacaksın. Bana yardım edersen taç senindir."

Taç. Taht. İmkansız olduğu kadar cazip de.

Yaşlı kralın en küçük oğlu olarak, Yusan'ı yönetmem hiç beklenmedi. Pek sayılmaz. Ancak ortanca kardeşimiz Prens Omin bir süre önce öldü ve Naerium yıllar önce öldüğü için Joon'un hiç çocuğu yok, bu yüzden Mikail haklı. Son varis benim.

Ama tacı almak başka bir mesele.

Yusan kralı uyumak için bile tacını çıkarmaz. Eski krallardan biri bunu zor yoldan öğrenmiş, Khitan'da bir savaş seferindeyken kendi oğlu tarafından yatağında bıçaklanmış. Joon'un tacı sadece kafasını yıkarken kısa süreliğine çıkar, ancak bu asla tahmin edilemez ve o zamanlarda her zaman yalnızdır.

Ayrıca, Mikail neden kralın öldürülmesini teklif ediyor? Hayatı boyunca aileme sadık kaldı. Benden çok kardeşime sadık. Ne de olsa taht odasındaki kaderimi belirleyen Joon'la anlaşmasıydı.

"Peki sen ne alırdın?" Ben soruyorum.

Mikail yana bakıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "İstediğim bir şey."

Arkama yaslanıyorum. Benim bilmemi istemiyor ve Mikail söylememeye karar verdiyse ne kadar yalvarsam, kandırsam ya da işkence etsem de ondan bilgi alamayacağım. Geleceğin casus yöneticilerinde bu özelliği arıyorlar; babası tarafından her gün dövülen bu çocukta da bu özelliği bolca buldular, bazen nedenli, çoğu zaman nedensiz. Ona yara izlerini sordum ve tek söylediği şu oldu: "Ailem." Gerisini kendim toparlamak zorunda kaldım.

"Peki tahtımı kime borçluyum?" diye sordum.

Mikail yavaşça gülümsüyor, akıllıca bir şey söylediğimde her zaman yaptığı gibi. Hâlâ beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum. Onu gülümsetmeyi sevmiyormuşum gibi.

"Khitan Kraliçesi."

Ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Kız kardeşimden haber almalı uzun zaman oldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

AERİ UMBRIA ŞEHİRİ, YUSAN

I Umbria'da hava çok soğuk. Bu şehir benim şehrim Pyong'un çok kuzeyinde değil ama nedense çok daha soğuk. Ve ben

Soğuk.

İşte bu yüzden şu anda Black Shoe Inn'deki odamda şöminenin başında volta atıyorum. Kükreyen bir alev var ama el ve ayak parmaklarımı ısıtamıyorum. Yaklaşmayı düşünüyorum ama biraz daha yaklaşırsam elbisemin kolları tutuşacak. Ve ben bu elbiseyi seviyorum. Tüm süslü elbiselerimi seviyorum, ama Umbria tarzı işlevsellik ve diğer şeyler için yeterince ağır değiller. Ya da belki bu mavi elbise yeterince sıcaktır ve ben sadece gerginimdir.

Evet, kesinlikle gerginim.

Nerede o?

Belki kartı almamıştır. Belki de onu aramaya çıkmalıyım.

Hayır. Sabırlı olmalıyım. Ne yazık ki sabır bana göre değil. Yani, hızlanmaya geri dönelim.

Nihayet kapım çalındığında neredeyse gece yarısı olmuştu. İki zildir bekliyor olmama rağmen atladım. Ki bu çok aptalca. Kendine gel, Aeri. Tabii ki Royo

Ona yerleştirdiğim kartı buldu. Bunu yapmamızın tek amacı buydu.

Aynada saçıımı düzeltiyorum, nasıl biri olacağını merak ediyorum. Sonra biraz duraksıyorum, güçlü bir adamla konuşmaktan endişeleniyorum ama onu daha önce gördüğümde iyi görünüyordu. İşte bu yüzden buradayım, bir katille konuşmak için.

Biraz sersem ve çokça gergin bir şekilde kapıyı açıp kaşlarımı çatıyorum. Bu o değil, on iki yaşlarında bir çocuk.

"Evet?" Ben soruyorum.

Bana bakmak için boynunu büktü. "Ah, affedersiniz, bayan. Hancı burada sizi görmek isteyen bir adam olduğunu söyledi. Kendisi lobide."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Çocuk karşımda durmaya devam ediyor. Doğru. Bahşış istiyor. Unuttuğum için zihinsel olarak alnıma bir şaplak atıyorum, sonra kadife çantamı kapıp ona gümüş bir mun veriyorum. Bu çok fazla bir bahşış ama bronz para aramak için etrafı karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, ne fark eder ki?

Çocuğun çilli yüzü geniş bir sırtışa dönüşüyor ve sonra havalanıyor. Çoktan toz olmuştu ki, ona hemen geleceğimi söylemem gerektiğini fark ettim. Hayır. Hemen değil. Birazdan aşağıdayım. Evet, bu daha iyi olurdu.

Oh iyi.

Derin bir nefes alıyorum ve kambur durduğumu fark ediyorum. Babam kambur durmamdan nefret eder. Dik duruyorum ve omuzlarımı geriye itiyorum. Böylesi daha iyi; uzun boylu, asil ve ağırbaşlı. Şimdi bir hanımefendi gibi görünüyorum. Çok tehlikeli bir adam için cazip bir teklifi olan biri. Ve eğer kabul ederse, hayatım değişebilir. Bu iş her şeyi düzeltebilir, sonunda babamın onayını kazanabilirim. Artık geçinmek için çalmak yok. Artık yalnız bir hayat yaşamak yok. Bir daha asla sokakta donmak zorunda kalmam.

Tamam. Bunu yapabilirim. Sakin ol.

Merdivenleri hızla indim ama onu görünce durdum. Onu çok iyi göremediğim bir açıda oturuyordum.

ama şimdi lobideki çok kaslı adama bakabiliyorum. Royo muhtemelen geleneksel olarak çekici biri değil. Mesela gözlerimi kapatıp yakışıklı bir adam düşünsem, bu o olmazdı. Ama başlangıçta düşündüğümünden çok daha çekici. Saçları traşın biraz üzerinde, çenesi sert ve yüzü yaralı. Savaş alanının dışında bir savaşçı.

Ama o da başka bir şey.

Şu anda Royo'nun ceketi kolunun üzerinde ve elinde küçük bir heykelcik var. Onunla ilgili her şey size o küçük seramik kuşu parçalayacağını düşündürtebilir. Ama onu dikkatle, nazikçe, gözlerinde merakla tutuyor. Onda anında sevebilecek bir şey var.

İhtiyacım olan kişi o.

Bana baktığında neredeyse son basamağa gelmişim. Gözleri hafifçe irileşmiş ve bal renginde. Mavi elbisemi hızla inceliyorlar ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

Gülümsemiyor.

Ben biliyorum. Bu an çok gergin. Annem iyi bir gülümsemenin Kuzey Denizi'nin buzlarını kırabileceğini söylerdi.

"Merhaba Royo," diyorum el sallayarak. Kaşları çatılıyor.

Boğazımı temizliyorum. Haklısın. Çok hevesliydim. Garipleştirdi. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Belki de "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." demeliydim. Bilemiyorum. Kas gücü işe almanın görgü kuralları üzerine hiç kitap okumadım... ya da asıl ya da en azından zengin görünmeye çalışmak üzerine.

"Adımı nereden buldun?" Sesinde gök gürültüsü gibi bir gümbürtü var ve kendimi şimşek gibi takip ederken buluyorum.

Ama hancı hapşırıyor ve bana bunun gerçekten azgın olmanın zamanı olmadığını hatırlatıyor.

İkimiz de ona bakıyoruz. Hancı masanın arkasından bizi izlemiyormuş gibi yapıyor, ama yaklaşık bir metre

ve lobide başka kimse yok. Tabii ki dikkat ediyor. Daha dikkatli olmalıyım.

"Huang, salonda çay içelim lütfen," diyorum.

Royo'ya şöminenin diğer tarafındaki odaya gitmesi için el sallarken o başını sallayıp mutfığa gidiyor. Daha önce baktığımda kimse yoktu ve hâlâ boş olduğunu görünce rahatlayarak iç geçirdim. Lobiden girişten ötesini göremiyorsunuz, bu yüzden özel konuşmak için mükemmel bir yer.

Arkadaki küçük masaya oturduk. İkimiz de orası için fazla uzunuz. Muhtemelen benden bir ya da iki santim daha uzun, ama o kadar geniş göğüslü ki çok daha büyük görünüyor. Ben bir dal gibiyim. O bir meşe ağacı.

Dizlerimiz birbirine vuruyor ve uzanıp bacağımı okşuyor. Sonra onu yakmışım gibi ellerini geri çekti. Bu çok tatlı. Nazik biri. Onun hakkında bir şeyler duyduğumda başka bir şey bekliyordum. Kötü bir adam. Bir vahşi. Ama öyle biri değil. Yani, evet, vahşi bir katil, ama kimse mükemmel değildir.

Bacaklarımı çaprazlayıp masanın yan tarafına doğru uzatıyorum. Kalçalarımı bakıyor ve sonra bakmamış gibi yaparak sandalyesinin arkasındaki ceketini düzeltiyor. Çok ilginç biri.

"İşte. Bu daha iyi." Gülümsüyorum. "Zaten arkadaşmışız gibi çaya oturuyoruz. Yuri mesajımı ilettili o zaman?"

"Evet, ama kartını aldım."

Yanaklarım sıcacık oldu. Onu yakaladığım için pek memnun değil ama benimle buluşmayı kabul etmesini başka nasıl sağlayacağımı bilemedim. Elbisemin eteğiyle oynuyorum. "Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Kimsin sen?"

Evet. Doğru. Adınla başla, Aeri. "Ah, pardon. Ben Aeri. Aeri Soo."

Elimi uzattım. Kara kaşlarını çatıyor ve sonunda isteksizce elimi etli avucuyla kavırıyor. Bana dokunduğu anda, içimden bir his geçiyor.

Ben. Ellerimiz birbirine bir kilit ve anahtar gibi uyuyor, ama bundan daha fazlası var. Evim gibi hissettiriyor.

Sonra tokalaşmam gerektiğini hatırladım ve tokalaşmak için acele ettim. Kolunu bir aşağı bir yukarı salladım.

"Oh. Çok fazla. Özür dilerim." Burnumu kırıştırıyorum ve sonra ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum. Harika. Bunu tuhaflaştırdım.

Tek kaşını kaldırdı. Garip olduğumu düşünmesini istememiştim ama sanırım gerçek buysa yapabileceğin pek bir şey yok.

Royo ellerini kavuşturuyor ve toplantının kontrolünü ele geçirmek ister gibi öne doğru eğiliyor. Ki bu iyi bir şey. Biri yapmalı. İki parmağı bir noktada kırılmış ve hiç yerine oturmamış olmalı. Sağ elinde eski bir yara izi var; derin bir yara ve delinme izine benzeyen bir şey. Bunlar bir savaşçının, bir katilin elleri. Hakkında bir şeyler duyduğum adamın.

"Orada ne oldu?" En büyük yara izini işaret ederek soruyorum.

"Hayat," diyor.

Ağzım açık kaldı. "Bu harika bir cevap."

Yardım arıyormuş gibi etrafına bakınıyor, sonra vücudunu koltuğa göre ayarlıyor. "Bir kıza zarar vermeyi içeren bir işi kabul etmeyeceğimi baştan söylemeliyim."

Göz kırpıyorum. "Bir kız mı? Hayır, işimiz bu değil. Sanırım insanlar yapıyor..." Sözümü kesiyorum çünkü insanların kızları incitmeye çalıştığının farkındayım. "İnsanlar senden bunu yapmanı mı istiyor?"

Omuz silkiyor. "Bazen."

"Ama hayır diyorsun?"

Başını sallıyor. Çok yumuşak. Ama ciddi. Bir çizgi çizmesini seviyorum. Prensipleri var ve onlara sadık kalıyor. Çoğu insan bunu yapmaz. Arzularıyla çatıştıklarında değil.

Çay geliyor ve ben hancıya gülümsüyorum. O da sırtıyor ama Royo'ya bakınca gülümsemesi kayboluyor. Onun burada benimle hoşlanmıyor; Royo büyük bir adam gibi görünmüyor.

hayranı da değilim. Ve bu hiç iyi değil. Ona ihtiyacım var. Onu kazanmalıyım.

Ona tekrar gülümserdim, ama bu onu üzüyor gibi görünüyor. Hancı gittikten sonra için de çay dolduruyorum.

Ananas ve yeşil çay kokuları havayı dolduruyor. Benimkine aşırı miktarda bal koydum.

"Şey, hayır. Bir kızı incitmek istemiyorum," diyorum. "Kimseyi incitmene ihtiyacım yok, gerçekten."

Şart değil, her neyse.

"O zaman sanırım yanlış adamı yakaladınız." Sandalyesinde arkasına yaslandı, çaya dokunmadı. Kapalı. Toplantı bitti.

Midem bulanıyor ve avuçlarım kaşınıyor. Onsuz her şey çok daha zorlaşıyor. Ve zaten kolay değil. Parmaklarımı hızla ahşap masaya vuruyorum.

"Beni Tamneki'ye götürmeni istiyorum," dedim. Daha çok ağzımdan kaçırdım.

Tamneki, Yusan'ın başkentidir, buranın güneyinde Doğu Denizi'nde yer alır.

"Ben tur rehberi değilim," diyor çenesi kilitlenmiş bir halde.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum. "Ama korunmaya ihtiyacım var. Yapmam gereken bir... iş var ve oraya giderken bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Umbria'ya geldiğimde etrafa sordum ve seni duydum."

"Tamneki'nin buradan ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" diyor.

Aslında bir soru değil ama cevaplayayım dedim.

"Sol'da rüzgarlı bir hafta. Aksi takdirde daha uzun. Ve sonra bir arabada doğuya bir gün batımı." Uzun ve tehlikeli olduğu kadar basit.

Yürümeye hazır görünüyor ama hâlâ önümde olması beni cesaretlendiriyor. Bir şey onu koltuğunda tutuyor. Sadece ne olduğunu bulmalıyım. Neye ihtiyacı olduğunu.

Çay fincanıma uzandım. Annem, biriyle yemek yemenin ya da bir şeyler içmenin bile akrabalık duygusunu teşvik ettiğini söylerdi. Bir bağ. Çaydan bir yudum alıyorum ve hemen dilimi yakıyor. Ellerimi çırparak bıraktım. Ugh.

"Çok sıcak. Çok sıcak. Beklemeliydim. Bunu hep yaparım." Elimi masaya vuruyorum. "Dilim bir hafta boyunca tuhaf hissedecek."

Bana bakıyor. "Kaç ?" "Yirmi dört," diyorum.

Neden sorduğunu bilmiyorum. Muhtemelen hep daha genç görüldüğüm içindir. Sanırım saçlarımın çene hizasında olmasının bir faydası yok, ama ben kısa seviyorum. Zaten yaş sadece bir sayı.

Royo sandalyesinde yeniden kıpırdanarak, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Seninle bir buçuk gün boyunca seyahat etmemi mi istiyorsun?"

Hevesle başımı salladım. "Evet. Ve Tamneki'deyken beni güvende tut. Yani, toplam bir ay."

" bu mu?"

"Evet."

Elbisemin eteklerini tutuyorum. Evet de. Evet de Royo, böylece endişelenmem gereken bir şey daha azalır.

Gözlerini kısar. "Sadece bir muhafıza ihtiyacın varken neden bana geldin?"

Bu evet demek değil.

Ama haklı olduğu bir nokta var: Yusan'ın her muhafızlar var. Bunlar bedeninizi, evinizi ya da iş yerinizi koruyacaklarına dair söz veren kıyafetler giyiyor ve bununla binanızın önünde ya da arkasında uyuyacaklarını kastediyorlar. Muhafızlar tarafından "korunan" kuyumculardan hırsızlık yaptım. Bu yeterli değil. Gerçek bir korumaya ihtiyacım var.

"Yolda, özellikle de Tamneki'de ne gibi tehlikelerle karşılaşacağımızdan emin değilim. Bir kızın yalnız seyahat etmesi güvenli değil. Ve insanlar kimsenin sana bulaşmayacağını söylüyor. Buna ihtiyacım var." Şakaklarını ovuşturuyor. "Dinleyin bayan, belki bilmiyorsunuz nasıl

Bu çalışıyor. Ama Ben kas için işe al.

Güçlü bir adam. Bana incitmek istediğin birinin adını vereceksin, ben de onu inciteceğim. Yarısını önden, diğer yarısını da iş bitince ödersin. Bu kadar. Ben muhafız değilim.

Kimseyi korumam. Onları incittim." Kemik kırma taklidi yapıyor

İki. Gözlerinde tehlike parlıyor. Biraz sıcak olması yanlış mı?

Boş ver. Konumuz bu değil.

Tam bir dakika boyunca sessiz kaldık. Ona kimi incitmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum ve sonra bunun ona söylemem gereken son şey olduğunu düşünüyorum. Sonunda gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"Kral" dedim.

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Doğru. Beni duyamadı çünkü mırıldanıyordum. Babam mırıldanmaktan, kambur durmaktan nefret ettiğinden daha çok nefret eder. Royo'nun gözlerinin içine baktım ve açıkça konuştum. "Krala zarar vermek istiyorum."

"Neden?"

"Uzun zaman önce olan bir şey yüzünden." Acımı, öfkemi bir kenara bırakıyorum çünkü bunları bilmesine gerek yok. "Uzun lafın kisası, Kral Joon yüzünden her şeyimi kaybettim ve bunu düzeltmem gerekiyor."

Royo etrafına bakınarak, "Bu vatana ihanet," dedi. "Sadece bu konuşma bile bizi Atıl Hapishane'ye attırabilir. Lingchi anlamına gelebilir. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Lingchi, herkesin içinde vücudunuzdan yüzlerce etin kesilmesidir, her birini hissetmeniz için sizi canlı tutar, böylece hael kuşları sizi bitiremez - çünkü bu merhamet olur. Herkes ölüm için yalvarmayacağını düşünerek gider. Her biri yalvarır. Yani, hayır, sana yardım edemem."

Ayağa kalkıyor. Bu kötü gitti. Başka birini bulmam gerekecek ve saat çoktan gece yarısı oldu. Ve bu kişinin o olması gerektiğinden eminim. Diğer muhafızlar ya da güçlü adamlar, yetenekli olsalar bile, bana ihanet edebilir ya da benden faydalanmaya çalışabilirler. O hiç öyle biri değil. Bacaklarıma bakmaya bile çekiniyor.

Surat astım. "Ben

ödeyebilirim."

"İlgilenmiyorum."

İşte burada bir şey görüyorum: Yalan söylüyor. "Ödeme" dediğim anda gözlerinde bir parıltı oldu. Para. Para, bir

birçoğu, bu anlaşmayı mhrleyecek.

Kadife çantama uzanıyorum ve erik büyüklüğünde bir elması masanın üzerine bırakıyorum. Bu kadar değerli bir mücevheri vermeyi hemen dğnyorum -çalmak için en büyük acı buydu- ama Royo ceketine doğru giderken duruyor. Dondu kaldı.

Doğru karardı.

"Beni güvende tutmana ihtiyaım var," diyorum. "Tembel bir muhafız ya da beni satacak bir gcl adam için endişelenemem. Eğer bu işi başarırsam, maaşımı..." Sesimi alalttım ve öne doğru eğildim. "Yarım milyon altın mun. Bak ne diyeceğim: Bunu sen alacaksın ve eğer başarılı olursam sana ekstra elli bin bonus vereceğim. Ama başarısız olsam bile, ay sonunda bu senin olacak."

Yavaşça kendini koltuğa geri bırakıyor. Mcevhere dokunmadan bakıyor. Sanki bir yılana dönüşüp onu ısıracaktım gibi mesafesini koruyor.

Sertçe yutkunuyor, gözlerini mücevherden ayıramıyor. "Nedir bu?"

Ne soru ama. "Bu bir elmas."

"Bunu görebiliyorum, ama..."

"Elli bin altın mun değerinde," diyorum. "Başarılı olsam da olmasam da senindir; tabii beni bir ay boyunca güvende tutmak için cinayet de dahil ne gerekiyorsa yapmayı kabul edersen."

Çok para, teklif etmem gerekenden çok daha fazla, ama yine de çaldım, yani gerçekten, ne fark eder ki?

"Ve kralı ldrmene yardım etmeyeceğim, değil mi?" diye soruyor sessizce.

Tanrım, buna nasıl cevap vereyim? Buna cevap verebilir miyim? Sanırım yle. Reddedersen daha kötü görünür ve ona zaten ihanetten bahsettim.

"Gerçekten fark eder mi?" İhtiyatlı davranarak soruyorum. Gzn kırpmayınca ekliyorum: "Kralın tacını çıkarmam gerekiyor, hepsi bu."

Kafası karıştığında gözleri hızla hareket ediyor ve hızla damlayan bala benzediğini fark ediyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Çalmak için mi?"

"Hayır, çünkü tacı olmadan Kral Joon ölümlü olacak."

Royo'nun kaşları kırışır. "Joon bir tanrı değil mi?" Elimde değil, yüzümü buruşturuyorum. "Hayır."

Dudaklarını büzüyor. "Yani... Kralın yeryüzünde bir tanrı olduğuna hiç inanmamıştım, çünkü tanrılar neden Yusan'la uğraşsın ki? Ama Kral Joon'un bir suikasttan kurtulduğunu gördüm."

"Yaptın mı?"

Başını sallıyor. "Yıllar önce Umbria'yı ziyaret ettiğinde, kalabalığın içinde onun konuşmasını izliyordum. Birden bir çılgılık duyuldu ve ortalık karıştı. Bir arbalet oku boynuna isabet etti ve her yer kan oldu. Ölmesi gerekiyordu ama ölmedi. Kendi gücüyle balkondan çıktı ve suikastçı lingchi'ye maruz kaldı. Ondan sonra tapınaklarda söylenenlerin doğru olduğunu anladım; o ölemezdi."

"Hayır, yani yapamaz ama taç yüzünden."

Başını sallıyor. "Bir metal parçası bunu nasıl yapar?"

Gerçekten tanrıların büyüsünü açıklamamı mı istiyor? Bu gece olacağını düşündüğüm onca şey arasında, bir güçlü adama tanrı büyüsünü açıklamak bunlardan biri değildi.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Etherum."

Sertçe göz kırpmıyor. "Etherum mu? Ama Yusan'da hiç büyü yok."

İnsanlar buna inanıyor ve Ejderha Lordu'nun kalıntıları dışında böyle bir şey yok. Herkes Ejderha Lordu'nun Yusan'ı birleştirdiğini ve yüzlerce yıl hüküm sürdüğünü biliyor. Ancak sadece tahta en yakın olanlar geride beş emanet bırakıldığını biliyor; taç da bunlardan biri. Efsaneye göre Ejderha Lordu tacını ilk Baejkin kralına vermiş,

ama yüzüğü, asası, kılıcı ve tılsımı Göklere yükselirken diğer diyarlara düştü. Bence bu sadece Yusan'ın neden onlara sahip olmadığını açıklamak için.

Avuçlarımı yukarı kaldırarak tekrar omuz silkiyorum.
"Bilmiyorum Royo.

Taç etherumdur." "Bunu
nereden biliyorsun?"

"Çünkü kraliyet casus şefi öyle söyledi." Yüzünü
ovuşturuyor.

Haklısın. Belki Mikail'den bu kadar erken
bahsetmemeliydim ama bana bu işi teklif eden oydu. Ve
başka türlü açıklamak çok zor.

"Tek yapman gereken beni korumak," diyorum. "Gerisini
ben ."

"Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?" Royo taşı
göstererek sorar.

Mücevheri ileri itiyorum. "Al ve birine sor."

Bu işimizi görür. İş kabul edecek ve yarın başlayabiliriz.

Gözleri etrafta dolaşıyor. "Onu alıp kaçmayacağımı
nereden biliyorsun?"

"Eğer seni bulur ve onu geri çalarım."

Gülümsüyorum ama yüzüne vurmuşum gibi bakıyor.
Benim bir hırsız olduğumu anlamadı mı? Bu...garip. Önemli
değil. Onun beynine ihtiyacım yok.

"O kartı cebine nasıl soktum sanıyorsun?" Göğsünü işaret
ederek söylüyorum. "Ya da ilk etapta mücevheri?" Bununla
birlikte çayımı bitirip ayağa kalkıyorum. "Yarın öğleden önce
bana haber verir misin? Huang'a o zaman ayrılacağımı
söyledim. Eğer istemiyorsan, darılmaca gücenmece yok. Ama
iş senin almanı tercih ederim. Senden hoşlanıyorum."

Royo başını sallayarak otursa da ben kocaman
gülümsüyorum. Ama iş kabul edecek. Bunu hissedebiliyorum.
Bu yüzden gitmedi. Paraya ihtiyacı var. Nedenini bilmiyorum
ve sanırım önemi de yok. Ama bunu düşündükçe, bu kadar
parayı geri çevirmenin aptallık olacağını anlayacak.

Ve o aptal değil. O bana hayır demeden önce ortadan kaybolmalıyım.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkıyorum ve elması masanın üzerine bırakıyorum. Merdivenleri çıkarken dudağımı ısırıyorum, umarım haklıyım, çünkü onun peşine düşmek çok zor olacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EUYN OUTTON ŞEHİRİ, NADAS

T Fallow'a gelmek için hiçbir zaman uygun bir zaman yoktur - ve görünüşe göre ayrılmak için de hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur. Gün boyunca güneş ve bunaltıcı sıcak sizi yere serebilir. Geceleri ise kuru bir yılan çukuruna düşmek kolaylaşır. Samroc'un çoğunlukla karanlıkta avlandığından bahsetmiyorum bile. Samroc'lar insan etine düşkünlük devasa siyah kuşlardır. Kurnaz oldukları kadar iridirler de, yetişkin bir adamı kolaylıkla avlayabilirler. Şanslı kurbanlar kafalarına bir pençe indirilerek hızla öldürülür. Şanssız olanlar, öldürmeyi yeni öğrenen genç samroklar tarafından parçalanmak üzere canlı canlı dağ yuvalarına getiriliyor.

Duyabilirsiniz

Durgun gecelerde ölüm için yakarışları ve feryatları.

Sürgüne gönderilmeden önce, samroc'un sadece bir efsane olduğunu, Yusan'ın etobur hael kuşlarına dayanan bir abartı olduğunu düşünmüştüm. Hael de insan yer ve bizi tanrısal bir açlıkla izler, ancak hael erkekleri yaklaşık iki buçuk metre boyunda, dişileri ise daha küçüktür. Bir insanı öldürebilirler, ama sadece zaten ölümün eşiğindeyse. İlk kez bir samroc gördüğümde, oluşturduğu gölgenin büyüklüğünden neredeyse bayılacaktım. Güneşi kapatıyordu.

Mikail, Outton'dan gün batımından önce ayrılmamız ve hava kararmadan hemen doğudaki Tile kasabasına ulaşmamız gerektiğine karar veriyor. Alacakaranlıktan önceki zaman aynı zamanda günün sıcağı olarak da bilinir. Şu anda hava yüz on derece olmalı ama her nasılsa Mikail biz at sürerken hiç de kötü görünmüyor. Sahip olduğum her şeyin yarısını onun atı taşıdığı için hiç etkilenmemiş görünüyor. Diğer yarısını da benimki taşıyor.

Eşyalarımın çoğunu geride bırakmak zorunda kaldım - kendi hırsızlığım, becerim ve çalışmamla ödediğim ilk eşyalarımı. Onları güzel hancıya nezaketinden dolayı verdim ve o da minnettar kaldı. Fallow gibi bir yerde her şey ikinci ya da üçüncü elden satılabilir. Ve dul kadın alabileceği her yardımı kullanabilir.

"Düşünceler içinde kaybolmuş görünüyorsun," diyor Mikail. "Seni rahatsız eden ne?"

Sanki aklımda çok şey olmasına şaşırılmış gibi söylüyor.

"Oh, bilmiyorum, belki de kardeşimi öldürme planı?" Dedim. "Başıma ödül konmuş bir ülkeye geri dönmek mi? Son üç yıldır bildiğim tek güvenli yeri bir intihar görevi gibi görünen bir şey için terk etmek mi? Bunun gibi küçük meseleler."

Bir kaşını kaldırıyor. "Alternatifi neydi? Outton'da kalıp bir gün bir çay dükkânı açmak mı? Hancıyla yatmaya mı çalışacaktın? Sen bir Yusan prensisin, senin için tek hayat bu. Sana layık olan tek hayat."

Son cümlesi yüzünden nabzımın hızlanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Başarısız oldum.

Ama onun sözlerine çok fazla odaklanamıyorum çünkü ileride yolda bir şey var. Ve Fallow'da, belayı gördüğünüzde, ondan kaçınmak için çok geçtir.

Daha yakına gidiyoruz. Devrilmiş bir at yolun ortasında duruyor. Toprak yolu mükemmel bir şekilde kapatmasına bakılırsa, bu bir kaza değil. Tüylerim diken diken oluyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, etrafımdaki dünyayı daha keskin, zamanı daha yavaş hale getiriyor. Kokluyorum

eskiden avlanırken yaptığım gibi. Hareketsiz durup en ufak sesleri dinliyorum.

Mikail'e bakıyorum ve onun da aynı şekilde tetikte olduğunu görüyorum. Tam arabayı soracaktım ki barikatın önünde altı silahlı adam belirdi. Otoyol soyguncuları ya da bir çete - Fallow'da her ikisinden de bolca var.

Omuzlarım çöktü. Tabii ki Outton'un iki çan dışında haydutlarla karşılaştık.

Mikail başını eğerek onlara doğru ilerlerken arkasında kalmamı söylüyor. Gençliğimizden beri konuşmadan iletişim kurabiliyorduk. Hiçbir şey değişmemiş gibi devam edebilmemiz ilginç.

Bir metre kalana kadar rahatça sürüyor. Tehlikeden habersizmiş gibi ilerliyor. Kesinlikle değil.

"Dur tahmin edeyim: bu bir soygun mu?" Mikail sahneye bakarak söylüyor. Adamlardan ikisi birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyor.

Bir adam öne çıkar -muhtemelen elebaşısıdır. "Ellerinizi kaldırın, atlarınızı ve silahlarınızı bize verin, böylece canınızı kurtararak gidebilirsiniz."

"Korkarım bunu yapamam," diyor Mikail. "Ancak bir karşı teklifim var."

"Bu da ne?" diye sorar ikinci bir adam.

Mikail sabırla, "Bu, kişinin ilk teklifinizi reddetmesi ve alternatif bir çözüm bulmasıdır," diye açıklıyor.

İkinci adam göz kırpmıyor.

"Yakalayın onları," diyor ilk adam. Mikail'in boğazına sapladığı hançerle ölmeden önce bir nefes daha almıyor. Elim hâlâ heybemde, arbaletimi bulmaya çalışıyorum ve Mikail ilk adamını çoktan öldürdü.

Yüce Tanrılar, nerede o?

Lider yere düşer ve Mikail bir ağacın kesilişini tüm kayıtsızlığıyla izler. "Cidden bize izin vermenizi öneriyorum-"

Bir ok ona doğru uçuyor. Mikail oku kılıcının kınıyla savuşturur, refleksleri her zamanki gibi doğal olmayan bir şekilde hızlıdır.

"Bu çok kabaydı," diyor. "Ben konuşuyordum."

Okçu da öldü, göğsünden bir kabza fırladı, yine Mikail'in izniyle. İki ceset ve ben daha yeni elimi yayıma attım. Yayı omzuma götürdüm ve ipi çekmek için mekanizmayı çevirdim. Geriye kalan dört adam silahlarını hazırlamak için çabılıyor, kılıçlar ve bıçaklar ellerinde, topuzlar sallanıyor. Mikail iç geçiriyor ve kılıcını çekiyor. Zehirli kılıç havaya değdiği anda alevler içinde patlıyor. Adamlar donakalır. Kılıca bakakalırlar, ateşteki pervaneler gibi.

"Beyler," diyor Mikail, sesi çölde gürleyerek. "Şimdi kaçın yoksa Doğruluk Tanrısı üzerine söz veriyorum, her birinizin derisini canlı canlı yüzeceğim."

Adamlar dört bir yana dağıldılar. Mikail'in yanına gidiyorum ve bir süre onları izliyoruz.

"Null," diye fısıldıyor Mikail.

Gözlerim açılıyor ve midem bulanıyor. Bu sıfır demek. Sıfır tanık, sıfır kurtulan. Bu tek kelimeyle, hepsini katletmek üzere olduğunu biliyorum. Kaçarak elde ettiğim güvenlik bir yanılsamaydı. Sertçe yutkunuyorum ve Mikail'in acımasız olmadığını, gerçekçi olduğunu hatırlıyorum. Eşkiyaların insanlara alevli kılıçlı bir adam gördüklerini söylemesine izin veremeyiz. Alevli kılıçlar sadece Yusan Kralı tarafından bahşedilir. Bu Mikail'in ve muhtemelen benim varlığımı ele verir, çünkü kullanımda olan sadece bir düzine kadar kılıç var.

Ama yine de yanlış geliyor. Şu an tehlikede değiliz.

Mikail en yakındaki adama doğru at sürer, kılıcını savurur ve başını keser. Bir saniye önce canlıydı, nefes alıyordu ve şimdi bir cesetten başka bir şey değil. Kesik kafa beklenenden daha uzun bir mesafeye yuvarlanırken aşağı bakıyorum. İkimiz de onu izliyoruz, kafatasının gözleri kumun içinde hâlâ açık.

"Hmm. Merak ettim," der Mikail. Sonra atını mahmuzlayarak bir sonrakine doğru koşmaya başlar.

İkinci adam Outton'a doğru koşuyor. Hızlı ama atlarla şehrin iki çan uzağındayız. Nereye gittiğini sanıyor bilmiyorum.

Güvenlik yok, çeyrek yok. Mikail onu kesici bir darbeye yere serer. Bir çılgılla yere düşer, muhtemelen çoktan ölmüştür, ama kılıçtan çıkan zehir kan kaybından ölmeden önce işini bitirecektir.

Üçüncü adam kuzeye gitti. Sanki önlerinde çölden başka bir şey olmadığını ve peşlerinde dünyanın en iyi katillerinden birinin olduğunu anlamıyorlar. Geçmemize izin vermedikleri anda kaderleri mühürlenmişti. En azından iyi bir şekilde ölme onuruna sahip olmalılar. Ama iş başa düştüğünde, çok az insan bunu yapar.

Mikail atını benimkinin yanında durduruyor. Göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izliyorum. Keskin gözleri derinleşen kumda çırpınan adama odaklanıyor. Kılıcındaki kanı siliyor ve kılıcını kınına koyuyor. Sonra elini uzatıyor ve ben de ona dolu arbaleti fırlatıyorum.

Uzun bir mesafe ve adamın hızını hesaplaması gerekiyor, ama ateş ediyor ve adamı bir okla yere düşürüyor.

Amaç biraz sapmıştı - adam ölmedi ama aynı zamanda hiçbir yere de gitmiyor.

"Yay kullanmakta her zaman daha iyiydin," diyor kaşlarını çatarak.

Mikail arbaleti bana geri veriyor ve kılıcını çıkarıyor. Yeniden alev alıyor, yeniden yağla kaplanıyor.

Bir tane kaldı.

Mikail gülümsüyor, kana susamışlık onu her zamankinden çekici kılıyor. Atını mahmuzlayıp devrilmiş arabanın üzerinden atlarken kalbim hızlanıyor. Yıllar önce, onu hayatımın sonuna kadar her gün izleyebileceğimi ve bundan asla bıkmayacağımı düşünmüştüm. Ne yazık ki hala aynı şeyi hissediyorum. Şiddet uyguladığında başka bir dünyaya ait oluyor. Baş döndürücü. Dünyadaki Savaş Tanrısı. Üç alemdeki en çekici varlık.

Mikail atını dörtnala sürerek son adama ulaşır. Kılıcını geriye doğru savurur ve adamı ikiye böler. Kelimenin tam anlamıyla. Adamın ağzından bir feryat çıkar,

ve sonra hiç ses çıkmaz çünkü şoktadır. Vücudunun alt yarısı tamamen kopmuş.

Mikail durur ve kılıcındaki kanı silkeleyerek kaşlarını çatar. Sonra atından iniyor ve kılıcını eski adamın gömleğine siliyor. Ona doğru at sürüyorum.

"Aptal," diyor yere tükürerek. Kılıcını kınına geri koyuyor. Kendisini mi yoksa haydutları mı kastettiğinden emin değilim. "Gidelim mi?"

Beni dansa davet eder gibi konuşuyor, bir yandan da parçalara ayrılmış cesedi işaret ediyor. Kana susamışlığı onu ele geçirmiş -sadece saray kılıçları bir adamı bu şekilde ikiye ayıracak kadar keskindir. Şimdi kanıtları gömmemiz gerekecek.

Mikail kolları, ben bacakları aldım ve cesedi yoldan sürükledik. Bu taşıdığım ilk ceset değil ama sadece bir çift bacağı olan ilk ceset.

İki parça sığ bir mezara konulduktan ve Mikail yaylı tüfekte vurduğu adamın boğazını kestikten sonra Tile'ye doğru yola devam ediyoruz.

Mikail terle, harcadığı eforla parlıyor ama bundan daha fazlası var. Aldığı canlarla parlıyor. Bir parçası katliamdan zevk alıyor. Kalabalıkların tuhko şampiyonalarını izlemek için Kralın Arenası'na yığılması gibi, kaybeden takımın ritüel olarak, korkunç bir şekilde kurban edileceğini bilerek. Bir seviyede, insanlar başkalarının acı çekmesini ve ölmesini izlemeyi seviyor. Mikail çoğundan daha fazla. Ama bu anlaşılabilir bir şey. Ölümün tadına varmak, ölümlülüğümüzün tadını çıkarmamızı sağlar.

"Öldürdüğün onca insanı hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Hayır. Sen?" Bana yan gözle bakıyor.

Nefesim kesildi ve gözlerimi kaçırdım. O kadar rahat söyledi ki, beni hazırlıksız yakaladı, ama ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Bana katil diyor. Toplu katliamcı.

"Sen... sen bütün bunlara inanıyor musun?" Elimdeki deri dizginleri sıkıyorum.

Omuz silkiyor. "Doğru olan şeylere inanmak gibi tuhaf bir huyum var."

O adamları öldürdüğüm için cezamı, sürgünümü ve bu acı dolu yılları hak ettiğime dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Çünkü ben suçluyum. Çünkü kralın suçlamaları uydurma değil, gerçektir.

Çünkü gerçek bu.

Sanki boğazıma bir taş tıkanmış ve beynime hücum eden bahaneleri engelliyor. Mikail nasıl olsa onları duymak istemeyecek.

Tekrar konuşabilmem için bir süre geçmesi gerekiyor. "Biliyor muydun?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Açıklayabilirim," diyorum. "Onlar... .. biz-"

Başını iki yana sallıyor. "Bu sıcakta beni mantığa boğma lütfen, Eryn. Senin kim olduğunu biliyorum. Hep biliyordum. Ve eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydın, yine aynı şeyi yapardın - sadece sonuncusunun kaçmasına izin vermezdin."

Ağzımı kapatıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Fırsatım varken Chul'u nasıl kafasından vurmam gerektiğini defalarca düşündüm. Eğer o anda merhamete kapılmamış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu. Ailem merhametiyle tanınmaz.

-Kardeşim on binlerce erkek, kadın ve çocuğu gözünü kırpmadan katletti. Ve o Baejkin acımasızlığının sadece bir örneği. Kız kardeşim daha beter.

Mikail, "Enerjinizi samroc aramak için kullansanız daha iyi olur," diyor.

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı birkaç nefesin ardından başımı eğip hızla kararan gökyüzünü taramaya başlıyorum. Birden eşkıyaları öldürmenin ve birini gömmenin yolculuğumuza çok fazla zaman eklediğini fark ediyorum. Gece olmadan Tile'a varamayacağız.

Yakında avlanan biz olacağız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SORA KAZANÇ ŞEHİRİ, YUSAN

I Kont'un villasına vardığımda yine güzel, güneşli bir öğleden sonraydı ve şimdi burada olduğum için mutluyum.

Fark ettim ki

geniş arazinin ihtişamı. Teraslı bir yamaçta oturup güneşi içine çekme şekli. Çoğu ev Gain'de beyaz badanalıdır, ancak onunki parıldayan beyaz taştır. Öğleden sonra güneşi vurduğunda, muhteşem oluyor.

Her şeyi seviyorum çünkü buraya kız kardeşimi görmeye geldim.

İrad bana teraslı bahçeye kadar eşlik ederken ekstra gösterişli ve derli toplu görünüyor. Çenesini o kadar yüksek tutuyor ki, ayağının takılmamasına şaşırıyorum. Kont'un bahçesinde tüm çiçek bölgesinden daha fazla çiçek var. Su yolları sırlı sırlı, ağaçlar mükemmel budanmış, çiçek yaprakları narin ve ipeksi. Taş yollarda ya da berrak koi havuzlarında tek bir yaprak bile yok.

Tik ağacından oyulmuş bir banka oturup bekliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Portakal ve kiraz ağaçlarının yumuşak kokusunu içime çekiyorum ve suçlarımı dışarı atıyorum. Gain'e hapsolmaktan başka bir yerdeymişim gibi davranıyorum, ki bu kadar sakin bir bahçede neyse ki bu çok kolay. Ruhum asla temiz olmayacak ama Daysum geldiğinde neredeyse huzura kavuşuyorum.

"Sora!" Bana doğru koşuyor, eteklerini onlarca yıldır yaptığı gibi yukarı kaldırıyor. Çok hızlı değil ama sadece birkaç metre koşuyor.

Kollarımı açıyorum ve o da bana sarılıyor. Sıcaklık gibi, bahar gibi, memnuniyet gibi hissettiriyor. Daysum, dokuz yaşındayken benden koparılan gibi hissettiriyor.

Sık sık o günü düşünürüm. Seok ve dört silahlı adam evimize geldiğinde neler olup bittiğinden nasıl da emin değildim. Ama hastalıklı küçük Daysum'u arkamda saklamaya çalıştım. Seok onun benim için ne anlama geldiğini hemen anladı, aramızdaki bağı. Onu aptalca korumaya çalışmasaydım özgür olup olmayacağını birçok kez merak ettim.

O zamandan beri her gün bu hatayı telafi etmek için elimden geleni yaptım.

Daysum başını omzuma yaslıyor çünkü ben 1.80 boyunda olmama rağmen ondan 15 santim daha uzunum. Geçirdiği hastalıklar nedeniyle Daysum hiçbir zaman tam boyuna ulaşamadı ama ben onun ufak tefek olmasını seviyorum. Aynı şekilde siyah saçlarındaki kahverengi çizgileri de seviyorum. Yine de onu son gördüğümünden daha yaşlı görünüyor. Yine de Yusan'da herkes hızlı yaşlanır.

Sonunda bıraktım. Yumuşak yüzünü avuçlarımdan arasına alıp inceliyorum. çok daha sağlıklı görünüyor; yanakları pembeleşmiş. Ama nefes alış veriş hızı biraz hızlı. İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama Daysum sağlığıyla ilgili onu rahatsız etmemden nefret ediyor.

Onun yerine "Ne kadar güzel görünüyorsun," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sanki seninle kıyaslandığımda bir şeymişim gibi." Sonra güneş gibi parlak gülümsüyor. "Seni tekrar gördüğüm için tanrılara şükrediyorum."

Yanımda oturuyor, ellerimi ellerinin arasında tutuyor. Sağ tarafıma oturması gerektiğini biliyor çünkü sol tarafım daha az işitiyor - Erlingnow zehiri ile uyuşturulmamın bir sonucu.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

Yusan'da yasal olarak bir yetişkin olan on sekiz yaşında olmasına rağmen, hastalıkları nedeniyle aylarca eğitim alamadı.

Kont birkaç kez, eğer ailemizle kalsaydı Daysum'un hayatta kalamayacağını söyledi. Asla minnettar olmayacak olsam da, onun haklı olduğunu kabul edebilirim. Bizi altın karşılığında köle olarak satan ailemiz onu kurtaracak ilacı karşılayamazdı. Ya da alabilselerdi bile almazlardı. Açıkçası, her eczacı gezisi için ona borçluyum, ama bu borcumun umursamadığım tek kısmı.

İşin tuhafı, ailemiz tarafından bakıldığımızı hissettiğimi hatırlıyorum. Köyümüzün geri kalanı gibi biz de fakirdik ama mutluyduk. Sevdiğimizden hiç şüphe etmedim... ta ki ben satılana ve Daysum alınana kadar. Ama sanırım bu hayal etmek istediğim çocukluk, inanmak istediğim yalanlar.

"Dersler yeterince iyi," diyor Daysum. "Yine de eğitimin tamamlandığında ne yapacağımın emin değilim."

Ben de emin değilim. Bu kadar uzun yaşayacağımızı düşünmemiştim. Ama temiz hava, iyi yemekler ve sessiz yaşam Daysum'un hayatta kalmasına yardımcı oldu. Ve onu tekrar görmek için duyduğum inatçı istek beni zehir okulundan kurtardı.

"Bir yolunu bulacağından eminim. Her şeyi yapabilirsin." Uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşuyorum. İkimizin de saçları gür ama Daysum benden daha solgun, gözleri menekşe değil kahverengi. Pudra beyazı teni ile abanoz ve kahverengi saçları arasındaki kontrast onu güzelleştiriyor. Daha sağlıklı olsaydı, Kont'un onu da zehir eğitimi için seçeceğinden hiç şüphem yok.

Ama saçını oynattığımda onu görüyorum. Omzuna kadar uzanan uzun bir yara izi. Bir zamanlar kırmızı olan beyaz teni. Şimdi benekli bir kahverengiye dönüşmüş. Bu yara tamamen benim hatamdı çünkü üç yıl önce ben kaçmaya çalışırken kırbaçlanmıştı.

İlk hedefimi öldürdükten hemen sonra, buna dayanamadım - suçluluk duygusu, ölene kadar Kont için cinayet işleme düşüncesi. Bana hiçbir şey yapmayan, benim için hiçbir şey ifade etmeyen ve onları kurtarmam için bana yalvaran adamları öldürmek. Ben kullanmamıştım

İlk seferinde yeterince zehirlendi ve dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak kadar uzun yaşadı. Ölmesi için üç çan çalması gerekti.

O sabah koştum ve ağaç sınırını geçmeyi başardım - Kont'un izni olmadan geçmeme izin verilmeyen sınır işareti. Xingchi ormanına kadar ulaştım ama Kont'un köpekleri beni avladı.

Villaya geri getirildiğimde dayak yemeyi bekliyordum ama bana dokunulmadı. Bunun yerine, Daysum'un Kont'un tüm ev halkının önünde kırbaçlanmasını izlemek zorunda kaldım. Kontun ayaklarına kapanmadan, çizmelerini öpmeden ve bir daha asla kaçmaya çalışmayacağıma yemin etmeden önce üç kırbaç yedi. Ayrıca, beni avlamak için gösterdiği çabaların karşılığını ödemek için elli bin altınlık bir borç senedi imzaladım.

Sessizce, gökyüzündeki her yıldızın üzerine yemin ettim ki her bir kırbacı on kat fazla hissedecekti. Onu nasıl öldüreceğimi planlamak için mide bulandırıcı bir zaman harcadım. Onu ölümün eşiğine nasıl getireceğimi ve mümkün olduğunca çok kez nasıl dirilteceğimi. Günler. Haftalar. Güneşler. Ölümün nihai merhameti için nasıl yalvaracak, ama ben on dokuz kez vurana kadar onu panzehirlerle canlandırmaya devam edeceğim. Zehir okulunda ölen her kız için bir tane; zehirli bir bakire olarak öldürülen Hana için bir tane; ve Daysum için bir tane. Sonra da benim için Seok'u kırbaçlayarak öldüreğim.

"Belki de ölmüş olsaydım senin için daha iyi olurdu," diyor Daysum sessizce. Yara izine bakıyor olmalıydım.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır. Öyle söyleme."

Bazı karanlık ve umutsuz anlarda aynı şeyi düşünmüş olmama rağmen ona dik dik bakıyorum. Özellikle de kırbaçtan ağladığı gün. Ama bunu Daysum' asla itiraf etmezdim.

Kız kardeşim gülümsüyor. "Doğru olduğu için mi? Eğer ben ölmüş olsaydım, senin için hiçbir şey yapamazlardı. Özgür olurdun."

Elim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bunu sana kim söyledi?" "Beynim."

İçimi çektim. "Sen ölmüş olsaydın, ellerinde koz kalmayacağı doğru."

Daysum başını sallar ve yana dönerek küçük bir şelaleye bakar. Omuzları, hızlı bir yağmurdan sonra açan şakayıklar gibi hafifçe çöküyor. Çenesini nazikçe kendime doğru çeviriyorum.

"Ama uğruna yaşayacak bir şeyim de olmazdı," diye devam ediyorum. "Bu ve bundan sonraki hayatta benim için önemli olan her şey sensin."

Gözleri hala üzgün görünse de gülümsüyor. Yıllar boyunca ondan saklayabildiğim kadar çok şey sakladım. Ama onu zehirlerden hastayken ve etkilerinden titrerken ziyaret ettim. Bana bir şey yapıldığını saklayamazdım. O da hayatının borçlarımızı ödememe bağlı olduğunu biliyor. Bunu nasıl yaptığımı hiç sormadı ama şüphelendiğine dair bir his var içimde. Ben her zaman daha güçlü ve sağlıklıydım ama Daysum daha akıllıydı.

Bu bizim normal ziyaret tarzımız değil. Genellikle güler, şakalaşır ve unutmaya çalışırız. Hayatlarımız ağır; konuşmalarımızın da öyle olması gerekmiyor. Ama bu onunla son ziyaretim olabilir, iyi ya da kötü. Bu yüzden ona söylemem gereken şeyler var.

"Bana özgürlüğümüz teklif edildi," diyorum.

Başını eğip gözlerini kırptırırken sessiz. Uzun kirpikleri dalgalanıyor. "Bunu kim teklif etti?"

"Kont."

Nefes nefese kaldı, sonra ellerimi tuttu. "Kont mu? Ciddi olduğuna emin misin?"

"İş konusunda şaka yapmaz."

Sersemlemiş bir halde bankta oturuyor. Gülüyor ve gülümsüyor, keşke onun neşesine bir an için bile olsa karşılık verebilseydim. Ama ben daha bir şey söyleyemedim ciddileşiyor. Hayatı manastırda geçiyor ama bizim gibi kızlar için iyi olan her şeyin bir bedeli olduğunu biliyor.

"Sora... imkansız bir şey yapmak , değil mi?" Dişi gözleri beni tarıyor. İnsanları tanıdığım herkesten daha iyi okuyor.

Başımı sallıyorum. Daysum'dan bazı şeyleri saklamaya çalışsam da ona yalan söylemiyorum. Doğrudan değil.

"Ve eğer başarısız olursan, bunun acısını benden mi çıkaracaksın?" Bu bir soru ama cevabını bildiği için bir ifade gibi söylüyor.

"Başarısız olursam borcunu Lord Sterling'e satacak." Başarısız olursam Boş Hapishane'de işkence göreceğim ya da merhametli bir şekilde öleceğim kısmını atlıyorum. "Özgürlüğümüzü elde etmeye çalışmamı ister misin?"

Yapmamaya çalışsa da titriyor. Sonra omuzları geriye gelecek şekilde duruşunu düzeltiyor. Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

Cesur kız. Olduğu kadınla gurur duyuyorum.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sorar. "Ne yapman gerektiğini?"

Başımı
sallıyorum.

"Tamam," diyor.

Ve böylece, başka soru sormayacak. Gizemlerim onu hiç rahatsız etmedi ya da en azından rahatsız etse bile belli etmedi.

"Bir süreliğine gideceğim," diyorum. "Muhtemelen beni bir ya da iki ay göremeyeceksin."

"Sora, normalde seni aylarca göremiyorum." Hüzünle gülümsüyor.

O haklı. Onu bir cinayeti tamamladıktan sonra görüyorum. Kaçmaya çalıştığımdan beri Daysum, Gain'in dışında bir yerde tutuluyor ve birlikte kaçamayalım diye sık sık yer değiştiriyor. Şu anda Pastor adında bir kasabadaki malikanesinde olduğundan şüpheleniyorum ama emin olamıyorum. Kont onu sadece benimle buluşmak için villasına getiriyor. Ve bu son kez olacak.

Nefes alıyorum. "Bir ya da iki aydan daha uzun sürebilir."

Ona söylemeye çalıştığım şey, geri dönemeyebileceğim. Kralı yalnız yakalayıp bir şekilde zehirleyebilsem bile saraydan ayrılamadan öldürüleceğim. Öldürdüğüm güvenilir asilzadeler gibi değil. O en çok

Yusan'da korunan bir adam, bir tanrıdan bahsetmiyorum bile. Düşündükçe, buradan canlı çıkmam daha da imkânsız hale geliyor. Cehennem Krallığı'na onun da ölmesi için dua etmeli ve umut etmeliyim. Bir şekilde Daysum özgür olacak.

Başını sallarken çenesi titriyor.

"Küçüğüm, söz veriyorum yakında her günü birlikte geçireceğiz," diyorum. Yıllardır ona böyle seslenmemiştim ama bu lakap dudaklarımdan dökülüyor. Ellerini sıkıyorum.

Gözlerim yaşıyor çünkü bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Tutabileceğim bir söz mü bilmiyorum ama deneyebilirim. Her zaman onu tekrar görmeye çalışacağım.

"Sana inanıyorum," diyor. Ayağa kalkıyor, derin bir nefes alıyor ve yıpranmış elbisesini düzeltiyor. "Hadi gel. Yürüyelim ve bunların hiçbiri hakkında konuşmayalım. Bunun yerine bana son zamanlarda tanıştığın yakışıklı erkeklerden bahset."

Gülüyorum ve bu gerçek. "Dot çok yakışıklı."

"Dot... O bir kedi, Sora." Kaşlarını çattı. "Hadi ama. İlgimi çeken biri olmalı. Hayatımdaki en yakışıklı adam Irad. Bunun iyi olmadığını biliyorsun."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır. Ne yazık ki bildirebileceğim yakışıklı bir talibim yok."

Bir kaşını kaldırıyor, şüpheci. Ama bu doğru. Romantizmle ilgilenmiyorum. Kont sevgilimi öldürdüğünden beri. Sevmek, Seok'un üzerimde tutabileceği başka bir şey. Özünde bir sorumluluk.

Bir süre sessizce yürüyoruz, sadece birbirimize yakın tadını çıkarıyoruz. Hâlâ olması gerekenden daha fazla nefes aldığını düşünüyorum, ama Kazan'ın sıcağına rağmen şu anki moda gibi kat kat kalın etekler giymiş.

"Pekâlâ o zaman. Yusan'ın kraliçesi olsaydınız ne yapardınız?" diye soruyor.

Bu oyunu her zaman oynardık; kraliyet ailesinden olsaydık ne yapacağımızı hayal ederdik. Krallıktaki fakir çocukların tipik hayali.

"Bütün köleleri serbest bırakır, sonra da bizi güvenli bir yere götürürdüm - sadece sen ve ben," diyorum. "Bizi kiraz çiçeği buzuyla besleyecek ve sıcak yaz aylarında tavus kuşu tüyleriyle yelpazeleyecek ücretli hizmetçilerimiz olurdu. Kışın ise kürklere sarınır, çikolata yudumlardık."

"Kralı öldürdükten sonra," diyor.

Hafifçe öne doğru sendeliyorum ve kendimi yakalıyorum. Kalbim vücudumu saran elbisemin içinde çarpıyor. "Pardon?"

"Tüm köleleri aynı anda serbest bırakmak için kralı öldürmeniz gerekir. Sonunda hepsi Baejkinler aracılığıyla bağlanır ve vergilendirilir."

Kendime gelmem bir saniye sürüyor ve bu bir saniye çok uzun. Daysum'un gözleri biraz kısıldı.

"Peki o zaman, sanırım doğal sebeplerden öldüğünden emin olurdum." Gülümsüyorum. "Ya da tanrı krallar nasıl ölürse."

"Kitan kraliçesi gibi mi?" diye soruyor.

Başımı çeviriyorum ve Daysum'a bakıyorum.

"Kontes'in Kont'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Khitan kralı ölmüş ve kraliçe küçük oğullarının naibi olarak hüküm sürüyor. Kralın doğal sebeplerden öldüğünü söylüyorlar ama onu öldürüp yüzüğü taktığına dair fısıltılar var."

Gülümsüyorum. Küçük kız kardeşim duvarın dibinde beni dinliyor olmalıydı. Kont bu tür şeyleri onun önünde asla tartışmazdı. Ama belki Kontes daha az dikkatlidir. Onu nadiren görüyorum ve evli çiftin birbirlerini sevdiklerinden bile şüpheliyim. Gain'den uzak duruyor ve Daysum'la seyahat ediyor. Kız kardeşim Kontes'in sert ama nazik olduğunu söyledi, bunun için minnettarım.

"Kraliyet dedikodularıyla ilgilendiğini bilmiyordum Day," diye takıldım. "Kulaklarımı açık tutuyorum." Yarım bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

Sonra durup bana bakıyor ve sormak istediğini görebiliyorum. Yaptıklarımın bir kısmını ya da tamamını bir araya getirecek kadar fısıltılarını duymuş. Ve bu sormak için son şansı olabilir - nasıl, neden, kime. Aklında ne varsa. Omurgamı çelikleştiriyorum ve her şeye cevap vereceğime karar veriyorum.

Daysum bakışlarını kaçırıyor ve tekrar gözlerimle buluştuğunda sorusu yok oluyor. "Seni seviyorum, Sora. Ne olursa olsun. Bu hayat ve sonraki hayat boyunca."

Omuzlarım gevşedi. "Ve ben, sen."

Irada villanın geniş taş avlusunda beliriyor, bahçeyi bizim için tarıyor. Nasıl olduysa zil çaldı. Koluna girip kaçmak istiyorum. Hep kaçmak isterim. Ama bu sefer kaslarım kasılıyor, kaçmak için can atıyorum.

"Yapacağım..." Başlıyorum, aniden panikledim. Kalbim göğsümden çıkmak istiyor. Dizlerime vuruyor. Ona nasıl veda edeceğimi bilmiyorum. Şimdi değil. Altı yaşındayken kollarımdan çekildiğinde de yapamamıştım. Sesim kısılana kadar onun adını haykırmıştım. Ama 12 yıl sonra. Ben bir yetişkinim. Ne söyleyeceğimi, ona nasıl veda edeceğimi bilmeliyim. Ama bilmiyorum.

"Yakında görüşeceğiz," diyor.

Ona hep bunu söylerim. Nefes veriyorum. O çok büyümüş. Çok kararlı ve cesur.

Kucaklaşırken midemde biriken korkuyu atlatmaya çalışıyorum. Ama sonra yanağımı öpüyor ve sol kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Sanırım onu duyuyorum. Sanırım "Sora, sanırım zamanı geldi." diyor. Ama bu onun yüz ifadesiyle uyuşmuyor. Sormak istiyorum ama muhafızlar onu almaya gelmiş. Sadece gülümsüyor ve el sallıyor.

"Vakit geldi" derken neyi kastetmiş olabileceğini düşünüp duruyorum. Belki de zilimiz çaldığı içindir, ama bunu zaten biliyorduk. Irad yaklaşıyor ve ben merak etmeyi bırakıyorum. Yanından geçerken en sert yüz ifademi takınıyorum ama hayati bir şeyi kaçırdığım hissine kapılıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

EUYN KIREMIT ETEKLERİ, NADAS

Tburada ölmek için çok fazla yol var.

Tile'ye giden yolda karanlık çöktükçe bu durum daha da belirginleşiyor. Yolculuğumuz sırasında hava karardı ve gece oldu. Bu sefil at/deve kırması cinslerin bizi götürebildiği kadar hızlı gidiyoruz ama yeterince hızlı değil. Onlar saray aygırları değil. Outton'dan bindiğimiz atlar bile değiller. Bunlar hamel. Atlarımızı gezgin bir kervanla takas edebiliriz. Aldatıldığımızdan oldukça eminim. Atlarımız sıcaktan dolayı yola devam edemeyecek kadar bitkin düşmüştü, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu. Göçebelerin bu hayvanları sadece başka kimse istemediği için aldıklarını varsayıyorum.

Mikail ve ben konuşmuyoruz. Fener yakmaya cesaret edemiyoruz. Uzaktaki kiremit aydınlanıyor, bu yüzden en azından doğru yöne gittiğimizi biliyoruz ve ay ve yıldızlar yolu aydınlatmaya yardımcı oluyor. Ama bu saatte, şehir merkezinden bu kadar uzakta gizlenmemek çok tehlikeli.

Karanlık gökyüzünü taramaya çalışırken vücudumdaki her kas gergin. Lacivert bir gecede siyah bir kuşu tespit etmek kolay değil. Her seste irkiliyorum, nabzım ensemden atıyor. Ama derimden fırlayacakmışım gibi hissetmeme rağmen

Her seferinde bir sefil adım atarak ilerliyor. Yaklaşık bir mil kalana kadar ışıklar yaklaşıyor.

Aklımdan bu düşünce geçtiği anda güneyimizde bir yerde yüksek bir gaklama duyuyorum ve midem alt üst oluyor.

Samroc.

Ürperiyorum, omuzlarım titriyor ve Mikail'le bakışıyoruz. O sessiz, bu da durumun vahim olduğu anlamına geliyor. Paniklemekte haklıydım.

Samroc'un ne kadar yakın olduğunu söyleyemem, ama otuz metrelik kanat açıklığıyla bir mili kolaylıkla kat edebilirler. Büyüklüklerinden dolayı, uzun zaman önce birisi onları evcilleştirmeye çalışmış. Adam bir samroc'a binebilirse, uçan bir gemisi olursa yenilmez olacağını düşünmüş. Efsaneye göre, kuşların insan etine olan düşkünlüklerinin sebebi oymuş. Onu yiyip bitirdiler ve sonra da ailesinin geri kalanı için geldiler. Muhtemelen abartıdır, ailesiyle ilgili olan kısım. Geri kalanı, inanıyorum.

"Attan in," diye fısıldıyor Mikail.

"Bir hamel üzerinde daha hızlı olur" diyorum.

"Bir samrocun sizi havaya kaldırması daha mı hızlı yani?"

"Hayır, yani Çini'ye kadar gidebiliriz..."

Mikail iç geçirir. "Fısıldamaya devam etmek mi istersin, yoksa bizi kurtarmama yardım etmek mi?"

Samroc'un mükemmel işittiği söylenir. Şu anda dehşete düşmüş olmasaydım, avlamak için harika bir meydan okuma olurlardı. Yeteneklerime degecek bir şey.

Bildiğim kadarıyla hiç kimse bir tanesini yere indiremedi. Tüyleri bir insandan daha uzundur ve söylentilere göre bir silahtan etkilenmezler. Neredeyse domuzlara benziyorlar, derileri o kadar kalın ki, güvenli bir mesafeden gelen oklar üzerlerinde parlıyor. Mızraklanabilirler ama bunu yapmak için kendi vücudunuzu riske atmanız gerekir. Samroc'un da aynı olduğunu varsayıyorum, çünkü hiçbir şey gerçekten geçirimsiz değildir, ama bunu asla öğrenmek istemedim.

Arbaletimi hazırladım. Bir silah bu kadar büyük bir hayvana karşı sahte bir güvenlik hissi verebilir ama ben de bir zamanlar Yusan'daki en iyi nişancıydım. İnsan ve hayvan nasıl öldürölür bilirim.

Yine bir gak sesi duyuldu. Bu sefer daha çok bir savaş çığığına benziyor. Mikail ve ben ikimiz de sese doğru dönüyoruz. Hâlâ güneydoğuda ama durduğumuz yere çok daha yakın.

Çünkü bizim için geliyor.

Hızla attan iniyor ve bu sinir bozucu derecede yavaş canavarın dizginlerini tutarak koşuyorum. Mikail yanımda koşuyor.

Kollarım ve bacaklarım pompalanıyor, adımlarım o kadar geniş ki ciğerlerim yanıyor ama şehre asla varamayacağız. Samroc çoktan yaklaşmışsa olmaz. Bu hamelleri sürükleyerek değil.

Yüce Tanrılar, nasıl onlardan daha hızlı olabiliriz?

Görünüşe göre aynı farkındalığa varıyoruz ve aynı anda dizginleri . Sonra kendi başımıza koşmaya başladık. Canavarlardan sadece birkaç metre uzaktayken kulakları yırtan bir çığılık kafatasımı sarsıyor. Hamelimin umutsuz sesi geceyi rahatsız ediyor, omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Anırma çığılıkları ve kan kokusu havayı dolduruyor. Çok fazla, serin çöl atmosferine karşı sıcak. Koşarken arkama bir göz atıyorum.

Korkunç bir sahne. Samroc bineğimi yakaladı, ama yetişkin bir hameli kaldıramaz, bu yüzden hayvan hayatı için savaşıyor, kaçmaya çalışırken eti yırtılıyor. Boğazımda safra yükseliyor. Dönüp Tile'nin kapılarına odaklanıyorum.

Mikail beni kolumdan çekerek yolun kuzeyine doğru koşmaya başladı. İtiraz ediyorum. Kuzeyde hiçbir şey yok. En azından Tile'a ulaşmaya çalışmak, canımızı kurtarmaya çalışmak istiyorum. Samroc şehir merkezlerinden uzak dur. Belki yolun ilerisinde yardım bulabiliriz.

"Ben senin kıcını kurtarmaya çalışırken sen benimle kavga etmeyi keser misin?" diye çıkışır. "İleride bir tünel var."

Gözlerimi kısarak kayalıkları tarıyorum. Sonra açıklığı fark ettim. O kadar uzakta ki zar zor görebiliyorum. Hâlâ bizden uzakta ama Tile'dan çok daha yakın.

Kumda deli gibi koşuyoruz. Tek umudum kuşun hamelden memnun olması. Yine de canlı canlı yenirken hayvanın anırmasını duyuyorum. Üstüne üstlük bir de yemeğini sindiren samurcun cıvıltısı geliyor.

Hayatımda duyduğum en kötü ses. Daha küçük bir adam olsaydım, altına ederdim.

Kum gevşek ve derin, her yöne uçuşuyor. Sert toprak ya da süngerimsi çimen için neler vermezdim. Ama yaklaşıyoruz. Artık tünelin açıklığını tam olarak seçebiliyorum. Belki kırk adım ötede.

Aniden hava değişiyor. Kanatlar hayvan kokusuyla birlikte üzerimize iniyor. İkinci bir samroc. Kahretsin. Yalnız yaşayan yaratıklar olduklarını sanıyordum. Bana yalnız avlandıkları söylenmişti.

Mikail bir çığlık atıyor, bu ses damarlarıma jilet gibi keskin bıçaklar gönderiyor. Öne doğru düşüyor, bir samroc onu yakaladığında yoldan çekilmeye çalışıyor.

Yüce Tanrılar, koku. En kötü kuş ve kan kokusuna sahipler. Havadaki ölüm gibi. Ve şimdi biri neredeyse Mikail'i yakaladı. O yuvarlandı ama kuş kondu.

Arbaletimi kaldırıp kendimi sabitliyorum. Mekanizmayı çekiyorum, canavarın kalbine nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Düşmesini, çığlık atmasını bekliyorum.

Hiçbir şey.

Cıvıtam kuşun göğsünden sekti. Kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Ağzım açık bakıyorum. Outton'daki barlarda duyduğum sarhoş hikâyeleri gerçektir; tüyler bir samuru silahlardan etkilenmez hale getiriyordu. Ama bu mümkün değil. On beş adım uzaktayım. Okum tam içinden geçmeliydi.

Mikail yerde yatarken samrocunun dikkatini çekiyorum. İnliyor, canı yanıyor ama ben rahatlamış bir nefes üflüyorum. Hâlâ hayatta. En azından şimdilik. Sürünerek uzaklaşmasını istiyorum. Hareket etmesini, tünelin girişine gitmesini istiyorum ama bunu kendi başına başarabilir mi bilmiyorum.

Her iki şekilde de samroc'un dikkatini dağıtmaya çalışıp ona zaman kazandırabilirim.

Bir adım daha geri gidip yeniden dolduruyorum. Sonra yayı tekrar omzuma getiriyorum. Nefes veriyorum ve ateş ediyorum. Bu sefer kuşun boynunu vurdum. Neredeyse her canlıyı devirebilecek temiz bir atış. Ama yine de bir şey yapmıyor.

İnançsızlık ve şok beni dalga dalga vurdu. Çok yakınım ama ok zararsız bir şekilde yere düşüyor. Kuş bana doğru bir adım attı. Geriye yaslanıyorum ama kaçmıyorum. Kaçamam. Şu anda kendimi çok ölümlü hissetsem de onun dikkatini çekmek istiyorum.

Ama sonra Mikail inliyor ve kuş başını eğiyor. Boynundaki yanardöner tüyler ay ışığında parlıyor ve bir samrok annesinin tüylerini işaret ediyor. Erkek geride bıraktığım canavarla karnını doyurmakta bir sakınca görmüyor ama kadın Mikail'i yuvasına geri götürecektir. Yaşıyor.

Hayır.

Kanım damarlarımda ateş gibi dolaşüyor. Başka bir silah bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum. Dikkat dağıtacak bir şey. Herhangi bir şey.

Ben varım. Sadece ben varım.

"Hey! Hey, seni piç!" Bağırıyorum, kollarımı sallıyorum, aşağı yukarı zıplıyorum, hatta kuşa tekrar ateş ediyorum. Katlanmış kanadına nişan alıyorum, tüylerin eklem yerlerinde daha ince olmasını umuyorum. Yine bir şey yok.

Mikail sürünerek uzaklaşmaya başlar. Yaklaşık bir metre kadar ilerlemişti ki kuş tek bir adım atıp mesafeyi kapattı. Gagası açılıyor.

Hayır.

Çaresiz, sürgülerim işe yaramasa da tekrar dolduruyorum. Umutsuzluk içimi dolduruyor, midemin çukuru işe yaramazlıkla dönüyor. Ben işe yaramazım. Kuş tepeden tırnağa silahlanmış... yani gagasına kadar. Onu etkileyebileceğim hiçbir yer yok. Görebildiğim her zayıf noktayı denedim. Ama bekle, gözler. Gözler asla zırhlı değildir. Ama gece vakti siyah tüylere karşı siyah gözleri vurmam gerek. Bu imkansız bir atış.

Elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum ve sakın bir nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Sadece ben, yayım ve kalp atışlarım. Hafif rüzgar. Berrak gökyüzü. Ve bir canavar. Hayır, bir hedef. Samroc'un gözünde ayın yansımısını arıyorum. Onu bulduğum anda, nişan alıp ateş ediyorum.

Ardından dünyayı sarsan bir ses geliyor. Çığlık içimde yankılanıyor, kemiklerimi titretiyor. O kadar yüksek ki, yere düşüp ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Çığlığın verdiği acı inanılmaz, dayanılmaz. Sonunda bitiyor ama kulaklarım cınlıyor.

Yukarı baktım. Başardım! Samroc'u tam gözünden vurdum. Avın o eski heyecanı içime işledi. Zafer. Başarı. Ama hemen yerini dehşete bırakıyor çünkü samroc hâlâ hayatta. Ok, gözünden bile girse, onu öldürmedi. Sadece sinirlenmiş. Ve şimdi onun ve eşinin dikkatini çektim.

Yüce Tanrılar.

Yayı fırlattım ve ayağa kalktım. Çırpınıyorum, her tarafa kum saçılıyor. Mikail. Ona ulaşmalıyım. İçimi burkan her adım sanki bir mil, sanki bir yıl sürüyormuş gibi geliyor. Sonunda ona ulaşıyorum ve Mikail'i sırtıma alıyorum. Gerçekten çok ağır. On santim daha uzun ve benden çok daha kaslı.

Yine de onunla birlikte sırtımda tünel ağzına doğru koşuyorum. Çok uzakta. Ama bacaklarımdan hareket etmesini, pompalamasını istiyorum. Açıklığa yirmi adım. On adım. Beş metre. Kuş ve ölüm kokuları topuklarıma kadar geliyor. Ama neredeyse vardık.

Üç.

Hiçbir zarafet ya da cesaret göstermeden Mikail'i fırlatıyorum ve ardından tünele dalmaya çalışıyorum. Kuş gagasıyla gömleğimin arkasını yakaladı. Ağzından çıkan ısı ve pis koku dayanılmaz. Beni yakaladı. Sonra Mikail'in kollarını etrafımda hissediyorum. Beni kendine çekiyor ve gömleğim yırtılıyor. Özgürüm.

Bir yığın uzuvla eğimli girişten aşağı yuvarlanıyoruz ve bir duvarın dibinde duruyoruz. Samroc kafasını içeri sokmaya çalışıyor ama çok büyük. Bize ulaşamıyor.

Hayal kırıklığına uğrayan kuş çığlık atarak tüm tüneli sarsıyor. İkimiz de kulaklarımızı kapatıyoruz, ama neredeyse hiç faydası yok. Gürleyen ses sadece boş alan tarafından güçlendiriliyor. Avuçlarım acıya karşı hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda gürültü bitiyor ve kuş kalan sağlam gözüyle yıldızları kapatarak bize bakıyor. Tüylerimi diken diken eden korkunç bir manzara. İçimde beni hatırlayacağına dair ürkütücü bir his var. Kuşların adamın tüm ailesinin izini sürdüğüne dair duyduğum efsanenin doğru olduğunu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL TÜNELLER, NADASA BIRAKILMIŞ

YHer şeyi göz önünde bulundurursak, samroc hayranı olduğumu sanmıyorum.

Kumlu mağarada yan yatmışım, kanıyor ve kırılmışım. Euyn'un vücudu benimkinin yanında ve zor nefes alıyor.

Euyn beni kurtardı. Samroc'un dikkatini dağıtmak için kendi hayatını riske attı, böylece kaçmayı deneyebildim ve sonra yürüyemediğimde beni taşıdı.

Bir insanın sizi şaşırtma yeteneğini asla küçümsemeyin.

Kesin olarak söyleyebilirim ki tanıdığım prens asla benim için hayatını vermezdi. Ama Euyn bu gece onu tanrılara sundu. Ve işte buradayız.

Ölümü kaç kez aldatacağımdan emin değilim. Umarım şu ana kadar yaptığımdan daha fazla olur, ama şu yedi ya da sekizde olmalıyım. Eninde sonunda Lord Yama, Cehennem Kralı, kazanacak. Ama bu gece değil.

"Mikail, Mikail, iyi misin?" Euyn soruyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik, bir aciliyet var. Fallow'a sürülmek ve birkaç kez neredeyse öldürülmek onu gerçekten değiştirmiş.

Bunun yeterli olacağını kim bilebilirdi?

"Ben iyiyim," diyorum. Sesim boğuk geliyor. Çöl tozundan ya da ölüme yakın deneyimden olmalı. Tamam, belki de ikisi birden.

Neredeyse kaşlarının çatıldığını hissedebiliyorum. Euyun bunu hafife almamdan hoşlanmıyor. Ama neredeyse kuşlara yem oluyorduk ve şimdi karanlık bir tünelde kan kaybından ölüyorum, bildiğimiz kadarıyla bu bir hayvan iniymiş. Bu gülünecek bir şey değil, tam da bu yüzden gülmelisin.

"Gerçekten nasılsın?" diye soruyor.

"Bu pençe izlerinin genel güzelliğini azaltabileceğinden son derece endişeliyim," diyorum.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve yıldızlar bu harika bir duygu değil.

"Bekle, durma," diyor.

Endişelenmekte haklı. Sersemlemiş durumdayım ve o kadar çok acı ki hissetmiyorum. Sırtım o kadar sıırılsıklam ki yağmur yağıyormuş gibi hissediyorum ama yağmadığını biliyorum. Sadece kendi sıcak kanım. Yani bu oldukça rahatsız edici. Ama daha kötülerini yaşadım ve hayatta kaldım. Bunu da atlatacağım.

Kılıcımı çekiyorum. On Cehennem kadar ağır hissettiriyor ama kılıç güvenilir bir şekilde alev alıyor ve alanı aydınlatıyor. Burada koca bir mağara var. Bir şey ya da biri bunu yapmış. Havadan avlanan o canavarları düşününce mantıklı geliyor. Ama umarım aşağıda başka bir şey yoktur. Şu anda küçük bir ay baykuşuyla bile dövüşecek havada değilim.

Titriyorum. Et için takip edilmek... hoş değildi.

Neyse ki Euyun benden daha iyi durumda. Duvardaki meşaleye doğru koşuyor ve alev sönmeden önce onu yakmak için kılıcımı kullanıyor. Kının içindeki zehirli yağ, kılıcın kendi kendine sönmeden önce yaklaşık altmış saniye boyunca alev almasını sağlıyor - Ejderha Lordu'nun gerçek Alevli Kılıcı'nın aksine, kın her şeyin püf noktası.

Kolum titremeye başladığı için bıçağın ağırlığını tutmak zorunda olmadığımı seviniyorum. Yine de uzuvlarımı hareket ettirebilmem iyiye işaret.

Mağara aydınlandığına göre artık etrafa bakabilirim. Fallow ne kadar kanunsuz olsa da, insanlar yabancılar yaşayabilsin diye tünele meşaleler ve su testileri bırakmış. Bu nankör bir iyilik. Ve bu yüzden de en iyisi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde su kaplarına bakıyordum. Çok fazla kan kaybetmiş. Mağara topaç gibi dönüyor.

"Mikail!" Euyun ağlıyor.

Çapraz çantamı karıştırıp ecza çantamı bulmasını yerden izliyorum. Her askerin bir tane vardır. Ağrı kesiciler, turnikeler, bandajlar, yaraları dezenfekte etmek için bir şişe ispirto ve şu anda en önemlisi, parçalanmış deriyi dikmek için iğne ve iplik. Şaka yapıyorum tabii ki. Laoli en önemlisi.

Euyun bana ilaç kesesini verdi. Sadece Gaya'da yetişen tılsım bitkisinden elde edilen ciddi bir ağrı kesici. Ellerim titriyor, ilacın vereceği rahatlama için çok hevesliyim. Normalde bu maddeden uzak dururum ama şu an prensipler için uygun bir zaman değil. Prensiplerin işe yaradığı çok az an vardır, gerçekten.

Tozu emdikten sonra rahatlamaya çalışıyorum. Kadife keseyi elimde eziyorum.

"Bu daha iyi," diyorum.

Euyun birkaç dakika ilacın etkisini göstermesini bekliyor ve çok endişeli bir şekilde volta atıyor. Benim için korkuyor ama aynı zamanda en ufak bir seste irkiliyor ve ürküyor. Onun nevrotik paranoyasının sürgünden kurtulduğunu görüyorum. Şimdi daha iyi bakabildiğime göre mağara neredeyse mühürlenmiş. Deliklerden geçebilecek kadar küçük olan herhangi bir şey tehdit oluşturacak kadar büyük değil ve içeri sızmaya çalışan herhangi bir şey merhametimize kalır. Burada iyiyiz.

Muhtemelen.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Olabileceğim kadar,"
diyorum.

"Hayır, yani işe yaradı mı?" Euyun şifacı olmamasına rağmen beni muayene ediyor.

"Null," diyorum. Bu durumda, hiç acı hissetmediğim anlamına geliyor. Bu doğru değil elbette. Laoliye karşı inanılmaz bir toleransım var ama Euyn bana inanıyor. Yalanlarıma inanma eğiliminde.

Prens gömleğimi yırtıyor ve sonra yaralarımı temizlemek için bir sürahinin büyük kısmını yaralarımın üzerine döküyor. Bunun tatsız olduğunu söylemek hafif kalır. Parmaklarım kiri kavırıyor ve yaşam savaşı veren bir hayvan gibi pençe izleri bırakıyor. Ama sistemimdeki laoli beni rahatlatmaya başladı. Gerçekten ihtiyacım olan rahatlama için bir keseden çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Tılsım bitkisi hem bir lütuf hem de bir lanettir. Acıyı dindirme gücü şüphesiz tanrıların bir armağanıdır, ama sonuçta vatanımı mahvetti. Tılsım bitkisi yüzünden Gaya sömürgeleştirildi. Ve tılsım Gaya dışında yetiştirmeyi reddettiği için Yusan adanın gitmesine asla izin vermeyecek. Bu yüzden de Gaya'da ve ötesinde yoksulluk ve şiddet var.

Ancak bitkinin poleni sadece hafif bir kafa yapısına neden olur. Damıtılması ve mayalanması sonucu ağrı kesici ve bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu olan laoli ortaya çıkmıştır. Laoli üretimi kraliyet kasasını dolduruyor, bu yüzden kontrol altında tutmakla ilgilenmiyorlar. Aslında Kral Joon bunu teşvik ediyor. Laoli'nin askerlerin çantalarında olmasının bir sebebi var.

Elbette, Euyn benim Gayan olduğumu bilmiyor. Ya da kardeşinin on dokuz yıl önce adadaki isyanı bastırırken ailemi katlettiğini. Benim de kendisi gibi Yusan'dan geldiğimi sanıyor. Kimse gerçekte kim olduğumu bilmiyor çünkü hayatım boyunca yalan söyledim, en çok da Euyn'a. Bazen gerçeği bilseydi beni aynı şekilde sevip sevmeyeceğini merak ediyorum, ama sorulmadan bırakılması gereken sorular var.

Euyn yaralarımı alkol dökerek işe koyuluyor, temiz tutmak için iğneyi ateşe veriyor ve sonra samroc'tan kaynaklanan tüm hasarı dikeyor ve onarıyor.

"Hâlâ bir iblis kadar yakışıklı mıyım?" Sessizliği bozmak için söylüyorum.

"Daha fazla," diyor. Sonra boğazını temizliyor ve dikiş geri dönüyor.

Demek beni hâlâ affetmedi.

Euyn'un sorunu bana güvenmemesi değil. Açıkçası, güvenmemeli. Onun sorunu bana kızgın olması çünkü özünde hayalperest bir romantik. Yaşlı kralın yakışıklı, en küçük oğlu Euyn şımartılmış ve şımartılmıştı. Aşkın hikaye kitapları gibi, kraliyet oyunları gibi olmasını bekliyordu.

İtiraf edeceğinden şüphelensem de Euyn benden Idle Hapishanesi'ne -canavarlarla dolu bir gölün altındaki siyasi zindan, kelimenin tam anlamıyla tüm Yusan'daki en güvenli yer- saldırmamı ve onu kurtarmamı bekliyordu. Ve bunu yapmadığımda, bu onu sevmediğim anlamına geliyordu.

İkimizin de ölmesinden ne gibi bir fayda beklediğinden emin değilim. Bazen intikam uzun bir oyundur ve her ne kadar şimdi küçük bir galibiyet isterseniz de, daha büyük zaferin ortaya çıkması için zamana ihtiyaç vardır.

Ben çok az erdeme sahip bir adamım, ama sabır bunlardan biri.

Yakında Euyn'un işi bitecek ve ben de yeni gibi olacağım. Bu bir yalan tabii ki. Düzinelerce dikişle bandajlara sarıldım ama kanama olacağını sanmıyorum. Laoli beni rahat ettirdiğine göre, buna bir zafer diyebilirim.

Çocukken cazibe tarlalarında koşardım, bu da polenlere karşı tolerans geliştirdi, ancak o kadar uzun zamandır hiç polenim olmadı ki gerçekten işe yarıyor. Laoli yeterince kullanıldıktan sonra sizi çıldırtacaktır ama ben bu konuda endişelenmiyorum. Önemli olacak kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim.

"Dışarı çıkıp eşyalarımızı kontrol etmeye değer mi?" Euyn sorar. Tünel açıklığına bakıyor.

Gülmesini bekliyorum ama ciddi görünüyor. Bu çok ilginç. Yusan'ın en genç prensi birkaç silahı, bir tavayı ve eski kıyafetleri asla önemsemezdi ama Euyn artık önemsiyor. Hem de derinden. Bu yeni versiyonu eskisinden daha çok sevdiğimi söylemeliyim. Şu anda tamamen mantıksız davranırsa bile.

"Samroc ile bir tur daha atmak ister misin?" diye sordum. Titriyor, gözleri vahşi. "Gün ağarana kadar bekle."

"O zamana kadar ne yapacağız?" diye soruyor.

"Tuhko oyna," diyorum. Başını eğiyor. Görünüşe göre Euyn stresliyken hâlâ mizah duygusuyla mücadele ediyor. "Uyu, Euyn. Uyuyacağız."

"Sen uyu," diyor. "Ben... nöbet tutacağım."

Euyn sürgünü sırasında bir yerlerde başka bir insana nasıl gerçekten değer verileceğini öğrendi. Beni şaşırtmaya devam ediyor. Onun hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu.

Elbette, yapmak istediğim son şey onu sevmekti. Ondan ne kadar etkilensem de, sarayda tam bir şımarıktı. Ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hiç düşünmemiştim. Ama aşkın insana sinsice yaklaşmak gibi tuhaf bir huyu vardır. Tamamen fiziksel bir çekimden kalbime doğru ilerledi. Onu incelemeyi ve tepkisini tahmin edememeyi seviyordum. Düşünceli, nazik ya da duyarlı davranarak beni şaşırttığında, ona biraz aşık oluyordum. Sonra bildiğim tek şey, ona aşık olduğumdu. Aynı zamanda zalim bir adam olması beni rahatsız bile etmiyordu, çünkü sonuçta hepimiz öyle değil miyiz?

Bacaklarını uzatarak yanıma oturdu. "Başını kucağıma koy."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu daha önce de duymuştum."

Gözlerini deviriyor. "Senin için daha rahat olacak.

Kulağını toprağa dayayarak uyumamalısın."

Onun yardımıyla başımı bacaklarının üzerine koydum. Haklı, daha rahat.

Yüzüstü yatıyorum ama başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seni özledim, biliyorsun."

Bana yan gözle bakıyor ama elini saçlarımda gezdirmekten kendini alamıyor. "Biraz dinlen."

Euyn bana yaklaşmayı göze alamıyormuş gibi elini hızla çekiyor. Hikayemizin kötü adamının ben olduğumu düşünüyor. Sırf daha önce ihanet ettiğim için ona ihanet edeceğimi. Çünkü yalan söylüyorum

nefes aldığım kadar kolay. Ve tüm bunlar bana son derece haksız bir karakter suikastı gibi geliyor.

Olabildiğince doğru.

Ama Euyun ve sistemimdeki laoli arasında uykuya dalıyorum, sargılıyım ve geceyi atlatıyorum. Şimdilik kurtardık. Yarın, birbirimizi sırtımızdan bıçaklayabiliriz.

Söylemesi zor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROYO UMBRIA ŞEHİRİ, YUSAN

TAeri'nin masaya bıraktığı elmas kontrol edildi. Dün gece uyuyamadım, bu yüzden şafak vakti mücevher bölgesindeki güvenilir bir adama götürdüm. Bana elli bin mun değerinde olduğunu söyledi. Ve sonra bana kırk teklif etti. Pislik. Bir çan önce Black Shoe Inn'de Aeri'yle buluştuğumda isteksizce ona geri verdim. Anlaşılan bir serveti elden çıkarmak kolay değilmiş. Ama geri çalacağını söylediğinde ona inandım. Belki de onu merak ediyordum.

Onu Tamneki'ye götürmeye evet dediğimde, Aeri kollarıma koştı, söğüt gibi vücudu tuğla duvara yapışmış bir sarmaşık gibi benimkine yapıştı. Öyle hissettim... Fark etmez. Onu ittim, çünkü bunu kim yapar ki? Ama o yine de zıplayıp durdu. Mutluydu. Gülümsüyordu. Kabarcıklı. Onda bir sorun var. Umbria'da kimse neşeli değildir.

"Erken gelmen çok iyi oldu," dedi. "Benim biraz yardımına ihtiyacım var."

Elimi bıçağımın yanına koydum, hazırdım ama sonra lobide bekleyen beş sandığı olduğunu gördüm. Beş tane. Her biri bir adam boyundaydı. Ve onları taşımak için yardımına ihtiyacı vardı.

Bu iş için az para alıyorum.

Ama işte buradayız, bir arabanın içinde Succession Point'e gidiyoruz. Burası süslü nehir teknelerinin yüklendiği liman. Liman uzak değil - Umbria'nın en güney ucunda, belki on beş ya da yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde - ama Aeri'nin tüm bu saçmalıkları yüzünden yürüme seçeneğimiz .

Sık sık bir arabaya binmem, özellikle de özel bir arabaya. Biraz yaylı olmalarına rağmen kadife koltuklar oldukça pelüş.

Bazen bir tüccar benimle görülme riskine girmemek için bir yolcu otobüsünde buluşmak ister ama bu nadiren olur. Sırf eğlence olsun diye hiç arabaya binmedim. Yine de Aeri ile tanıştığımdan beri olan hiçbir şey normal değildi.

İşlerim genellikle sürekli omuzlarının üzerinden bakan pelerinli adamlardan geliyor, beni gece yarısı çaya davet eden ince mavi elbiseli kızlardan değil.

Ve sanırım onun güzel olduğunu söylemeye değer. Çok garip ve fazla arkadaş canlısı olmasının yanı sıra. Kazara onunla göz göze geldiğimde koçun etrafına bakıyordum.

"Evcil hayvanınız var mı?" diye soruyor. Ne? "Neden?"

Omuz silkiyor. "Arkadaşlık için sanırım. Bilmiyorum." Bir parmağını dudaklarına götürüyor. Ağız küçük, alt dudağı büyük, yastık gibi. Gözlerinin kenarları yukarı doğru kalkık. Çok güzeller. Önemli olduğundan değil. Sadece Yuri onun hakkında haklıydı.

"Fare, eğer bir kediye?" diye ekliyor. "Ya da bekçilik, eğer bir köpekse, belki?"

"Hayır, neden soruyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arkama yaslanıyorum.

"Ah, sadece merak ediyordum." Ellerini kucağında kavuşturuyor ama yerinde duramıyor, avuçlarını krem rengi elbisesinin üzerinde gezdiriyor. Ellerini izlememeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Dünkü gibi, elbise vücuda oturuyor. Kısa ve

yine bacaklarını gösteriyor, ama yüksek yakalı. Sanırım geldiği yerin modası bu. Nefret etmiyorum.

"Evcil hayvanım yok," diyorum. Daha çok .

"Benim de yok." Pencereden dışarı hülyalı hülyalı bakıyor. "Ama yapabilseydim bir tane olurdu. Muhtemelen iki köpek ve bir kedi. Belki iki kedi, köpeklere ek olarak. Kalıcı bir evim olsaydı, anlıyor musun? Belki bu iş bittikten sonra."

Bu otobüste yalnız seyahat ediyoruz, bu yüzden şimdi sormak için iyi bir zaman gibi görünüyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturuyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Plan, Idle Gölü'nü davetsiz olarak geçmen, bunun için yüzmen ve bir şekilde sudaki iku'dan kurtulman, sonra Qali Sarayı'nın binlerce muhafızını geçmen, kralı bulman, tacını çıkarman... ve dışarı çıkman mı?"

Dün gece altınlarımı ikinci kez sayarken umursamamaya karar verdim. Uyuyamayınca hepsini saydım. Elli bin parçadan fazla. Ama sayarken, kendimi onu ya da yapmak zorunda olduğu işi umursamamaya zorladım. Umursamayacağım. Her halükarda elli binimi alacağım ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Ama başarılı olursa bana bunun iki katını vermeyi teklif etti ve yüz binlik bir şans, şansımı bilmemi gerektiriyor. Yüz bin borçlarımı temizler ve kaderimi değiştirir.

Aeri başını sallar. "Hayır, hayır, saray işe yaramaz." "O zaman nerede?" Ben soruyorum.

Umbria'daki suikast girişiminden sonra kral saraydan ayrılmayı bıraktı. Sanırım taç onu ölümsüz yapsa bile, hala acı hissediyor. Ölmemekle tanrı olmak arasında dağlar kadar fark var. Bu yüzden çoğunlukla ulaşılması imkânsız olan Qali Sarayı'nda kalıyor. Oraya gitmeyi düşünmemesi iyi bir şey. Ama saray değilse, o zaman nerede?

Aeri omuz silkiyor. "Emin değilim."

Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum.

"Bileceğim," diye devam ediyor. "Sadece henüz bilmiyorum.

Casusluk şefiyle buluştuğumuzda bize söyleyecektir."

"Kraliyet casusluk şefiyle mi buluşacağız?" Kaşlarım o kadar hızlı kalkıyor ki gözlerimi acıtıyor. Bu yeni bir bilgi.

Bana göz kırpmıyor. "Evet. Bu onun planı. Ben sadece bir kızım

-"Ben bir kralı öldüremem."

Cevap vermek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama bu şimdiye kadar söylediği en akıllıca şey. Yine de başkalarının neyin peşinde olduğumuzu bilmesi tehlikeli geliyor, özellikle de taht için çalışan güvenilir bir casusun. Ya bu bir tuzaksa?

"Bu işin içinde başka insanlar da var mı?"

diye soruyorum. "Bilmiyorum," diyor omuz silkerek.

Bir kez daha sokak kızı gibi konuşmaya başladı. Bunu dün gece fark ettim - utangaç bir hanımefendi gibi görünmekle ukala bir sokak hırsız gibi konuşmak arasında nasıl gidip geldiğini ve tekrar nasıl geri döndüğünü. Onda yanlış olan bir şeyler var ama yüz bin dolar için pek çok şeyi görmezden gelebilirim.

"Bir kralı öldürmek için iki kişiden fazlası gerekecek gibi görünüyor," diye ekliyor. "Ama ona sormanız gerekecek."

"Ya casus şefi sana ihanet ederse?" Ben sorarım.

Başını öne eğiyor. "Bunun için buradasın."

Boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkıyor ve ellerimi yumruk yapıyorum. Kraliyet casus şefini öldürmek, ki bu neredeyse imkânsız, avlanarak ve kaçarak yaşamak demek. Ama sanırım bu yüzden bu kadar çok para ödüyor. Yine de gafil avlanmaktan hoşlanmıyorum.

Başımı salladım. "Bir iş için yarım milyon milyon teklif aldıktan sonra hiç soru sormayı düşünmedin mi?"

Bakışlarımla ölümüne karşılaşıyor. "Kaç tane soru diye mi soruyorsun?"

Çenemi kapattım. Buna bir şey diyemem. Sırtımda bir ürperti hissediyorum. Bir parça saygı. Cesaretinden neredeyse etkileniyorum, benden korkmuyor. Beni yeterince soru sormazken yakaladı. Ama ben bir şey söyleyemeden araba duruyor. Veraset Noktası'na kısa bir yolculuk .

"Her zaman bir nehir teknesine binmek istemişimdir! Bu eğlenceli olacak" diyor.

Bana göz kırpmıyor, ben de çenem açık bir şekilde bakıyorum. Ben sadece... Ne?

Aeri, elini uzatan şoförü görmezden gelerek arabadan aşağı atlıyor. Bana şaşkın bir bakış atıyor. Çenemi kapatıyorum ve omuz silkerek ben de arabadan iniyorum. Onu korumak için bir servet alıyorum. Çalıntı bir servet, ama her neyse. Ve ben... Onu takip etmek istiyorum. Sadece onu anlamak için. Başka bir şey için değil.

Aeri kalabalığın arasından zahmetsizce geçiyor, bu yüzden onun kuyruğunda kalmak zor. Sanki sudan yapılmış gibi insanların arasına girip çıkıyor. Onun ayak izlerini taklit etmeye çalışıyorum ama her üç adımda bir insanlara çarpıyorum, hatta birkaçını yere düşürüyorum. Sinirleniyorlar ama kafalarını kaldırıp bana baktıklarında özür mırıldanıp aceleyle uzaklaşıyorlar.

Bir hamal buluyorum ve valizleri odamıza götürmesi için onu yönlendiriyorum... çünkü görünüşe göre bir odamız var. Bana onunla aynı yerde uyumam gerektiğini çünkü en savunmasız olduğu zamanın bu olduğunu söylemişti. Haksız değil ama aynı odada uyumak daha önce hiçbir kadınla yapmadığım bir şey. Asla.

Ve bunu bir hafta boyunca yapmam gerekecek. Sol'dan Rahway'e gitmek bu kadar sürecek, eğer hava bozarsa daha da uzun sürecek. Nehir bizi gitmemiz gereken yerin batısına götürüyor ama karadan daha hızlı.

"Merhaba! Ben Aeri. Senin adın ne?" diye soruyor gemiye doğru ilerlerken.

Biletçi kaşlarını çatıyor, sonra onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra beni fark ediyor ve çenesini kapatıyor. Güzel. Biletleri aldı, sonra başka bir adama el salladı. Hamal ceketli yaşlı bir adam bizi selamlıyor ve güvertenin üstündeki bir odaya kadar eşlik ediyor.

Kapının kilidini açtı ve ben de kendimi tutamadım. Odaya aval aval baktım. Süit benim evimden daha büyük ve gösterişli.

Şam işi bir kanepa, bir yatak, bir çalışma masası, bir yemek masası ve bir tuvalet. Duvarlarda tablolar var ve adam yolculuk boyunca hizmetçimiz olacağını söylüyor. Aeri ona hiçbir şey yapmadığı için birkaç gümüş mun veriyor ve adam çok fazla yayla ayrılıyor.

Aeri tekrar yatağa uzanıyor. "Bu daha iyi!"

Yatakta ona pek bakmıyorum. Odayı inceliyorum ve kapıları kontrol ediyorum. Üzerinde uyuyabileceğim bir kanepa olması iyi. Minderlere bastırıyorum. İşe yarayacak ve yerden çok daha iyi.

Odanın dışında küçük, özel bir balkon var. Dışarı çıkıp tekneyi ve gemiye binen insanları inceliyorum. Gemide bunun gibi sadece sekiz oda var, artı kaptanın kamarası. Diğer herkes güvertenin altındaki hamaklarda ve ranzalarda uyuyacak. Bu oda yüz altın mun'a mal olmuş olmalı. Belki daha fazla.

Kız para konusunda oldukça dikkatsiz, ama elli bin dolarlık elmas çalabiliyorsa, sanırım güzel bir oda tutabilir. Yine de anlayamıyorum. Kraliyet casus şefinin ona neden ihtiyacı var? Evet, gördüğümde daha iyi bir yankesici ama akla yatkın değil.

Bütün bunları bu kadar kolay kabul etmemeliydim. Ama para içindi. Sadece paraydı. Gülümsemesi ya da benden hoşlandığını söylemesi falan değildi. Yüz bin dolar için Cehennem Kralı'nın kendisinden bile iş alırdım.

Parmaklıklara tutunup kendime iç geçiriyorum. Bir parçam kaçmamı söylüyor. Umbria'yı terk etmememi. Tamneki neyin içinde olduğunu bilmemek için çok tehlikeli bir yer ve bu kıza güvenemem.

Ama şehre döndüğümde, altın külçeleri için bozduğum elli bine ek olarak elli bin altınım olacak. Sırtımdaki çantadalar. On yıldan kısa bir süre içinde garanti edilen yüz bin benim gibi biri için bir mucize ve sadece yeterli - eğer Savio'ya zamanında verebilirim.

Çok geçmeden halatlar çözüldü ve köprü yukarı çekildi. İskeleden uzaklaşıyoruz ve mürettebat

devasa beyaz yelkenleri aarak koşturuyorlar. Rüzgârı yakaladıklarında kumaş dalgalanıyor ve limanın dışına sürükleniyoruz. Sonra çamurlu kahverengi suda sürüklenip gidiyoruz.

Şehir gözden kaybolurken, bunun Umbria'yı son görüşüm olduğu hissine kapılıyorum. Kendime geliyorum ve içeri giriyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORA KAZANÇ ŞEHİRİ, YUSAN

Wölümsüz bir kralı öldürmek için ne giyilir? Gardırobumun önünde durup parmağımı çeneme vuruyorum. Sonra en iyi elbiselerimi ve peçelerimi, ipek, saten ve tüllerin bir araya gelişine hayret ederek sandığıma yerleştiriyorum ve son olarak en hızlı etki eden zehirlerimi dikkatlice katlıyorum. Tatlılar ve şarap için tatlı zehir, yiyecekler için tatsız ve kokusuz zehir ve ardından en iyi zehirli rujlarım. En zehirli ve egzotik olanları seçiyorum, bilinen bir panzehiri olmayanları, ama sarayda bir yerlerde tüm zehirler için panzehirleri olduğunu varsaymak zorundayım. Kral'ı yalnız yakalamalıyım, tercihen Qali'nin dışında, hayatta kalabilmek için en ufak bir şansım bile olmalı.

Bagaj hâlâ açık ama yatağa oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu umutsuz bir durum. Hayatta kalamayacağımı kabullenmek zorundayım. Daysum'u bir daha göremeyeceğim. Ama Daysum özgür olacak. Keşke gitmeden önce ne fısıldadığını anlayabilseydim.

Dot kucağıma atlıyor. Ben onu öperken ve kucağıma alırken yüzüme sokuluyor. Ben yokken ona bakması için Gli'yi tuttum. Bu ona biraz huzur verecek ve Dot'un da bir arkadaşı olacak. Umarım

Ben öldükten sonra da ona bakmaya devam edeceğini söyledi ama bu dünyada hiçbir şeyin sözü verilmez.

İhtiyaç duyulmayacak zehirleri bir sandığa kilitliyorum ve Gli'nin meraklı bir tip olması ihtimaline karşı gardırobumun üstüne koyuyorum. Burada bu kadar çok zehir bıraktığım için bir an için endişelendim ama ben ayrıldıktan sonra Kont'un kulübeyi temizleyeceğinden eminim. Ne de olsa her şey ona ait.

Tam öğle vakti kapım çalındı. Tiyung. Dot'a bir surat yaptım ve ona sarılıp vedalaştım. İyi olacağını biliyorum, o bir savaşçı. Kendimden emin değilim.

Kapıyı açtım ve karşımda Kont'un tek oğlu duruyordu. Bir metre boyunda, siyah saçlı, Kont'la aynı buruna ve kibirli bir havaya sahip. Ama annesi gibi mavi gözleri, Kont'tan daha açık kahverengi bir teni ve daha yumuşak bir yüzü var. Benden bir yaş büyük, yirmi iki yaşında ve yakışıklılığı zalimliğini maskeliyor.

"Adamın bagajımı alsın," diyorum.

"Sana da merhaba Sora," diyor Tiyung.

Sakin bir nefes alıyorum. Kont'la olan anlaşmamı ihlal etmeden onu gerçekten öldürebilirdim ama Seok'un imparatorluğunu yok ettiği için uygun bir ceza bulacağından eminim.

Yusan'da toprak ve unvan sadece oğullara miras kalabilir. Eğer bir soylu evlat bırakmadan ölürse, her şey kralın hazinesine geri döner. Madam Iseul bize bunu öğretti - ailelerimizden satın alındığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu çünkü köylü kızlar olarak değersiz olacağımızı.

Bize bir sürü güzel yalan söyledi.

"Bugün gidiyor muyuz, yoksa bana bakmaya devam mı edeceksin?" Tek kaşımı kaldırıyorum, elim kalçamda.

üzerinden atar. "Tamam. Bu ."

Uşağı arabanın kapısını açıyor ve bagajımı almaya gidiyor. Son üç yıldır sığınağım olan kulübeye son bir kez bakıyorum. Bir yetişkin olarak sahip olduğum en yakın ev. Sonra penceresinden bakan komşum Madam Balam'a el sallıyorum. Benim meraklı

Komşular benim Kont'un fahişesi olduğuma inanıyor. Çok uzakta değiller.

Tiyung cilalı gece mavisini arabaya binmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Görmezden geliyorum. Ona dokunmak istemiyorum. Asla. Arabaya biniyorum ve Tiyung'un arkaya doğru gitmesini sağlayarak öne doğru oturuyorum. Ama oturduğumda yalnız olmadığımı fark ediyorum ve irkiliyorum. Önümde bayılmış bir adam var ve burası alkol ve parfüm kokuyor.

Tiyung bana doğru geliyor ve görüş alanımı takip ediyor.

"Eğlence bölgesinde uzun bir gece," diyor adamı işaret ederek.

Dudağımı kıvırıyorum. Kendi zevkleri için sözleşmeleri kullanan soyluların oğullarına duyduğum tiksintiyi zapt edemiyorum. Her şeye sahipler ama hayır diyemeyen insanlardan parça parça almaları gerekiyor. Daysum gibi oğlanlar ve kızlar zevk evlerine satılabilir.

Ama sonra asla Daysum olmayacağını hatırlıyorum. Eğer benim söz hakkım yoksa.

Tiyung, "Bu sabah amcamı ziyaret ediyordum ve Duri'yi bir şezlongda sarhoş bir halde buldum," diyor. "Onu sağ salim evine uğurluyorum."

"Evet, birinin başka bir savunmasız insandan faydalanması çok talihsiz olurdu."

"Masum bir adamı zehirlemek gibi, biliyorum," diyor.

Ona bakıyorum ve sonra pencereden dışarı bakıyorum. Onu öldürememem gerçekten utanç .

Gain'den çıkıp bir villaya gidiyoruz. Kont'un malikanesi kadar görkemli değil ama soylu bir yer olduğu belli. Araba evin portikosunun altında duruyor. Tiyung arkadaşını tekmeleyerek uyandırır. O kadar çok güç kullanıyor ki, moraracağından emin olarak irkiliyorum.

". Evdesin," diyor.

Duri yavaşça kendine geliyor, gözlerini kırptırıyor, sonra kendisine harika bir hediye verilmiş gibi bana bakıyor.

"Merhaba bebeğim," diyor oturduğu yerden kalkarken. Kahverengi saçları dağınık ve kan çanağına dönmüş gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"O babama ait," diyor Tiyung. "Ve yolumuza devam etmeliyiz."

Duri kırmızı gözlerini ovuşturuyor. Beyaz gömleğinin yarısı açık, koyu kahverengi tenine karşı solgun. Sanırım bir ceket vardı ama kaybolmuş.

"Ha?" diyor.

"Çık dışarı," diyor Tiyung. Soğuk soğuk bakıyor ve ben . Tıpkı Kont'a benziyor.

Duri ellerini kaldırır. "Getirdiğin için teşekkürler."

Tiyung, "Daha onurlu davran," diyor. "Bunun Lord Kang'a geri dönmesini istemezsin."

Onun babası olduğunu varsayıyorum çünkü tehdit çok açık. Duri ayıldı ve başını eğdi. "Tiyung-si."

"si" saygı göstergesi olarak asil isimlere eklenir. Neredeyse hiç hak edilmiyor.

Duri arabadan sendeleyerek iniyor ve biz de çıkıyoruz. "Bir lord," diye mırıldandı Tiyung.

"İyi bir arkadaşın varmış," diyorum.

"O benim arkadaşım değil. O sadece başka bir asilzade."

Tiyung ceketini çıkarıp artık boş olan koltuğa bıraktı. Vücudunun bu kadar değişmiş olması beni şaşırttı. Yusan'daki her erkek iki yıl boyunca askerlik yapmak zorunda. Tiyung daha yeni döndü ve giden çocuktan çok daha fazla erkek oldu. Kont gibi, birçok insanın Tiyung'u çekici bulduğuna eminim ama ben onun gerçekte nasıl bir solucan olduğunu biliyorum.

"Madem arkadaşın değil, o zaman amcanın eğlence evinde sarhoş olmasını neden umursuyorsun?" diye sordum.

"Çünkü şimdi onu gizlice eve getirdiğim için bana borçlu olacak. Benim gerçek dostlarım yok, Sora. Arkadaşlık güven gerektirir."

"Bir zamanlar gerçek arkadaşlarım vardı," diyorum. Kuzeydeki köyümde, sonra da zehir okulunda. "Baban onları ortadan kaldırdı."

Tiyung öne doğru eğilir, dirseklerini bacaklarına dayar. "Benim için neden farklı olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum. Var olmak

ev bir hatırlatmadır."

Mavi gözlerinde bir parıltı beliriyor ve sonra kayboluyor, yerini normal tembel ifadesi alıyor. Yine de bunu söyleme biçiminde bir şey vardı - onu anlamamı sağlayan şey. Sonra onun içine çok fazla baktığımı fark ettim. Bir su birikintisinden gizli bir derinlik beklemeyi bırakmalıyım.

"Tamneki'ye giderken Use'den uzak durmalıyız," diyorum pencereden dışarı bakarak.

"Neden?"

Ellerimle işaret ediyorum. Elbette Tiyung benim bir zehirli bakire olduğumu biliyor. Daysum gibi babasına ait olduğumu ve Kont için öldürdüğümü biliyor. Ama detayları bilmiyor. Bilmek de umurunda değil.

"Business in Use?" diye soruyor. Ona bakıyorum.

"Fark etmez," diyor elini sallayarak. "Doğuya gitmiyoruz. Kuzeye gidiyoruz."

Gain ve Tamneki, Yusan'ın kıvrımlı kıyı şeridinde yer almaktadır. Gain Batı Denizi'nde, Tamneki biraz kuzeyde Doğu'da, Leep ise ikisi arasında dümdüz bir mesafede yer alıyor.

"Leep, o zaman?"

Ben soruyorum.

"Rahway."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek başımı eğdim. Rahway demiş olamaz.

"Rahway?" Tekrar ediyorum. Başını salladı.

Hem Rahway hem de Leep, Gain'in kuzeyinde ama Rahway, Tamneki'nin bir gün batısında yer alıyor. Neden oraya gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı değil.

"Babam bizi oraya gitmemiz ve daha fazla talimat beklememiz için yönlendirdi," diyor.

Tabii ki o yaptı. Koltuğumda kayıyorum. Bundan hoşlanmadım. Kimse bana söylemeden planların değiştirilmesinden hoşlanmıyorum.

Zaten bir tanrı kralı nasıl öldüreceğimi bulmak zorundayım. Daha fazla bilmeceye ihtiyacım yok.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Sora, babamın onun motivasyonlarını paylaşmadığını en iyi sen biliyorsun. Bizden takip etmemiz ve itaat etmemiz bekleniyor."

"Başka seçeneğin yokmuş gibi davranıyorsun," diyorum.

"Düşündüğünden daha azına sahibim." Bana gülümsüyor ve yüzündeki bir şey ona inanmamı sağlıyor. Gözlerindeki acı sanırım.

Tiyung'la empati kurmamam gerektiğini hatırladığımda konuşmam kesiliyor. Çekici ya da arkadaş canlısı gibi davranmasından ya da benimle herhangi bir şekilde ilişki kurmaya çalışmasından nefret ediyorum. Güzel omuzları ve kare bir çenesi olduğu için buna kanmaya yaklaşmamdan nefret ediyorum. Ya da belki bir arkadaşı çok istediğim için.

Ama o asla bir arkadaş olamaz. Her şeyimi kaybettim çünkü Kont, Tiyung'un servetini, mirasını arttırmak istiyordu. Bırakılmam için yalvarırken kolumdan tutup beni Xingchi ormanına doğru sürükleyen de Tiyung'du. Ona babasının nasıl yirmi kız, yirmi kız satın aldığını, onları zehirlediğini ve öldüklerinde kardeşlerini genelevlere sattığını anlattım. Hayatta kalan birkaç kişiden biri olduğumu. Bu kadar kayıtsız kalmasından nefret ediyorum. Hiçbir şey söylemedi, biz Gain'e dönene kadar hep ilerledi.

Yine de hepimizin emirlere itaat etmesi gerektiğini biliyorum. Tüm bunlar için onu affedebilirim, sadece babasının emirlerini yerine getirdiği için. Kont'un villasına vardığımızda Tiyung'un yaptığı şey ondan sonsuza dek nefret etmeme neden olacak.

Daysum'u kırbaçlayan oydu. Kont ona durmasını söylediğinde "Hepsi bu mu?" diyen oydu.

Ve sonra karar verdim: Daysum özgür kaldığında, Tiyung'u öldürecek ve kellesini bir sepet içinde Kont'a göndereceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN

TILE KASABASI, NADAS

ITile'deki Boat Inn'de uyandığımda öğleden sonra olmuştu. Rüya görmeden uyudum, o kadar bitkinim ki yatağa düştüm ve hemen sızdım. Ama yıllarca samroc hakkında kabuslar göreceğimden şüpheleniyorum - yıllarca yaşayacağımı varsayarsak. Bu hızla gidersek uzun bir yaşam için endişelenmem gerekecek gibi görünmüyor.

Oda denizcilik temalı. Sanırım hancı sudan daha uzak olamayacağımız gerçeğinden rahatsız değil. Mikail'i diğer yatakta sızmış görmeyi umarak bakıyorum ama yatak boş, yatak yapılmış. İrkilerek doğruldum ve etrafıma bakındım.

Mikail nerede? Ona bir şey mi oldu? Kaçırıldı mı? Ya da daha kötüsü, beni yine mi terk etti?

Kalbim küt küt atıyor ama onu masanın yanındaki kanepede otururken bulduğumda nefes alıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor ve birden samroc'un onu nasıl yakaladığını hatırlıyorum. Olanları sindirecek zamanım yoktu ama onu sonsuza dek kaybedebilirdim. Ve onu bir daha nasıl göreceğimden emin olmasam da, bir parçam her zaman göreceğimi biliyordu. Hikâyemizin henüz bitmediğini biliyordu. Ama gece gelen bir canavar neredeyse her şeyi bitiriyordu. Eğer asker kıyafeti olmasaydı, eğer

Reflekslerim doğal olmasaydı, bu kadar iyi bir nişancı olmasaydım, bir adım daha yavaş, biraz daha zayıf olsaydım, kan kaybından ölebilir ya da ölebilirdi. O zaman bu hayatın anlamı ne olurdu?

Hiçbir şey. Onsuz hiçbir anlamı olmazdı.

Yüce Tanrılar, onu hala seviyorum. Her zaman sevdiğim kadar. Belki biraz daha fazla. Kendi kendime inliyorum. Sadece ben, Yusan'ın en büyük avcısı, asla ele geçirilemeyecek, asla kimseye ait olamayacak bir adama kalıcı olarak aşık olabilirdim.

Ne kader ama.

"İyi günler, günüşiği," diyor. "Biraz öğle yemeği, biraz taze sargı bezi ve hepsinden iyisi: daha fazla laoli buldum." İki kadife ilaç kesesini havada sallıyor.

Laoli aşırı derecede bağımlılık yapar. On beş yaşımdayken Joon'a bunun neden askerlerimizin teçhizatında olduğunu sordum ve tek söylediği şeydi: "Git avını avla Euyn, ülkeyi bana bırak." Sonra da kız kardeşimize, kafamda kiminle yatacağım dışında bir düşünce olursa tehlikeli olacağımı söylediğini duydum. Sanki harika bir şakaymış gibi güldü. İkiyüzlüler.

Üvey erkek kardeşim ve üvey kız kardeşim demeliyim. Annem kralın ikinci eşiydi, Büyük Kraliçe'nin ölümünden sonra evlendiği eşiydi. Bu yüzden Joon'dan yirmi yaş küçüğüm. Ve bu yüzden Joon ve Quilimar bana hiç saygı duymadılar.

Ben gelmeden önce kralın zaten Joon'da bir varisi ve Omin'de bir yedeği vardı. Ben sadece fazlaydım ve kardeşlerim bunun acı bir şekilde farkında olmamı sağladı.

Ondan sonra... Bilmiyorum. Eğer sadece tembel bir playboy prensi olarak görüleceksem, o zaman neden başka bir şey olmak için çabalayayım? Neden herhangi bir şeyi önemseyeyim?

Sonra Mikail geldi.

"Dikkatli ol," diyorum ilaç kesesine bakarak.

"Öğle yemeğinde mi? Ben bir öğle yemeği uzmanıyım," diyor Mikail. Gülümsüyor ama pek içten değil. Korkunç bir miktarda acı çekiyor olmalı. Ben dikiş onu kadar temiz kadar

Mümkün ama ben profesyonel bir şıfacı değilim ve fener ışığında çalışıyordum.

"Ama teknik olarak akşam yemeği vakti" diye ekliyor.

Saate bakıyorum. Yüce Tanrılar, saat beşi gösteriyor.

Bütün gece nöbet tuttum, mağaraya bağlı tünellerde yankılanan sesleri duyduktan sonra neredeyse birkaç kez Mikail'i uyandırıyordum. Ama nefesimi tutarak ve kılıcını elime alarak beklememe rağmen kimse yaklaşmadı, ben de uyumasına izin verdim.

Şafakta hamelinin izini bulabildim. Samroc saldırısından bir şekilde yara almadan kurtulmuştu. Dizginlerini tuttuğumda onu öpmek istedim. Mikail'in tüm eşyaları ve benimkilerin yarısı kurtarılmıştı, ayrıca arbaletimi kuma gömülü olarak buldum. Ama diğer hamelden geriye kalan tek şey bir leşti. Tünelden çıktığımda çöl akbabaları tarafından parçalanıyordu. Kuşlara bağırarak bir deli gibi görünerek onları kovaladım. Ama heybemdeki her şey kullanılamayacak kadar kana bulanmış durumdaydı. Geride bırakmak zorundaydım.

Tünele geri döndüğümde Mikail uyandı ama o kadar acı çekiyordu ki zar zor hareket edebiliyordu.

"Akşamdan kalma olmak daha kötü," dedi dişlerini sıkarak.

Göğsüm sempati içinde burkuldu ve sonra ona yardım etmek için eğildim.

Büyük bir çabayla onu tünelden çıkarmayı başardım ama onu melez ata bindirmek başka bir meseleydi. Sonunda onu eyerin üzerine oturttum ve hayvanı Tile'a doğru yürüttüm. İlk durak, ona daha fazla laoli almak için bir eczacıydı. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordum ama ilaç işe yaramıştı. Anlaşılan ben uyurken gidip biraz daha almış. İki tane daha. Kullanması konusunda endişelenirdim ama Mikail bir maddenin onu alt etmesine asla izin vermezdi.

Oturdum ve çok acıktığımı fark ettim. Outton'dan ayrıldığımızdan beri yemek yemedik. Mikail de aynı şekilde yiyor.

hatırladığım açlık. Ama şimdi masayı toplamak için yarışıyor muyuz gibi geliyor.

"O muhallebili çöreği, tuzlu patatesi ve devekuşu bifteğini gerçekten az önce bitirdin mi?" diye soruyor.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Acıkmıştım."

Yemek, sarayda kanıksadığım pek çok şeyden biriydi. Mikail öğle yemeği için ne bulduysa, son üç yıldır evim dediğim gezgin hanından çok daha iyiydi.

Beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Bu hoşuma gitti."

O kadar yakın oturuyoruz ki bacaklarımız birbirine değiyor. Üzerimde atlet ve sert bir pantolon var. O da bol bir gömlek ve pantolon giymiş. Bu, Outton'dayken bizim için hayal ettiğim türden bir hayattı - bizi yemeye çalışan samurların saldırısı hariç. Mikail'le rahat bir yaşamın hayalini sık sık kurmuştum. Mutlu olma şansımız olur diye düşünmüştüm. Şu haliyle... Bilmiyorum.

Uyuşturulmuş ve kanlar içinde beni özlediğini söylediğini düşünüyorum. Göğsümde, midemin çukurunda toplanan artçı şoklar gönderiyor. Ve sonra onu tekrar istiyorum. Bunca zaman sonra bile. Ölmem gerektiğini kabul etmiş olsa bile.

Vay be, aşık olduğum erkekler için daha iyi standartlara ihtiyacım var.

Mikail ağzını sildikten sonra ellerini çırparak temizliyor. "Önce tabaktaki kırıntıları temizleyip sonra kötü haberi mi duymak istersin yoksa şimdi hazır mısın?"

Aşağı bakıyorum. Tabağımı tamamen temizlemiştim. "Yalamaktan kaçınacağım," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Dilini kullanmana engel olmama asla izin verme."

Sıcaklık yüzüme hücum ederken suyum boğazıma kaçıyor.

İki kaşını da kaldırıyor. "Biliyor musun, sarayın yarısıyla yatmış bir adam için çok iffetlisin."

Abartıyor. Birazcık.

"Bana söylemen gereken kötü bir haberin yok mu?" diye sordum. Keşke dilimi onun üzerinde defalarca kullandığım aklıma gelmeseydi.

Sırıtıyor, bazı tabakları kenara itiyor ve bir harita açıyor. Saray kütüphanesinde asılı olan bir haritanın minyatürü. Gizlice bir kopyasını yaptığına şüphe yok. Mikail yetenekli bir sanatçı. Dinlerken eline hayran kalıyorum.

"Sınırdan en az iki gün daha uzaktayız, ancak gizlice geçmek için bir yer seçmemiz gerekiyor" diyor. "Yörüngemizi bu belirleyecek, çünkü gördüğünüz gibi kuş uçmaz kervan geçmez seyahat süremiz kısıtlı. Sınırın düzenli olarak devriye gezilmeyen tek kısmı Tangun Dağları."

"Tamam, o zaman oradan geçeceğiz. Bir geçiş olmalı," diyorum.

"Var ama dağlarda samrok yuvaları olmadığından emin ."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve ürpermeye çalışıyorum. Bir daha asla o canavarların kokusunu almak ya da o çığlıkları duymak istemiyorum. "Öyleyse gündüz geçeceğiz."

Mikail yüzünü buruşturur. "En kısa dağ geçidi eşekle on beş zil sürer. Yürüyerek daha uzun sürer."

"Peki ya aygır?"

Başını sallar. "Zemin aygırlar için çok kayalık."

Ne demek istediğini anlıyorum ama gerçeği kabul etmek istemiyorum. Daha fazla sıcak muhallebi çöreği olmasını dileyerek masaya bakıyorum. "Peki gün ışığında kaç çan var?"

"On iki. On iki tane var, Euyn."

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, vurduğum Samroc'u hatırlıyorum. Tünelde bize nasıl baktığını. Bizim için gelecekler. Bunu hissedebiliyorum.

Sakalımı ovuyorum. "İyi bir haber var mı?"

"Evet. Tangun Dağları'nın hemen eteklerinde Lark bir Fallow şehri var, bu yüzden hemen geçide doğru yola çıkabiliriz.

geçmeyi seçtiğimiz gün şafakta. Bu bizi üç çandan daha az bir süre tehlikeye atar. Yusan'a vardktan sonra da Rahway'e gidip küçük çabamıza yardımcı olabilecek bir kızla buluşacağız."

Burnumu kırıştırdım. "Bir kız mı?" "Evet, onları da tanrılar yapar." "Bir erkek..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gördüğüm kadarıyla ağabeyinin kadınları küçümseme huyu sana da geçmiş. Yatağınızı kaç kişinin paylaştığı düşünöldüğünde şaşırtıcı."

Dudaklarımı büzüyorum. Sanırım haklı. Joon kızları pek düşünmez. Beş yıl önce Khitan kralıyla barış yapmak için Quilimar'ı bile sattı. Hoşuna gitmemişti ama başka seçeneği yoktu. Yusan'da kadınlar miras alamaz. Babamız öldüğünde, Joon'un merhametine kaldı. Ve o merhametiyle tanınmaz.

Mikail, "Bu kızda daha önce hiç görmediğim yetenekler var," diyor.

Bu beni duraksatıyor. Mikail her şeyi gördü. Ama yine de kardeşimi öldürmek için bir kızın yardımına ihtiyacımız olacak gibi görünmüyor. Ne önerebilir ki?

"Bilmiyorum..." Mırıldanıyorum.

"Gönöl işlerinde bana güvenmek zorunda değilsiniz," diyor. "Ama plan yapma yeteneğime saygı duyun." Yüzünü buruşturarak dikkatlice ayağa kalkıyor.

Ona uzanıyorum ve elim bileğini sarıyor. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum. Buna son vermek için Sağlık Tanrısı'yla savaşabilirim. Mikail parmaklarına baktı. Ona dokunmak o kadar doğal gelmişti ki iki kez düşünmedim. Elimi bıraktım.

"Şimdi bana bir iyilik yapıp pansumanımı değiştirir ve yaralarım merhem sürerseniz, yarın sabaha kadar kendimi uyuşturacağım," diyor.

Başımı salladım.

Gömleğini çıkarıyor ve ben bakmamaya çalışıyorum. Ama kasları ve karnındaki çizgiler dikkatimi çekmeye değer. Bandajlı olsa bile, hala mantıksız derecede çekici. Teninin tuzunu tattığımı hatırlıyorum, her

Birbirimizin vücudunu keşfettiğimiz saniyeler boyunca, diğerinin zevkten titremesine neden olan uzman dokunuşları öğrenene kadar. Ne kadar . Ne kadar masumduk. Ve sonra ne kadar deneyimli olduk. Yatağında Mikail'den daha çok istediğim kimse yoktu.

Uzaniyor ve başparmağını yavaşça alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Omuriliğimin dibine kıvılcımlar gönderiyor.

"Aç görünüyorsun, Euyn," diyor. "Önce biraz daha yiyecek arayayım mı? Ya da belki başka bir şey istersin?"

İçimi çektim ve merhemi bulmak için ayağa kalktım.

Sevebileceğim onca erkek varken, tanrılar beni bununla lanetledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO SOL NEHRİ, YUSAN

I Başım ağrıyor ve o da karşımda oturuyor.

Aeri geç bir öğle yemeği için oda servisine sipariş verdi. İnce biftekler, gevrek Çin lahanası, yarım tavuk ve Tangun Dağları'ndan gelen tuzlu patatesler gümüş kaplı tabaklarda geldi. Şık bir odadayım ve karşımda güzel bir kız var ama konuşmayı kesmiyor. Onu asla denize itmeme (belki yapacağı sıçramayı düşünmeme rağmen), ama düşerse arkasından atlayacağımı da söyleyemem.

Tamam, yapardım. Ama belediye için. Sadece belediye için.

Dün öğleden beri bu teknedeyiz ve dün gece saat dokuzda sıkıldı. O zamandan beri huzur yüzü görmedim. Tanıdığım en ısrarcı, en sinir bozucu insan. Güvertede sayamayacağım kadar çok gezintiye çıktık, bir kitap okudu ve benim de bazı bölümleri okumam için ısrar etti ama çoğunlukla konuşarak kendini eğlendirdi.

"Yani, bilmiyorum, Gayan çikolatasının su buzundan daha iyi olduğunu düşünüyorum" diyor. "Gerçi yazın ne kadar pahalı olursa olsun hiçbir şey su buzunun yerini tutamaz. Belki de mevsimlere göre değişiyordur."

Sormadım. Gerçekten. Tek bir soru bile sormadım.

Homurdanıyorum ve bifteğimi çiğniyorum. Mübarek bir dakika boyunca sessizce yedik. Yine yüksek yakalı bir elbise giymiş. Bu sarı, kabarık kollu ama uzun bacaklarını tamamen ortaya çıkarıyor. Baktığımdan değil.

"Her neyse, Lora kim?" diye soruyor.

İsim sessizliği deliyor. Biftek bıçağımı düşürüyorum ve tabağıma çarpıyor. Birama uzandım çünkü boğazım aniden kurudu. Aeri bana ilgiyle bakıyor. Sanki sonunda baltayı taşa vurmuş gibiydi.

"Ne?" Yutkunduktan sonra söylüyorum. Aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk hissediyorum, ateşim çıkmış gibi. Ama bir şeyler duyuyor olmalıyım. Onu doğru duymuş olamam. "Ne dedin sen?"

"Lora kim o?" Aeri sorar.

"Bu ismi nereden duydun?" Bunu her söylediğinde irkiliyorum. Bu ismi onun ağzından duymaktan nefret ediyorum. Herhangi birinin ağzından, gerçekten.

Kaşlarını çattı. "Bir soruya soruyla cevap . Bu insanların saklayacak bir şeyiniz olduğunu düşünmesine neden olur."

Ben daha düşünemedim elim biftek bıçağının yumuşak sapına dolanıyor. "Bir kez daha nazıkçe soracağım: Bu ismi nereden duydun?"

Kaşlarını kaldırıyor, yüzünde korku çizgileri beliriyor. Buna benim sebep olduğumu fark ediyorum ve bıçağı bırakıyorum. "Sen söyledin," diyor.

Asla.

Başımı sallıyorum, kalbim gömleğimin içinde çarpıyor. "Ben yapmadım."

"Evet, yaptın. Hem de çok. Dün gece uykunda. "Lora, çok üzgünüm" dedin. Bu önemli görünüyordu, ben de sordum." Omuz silkti ama hâlâ bıçağa bakıyordu. Temkinli.

Masadan kalkıp bir adım uzaklaşıyorum. Kahverengi gözleri beni sorguluyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyorum.

Tüm yiyeceklere göz atıyor. "Ama biz sadece- Tamam, yürüyüşe çıkabilirim."

"Yalnız." Ellerim boş yumruklar halinde kilitleniyor. Kendimi zor tutuyorum ve kendimi kaybedersem her şey ters gidecek. Beni kovar ve o zaman Hwan'ı kurtaracak param olmaz. O zaman da ölür.

Kaşlarını çattı. "Beni terk etmeyeceğini söylemiştin." Hay sikeyim.

"Ben balkonda olacağım o zaman."

Cam kapıya koşuyorum, sonra arkamdan çarparak kapatıyorum. Ellerim titriyor ve kafesteki bir hayvan gibi adım atıyorum. Derim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Balkon sadece on ya da daha fazla metre uzunluğunda, bu yüzden zor nefes alarak yaklaşık elli tur atıyorum. Ama en azından soğuk ve temiz hava şoku iyi hissettiriyor. Umbria'dan o kadar uzaktayız ki Sol gerçekten temiz görünüyor. Umbria ile ilgili hiçbir şey temiz değil.

Lora hariç. Lora öyleydi.

Adını söylediğime inanamıyorum ama Aeri'nin onu bilmesinin başka yolu yok. Umbria'da Allora adında bir kızdan bahsetmiş olabilecek insanlar var, ama ona sadece ben Lora dedim.

Ve onu öldürdüm.

Balkon kapısının kayma sesini duyunca dönüp bakıyorum. Aeri açıklıkta duruyordu. "Royo, özür dilerim. Seni üzmem istememiştim. Gerçekten, istemedim."

Kızgın kalmak istiyorum ama onun ses tonunu duyunca göğsümde bir şey kasılıyor. Suçluluk belki de. Bilmiyorum. Dürttüğü noktanın ham bir yara olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki?

"Sadece zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Tamam." Bana olabildiğince geniş bir alan bırakarak balkona çıkıyor. O da korkuluklara yaslanıyor. Omuzlarım kulaklarıma kadar kalkmış bekliyorum, çünkü bir daha o ismi söylerse bu tekneden aşağı atlayacağımı düşünüyorum.

Onun yerine, o sessiz. İlk defa bir dakikadan fazla tamamen sessiz. Ve sessizlik, tekrar düşünmem için yeterince uzun sürüyor.

Lora'nın adını nasıl söyleyebildim? Söyleyli sekiz yıl oldu ama onu düşünmediğim bir gün bile geçmedi. İlk aşkım. Tek aşkım.

Sonunda ortalık o kadar sessizleşti ki Aeri'nin durduğu yere baktım. Belki de içeri girdi ve ben fark etmedim. Ama hayır, hala oradaydı, sadece suya bakıyordu.

"Annen mi?" diye fısıldıyor. Gözlerinin kenarından bana bakıyor. "Yapamam... Annem hakkında pek konuşmam."

Çenesini yüksekte tutuyor, ancak orada gerçek bir kalp kırıklığı ve gerçekten tanıdık gelen başka bir şey var: suçluluk. Ses tonundaki ve ifadesindeki bir şey bana Aeri'nin birini kaybetme ve suçlanacak kişi olma hissini anladığını düşündürüyor.

"Hayır, annem on yıl önce öldü," diyorum.

Tamneki'de öldüğü ve babamın ben bebekken siktirip gittiği kısmını atlıyorum, bu yüzden on beş yaşımdan itibaren kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Şiddet yeteneğimi başımı sokacak bir ev ve tabağıma yemek koymak için kullandım. Ama Aeri'nin tüm bunları bilmesine gerek yok ve ben de acıklı hikâyeleri pek sevmem.

Ortalık yine sessiz - sadece bizden uzaktaki yolcuların ve mürettebatın mırıltısı ve esintinin aceleci sesi. Aeri o elbisenin içinde üşümüş olmalı ama balkonda kıpırdamadan duruyor. Çünkü umursuyor. Bende bir sorun olduğunu biliyor ve iyi olmamı isteyecek kadar önemsiyor. Göğsüm bir an için ısınıyor ama sonra silkiniyorum. Umursamamalı. Beni önemseyen son kıza ne olduğuna bak. Ben uzaklaşırken öldürüldü. Bıçağı ona ben saplamadım ama peşimdeydiler ve bıçağı sallayan ben de olabilirdim, çünkü durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

"O... bir arkadaşı," diyorum.

Aeri'nin gözleri bana doğru kaydı. "Anlıyorum."

Lora'nın bir arkadaş olduğuna hiç inanmıyor ama saçmaladığımı söylemeyecek kadar da nazik. Ama ona Lora'nın benim için ne olduğunu söylemek istemiyorum. Başka kimsenin bizim bir parçamız olmasını istemiyorum.

"Onu bir süre önce tanımıştım," diyorum.

Söylemediğim şey ise, bir gün, on altı yaşındayken, bir kızın zengin bir hıyar tarafından tartaklandığını gördüğüm. Daha büyük, daha güçlü, daha kuvvetli oldukları için istedikleri her şeyi alabileceklerini düşünen adamlar var. Onlardan nefret ediyorum. Kendi boyunuzda biriyle kapışın. Gerçekten zarar verebilecek biriyle.

Ama bu sıçan herif Lora'yı köşeye sıkıştırmıştı ve Lora onu itmeye çalışırken onu ellemeye devam ediyordu. Gözlerindeki korku ve acı beni bir siren gibi çağırıyordu. Adamı yakaladım ve elini kırdım ve Lora bana kahramanıymışım gibi baktı. Ve sanırım o an için öyleydim.

Bu kadar olmalıydı. Ama benimle gizlice buluşmaya devam etti ve her seferinde aklının başına geleceğine ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğine ikna oldum. O zengin bir tüccar kızdı. Ben bir sokak serserisiydim. Birbirimize ait değildik. Ama her saniyenin tadını çıkardım. Her öpücüğün. Evde tek başına olduğu her sevişmenin. Uzun sürmeyeceğini biliyordum ama yine de aşık oldum.

Ben bir aptaldım.

"Neden üzgünsün ki?" Aeri beni şimdiki zamana geri çekerek soruyor.

Nabzım boğazımda atıyor. Neden üzgünüm?

Lora benimle tanıştığı için üzgünüm. Bana aşık olduğu için de üzgünüm. Babasıyla tanıştığım için üzgünüm. Hwan bana değerliymişim gibi davrandığı için üzgünüm. Bana baba gibi davrandığı, kendi kendini yetiştirmiş bir adam olarak örnek olduğu için üzgünüm. Bir çay dükkanı ve şeker evi vardı ama onu zengin eden iki kumar eviydi.

Hwan'ın muhafızlık teklifini geri çevirdiğim için özür dilerim. Yanlış güçlü adam işini kabul edip bir çete üyesini öldürdüğüm için üzgünüm. Beni adam gibi öldürmedikleri için üzgünüm.

"Benim yüzümden öldü," diyorum. Bir şekilde kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. Pütürlü ve kaba geliyorlar ama bunu yüksek sesle söylemenin temiz bir yanı var.

Aeri'nin gözleri büyür. "Yani sen... onu öldürdün mü?"

Başımı salladım. "Hayır. İki çete üyesi beni onun evine kadar takip etti. Peşimdeydiler ama tam... tam o öldürülürken oradan ayrıldım."

Aeri beni yargılamamaya çalışırken bir ton daha solgunlaşıyor. Gerçi beni yargılamalı. Ben beni yargılıyorum.

O gece sikişmenin ortasındaiken ön kapıda birinin sesini duyduk. Babası olduğunu düşündük, eve erken gelmişti. Ben de yatak odasının penceresinden çıktım.

Onu son görüşümdü.

"Ne demek o öldürülürken oradan ayrıldınız?" Aeri fısıldıyor. Bana bir adım daha yaklaştı.

"Onun evindeydim ve oradan ayrıldım. Bir ya da iki blok ötedeydim ki bir çığlık duydum." Durakladım ve sertçe yutkundum. Hâlâ kâbuslarımda duyuyorum; gerçek acının o yüksek sesli, tiz feryadı. Her şey yanıştı. O gece olduğum yerde durup dinledim ama arkasından hiçbir ses gelmedi. Öyle bir noktaya geldim ki, onu duyduğumdan bile emin değildim. "O olduğunu düşünmedim çünkü daha yeni görmüştüm, bu yüzden yürümeye devam ettim."

Umbria'ydı. Kötü şeyler oldu. Kızlar çığlık attı. Ve ben Lora'nın evde babasıyla güvende olduğunu sanıyordum. Yine de birkaç adım sonra bir şey ayaklarımı onun evine doğru çevirdi. Beynimden bir ses geri dönmemi söyledi. Ama elimi salladım ve yürümeye devam ettim. Neden yürümeye devam ettim ki? En üzücü kısmı ise gidecek hiçbir yerimin olmamasıydı.

Tüm hayatımla ilgili tek bir şeyi değiştirebilseydim, bu geri dönmek olurdu. Onun evine koşmak. Onu kurtarmak için.

Yatağında öldürüldüğünü ancak ertesi gün öğrendim. Otuz kez bıçaklanmıştı. Ve Hwan bunun için tutuklanmıştı. Elinde bir bıçakla kızın kanına bulanmış. Birinin eve zorla girdiğini, onu ve bıçağı bulduğunu iddia etti ama kimse ona inanmadı.

Duyduğum andan itibaren Hwan'ın yapmadığını biliyordum. Lora'ya elini bile sürmemiş olması bir yana, saat dokuza kadar eve gelmemişti. Kapının sesini sekizde duymuştuk.

"Ama... Royo, bilmiyordun," diyor Aeri nazikçe, gözleri cam gibi olsa da. Bunun sempati mi yoksa korku mu olduğundan emin değil.

Boğazım sanki bir mengene tarafından sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Temizliyorum. "Bilmem gerekirdi."

Suçlu olduğumu biliyordum ama ne kadar suçlu olduğumu daha sonra anlayacaktım. İki adam beni bir ara sokakta yakaladığında Hwan zaten Salt Hapishanesi'nde müebbet hapis yatıyordu. Lora ve Hwan için o kadar üzülmüştüm ki sokaklarda dolaşırken yakalandım. Bir bakıma ölümü istedim çünkü Lora'yı tekrar görmek istiyordum. Yüzümü ikiye böldüler ve elime bir bıçak sapladılar ve On Cehennem'e gitmeye hazırdım. Ama sonra Lora'nın adını söylediler. Onu tekrar tekrar bıçakladıklarında bana nasıl seslendiğiyle ilgili şakalar yaptılar. O gece beni evine kadar nasıl takip ettiklerini. Beni öldürmek istediklerini ama beni bulamayınca onu öldürmekle yetindiklerini anlattılar.

İçimden bir şey koptu. Boyunlarını tuttum ve kafalarını birbirine vurdum. Onlar baygınken, Lora'ya yaptıkları gibi ağızlarını tıkadım. Sonra ikisini de yavaşça öldürdüm, hala hayattayken vücut parçalarını kestim, onlara kendilerinden parçalar gösterdim. Hael'e ikram etmek için onları parçalara ayırdım. Sabah, çürüyen kalplerini çete liderlerine gönderdim. Ondan sonra yalnız kaldım. Ya ölmeye çok istekli olduğum için ya da öldürmeye çok istekli olduğum için. Ya da arkamda bıraktığım korkunç manzaradan korktular. Gerçekten hiç umurumda olmadı.

Keşke bunun suçluluk duygusunu söyleyebilseydim.
Ama kolaylaştırmadı. "Ben... Ben sadece... Bunu düzeltmeye çalışıyorum," diyorum.

Gevezeliği bıraktım ve pişmanlık vurdu. Bütün bunları neden söyledim? Hiçbir şey söylememeliydim. Ama o sordu. Ve anlamış gibi görünüyordu. Ama şimdi kim benim gibi birinin onları korumasını ister ki? Beni istemediğini söylemesini bekleyerek kendimi destekledim. Gitmem gerektiğini. Bağırsaklarımı dökmeden duramadığım için yaptığım her şeyin başarısız olmasını bekliyorum.

Aeri başını sallar, gözleri hâlâ suya takılıdır. "Anlıyorum. Geri dönülemez hatalar var ama işleri yoluna koymak için elinden geleni yapıyorsun."

O kadar şaşırdım ki, sustum. O... Beni kovmamakla kalmadı, beni anladı.

İşleri yoluna koymak için elimden geleni yapıyorum. Bir süre kendimi yavaşça biraya boğmaya çalıştım ama sonra Savio'yu buldum - mutlak bir servet karşılığında Hwan'ın kaçmasına yardım etmeye istekli bir muhafız. Ama yüz bin doları almak bana yeniden bir amaç verdi. Çünkü bu bir şans, işleri yoluna koymak için bir yol. Elimden geldiğince.

Ama fazla zamanım yok. Kral Joon tüm hapishanelerdeki yaşlı mahkûmların asılmasını emretti. Savio, Hwan'ı sıranın sonuna koyacağını ama bunun ona en fazla iki ay kazandıracağını söyledi.

İki ay. Hwan darağacına gitmeden önce sahip olduğum tek zaman bu. Uğruna çalıştığım her şey toza dönüşmeden önce. Ama her şey plana uygun giderse iki ay yeterli.

Sorun şu ki, Aeri'nin planladığı bir şey yok.

Ona bakıyorum - bir adım daha yaklaştı ve şimdi kolu neredeyse benimkine değecek şekilde eğiliyor. Gerçekten hiçbir şey söylememeliydim. Ama... gerçek şu ki, göğsüm sekiz yıldır ilk kez daha hafif hissediyor. Sanki birine söylemek suçluluk duygumu azalttı. Ve evet, o bir şekilde anladı. O... farklı.

"Bana annenden bahsetmek ister misin?" diye sordum.

"Ben..." diye başlıyor. Ama sonra gözlerini kısarak ufka bakıyor.

Dönüp suyu tarıyorum. Ve sonra onu görüyorum: uzakta bir . Bir yangın gemisi.

Yangın gemisinin tek anlamı olabilir. Korsanlar tarafından saldırıya uğramak üzereyiz.

Her şey planladığımız gibi gitmiyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

SORA

KUZEY YOLU, YUSAN

I arabada uyumaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkansız. Sorun şu ki, bütün gece , yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu ve zihnim sürekli ölümsüz bir kralı nasıl öldüreceğimi bulmaya çalışıyor. Kısacası:

Uyanığım, açım ve lanetliyim.

"Baban sana Tamneki'ye neden gittiğimizi söyledi mi?" diye sordum.

Tiyung irkildi. Uyanıktı ama sanırım onunla konuşmamı beklemiyordu. Yaklaşık yedi saattir konuşmadım. Gözlerini kırptırırken uzun kirpikleri gözlerini süpürüyor.

"Hayır," diyor, sesi alçak ve çakıllı. "Sanırım planlarından haberdar olduğumu inkâr edebilmemi istiyor."

"Ama sen anladın," diyorum.

Nefes alıyor. Bu evet demek.

"Kralın ölümü üzerine sözleşmeni yakmam gerektiğini biliyorum," diyor. "Sanırım bunun ne zaman olacağı konusunda spekülasyon yapmıyor."

"Evet, Kral Joon'un ölümü üzerine özgürlüğüme ve kız kardeşime kavuşacağım ve tek yapmam gereken bir tanrıyı öldürmek," diyorum ve ağırlığımı rahatsız koltuğa veriyorum.

Tiyung birkaç saniye sessiz kalır. "Onun bir tanrı olduğundan şüpheliyim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Soylular onun sadece bir insan olduğunu düşünebilir ama halk onun bir tanrı kral olduğunu biliyor. "İlahi Krallar Tapınağı'na gitmeyeli uzun zaman oldu ama bunun dine küfür olduğundan oldukça eminim."

Tiyung geniş bir omuz silkiyor. "Tanrılar sinmez. Eğer o bir tanrı olsaydı, Qali Sarayı'nı özgürce terk ederdi. Ama gitmiyor. Umbria Kontu onu öldürmeye çalıştığından beri gitmedi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kuzey kontu kralı öldürmeye mi çalıştı?"

Sırasıyla Umbria, Gain, Rahway ve Tamneki'den dört bölgeyi yöneten kuzey, güney, batı ve doğu olmak üzere dört kont vardır. Yusan'ın en büyük dört şehri. Bin beş yüz yıl önce Ejderha Lordu ülkeyi birleştirdiğinde tek bir Yusan olmadan önceki dört eski ulusun başkentleri.

Ülkedeki en güçlü adamlar dört kont. Onların üstünde kral vardır, bir tanrı. Bu yüzden bir kontun kralın ölmesini istemesi önemli. Ve şimdi güney kontu, Seok, bir girişimde bulunuyor.

Tiyung başını sallıyor, parmaklarını dalgınca dizine vuruyor. "Yaklaşık on bir yıl önce. Elbette arbaleti Kont Bay Chin fırlatmadı -başka biri fırlattı- ama Umbria'da kontun izni olmadan hiçbir şey olmaz."

"Gain'deki gibi."

"Aynen öyle."

"Ama girişim başarısız oldu," diye mırıldandım.

"Onlar sen değildin," diyor Tiyung. "Sen özelsin. Babamın seni tercih etmesinin bir sebebi var."

Bir kahkaha attım. "Biraz iyilik."

Tiyung uzaklara bakıyor. Onun çok zeki olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu kadar kalın kafalı olduğunu da düşünmemiştim. Ben Kont'un kölesiyim, bu bir iyilik değil.

Hava kararıyor ve ben koltuğa uzanıyorum. Tiyung her ne kadar yapmamaya çalışsa da vücuduma bakıyor. Onu yakalıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Birazdan duracağız ve geceyi Lord Shan'ın evinde geçireceğiz," diyor Tiyung pencereye doğru. "Lord seyahatte olduğu için malikâne bize kalacak."

Başımı salladım, rahatladım. Bu gece zengin adamların ihtiyaç duyduğu sabra sahip değilim. Ama bir lordla muhatap olmak zorunda değilsem, villalar her zaman hanlardan daha iyidir.

Kuzey Yolu'ndan ayrılıp Lord Shan'ın malikânesine giden çiğnenmiş toprak patikadan gidiyoruz. Kont'un villası kadar büyük değil ama açık arazide yayılıyor. Kapıya yanaşıyoruz ve lordun ev idarecisi bizi karşılamak için dışarı fırlıyor.

"Tiyung-si," diyor adam derin bir selamla. "Bu gece sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz. Ben Hada, evin reisiyim."

"Teşekkür ederim, Hada," diyor Tiyung.

Tiyung yine arabadan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor ve ben yine reddediyorum.

"Leydim," diyor Hada ikinci bir selamla. Elli beş yaşlarında, uzun bir peruk takıyor ve bana selam verirken bir şekilde yerinde duruyor. Gülümsüyorum. Irad onun davranışlarından ders alabilir.

Bize içeriye kadar eşlik ettiler. Girişte dev bir kristal avize, tarafı ahşap işlemeli parlak karo zeminler var ama yine de Kont'un malikanesiyle kıyaslandığında hiçbir şey değil.

Tiyung, "Lütfen mutfak mümkün olan en kısa sürede bizim için akşam yemeği hazırlasın," diyor.

"Tabii ki. Hemen." Hada, mutfağa koşan kalın siyah örgülü genç bir hizmetçiye eliyle işaret ediyor.

"Benimle yemek yeme riskini alacak mısınız?" Tiyung'a fısıldadım.

"Bana bir şey olmaz, iyi bir zehri benim için harcamazsın," diye mırıldanıyor.

Zamanlama o kadar mükemmel ki gülmekten kendimi alamıyorum. Tiyung gülümsüyor, kendi kendine heyecanlanıyor ve ben anında mizah anlayışıma pişman oluyorum.

Hada bize şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu taraftan leydim," diyor Hada. Bana kırmızı ipeklerle dolu görkemli bir yatak odasını gösteriyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda neredeyse içerideydim. Tiyung bana bakıyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Kont tarafından ilk satın alındığımda çocukken de aynı ifadeye sahipti. Bu bir gülümseme değil. Boş bir bakış da değil. O zaman anlayamamıştım. Şimdi de anlayamıyorum. Ve sonuçta, bunun bir önemi yok.

Kapıyı kapatıyorum ve kuş tüyü yatağa uzanıyorum. Gerinip yatağın direklerine, yumuşak satenlere, ipeklere ve pahalı ahşaplara bakıyorum. Kont tarafından satın alınmadan önce, Daysum ve ben çoğu fakir çocuğun yaptığı gibi dokuma yer minderlerinde uyurduk. Geceleri birbirimize sarılır, ısınmak için birbirimize sokulurduk.

Burada öyle bir şey yok.

Ama şunu söylemeliyim ki, bu villalar, sakinlerini öldürmeye çalışmadığım zaman çok daha keyifli oluyor. Tuvalette yıkanıyorum ve dışarı çıktığımda valizim beni bekliyor. Bütün gün seyahat elbisesi giydim ve akşam yemeği için üzerimi değiştirmeye karar verdim. Saçlarımı parfümlüyorum ve vücudumu pudralıyorum, hareketlerim kesin ve planlı. Giyindiğimde, görünmez olsa da her zaman zırh giymiş gibi hissederim.

Altın sarısı elbisemi giydikten kısa bir süre sonra, az önceki genç hizmetçi başını öne eğmiş bir halde kapıma geliyor.

"Leydim," diyor çenesini kaldırarak. Sonra bana bakakaldı. Çoğu insan öyle yapar.

Onu yemek odasına kadar takip ediyorum, örgüsü kürek kemikleri arasında düz ve kıpırtısız. Sekiz tabak cilalı ahşap masanın üzerine çoktan yerleştirilmiş ve daha fazla yemek için yer bırakılmış. Tırnaklarım avuç içimin etine batıyor. Sekiz. Ve Gli gibi çocuklar çayırda yemek artıkları arıyor.

Tiyung, beyaz düğmeli bir gömlek ve mavi bir pantolon giyerek odaya girer. Üst düğmesi açık ve

safir gözleri parlıyor. Böylesine güzel bakışların onda heba olması çok yazık.

Gözleri beni içine çekiyor ama hizmetçi kızla konuşuyor.

"Lütfen mutfağa bunun yeterli olduğunu söyleyin," diyor.

Genç kız başını sallar ve gider.

Bu garipti. Soylular için hiçbir şey yeterli değildir. Birbirlerini etkilemek için hizmetkârlarını eziyorlar. Ama Tiyung oturmamı işaret etti, sonra ellerini bir sandalyenin arkasına dayadı.

Tam o koltuğa oturmak üzereydim ki Hada derin bir selamla yemek odasına daldı. "Yemekte bir sorun mu var?"

"Hiç de değil," diyor Tiyung. "Ama ihtiyacımız olan tek şey bu. Lord Shan'ın cömertliğini takdir ediyoruz. Babama bu muhteşem karşılama hakkında yazacağım."

Hada afallamış görünüyor. "Ama, ama, lordum, mutfak altı ana yemek hazırlıyor. Lezzetler. Çok lezzetli olacaklar, sizi temin ederim."

"Hiç şüphem yok ve bunu takdir ediyorum. Ama lütfen onun yerine hizmetkârların beslendiğinden emin olun. Bütün gün yolculuk ettik ve az yemek yiyeceğiz. Geldiğimizde bunu size bildirmeliydim."

Ben ona bakmaya devam ediyorum, Hada da öyle. Sonunda Hada tekrar eğiliyor ve odadan çıkıyor.

Tiyung, "Sanırım bu cüzi miktarla yetinebilirsiniz," diyor. Hâlâ sandalyeyi tutuyor.

"Evet, idare ederim," diyorum yerleşirken.

"Büyüleyici görünüyorsun." Sandalyemi itmeden önce sesi kulağımın dibinde gürlüyor. Sırtımdan bir ürperti geçiyor. Silkeleniyorum.

"Bu bir randevu değil," diyorum.

Tiyung sağımda, masanın başında oturuyor, bakışları benimkileri yakalıyor. "Randevularının nasıl bittiğini düşünürsek, kendimi şanslı sayacağım."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Hizmetçi kız tekrar ortaya çıktı ve her birimiz için cömert şarap kadehleri doldurdu. Lord Shan'ın mahzenindeki en iyi şişe olduğuna şüphe yok.

"Teşekkür . Hepsi bu kadar," diyor Tiyung ona. Kız Hada'yla aynı şaşkın bakışı atıyor, kendini tutmadan önce bir eliyle kalın örgüsünü düzeltiyor. Ellerini kavuşturuyor ve hızla gözden kayboluyor.

Tiyung kadehini kaldırarak, "Sağlığına, Sora," diyor.

"İşimize uygun bir sona." Kadehimi kaldırıyorum ama içmiyorum. Ben alkol kullanmam. Mecbur olmadığım halde kendimi zehirlemek için bir neden göremiyorum.

Kırmızı şarabı yere koyduğumda sırıldayarak sapından aşağı akıyor. Bir kez daha Tiyung'un kesik başını babasının ofisinde bir sepetin içinde hayal ediyorum. Seok'un çığlıkları büyük villada yankılanıyor. Tüm o işkence, cinayet ve ihanet bir hiç uğruna. Bir asilzade oğlu olmadan öldüğünde, sahip olduğu her şey krala gider. Gerçi Kral Joon öldüğüne ve kardeşleri de çoktan öldüğüne göre, bunun kim olacağından emin değilim. Belki de mesele budur. Belki de Kont tahtı istiyordur. Daysum ve ben özgür olduğumuz sürece Yusan'ı kimin yönettiği umurumda değil ama Seok olmamasını tercih ederim.

Ama bunların hiçbirini kontrol edemiyorum, onun yerine yemek yiyorum.

Kimchi krebi lezzet patlaması yaşıyor. Tereyağlı yengeç, yumurta çorbası, baharatlı domuz eti, pirinç kekleri, camsı japchae, kızarmış biftek ve kızarmış tofu var. Ayrıca, bir yığın kabarık beyaz pirinç ve bir sepet gevrek acı yeşillik var.

Her şeyden küçük porsiyonlar alıyorum ve sonra Tiyung'un beni izlediğini, tabağının boş olduğunu fark ediyorum.

"Size hizmet edecek değilim," diyorum.

Burada bir hizmetçi olmadan benim rolüm bu olmalı. Statü olarak eşit olsak bile, kadınların erkeklere hizmet etmesi ve sonra da istenmeyen her şeyi yemesi bekleniyor.

"Senden bunu beklemiyordum," diyor. "Önce arzu ettiğin şeyi almanı istiyorum."

Ona bir bakış attım. "Neden?"

"Çünkü Yusan'da işlerin ters gittiğini düşünüyorum. Bence önce bayanlara servis yapılmalı."

"Ne kadar ilerici," diyorum gözlerimi devirerek.

Ama...öyle. Bir erkeğin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Yine de tanıştığım soylular elbisemi yırtmaya çalışmakla meşgul oldukları için fazla sohbet edemediler.

Kendimize yardım ediyoruz. Garip ama buna alıştım. "Başarılı olduktan sonra nereye gideceksin?" diye soruyor.

"Senden uzak bir yerde." Acı yeşilliklerin içine tereyağlı yengeçten biraz kaşıklarken ona en göz kamaştırıcı gülümsememi veriyorum.

"Ben senin düşmanın değilim, Sora," diyor.

Yengeç lokmasını tabağa bırakıyorum. "Ah, evet. Eski arkadaş olduğumuzu unutmuşum."

"Sizi bir düzine yıldır tanıyorum ve ben... arkadaş olmamızı istiyorum - ya da arkadaş değilsek, müttefik..." Mavi gözleri içime işliyor. Neden böyle davrandığını anlamıyorum ama keşke yapmasaydı.

Biz dost değiliz. Müttefik değiliz. Asla da .

Ağzımı peçeteyle sildim. "Huzur içinde yememe izin ver."

"Pekala, Sora." Biraz şarap yutar ve bifteği keser.

İkimiz de doyana kadar sessizlik içinde devam ediyoruz, tek ses ara sıra bir çatal bıçağın tabağa sürtünmesi. Ama hâlâ yemeğin yarısından fazlası duruyor. Saf israf, soylular için hep öyledir.

Tiyung yarım düzine kez şarap kadehinin üzerinden bana baktı. Ama yüzündeki çelişkili bakışı görmek istemiyorum. Başka ne söyleyeceği umurumda değil. Daysum'u kırbaçladığı için onu asla affetmeyeceğim. Asla unutmayacağım. Zamanı geldiğinde onu öldüreceğim.

Başka bir şey söylemeden masadan kalktım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROYO SOL NEHRİ, YUSAN

Pirates. Lanet korsanlar.

Daha iyi görebilmek için küpeşteye yaslanıyorum ama bir yangın gemisinin bize doğru geldiğine hiç şüphe yok.

Umbria Kontu ve Rahway Kontu Sol'u korumanın kimin görevi olduğuna karar veremezler, bu yüzden ikisi de hiçbir şey yapmazken, bir çete yönetimi ele geçirir. Kendilerine korsan diyorlar ama Doğu Denizi'nde dolaşan korsanlardan değiller. Onlar ülkesi olmayan adamlar. Bu çete Yusanyalı ve diğer Yusanyalıları avlıyorlar.

Ateş gemilerini daha önce de duymuştum - yanmadan alev almalarını sağlayan bir tür kaplamaya sahip gemiler. Nasıl olduğunu anlamadım ama önemli değil, o alevler ölüm demek. Ve bu nehir teknesi büyük, dolgun bir hedef. Onlardan kaçamayız, kral muhafızı yok ve gemide çok fazla para var.

İlk başlarda korsanlar sadece silah ve yük alıyorlardı ama kimse engel olmayınca, satmak için genç erkek ve kızları aramaya başladılar; ben de tam olarak bunu önlemek için işe alındım.

On Cehennem. Aeri'yi nehir teknesinden çıkarmalıyım. Şimdi.

Onu balkonda bırakıp odaya geri dönüyorum ve kendimizi alçaltmak için ne kullanabileceğimize bakıyorum.

Suyun içine. Fazla bir şey yok. Atlamak zorundayız.

"Bu gemiden inmeliyiz," diyorum.

Aeri beni kulübeye kadar takip etti. Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Korsanlar geliyor. Bu gemiden inmeliyiz.

Şimdi."

O yanıp sönüyor gibi o değil
anlıyorum. Hayal kırıklığı göğsümde birikiyor.

Kalın kafalı olmak için zamanımız yok.

"Tamam, eşyalarımı alayım, sanırım." Eşyalarını
mı? Ne eşyası?

Sandıklarının yanına gider ve bir kolu çekmeye başlar.
Hiçbir yere gitmiyor.

On Cehennem, her şeyini kastediyor.

"Ve biz ne yapacağız? Beş sandığı nehirde yüzdürecek
miyiz?" Başımı sallıyorum. "Boku bırak. Elmas nerede?"

"Bende var, ama..." Dudağını çiğniyor, hareket etmiyor.

Lord Yama, bunun için zamanımız yok. Ona ulaşamıyorum
ve onu kaybedemem. Umbria'ya elim boş dönemem. Aeri'yi
güvenli bir yere götürmeliyim. Şimdi.

"Tamam o zaman, gidelim," diyorum. Kolumla cam kapıya
doğru bir işaret yapıyorum.

"Ama mayolarım..."

İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdiye
kadar gördüğüm tek şey kitaplar, çaylar ve makul olmayan
miktarla giysi. Önemli bir şey yok. Kesinlikle uğruna ölmeye
değecek bir şey değil.

Yüzümün kızardığını ve şakağımdaki damarın patladığını
hissedebiliyorum. İnsanların geri çekilmesine neden olan
damar. Belki soğuk ve acı gerçek ona ulaşır. "Korsanlar
buraya geldiklerinde değerli olan her şeyi ve herkesi
alacaklar. Sandıklarınla birlikte satılmak ister misin?"

Gözleri açılıyor ve benden daha da solgunlaşıyor. "Hayır."

"Güzel. O zaman kesinlikle onsuz yapamayacağın şeyi al.
ve hadi gidelim."

Çantamı omzuma atıyorum ve sıkıca bağlıyorum. İçinde
hançerler, bıçaklar, muştalar, tıbbi bir kit, birkaç giysi ve
tabii ki altın var. Bir kadife kapıyor

çantalarından birini çıkardım ve onu neredeyse balkona sürükledim. Elbiseleri düşünmeye başlamıştı. Elbiseler!

Sürgülü cam kapıdan balkona çıkıyoruz. Az önce geçmiş hakkında yaptığımız konuşma sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor çünkü önemli olan tek şey önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmak.

"Yüzebilir misin?" Ben soruyorum.

Gözleri yana kayıyor. Harika, bu güven verici. Muhtemelen ikimiz için de buz gibi nehirde yüzmek gerekecek.

Soğuk bir esinti onu titretiyor. Burası Umbria'dan daha sıcak, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Bu kadar soğuk su öldürebilir, özellikle de bacakları çıplak ve çok zayıf olduğu için.

"Tanrılara yemin ederim, işini bitirdiğinde o ikramiyeyi alsam iyi olur, Aeri." Bel yüksekliğindeki korkulukların üstüne tırmanıyorum.

Başını sallıyor ama hareket etmiyor.

"Suya girmek zorunda mıyız?" diye soruyor. Sonra arkamdan tırmanmaya çalışıyor ama ayakkaşları pürüzsüz ahşapta zorlanıyor. Bileğinden tutup onu çekecek ama incitmeyecek kadar bir güçle yukarı çekiyorum. Sadece korkmuştu. Bunu biliyorum. Ama bunu biraz daha kolaylaştırabilseydi iyi olurdu.

Elimi uzatarak işaret ediyorum. "Tekneden inmenin daha iyi bir yolu var mı?"

Etrafına bakıyor. "Hemen cankurtaran botları var. Elbette bunlardan biri..."

"Seni kurtarmaya çalışırken benimle tartışmak zorunda mısın? Bir kayıkta fark edileceğiz ve bizi ezecekler ya da ateşe verecekler. Hadi gidelim. Şimdi. Ben atlayacağım ve sonra sen
_"

Ama nehir teknesinin güvertesine isabet eden bir okla önüm kesildi. Metal bir gümbürtüyle tahtaya bağlanıyor. Ve

Sonra yirmi, otuz tane daha yağar, havada ıslık çalarak.

Kaynağa bakıyorum. Ateş gemisi yüz metre uzakta -daha az, daha çok elli gibi- ve hızla yaklaşıyor. Korsanlar güvertelerinden uzun yaylarla ateş etmeye devam ediyor. Geminin alevleri gri akşamüstünde pırıl pırıl yanıyor. Gemide elli korsan olmalı, silahlarını kaldırmış çılgılık atıyorlar.

Sikeyim.

Nehir teknesindeki insanlar çırpınıyor. Birkaçının kanaması var ve bir grup bağılıyor. Ama Aeri sadece başını örtüyor, titriyor.

Aniden oklar durur. Kancalar pruvaya inmeden önce bir anlık rahatlama oluyor. Gemiye alınmak üzereyiz.

"Lanet olsun, zamanımız kalmadı," diyorum elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Çünkü benimle tartışmak zorundaydın."

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Görünüşe göre ona bağırarak dışında. Aeri tam da başka bir şehirdeki geneleve satmak için alacakları türden bir kız. Ve sonra hiçbir şey alamıyorum. Elmas yok, ikramiye yok ve Savio'ya ödeyecek para olmadan Hwan ölecek.

Hayır. Bizim için bir çıkış yolu bulmalıyım. Başarısız olamam. Başarısız olmayacağım. Her şeyi düzeltmek için bir yolum varken olmaz. Sekiz yıl boyunca buraya gelmek için yaptığım onca şeyden sonra olmaz.

Ama aklıma ellerimden başka bir şey gelmiyor. Çoktan yumruk olmuşlar, kan dökmeye hazırlar. Sanırım buradan çıkmak için savaşmak ya da denerken ölmek zorundayım. Belki de Lora'yı tekrar görürüm.

"Hadi atlayalım," diyor Aeri.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Şimdi mi? Küçük Bayan Geç Karar sonunda kabul etti mi?

"Yapamayız. Bizi görürler," diyorum. "Peşimize düşerler."

Bazı insanlar çoktan atlamaya çalıştı. Oklar onları suda karşıladı.

"Denemek zorundayız," diyor.

Tam denize bakıp şansımızı tartarken, odamızın kapısı korsanlar tarafından tekmelenerek parçalanıyor. Geminin diğer tarafından binmiş olmalılar, ama tabii ki önce lüks odaları kontrol ediyorlar.

Korkuluktan iniyorum ve Aeri'yi orada tünemiş halde bırakıyorum. "Arkamda kal," diyorum. "Ve eğer bir şey olursa

Yardım etme. Beni anladın mı? Bu tekneden atla ve şansını . Arkana bakma. Anladın mı?"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Bir grup korsanı öldüreceğim."

Balkonda durup onu görmesini engelliyorum ve iki bıçağı çıkarıyorum; biri göğsüme bağlı, diğeri pantolonumun paçasının altında saklı. Diğerleri sırtımdaki kapalı çantada ulaşamaz durumda. Üç korsan odayı yağmalıyor. Bu gemide kaos var. Ama sandıkları karıştırmakla o kadar meşguller ki bizi henüz fark etmediler. Bekliyorum. Beni gördüklerinde, sürgülü kapıdan teker teker gelmek zorunda kalacaklar. O zaman sayılar bir şey ifade etmeyecek.

Bunu düşündüğüm anda korsanlar camdan beni görüyorlar. Biri benden bir kafa daha uzun, çirkin bir herif. Diğeri ortalama bir yapıya sahip. Sonuncusu oldukça kısa.

Birlikte kapıya doğru ilerlerler ama sonra dururlar, birinin ilk giren olması gerektiğini fark ederler. Gelin ve beni alın. En kısa boylu olan kapıyı kaydırarak açtı. Balkona tam bir adım atmadan hançerimi boynuna saplıyorum. Tereddüt yok, her zaman öldürücü bir atış.

Dizlerinin üzerine çöküp bıçağı kavıyor. Eğer çekip çıkarırsa, ölecek. İçinde bırakırsa, daha yavaş ölür. Onun için fark etmeyecekse, bıçağımı geri almayı tercih ederim, çünkü bir sonraki korsan çoktan kapıdan içeri girdi. Aeri'nin nefesi kesiliyor ama ben hallederim. Dönüp iki numaralı korsanı karnından bıçaklıyorum, sonra da onu tekmeleyerek daha uzun boylu olana doğru savuruyorum. Onlara saldırdığımda yeniden dengeleniyorlardı. Küpeşte alçak ve ben onları öldüremeden denize düşüyorlar.

Ne yazık ki, ikisi de Sol'a sıçrarken ılık atarlar.

Orospu ocukları.

Dikkat çeker ve dikkat çekmek istediğimiz son Şeydir. Ama iki korsan daha odaya daldığında Aeri h    t  neğinde iyi durumda.

Başka bir silaha ihtiyaım var. Etrafıma bakınıyorum ve sonra hançerimi ilk korsanın boğazından çekip çıkartıyorum. Kan fişkırıyor.

"Royo!" Aeri bağırıyor. "Sola git."

Bir yaylı t  fekten kaçmak için tam zamanında hareket ettim. Çok aptalca. Daha uzaktan camın içinden ateş etmeliydi. D  nd  m ve okçunun bacağını altından tekmeledim. Sonra kolunu tutup kırıyorum ve arbaletten kurtuluyorum.

Yay benim için g  zelce doldurulmuŐken, neredeyse Aeri'ye ulaşmış olan diğer korsanı vuruyorum. Ama berbat bir niŐancıyım. Onu sikinden vurdum ve bunun için biraz   zg  n  m. Uluyor ve kasıklarını tutuyor. On Cehennem. Ona doğru koştum ve boğazını kestim. Ama Şimdi okçu uluyor.

G  r  lt  c   lanet korsanlar. Bu g  r  lt  yle yakında her biri bu odaya girecek. Acısına son vermek için eğilip okçunun boynunu b  k  yorum. Bir çırpıda g  verteye d  Ő yor.

       l  , biri   l   sayılır, biri Sol'da çırpınıyor.

Aeri'yi kontrol ederken ağır ağır nefes alıyorum. Ağzı açık bana bakıyor ama sonra uzaktaki bir Şeyi izliyor.

"Gitmemiz gerek," diyor.

Duyuyorum, bir grup adamın ayak sesleri geliyor. Onları parmaklıkların   st  nden g  r  yor olmalı.

"Faydası yok," diyorum.

"Denemek zorundayız," diyor.

Başımı salladım. "Bizi g  recekler."

"Tanrılar, Royo! Şimdi kim acı çekiyor?"

Elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor. Tam dokunuşunun Őokuna odaklanmıŐken, aniden geriye doğru dalıyor. I

Yani kolumu tutarken ters takla atıyor. Bu ikimizin de denize düşmesine neden oluyor.

Soğuk suyun bıçak gibi acısını hissetmek için nehre atlamaya hazırlanıyorum. Ama sonra bildiğim tek şey, bir teknenin içinde olduğum.

Ne oluyor lan?

Göz kırptım. Az önce ne oldu? Sırt üstü yatmış, akşamın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyorum, yani günün aynı saati, saat altı civarı. Rüya görüyorum. Öyle olmalıyım. Boynumda bir okla nehirde yüzüstü yüzüyor falan olmalıyım. Ama hayır. Boynum iyi ve hiç kan yok. Elimde kan var ama o daha önceydi. Kesinlikle Sol'un soğuk suyunda değilim. Olmalıyım ama değilim.

için mücadele ediyorum, başım ve sırtım çığlık çığlığa ağrıyor. Vazgeçtim ve hareketsiz yattım. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum, sanki bir şeye çok sert vurmuşum da bayılmışım gibi. Belki de budur. Belki de korsanlar beni ele geçirip bayılttı. Bu mantıklı olurdu. Ama hatırladığım son şey Aeri'nin ters takla atıp beni denize çektiği.

Hayır! Hayır! Aeri! Hangi cehennemde o? Onu kaybettim mi? Boğuldu mu? Korsanların elinde mi?

Çılgınca, başım paramparça olmuş gibi hissetmeme rağmen doğruluyorum. Kalbim göğsümde kapağa vuran yumruklar gibi gümbürdüyor. Korsan gemisiyle tek başıma savaşmak zorunda kalsam bile onu geri getireceğim. Ama hayır. Bekle. orada, . Bir filikadayız ve o sakince kürek çekiyor. Sanki öğleden sonra Sol'da kürek çeken bir çift gibiyiz.

Ne? Bu . Bir şeyler görüyorum. Ya da biz öldük. Evet, en mantıklısı bu. Biz öldük ve ben onunla cehennemlerden birinde sıkışıp kaldım.

Rakamlar.

Ama neden Cehennem lanet Sol gibi kokuyor?

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

Aeri kürek çekmeyi bırakıyor. Alnında ter parlıyor ve bitkin görünüyor ama gülümsüyor. "Oh, güzel, sonunda

kalk. Al, sen kürek çek."

Bana bir kürek sapı fırlattı. Tutuyorum ama bir anlam veremiyorum.

Tamam, tamam, nehir teknesinden atladığımızda bayıldım, aşağı inerken bir şeye çarptım ve bir şekilde bizi bir cankurtaran botuna bindirdi. Bu mantıklı.

Ama öyle değil.

Elimdeki küreğe bakıyorum. Bu erişte kollu kız beni hareket ettiremez, özellikle de ölü ağırlığımı bir tekneye çekemez. Dengemi kaybetmiş olmam ve küpeştenin oldukça alçak olması dışında bizi nasıl denize çektiğinden bile emin değilim. Ama hayır. Tamamen kuruyum. Gömleğimi ve pantolonumu sıvazlıyorum. Kupkuru. Donum bile. Sarı elbisesi de ıslak görünmüyor. Baktığımdan değil. Bakıyorum. Ama sadece su hasarı için.

Yine de beni yakalıyor.

"Tekneyi çek Royo. Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz," diyor.

Arkamdaki bir şeye bakıyor. Kahverengi gözleri irileşiyor, içinde korku parlıyor.

Dönüyorum. İki gemi yanıyor - yangın gemisi ve nehir teknesi. Kimin ya da neyin kaçırıldığını bilmiyorum. Nasıl kaçtığımızı da bilmiyorum. Ve bakacak zamanım yok. Önemli olan tek şey onlardan uzak durmamız.

İkinci küreği ve koltuğu ondan aldım. Baş ağrımı görmezden gelerek sertçe kürek çekiyorum. Kol kaslarım pompalanıyor, göğsüm geriliyor ve tüm gücümü bizi nehrin aşağısına göndermek için harcarken omuzlarım dönüyor. Bizi güvenli bir yere ulaştırmaya o kadar odaklanmışım ki, soruyu soramadan bir mil daha uzaklaşıyoruz.

"Nasıl hayatta kalabiliyoruz?" diye soruyorum.

"Bizi kurtardım. Bir şey değil," diyor. "Kürek çekmeye devam et."

Ve öyle yapıyorum. Çünkü her an korsanlar kaçtığımızı fark edebilirler.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL LARK ŞEHİRİ, NADAS

I Bugünkü küçük macerayı dört gözle beklemediğimi söylemeliyim. Görünüşe göre neredeyse bir dev tarafından yeniyordum.

Seyahat ederken kuş, insanın gezme arzusunu dindirir.

Sırtım ağrıyor. Her hareket ettiğimde yeniden yırtılıyormuş gibi acıyor ve zonkluyor. Laoli'yi ve geceleri açıkta kalma ihtimaliyle güvenli bir şehirden ayrılmamayı istiyorum. Ama sanırım uzun bir dilekler listem var. Laoli, ne yazık ki, şu anda en tepede.

Lark'ta kalıp uyuşturucunun etkisiyle kendimden geçmeyi neredeyse her şeye tercih ederim. Kulağa son derece hoş geliyor - sadece günü acı ya da şiddetin olmadığı güzel bir uyuşturucu sersemliği içinde geçirmek. Belki Euyun'u tekrar yatağıma çekebilirim (her ne kadar oyunbozanlık yapıp kendini çarşafarımdan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor gibi görünse de). Laoli acıyı azaltmanın yanı sıra zevki de artırıyor. Onunla yatakta tam bir gün geçirmek cennete ulaşmak gibi geliyor. Ama onu Outton'da bulduğumdan beri mesafesini koruyor. Önemli değil. Uyuşturucu kalmak için yeterince cazip. Neredeyse intikam kadar önemli.

Yıldızlar, ne düşünüyorum ben? Hiçbir şey daha önemli değil.

Nemli yüzümü ovuyorum. Henüz şafak sökmemiş olmasına rağmen soğuk terler döküyorum. Bu yoksunluk. Bu kadar az dozdan sonra bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Ama sanki ciğerlerim göğsümün içinden geçip laoliyi almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Vücudum ilacı ararken, onun yerine zihnimi pençeliyor.

Zehri arzulamayı bırakmak için kendimi zorlamaya çalışıyorum, onu bir daha almayacağıma karar veriyorum. Ama bu "artık yok" demek kadar kolay değil. Ve Euyn benim sınırlı sabrımı sınıyor.

"Sadece bir kış seç," diyorum.

Eşekleri değerlendirmeyi bırakıp bana baktı. Normalde ona karşı sert bir tavır takınmam. Ama kötü durumdayım. Ellerim titriyor, titriyor ve bir an önce harekete geçmek istiyorum. Yine de bunu ondan olabildiğince saklıyorum.

"Lütfen pazarlığa devam edin ve bizi daha fazla oyalayın. Samroc'un bunu takdir edeceğinden eminim." Zor olsa da gülümsüyorum.

Euyn yüzünü buruşturuyor ve sonunda eşeğine binmeyi kabul ediyor. Sonra geçide doğru uzun bir yolculuğa başlıyoruz. İki tarafı dağlarla çevrili, çoğunlukla dar bir geçitten geçmek hiç de rahat değil. Kaçacak yer yok, saklanacak yer yok. Şu anda bulunduğumuz yer dışında her yer yüksek. Ama benim kılıcım var ve Euyn da Lark'ta bir arbalet cephaneliği aldı. İkimizin arasında, yeterince silahımız ve etkileyici bir ceset sayımız var. Taç için düzinelerce insan öldürdüm. Batı Ormanı Kasabı olarak bilinirdi.

Euyn'un benim, kraliyet casusluk şefinin, onun neyin olduğunu bilmediğime gerçekten inanması garipti. Her şey bir şaka olarak başlamıştı. Bir soylu şöyle bir şey söylemişti: "Hayvanları takip edebiliyorsun, peki ya insan gibi kurnaz bir şeyi?" Ve meydan okuma da buradan çıktı. Elbette Euyn asilzadeyi öldürmedi, onu ormanda bir çan için avladı ve lordun şapkasını vurarak gurur bahsini kazandı. Ama bu konuda Euyn için çok yeni bir şey vardı. Çok hoşuna gitmişti.

Saraydaki yaşam, Euyn'un yönetme sorumluluğu ya da otoritenin boyunduruğu olmadan her zaman istediği her şeyi ve herkesi elde etmesi anlamına geliyordu. Bu bir insanı temelden değiştirmeli. Kendime, farklı yıldızların altında doğmuş olsaydı Euyn'un iyi bir insan olacağını söylüyorum. Bazen merak ediyorum ama çoğunlukla sarayın herkesi ve her şeyi yozlaştırabileceğine inanıyorum.

Dağ yamaçlarını tarıyor, sürekli . "İnsan mı arıyorsun yoksa samroc mu?" diye soruyorum.

"İkisini de," diyor.

"Neden sonuncusunun gitmesine izin verdin?" diye sordum. Başını bana doğru eğiyor. "Samroc mu?" "Chul," diyorum.

Euyn eyerini kavrayarak soluklaşıyor. Sanırım bu soruyu önceden sormam gerekirdi ama şu anda o lütfə sahip değilim. Gömleğimin cebinde olduğunu bildiğim laoli kesesini yırtmalarını engellemek için ellerimi dizginlerle meşgul ediyorum. Ama daha kötülerini de atlattım. Bunu da atlatacağım.

Euyn'un cevabını sakince beklemek için kendimi zorluyorum.

Euyn sertçe yutkunuyor, boğazındaki top sallanıyor. Ben sadece sessiz kalıyorum. Sessizlik gerçeğe için harika bir araçtır, özellikle de sabırlıysanız.

"Ben... Onlar mahkûmdu Mikail. Idle Hapishanesi'nin karanlığında ömür boyu hapis cezasına çarptırıldılar ya da idam edilmeyi veya lingchi tarafından öldürülmeyi bekliyorlardı. Hepsi suçluydu."

"Sen de öyleydin," diyorum.

Keskin bir nefes alır.

"Boş Hapishanedeki insanların çoğu Joon'un siyasi düşmanları," diyorum. "Bunu biliyorsun. Genellikle on üç kişinin öldürülmesinden değil, vatana ihanet ya da komplo suçlamalarıyla hapse atılırlar."

İşkence gören ve itirafları karşılığında ölüm vaat edilen gardiyanlara göre Euyn'un avladığı kişi sayısı bu kadardı. Açıkçası, bu sayının biraz düşük olduğunu düşünüyorum. Bence hala Euyn'un ne yapabileceği konusunda endişeliydiler.

Gerçeği söylerlerse ailelerine ne olacaktı? Muhtemelen yirmiden fazlaydı. Kayıtları kontrol ettim.

"Onlara özgürlük için adil bir şans verdim," diyor. "Bu yasaldı."

Gözlerimi deviriyorum. Yusaniler ve sözleşmeleri. Şekli doğru olduğu sürece her şey için yapılan sözleşmelerin meşru olduğuna inanıyorlar. Kölelik yasadışıdır çünkü emeğin karşılığında bir tazminat yoktur ve sürenin sonu yoktur; aksi takdirde Wei kadar iyi olurlardı. Kağıt üzerinde yapılan sözleşmelerin ülkemizi tamamen ahlaki bir çöküşten uzak tutması garip bir şey.

"O sözleşmeleri kardeşin imzalamadı," diyorum. "Mahkûmlara özgürlüklerini sadece o verebilirdi."

Euyn donar ve sonra nefes verir. "Hiçbirinin çandan sağ çıkabileceğine inanmıyordum."

"Oh, güzel. Asıl soruma geri döndük. Chul'un yaşamasına neden izin verdin?"

"Iskaladım." Gözleri yana kaydı.

Cık cık. "Şimdiye kadar gerçekten daha iyi bir yalancı olmalıydın, Euyn.

Bu utanç verici."

Bana iç geçiriyor.

"Iskalamıyorsun," diyorum. "Gece bizi yemek üzere olan canavar kuşlar varken ıskalamadın. Westward'da sıradan bir atışı bile kaçırmıyorsun." Batı Ormanı, saray ile Tamneki arasında uzanıyor. Euyn'un avucunun içi gibi bildiğı bir kraliyet avlanma alanı.

Tam bir dakikalık sessizlikten sonra Euyn konuşmaya çalışır. Birkaç kez başarısız olur.

"O... Bilmiyorum," diyor.

"Ustaca bir sebep, efendim."

Hiç eğlenmeden bana bakıyor. "Sadece kızlarının kaçırılmasını ayarlayan bir yargıcı öldürdüğü için Idle Hapishanesi'ndeydi. Yıllar önce zevk evlerine satılmak üzere."

Burnumu kıvırıyorum. Ben zevk evlerinden hoşlanan biri değilim. İnsanların kendilerini nasıl tatmin ettiklerini anlamıyorum.

isteksiz ve tipik olarak uyuşturulmuş oğlanlar ve kızlar. Ama Euyn'un umurunda değil. Bana söylemediği şey ne?

"Ne zamandan beri genç köylü kızların kaderiyle ilgilenir oldunuz?" diye sordum.

Soylular sözleşmeli olarak satılamazlar, bu yüzden halktan olmaları gerekirdi.

"değildim," diye itiraf ediyor Euyn. "Sorun ki... Chul yaptığı şey için üzgün değildi, sadece yakalandığı için üzgündü. Tek pişmanlığı çocuklarını aramaya devam edememiş olmasıydı. Sanırım adanmışlığına hayran kaldım. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ayrıca, neredeyse tüm çan boyunca -herkesten çok daha uzun süre- dayanmıştı. Sonunda onu bulup son sözlerini sorduğumda, 'Evet, kızlarıma onları bulmaya çalışırken öldüğümü söyle' dedi. Ve bana öylece baktı, hazırdı. Ben sadece... Ateş edemedim."

Şimdi sessizim. Bunların hiçbiri Euyn'a benzemiyor - en azından benim tanıdığım Euyn'a, o güzel, umursamaz çocuğa. Ama aynı zamanda üç diyarın en kötü yalancısı. Bu yönünü hep sevmişimdir; yalan söylemeyi hiç öğrenemediği için doğuştan berbattır. Şu anda doğruyu söylüyor. Gerçekten olan buydu ve Chul'u bu yüzden öldürmedi. Çünkü ona bir baba olarak saygı duyuyordu.

Bu beni ne kadar şaşırtsa da, sanırım şaşırtmamalı.

Euyn babasını tanııyordu. Yaşlı kral o dört yaşındayken ölmüştü. Hayatta isteyip de elde edemediği tek şey buydu: bir baba.

Uzun zamandır Joon'un Kral Theum'un ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum ama kanıtlayabileceğim bir şey değil. Şüphelerim Baejkin krallarının taçla kolayca yüz yıl yaşayabilmesinden ve babalarının altmış yaşında ölmesinden kaynaklanıyor. Joon yirmi beş yaşında tahta çıktı. Yüzyılların en erkeni.

Kral Theum'un kendini yıkarken kalp krizi geçirip öldüğü söylenir. Bu zamanlamayı inanılmaz uygun buluyorum. Ama benim derdim şimdiki kralı öldürmek, eski cinayetini çözmek değil. Gaya sadece olarak

Joon döneminde olduğu gibi Theum döneminde de sömürgeleştirildi. Ancak Joon'un iktidar değişikliği ve yeni vergileri adayı isyan ettirdi. Ve esir alınmamasını emreden de Joon'du. İsyanı bastırırken hayatta kalan olmadı. Herkes katledildi. Yaşamamam gerekiyordu ama bir asker emirlere ihanet etti. Beni öldürecek cesareti kendinde bulamadı. Bunun yerine, beni Gaya'dan Yusan'a Diş Boğazı'ndan kaçırdı ve kendi çocuğu gibi yetiştirdi.

O benim babam.

Hayatımın gidebileceği pek çok başka yol vardı. Gaya'da ölebilirdim ya da sözleşmeli bir köle olarak satın alınabilirdim. Kötü niyetli bir adam benden faydalanabilir, beni öldürebilirdi, çünkü sonuçta burada olmamam gerekiyordu. Ama babam beni evlat edindi, oğlu yaptı. Nazikti. Gerekmediği halde beni sevdi. Ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

Yine de vücudumdaki yara izleri sorulduğunda, onun yaptığını ima ediyorum. Ailem diyorum, çünkü bu insanların sormaktan hemen vazgeçmesini sağlıyor. Bu onurlu bir şey değil, onun adını lekelemek ama babamın umurunda değil. Gaya'da yaptıkları için bunu hak ettiğini söylüyor. Sormuyorum ve bana ne demek istediğini hiç söylemedi. Söylenmemiş pişmanlıkların boşluğunda rahatça var oluyoruz.

En azından şimdi yaralarımın bir samroc'tan olduğunu söyleyebilirim - gümüş astarlar ve hepsi.

Geçide doğru ilerledikçe, geri dönmek giderek daha az mümkün hale geliyor. Ama sanırım geri dönmek hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

Joon'u öldürme planıyla bana ilk yaklaşıldığı andan itibaren bir yola girmiştin. Tılsım İsyanı'ndan kurtulmamın bir sebebi vardı: Joon'un hayatına ve Yusan'ın Gaya üzerindeki egemenliğine son vermek. Bu işi sonuna kadar götürmeli ve Euyn ile ikimizin de hayatta kalmasını ummalıyım.

Ama sadece birimiz başarabilecekse, bu Euyn olmalı. O olmadan, tahta oturtacak kimse yok. Ülke kaosa sürüklenir ve soylular

tacı almak için savaş. Ya da Wei gelir ve herkesi tekrar katleder. Savaşın maliyetini zaten gördüm. En az fayda sağlayan insanlar tarafından karşılanan çok büyük bir bedel.

Bu yüzden, Euyn'u korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Hayatıma mal olsa bile.

Ama bu kararlılık er ya da geç sınanabilir. Hava henüz kararmadı ama uzaktaki kanyon duvarlarında bir çığlık yankılanıyor. Kılıcımı kaptım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AERİ SOL NEHRİ, YUSAN

I Sahip olduğum tüm elbiseleri, makyaj malzemelerimi ve kitaplarımı kaybettim. Bir kayıktayım. Hava dondurucu soğuk ve

hava hızla kararıyor. Söylemeliyim ki, bu pek de ideal değil.

Ama özgürlüğüm, inanılmaz cesur koruyucum ve çantamda elmaslarım var. Sonuç olarak, en sevdiğim ayakkabılarımı kaybetmiş olsam da en kötüsü değil. Lanet olsun. Böyle bir çift topuklu ayakkabıyı bir daha asla bulamayacağım. Ama minnettar olmalıyım. Gemideki diğer insanlar o kadar şanslı değildi.

Bizi kayığa bindirebilmem gerçekten büyük şanstı. Birkaç adım daha atsaydık nehre düşecektik. Belki kurtulurduk, belki de kurtulamazdık. Ama hayat böyle bir şey. Biraz eksik, biraz yavaş ya da hızlı, biraz erken ya da geç, her şey farklı olurdu. Hayat zamanlamadır ve zamanlama da şanstır.

Royo kilometrelerce kürek çekti. Onun geniş omuzlarının çalışmasını izlemek inanılmaz. Hiç yorulmuyor, hatta tekneyi benim tüm gücümü kullanarak yaptığımdan beş kat daha hızlı itiyor. O kadar güçlü ki. Ve korsanlara karşı koyma şekli, beni korumak için öldürme şekli... bir şeydi.

Bacaklarımı çapraz yapıyorum. Islak iç çamaşırı zamanı değil. Ve muhtemelen gözü dönmüş bir cinayetten tahrik olmamalıyım. Ama "olmamalı" anlamsız. "Yapmayacağım" ile aynı şey değil.

"İleride bir ada var," diyor Royo. "Gece orada durabiliriz."

Dönüp ufku tarıyorum, güvenli bir sığınak için heyecanlanıyorum. Ama bir ada göremiyorum. Neden bu? Tekrar arıyorum. Ada falan yok, tabii "ada" derken su seviyesini zar zor geçen bir kaya yığınının kastetmediyse. Kastettiği bu olamaz.

Demek istediği kesinlikle bu.

"Hadi çıkalım," diyorum nehir kıyısını işaret ederek. Yakınlarda han ya da başka bir yer olmalı.

Başını sallar. "Ada en güvenlisi." "O bir kaya yığını."

"Bu bir kum çubuğu."

"Çok cömert davranıyorsun. Bu kayıktan çok daha büyük değil." Kollarımla işaret ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. Evet, bu onun normal ifadesidir, bu yüzden kaşlarını daha da çatır. "Elbette, benimle tartışmaya devam edin. Geçen sefer çok işe yaramıştı."

Bir sürü kez tartıştık ama bu sefer kalbi buna dayanmıyor. Baş ağrıyor olmalı, ona defalarca iyi olup olmadığını sormama ve evet demesine rağmen. Tekneye düştüğümüzde bankın üzerine sertçe vurdu. Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı var.

"Ama karaya çıkmamız gerekmiyor mu?" Ses tonum daha kibar, sesim sonunda bir soru gibi yükseliyor. Annem bana erkeklerin talep etmek yerine öneride bulunmaktan hoşlandıklarını söylemişti. Bazen oynamam gereken ego oyunu bu.

"Umbria ile Rahway arasında büyük bir liman yok," diyor. "Nehir tekneleri için durak yok ve küçük bir tekne kiralamak sonsuza kadar sürer."

Yani haklı ama Rahway'e gitmenin tek yolu bu değil. "At bulup Kuzey Yolu'ndan gidemez miyiz?"

Başını sallıyor ve çenesini sıkarak yüzünü buruşturuyor. Şakaklarına dokunmak için uzanıyorum. Royo bana vahşi bir hayvan gibi bakıyor, gözleri hem bana meydan okuyor hem de beni uyarıyor. Kolumu bırakıyorum. Nefes veriyor, rahatlamış görünüyor. Balkonda yakınlaştığımızı sanıyordum ama bu aylar önceymiş gibi geliyor.

"Nehir hâlâ en hızlısı," diyor. "Kuzey Yolu batıya doğru kıvrılıyor ve kıyıya ulaşmak çocuk oyuncağı değil. Şu setlere bakın."

Muson mevsimine bir ay kala nehir yılın en düşük noktasında. Yağmurlar başladığında nehir bir metre daha yükselecek, bu yüzden setler dik. Neredeyse bir uçurum. Yine de...

"Kürek çekmek daha hızlı olamaz," diyorum.

"Öyle değil. Ama suda kalırsak, yarın Umbria'dan başka bir nehir teknesi kalkacak ve kendi teknelerinden birini tanıyıp belki bizi kurtaracaklar. Kuzey Yolu'nu kullanmak yolculuğa neredeyse bir günbatımı ekleyecek."

Başka bir deyişle, seçeneklerimiz boktan. Rahway'e gitmek için fazladan bir gün geçiremem. Casus şefi o kadar uzun süre beklemez. Öldüğümü ya da yakalandığımı düşünüp yoluna devam edecektir. O zaman elimde hiçbir şey kalmayacak. Babama elim boş gitmek zorunda kalacağım... tabii beni görürse. Evlatlıktan reddedildiğimden beri, tam olarak yeniden evlat edinilmedim. Ve sahip olduğum tek şey o.

"Tamam," diyorum.

"Ne?" Royo bana sertçe göz kırpmıyor.

"Tamam dedim. Adayı deneyeceğiz. Yarın bizi almaya bir şey gelmezse, karaya çıkarız. Anlaştık mı?"

Yüzünü çarpıtıyor ama sonunda başını sallıyor. "Anlaştık."

Birkaç dakika sonra, "adaya" doğru kürek çekiyoruz. Baktığım şey için bu terimin ne kadar cömert olduğunu belirtmek isterim. Kaygan siyah kayalar bir kum ve çakıl parçasını çevreliyor. Bu ada muhtemelen yirmi metre uzunluğunda ve belki de on metre genişliğindedir. Bir ay içinde, yağmurlar başladığında, burası

Suyun altında. Ama hala kurak mevsimdeyiz, bu yüzden... bu var.

Yakacak odun yok. Belki biraz odun ya da en azından mütevazı bir ateş yakmaya yetecek kadar çubuk vardır diye düşünmüştüm ama hiçbir şey yok. Bu gece bizi sıcak tutacak hiçbir şey yok. Burada donarak öleceğim. Şimdiden bacaklarımdaki hissi kaybettim. Sonra hatırladım: Çantamda bir pelerininim vardı.

"Bunu bizi sıcak tutmak için kullanabiliriz." Gülümseyerek pelerini çıkardım.

Royo bana kaşlarını çattı. Minnettarlıktan bayılmasını beklemiyordum ama bir tür tepki iyi olurdu.

"Biz mi?" diyor.

Bu adada kaç kişi var Royo?

Ellerini ceplerine sokar. "Sen üstünü ört. Bana bir şey olmaz."

Tabii ki . Ama ateş ya da bir ısı kaynağı olmadan geceyi geçiremem. Daha önce de donmuş, ne yapacağımı bilememiş, ısınmak için kendi etrafıma kıvrılmış ve zar zor hayatta kalmıştım. Bunu tekrar yapmayacağım.

"Vücut ısına ihtiyacım var," diyorum. "Ya da bu kayadan inmeliyiz."

"Seninle kucaklaşmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Son zamanlarda kalçalarımın bakan bir adam için sesi gerçekten öfkeli geliyor.

"Oh, tamam, onun yerine donarak öleceğim. İyi plan."

"Ölmen için yeterince soğuk değil."

"Hayır, önce hipotermi sonra da ateşim çıkar. Ateşim çıktığında çok eğlenceli oluyorum. Süper konuşkan."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı ve üç âlemdeki en mağdur iç çekiş ile inleme arasında bir şey çıkardı. Sonra benden uzaklaşıyor ve kayalardan birine oturuyor.

Belki de yanlış oynadım.

Rüzgar üzerimizde uğulduyor ve sığınacak bir yer yok. İliklerime kadar üşümekten başka çarem yoktu. Pelerini giydim

-Biraz daha iyi ama yeterli olmadığını biliyorum. Şu anda Khitan'da olmayı tercih ediyormuş gibi görünürken yanımda yatmasını nasıl sağlayacağımı bulmalıyım.

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama sessiz olmak onu balkonda konuşturdu, belki şimdi işe yarar.

"Royo?" Dedim. Tamam. Sessiz olmakta iyi değilim. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Daha önce hiç kimsenin hayatını kurtarmamıştım ama bunun biraz minnettarlık gerektirdiğini düşünmüştüm. Bir nebze gibi. Sanırım öyle değil. Sonra tekrar, o da benim hayatımı kurtardı. Her korsanı sayarsak, zaten birkaç kez. Ve çok şey yaşadı. Lora'nın onun "arkadaşı" değil, sevdiği bir kız olduğuna eminim. Yüzündeki acıdan anlaşılıyordu. Benim adıma bu kadar içgüdüsel tepki verecek kimse yok. Ama bir gün belki olacak. Eğer bu işi yaparsam. Eğer bu işi başarabilirsem.

Kumun üzerine oturuyorum, sonra başımı geriye atıp kararan gökyüzüne bakıyorum. Günün ölümü olmasına rağmen çok güzel Kumun üzeri o kadar soğuk ki ıslak olabileceğini düşünüyorum ama avucumu aşağıda tutuyorum ve kuru. Eğer nemli olsaydı, kürk astarlı pelerininimle bile toprak tüm ıslığı içimden çekip alırdı. Ellerimi çırparak tanelerden arındırıyorum. Hâlâ harika değil ama başka ne seçeneğim var ki?

Onu hissettiğimde kaşlarımı çatmış gökyüzüne bakıyorum. "Tamam," diyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Ciddi misin? Benim yanımda mı uyuyacaksın?"

Rekor kıran bir iç çekiş daha beni selamlıyor. Ama yüzünde başka bir şey var. Numara yapıyor. Yani, beni tuhaf ve yorucu buluyor ama görüldüğü kadar sönük değil.

Ne ilginç bir adam.

"Evet," diye homurdanıyor. "Arka arkaya uyuyacağız." "Bu çok sıkıcı."

Bana bakıyor ve sonra uzaklaşmaya başlıyor. "O kayanın üzerinde uyuyacağım."

Şimdi iç çekme sırası bende. "Peki, Royo. Arka arkaya olsun.

Ben sadece daha iyi seçenekler olduğunu söylüyorum."

İkimiz de kumun üzerine uzandık. Aslında o kadar da rahatsız edici değil ama hava gerçekten çok soğuk. Royo pelerini üzerimize seriyor. Ama yeterli değil. İkimiz için kesinlikle yeterli değil, özellikle de çıplak bacaklarımı düşünürsek. Sırtlarımız birbirine değiyor ama göğsüm çok soğuk. Uzun bir elbise, belki de pantolon giymeliydim ama bugün donarak öleceğimi gerçekten tahmin etmemiştim.

Güneş batıyor ve sonra ikimiz de titriyoruz.

Dakikalar sonra, ürpertilerim titremeye dönüşüyor. Duramıyorum. Isıyı tutan bir vücudum yok. Gerçekten, yetersiz beslenmiş, tüysüz bir kedi gibiyim. Uzuvarım titriyor, hayatta kalmaya çalışıyorum. Royo biraz daha iyi, sessizce titriyor.

"Bu soğuktan nefret ediyorum," diyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyor.

"Bir gün Tamneki'de, her zaman sıcak olan bir yerde yaşayacağım," diye ilan ediyorum.

"Nefesini boşa harcama," diyor.

Ağzımı kapatıyorum ve sonra konuşmanın ne kadar soğuk olduğumu etkilemediğini fark ediyorum - o sadece sessiz olmamı istiyor.

Pislik.

Birkaç dakika sonra şiddetli bir şekilde titriyorum. Dişlerim kafatasımın içinde takırdıyor. Bu kas kasılmalarını kontrol edemiyorum. Bu onu rahatsız ediyor olmalı, ama bunu bilerek yapmıyorum. Acı veriyor.

İç geçiriyor ve aniden göğsünü sırtıma yaslıyor.

O kadar şaşırdım ki, aslında hala gidiyorum.

"Buraya gel." Sesi kulağımda gümbürdüyor.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm. Kollarını bana doluyor, böylece ona doğru bastırılıyorum. bir yastık gibi sarılıyorum ve içine titriyorum, ama çok daha fazla sıcaklık var

göğsünden geliyor. Hepsini içime çekiyorum. Pelerinin kenarlarını etrafımıza sıkıca sarıyor ve neredeyse rahat ediyor.

Beni bu kadar yakınında istemediği çok açık. Kalçalarımı onunkilere sürttüğümde uzaklaşıyor, ama bacaklarım gerçekten çok soğuk, Royo.

Başını benden yana çeviriyor ve ne kadar süre böyle kalabileceğini merak ediyorum. Gözlerimin içine bakmak istemediği için yüzümü boynunun içine sokuyorum. Burnum onun sıcak teninde donuyor olmalı ama o iç geçiriyor ve başını benimkine yaslıyor. Hafifçe burnuma sokuluyor, beni yakınında tutuyor.

Ne garip bir şey.

Ama bu şekilde hayatta kalabilecek kadar sıcağız. Birlikte.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; etrafımda olmasını istediğim bir adam ya da beni kurtaracak biri. Ve evet, bu onun işi ve biz sadece hayatta kalmaya ve servetimizi kazanmaya çalışıyoruz, ama o hala burada benimle. Ve bu yeni bir şey. Her zaman kendimi kurtarmak zorundaydım.

Kendimi onun yakınlığının, göğsünden yayılan sıcaklığın tadını çıkarmaya bırakıyorum. Deri ve çam gibi kokuyor ama tatlı bir şeyle karışık. Çok iyi bir kontrast. Kollarında neredeyse uyuyana kadar içime çekiyorum. Ama uykuya dalarken, yarın yine huysuz ve dokunulmaz olup olmayacağını merak ediyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EUYN TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

E Yolculuğumuzun on beşinci çanında, Fallow'u Yusan'dan ayıran işareti geçtik. Evimizdeyiz. Olabilir. Eğer başarısak

O. Sanırım her evdeyim.

Arada sırada uzaktan gelen çığlıklar dışında neyse ki tek bir samurla bile karşılaşmadık. Ancak bir eşeğin sırtında ve neredeyse alacakaranlıkta sınırı gizlice geçmek aklımdaki yüce dönüş değildi. Tabii ki asla geri dönmemem gerekiyordu - sürgünle ölümün amacı da bu zaten. Sanırım hayatta olduğum için şanslıyım. Ve şimdi gün batarken, Talih Tanrısı'nın bana sırtını dönmek üzere olduğundan oldukça eminim.

Mikail'e bakıyorum ama bütün gün morali bozuktu. Kabul etmiyor ama sanırım laoli yüzünden. Mikail güçlü, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha güçlü, ama laoli ne kadar güçlü olduğunuzu umursamıyor.

Güzelliği bir bıçak kadar keskin olmasaydı onu yalnız bırakmak daha kolay olurdu. Boynuma doğru inlediğini hatırlamasaydım, tenim hala kendi terim yerine onun teriyle nemliydi.

"Bakıyorsun, Euyn," diyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Lanet olası çevresel görüşü.

Boğazımı temizliyorum. "Plan nedir?"

"Geçitten çıktıktan sonra geceyi Gorya'da geçirebiliriz," diyor. "Sonra Rahway'e giden bir filo arabasına bineriz."

Gorya, Tangun Dağları'nın Yusanian tarafında, muhtemelen eşeklerle geçidin üç çan doğusunda küçük bir kasabadır.

"Swift daha yakın değil mi?" Ben soruyorum. Dağ eteklerinde daha büyük bir şehir.

"Çok fazla asker var," diyor. "Orada bir garnizon var. Artık Yusan'da olduğumuza göre mümkün olduğunca gözden uzak durmalısın. Saçın ve sakalın seni biraz gizliyor ama seni arayan herkes seni tanıyacaktır."

Başımı sallıyorum. Beni arayan insanlar olduğunu biliyorum. Ya da en azından vardı. Fallow'daki ilk yılımda iki adamı öldürmek zorunda . Onlar öldükten sonra eşyalarını karıştırdım. Çalabildiklerimi çaldım ve başıma konan ödülü buruşuk bir aranıyor posterinden öğrendim. Tahtın üzerinde "ölü ya da diri" yazan resimli çizimlerim vardı. Ama o kadar kolay tanınmayacak kadar değiştim, diye düşündüm.

Mikail muhtemelen haklıdır. Beni bulmakta hiç zorlanmadı ve askerler beni tanır. Sürgün edilmeden kısa bir süre önce kralın muhafız birliğindeki iki yılımı tamamlamıştım. Daha çok törensel bir görevdi, kraliyet adına askerlerle buluşmak için ülkeyi dolaşıyordum ama hoşuma gidiyordu. Gain'den Umbria'ya kadar askerlerle içki içtim ve beni sevdiler.

Ancak planımızın işe yaraması için önümüzdeki dört çan boyunca hayatta kalmamız gerekiyor. Samroc'un Yusan'da görüldüğünü hiç duymadım ama bu yaratıkların insan yapımı sınırlarımıza saygı göstermediğinden eminim. Ve eminim ki bize saldıranlar o zamandan beri çölde bizi arıyorlardır. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Bunu Mikail'e söylemem. Bana sadece paranoyak olduğumu söylerdi. Ama paranoyak olmak yanıldığım anlamına gelmez.

Avlanmaları için muhtemelen çok erken olmasına rağmen gökyüzüne bakıyorum. Bugün ne zaman tepemden bir gölge geçse gerildim. Yani evet, aslında her bulut için endişelendim.

Tek istediğim bu geçitten çıkmak. Yenmektense ödülle uğraşmayı tercih ederim. Bu korkunç bir duygu, avlanmak.

Belki de o adamları ormanda avlamamalıyım.

Bu düşünce beni sarstı. Şimdiye kadar bunu düşünmek için durmamıştım. Yusan'da her zaman spor için öldürürüz. Yaptığım şeyin tuhko'dan temelde ne kadar farklı olduğunu göremedim.

Her dört yılda bir, Kraliyet Tuhko Şampiyonası'nda, iki yüz elli bin seyirci kazanan takımın zenginlikler içinde yıkanmasını ve kaybeden takımın on oyuncusunun koçlarıyla birlikte tanrılara kurban edilmesini izler. Oyuncular tehlikenin farkındadır ama yine de yarışmayı kabul ederler; hatta bazı düşük soyluların oğulları bile

-Zafer şansı için. Ve dört milyon altın ödülünden pay almak için. Tehlike, yarım milyon gözü başka yöne çeviremeyen şeyin bir parçası. Her vuruş, her pas çok önemli. Her sayı kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım anlamına gelebilir. Bu yüzden insanlar üç diyardaki en büyük arenayı dolduruyor ve bu yüzden bazen hakemler kalabalık ya da oyuncular tarafından lime lime ediliyor. Yoğunluk keyfi artırır.

Hüküm giymiş suçluları avlamak benim için de farklı değildi.

Ama şimdi, Chul'un canını bağışlamamam gerektiğine inanmak yerine, belki de hiç kimseyi avlamamam gerektiğini düşünüyorum. Yine de haksız yere sürgün edildiğimi biliyorum. Yaptığım şey Joon'un yaptığından daha kötü değildi. Kardeşim lordların önünde diz çöktü.

Mikail de kabul etti.

"Derin düşüncelere dalmışsın, Euyn. Beyninin öğüttüğünü neredeyse duyabiliyorum," diyor Mikail.

"Neden kabul ettin?" diye sordum.

Yüzü güneşin son ışıklarıyla aydınlanmış bir şekilde ona bakıyor.

Bu konuşmaya böyle başlamak istemezdim. Bunun ne yeri ne de zamanı ama sözler söylendi. Başka türlü davranmanın anlamı yok.

"Outton'dan ayrılmadan önce bana sormamana şaşırdım," diyor gülümseyerek. "Hâlâ taht odasında Joon'la anlaşarak sana ihanet ettiğime inanıyorsun. Seninle aynı safta yer alsaydım Yusan'da kalmana izin inanıyorsun."

Şey...evet.

Renkli gökyüzüne bakarken keskin bir nefes alıyor. Dilini bifttek ısırır gibi ısıyor. "Euyn, yirmi üç yaşında bir çocuğun siyaset anlayışından ya da kardeşinin motivasyonlarından daha fazlasına sahip olman için sana yalvarıyorum."

Tamam, olası tüm yanıtları arasında bana hakaret edeceğini düşünmemiştim.

"Ben çocuk değilim," diyorum.

"O zaman öyle düşünmeyi bırak" "Düşünmüyorum."

Bir iç çekiş daha. "Yani Tanrı Kral kardeşinizin, halktan sevgilinizin fikirleri nedeniyle fikrini değiştireceğine mi inanıyorsunuz?"

Yan tarafa bakıyorum. İtiraf etmeliyim ki, bu şekilde söylemek pek olası görünmüyor.

"Yoksa Chul krala koşup tüm Lordlar Konseyi'nin önünde, Avare Hapishanesi'ndeki mahkûmları nasıl avladığınızı, onları ormanda kendi eğlenceniz için nasıl öldürdüğünüzü - diyelim ki yarım düzine Yusan yasasını ihlal ederek - anlattığında kaderinizin mühürlendiğine mi inanıyorsunuz? Kulağa o kadar da hoş gelmemesinin yanı sıra?"

Ben sessizim. Lordlar Konseyi'nin toplandığından haberim yoktu. Yılda iki kez, dört kont ve Yusan'daki büyük şehirlerden gelen yüksek soylular kralla bir araya gelerek krallığın sorunlarını tartışırlar. Hepsi Qali'de kalır.

Sarayı'nda bir haftalığına. birbirini öldürmeye çalışıp başaramadığı için her zaman gergin bir dönemdir. Sanırım Lordlar Konseyi'nin oturumda olması benim şansımdı.

Mikail başını sallar. "Kardeşinin bile eli kolu bağlıydı."

Chul'un taht odasına daldığı sahneyi düşünüyorum, yapraklar ve kir hala üzerine yapışmış, dudaklarında avlanma hikayesiyle. Sanki sürekli cinayet işleyip entrikalar çevirmiyorlarmış gibi, lordlar nasıl da öfkelenmiş gibi yapıp kellemi isterlerdi.

Yine de, Joon bana karşı harekete geçmek zorunda kalsa bile, kaderimi belirleyen Mikail'in gülümseyerek kabul etmesi oldu.

"Yapabilirdin-" diye başlıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ayağa kalkıp seninle birlikte sürgün mü edildim? Hayal ettiğin çok hoş bir sahne; el ele tutuşmuşuz, çenelerimiz yukarıda, kardeşinin karşısında tek vücut olmuşuz, ama bu bir kraliyet oyununun malzemesi. Eğer Joon faaliyetlerinizden haberdar olduğumu ve bu bilgiyi iletmediğimi kanıtlayabilseydi, bir hain olurdum. Ya oracıkta idam edilirdim, ya Atıl Hapishaneye konurdum, ya da Lingchi'de dilim dilim . Söylemesi zor. Ama seninle birlikte sürgün edilmezdim. Sürgünle ölüm, kardeşiniz tarafından, doğrudan idamınızı emretmesini engellemek için icat edildi."

Ben... Ben bunu düşünmemiştim. Alnımı sildim. Nedense Mikail'e ne olacağını hiç düşünmemiştim. Bana her zaman o kadar yakındı ki, ikimizi aynı sanıyordum. Ama o haklı, ben bir prensken o sıradan biri. Ya da en azından öyleydim. Şimdi ne olduğumu söylemek zor. Ve son üç yılda, halktan insanların ne kadar az güce sahip olduğunu gördüm. Ne kadar az seçenekleri olduğunu.

Geri kalan argümanlar dilimde ölüyor.

"Joon'la anlaşarak ona olan sadakatimi kanıtladım," diyor Mikail. "Bu şekilde seni kurtarabilirdim. Bunun romantik bir fantezi olmadığını kabul etsem de, seni gerçekten kurtarmanın yolu buydu."

"Sen buna beni kurtarmak mı diyorsun?" Etrafı işaret ederek söylüyorum.

Mikail bir kolunu havaya kaldırır. "Bir vahanın kenarına tesadüfen indiğini mi sanıyorsun? Ve bir kervanın sana merhamet gösterdiğini ve seni doğuya, Outton'a kadar bedavaya getirdiğini mi? Yıldızlar!" Mikail'in sinirli sesi geçitte yankılanıyor, bu yüzden sesini alçaltıyor. "Sen çamurdan daha kalınsın, Euyn."

Gözlerimi kırpttırıyorum. Vaha. Kum fırtınası. Ama vahaya kendi ayaklarımla gittim. Hayır... Orada uyandım. Nereye geldiğimi ya da orada gezgin bir kervan olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yok, ama... O oradaydı. Beni vahanın kenarına çekmek için kum fırtınasını göze alan Mikail'di ve sınıra en yakın büyük şehir olan Outton'a getirilmemi ayarlamıştı. Uyum sağlayabileceğim bir yere. Kurtarılmam için para ödedi. Bunca zaman bunun ilahi bir takdir ve rastgele bir cömertlik olduğuna inanmıştım ama aslında Mikail'di. Bana olan sevgisi. Bana olan sadakati.

Hiç konuşmadan, sadece kayalık zeminde hareket eden eşeklerin sesiyle yol alıyoruz.

Ben bir aptalım.

Her ne kadar Mikail'in beni terk , hatta buraya beni öldürmeye geldiğine inansam da, hâlâ hayatta olmamın tek sebebi o.

"Mikail..." Tüm pişmanlığım bir şekilde bu iki heceye sıkıştırılmış.

Başını iki yana sallar. "Sorun yok, Euyn. Bilmemen gerekiyordu. Böylesi daha güvenliydi."

O üzgün görünmüyor ama ben üzgünüm. Ondan şüphe ettiğim için yıkıldım. Bunu anlayacak kadar akıllı olmalıydım. Çocukluğumuzdan beri hep yanımdaydı. Bana ihanet etmezdi. Ama Boş Hapishane'de o kadar çaresiz, o kadar kalbi kırıktım ki, kendime en kötüsünü düşünme izni verdim.

"Yine de özür dilerim," diyorum.

Mikail şöyle bir bakar, sonra başını sallar. "Ben de üzgünüm. Keşke daha önce bir fırsat bulabilseydim."

Sessizlik içinde devam ediyoruz. Dağları tekrar tarıyorum, ama çoğunlukla karanlıkla kaplılar.

"Joon'un da fazla seçeneği yoktu." Bu hem bir soru hem de bir ifade.

"Bu doğru."

"O zaman onu neden öldürdün?"

Dosdoğru önüne bakıyor. "Kardeşin adil bir kral değil. Umarım sen olursun."

"Ama o..."

"Euyn, eğer suçlayacak birini arıyorsan ve benimle ve kardeşinle işin bittiyse, Batı Ormanı Kasabı'nı önerebilir miyim?"

Eski lakabımı duyunca kalbim sıkışıyor ve midem bulanıyor. Aslında kimseyi katletmedim, ama ilk birkaç mahkûm gün ışığında o kadar şaşırmıştı ki, bu sadece bir katliamdı. İki dakika içinde ölmüşlerdi. Ve Mikail biliyordu. Gardiyanların bana ne lakap taktığını biliyordu. Yine de beni seviyordu. Ondan saklamaya çalışmama rağmen. Ve yaptığım onca şeye rağmen hâlâ Joon'dan daha iyi bir kral olacağımı .

Daha soracak çok sorum ve söylemek istediğim çok şey var ama güneş ufkun altında batıyor. Mikail ve ben bakışıyoruz. Geçidi geçene kadar konuşmak yok.

Arbaletimi kucağımda dolu tutuyorum, sürgüyü Mikail'den uzağa doğrultuyorum. Elini kılıcının kabzasına dayamış.

Geçitten devam ediyoruz. Eşekler karanlıkta bile rotayı biliyorlar. Hayatta kalan tek hamelimizi eşeklerle takas , ancak bu geçidi birçok kez geçip hayatta kalmış olmaları biraz rahatlatıcı.

Belki de burada samroc yuvası yoktur. Belki de Fallow'dan çoğunlukla tek parça halinde çıkarız.

Geceye doğru yol alırken bu düşünceye sınıksız sarılıyorum.

Sonra karanlıkta bir çığlık yankılanır. Ve bu sefer, çok yakınımızda.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TIYUNG KUZEY YOLU, YUSAN

I Son üç gündür Sora ile seyahat ediyorum. Güzel, ölümcül, sevgi dolu, nefret dolu Sora. Bazen bana bakıyor ve kalbim doluyor, ama sonra o menekşe gözlerinde ölümümü planladığı açık, bu yüzden daha az arzu edilir.

"Neyi başarmaya çalışıyorsun?" diye soruyor.

Onun sesiyle yer değiştiriyorum. Kavurucu bir günde yağmuru dilemenin sesi bu. Tapınak çanlarının berrak, ruhu yükselten sesi. Tanrıların ilahi müziği. Normalde benimle konuşmaktansa bir kurbağayı öpmeyi tercih ederdi.

"Pardon?" Dedim.

"Hizmetçileri besleyerek ve dilenci çocuklara para vererek neyi başarmaya çalışıyorsunuz?" diye sorar.

Açıkçası ikinci kısmı unutmuştum. Bir tavernada rahatsız edici derecede sessiz ama lezzetli bir öğle yemeği yedik ve arabaya dönerken dışarıda dilenci çocuklar vardı. Yusan'ın her yerinde umutsuz bir yoksulluk var ve bu en çok çocukları etkiliyor. Babam bu çocukların çoğunun evde tembel, güçlü kuvvetli ebeveynleri olduğunu söylüyor. Bedava eroin almak için yetim gibi davranıyorlar. Ama eğer

Durum böyleyken, gerçekten ihtiyacı olan bir çocuğun yanından geçip gitmektense yüz oyuncuya ödöl vermeyi tercih ederim.

Bu, babamla aynı fikirde olmadığım pek çok alandan biri. Annemin yumuşaklığına sahip olduğumu söylediği yer. Hayatımın bu noktasında, bunu umursamıyorum. Alternatifinden daha iyi.

Omuz silkiyorum. "Neden bir şeyi başarmam gerekiyor ki?" Gözlerini bana diyor.

"Ah, anlıyorum," diyorum arkama yaslanırken kollarımı kavuşturarak. "Tüm bunların göstermelik olduğunu düşünüyorsun. Ve neden bir performans sergilediğimi merak ediyorsun."

"Şey...evet. Çocuklara gümüş mun vermişsin. Bu para onları günlerce doyurur. Baban onları ezip geçirdi."

Haksız da değil.

"Ben babam değilim."

Alay ediyor. "Eskiden kesinlikle ."

Her zamanki gibi, Sora haklı. Her zaman iyi bir insan olmadım, özellikle de ona karşı. Çok uzun zamandır babam gibi olmaya, onu etkilemeye ya da en azından onun onayını kazanmaya çalışıyordum. Beni yumuşak biri olarak görmesini istemedim. Şapkam ve mücevherlerimle onun zehir okuluna nasıl gittiğimi ve bana çay ve bisküvi ikram etmelerini istediğimi hatırladıkça utaniyorum. Özellikle de Sora'dan.

Ama ilgi gösterseydim -ya da daha kötüsü, şefkat gösterseydim- hayatı onun için daha zor hale getirebilirdim. Babam güçten daha çok tek bir şeyi sever; oğluna acımasız olmayı öğretmek. Bu yüzden ben her zaman ikisinin de beklediği zorba oldum. Ama en azından kısa da olsa onu görebildim.

Yine de babam gibi davranmaya çalışmak midemi bulandırır - kızların hepsinin nasıl solgun, zayıf ve titriyor olduğuna şahit olurum. Sora bunu diğerlerinden daha iyi idare ederdi ve ben de bundan her zaman gizliden gizliye gurur duyardım. Büyüdükçe babamla birlikte gizli okula gitmeyi kabul ederdim çünkü onun hayatta olduğundan emin olmak istiyordum. Çok fazla kız öldü.

Bir keresinde, bir kızın bir deri bir kemik kalmış bedeni cenaze ateşinde yakılırken oraya vardık. O kadar korkunç bir şekilde ölmüştü ki çenesini bile kapatamamışlardı. Uzun siyah saçları vardı ve Sora olmasından korktum, ama sonra onu hayatta kalanların arasında gördüm. Ağlamak, çığlık atmak ve rahatlayarak kusmak istedim ama ben bir ergendim. Sahte bir esnemeye zorladım çünkü babam izliyordu. Seok her zaman izliyor.

Kızın ruhu serbest bırakıldıktan sonra külleri de diğerleri gibi gömüldü. Gelenek olduğu üzere rüzgara bile bırakılmadı - bu kızlar değil. Bunlar unutulması gereken kurbanlardı. Ama ben onları hatırlıyorum.

"Haklısınız," diyorum. "Ama sanırım her konuda değil." Ayrıntılara girmeye, açıklama yapmaya, af dilemeye zahmet etmiyorum. Sora pek çok şey istiyor -en çok da babamın ölümünü- ama asla istemeyeceği tek şey benim. Aşkımı itiraf etmemle hiç ilgilenmeyecek.

Bir şeyi çözmeye çalışırken gözleri yoğun bir bakışa bürünür. Zeki ve kendine verdiğiinden daha yetenekli.

"Bu da ne demek oluyor -'Her şey hakkında değil sanırım'?" Eli hayal kırıklığı içinde arabanın minderine vuruyor. "Neden açıkça konuşmıyorsun?"

Öne doğru eğildim. Hiç irkilmiyorum. Asla. Bu seviyorum. Onun her şeyini seviyorum. Ona söylemeyi düşünüyorum. Dilimin ucuna geliyor - onu ilk gördüğüm andan beri nasıl sevdiğimi. O dokuz, ben on yaşındayken. Ama şimdi zamanı değil. Belki her şey bitmeden önce söylerim. Ama bugün değil.

"Bu konuşmadan sıkıldım demek Sora," diyorum esneyerek. Arkama yaslanıyorum ve başımı arabanın koltuğuna yaslıyorum.

Sora pencereden geçen manzaraya bakar ama hiçbir şey söylemez. Daha fazla sessizlik. Sadece atların yolda çıkardığı sesler ve dönen tekerlekler. O olmayabilir

Rahway'e varana kadar benimle bir daha konuşmayacak. Ama kendime bunun en iyisi olduğunu ya da en azından hak ettiğimi söylüyorum.

"Baban tahtı istiyor mu?" diye soruyor saniyeler sonra.

Benimle konuşmasına mı yoksa sorduğu soruya mı daha çok şaşırdığımdan emin değilim.

"Öyle olduğunu varsayıyorum," diyorum. "Ya da en azından daha büyük bir güç payı."

"Neden? Neden tüm Gain'e sahip olmak ve güney kontu olmak yeterli değil? Ülkenin dörtte biri onun kontrolü altında ve o sadece krala karşı sorumlu. Yine de daha fazlasını elde etmek için ihaneti göze alıyor."

Bir nefes çekiyorum. Kendi babam hakkında da defalarca merak ettiğim bir şey bu, her ne kadar içten içe cevabını bilsem de.

"Bazı insanlar vardır, sadece açlığı bilirler," diyorum. "Doğu ve Batı Denizi'ni içseler, Kuzey'in buzunu isterler. Bunu sen de biliyorsun. Sen de gördün."

Kaşlarını çatıyor. "Ama anlamıyorum."

"Çünkü için boş değil," diyorum. Bu yorum karşısında gözlerini kırptırıyor. Sanırım bu bir tür iltifat, ama aslında sadece bir gerçek. "Ayrıca güçlü bir adam da değilsin."

"Bazen içim boşalmış gibi hissediyorum, sanki eskiden olduğum kızıdan geriye hiçbir şey kalmamış gibi." Alçak sesle konuşuyor, aslında benden çok kendisiyle konuşuyor. Ama her şeyi itiraf etmesi kalbimi kabartıyor. Yine de mesafeli tavrımı koruyorum.

Başımı salladım. "Senin Daysum'un var. Sen hala sensin."

Yüzü düşüyor. Sadece bir dokunuş. Neydi o? Ben daha ne olduğunu anlayamadan ifadesi değişti.

"Bir gün baban kadar güçlü ," diyor. "Belki de daha güçlü."

Başımı salladım. "Bunun beni değiştirmesine izin vermemeye çalışacağım ama eminim. Babamın hayata iyi bir adam olarak başladığını hayal etmek zorundayım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Buna dair bir kanıt görmedim."

"Ben de bilmiyorum. Ama annemin bana söylediği buydu - uzun zaman önce iyi bir adammış."

Sora parmağını çenesine vuruyor. Babamı iyi bir adam olarak hayal edemediğinden eminim. Onu suçlamıyorum. Ama annem Seok'un tatlı bir genç lord olduğunu savunuyor. Düşünceli biriydi ve onu tüm kalbiyle seviyordu. Ve annem yalan söylemez.

"Ona ne oldu?" Sora soruyor.

"Güç herkesi yozlaştırır," diyorum. "Ne kadar çok şeye sahip olursan o kadar hızlı kayarsın. Sana yardım etmek istiyorum, Sora. O yüzden, hâlâ olmak istediğim adam olabiliyorken, bana izin ver. Arkadaş olmak zorunda değiliz," diye tekrar ısrar ediyorum, "ama müttefik olabiliriz."

Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama sonra iç geçirdi ve başını salladı. Bu, ondan alacağımı düşündüğümden daha fazla bir anlaşma. Çaresiz olmalı ama yardımımı kabul edeceğine inanıyorum ki bu iyi bir şey. Buna ihtiyacı olacak.

Babam, kral öldükten sonra onu öldürmemi emretti.

BÖLÜM YIRMI İKİ

EUYN TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

I Ağılama sesiyle boynumdan belime kadar titredim ve yayımı kavradım. Yetişkin bir samrok değildi.

-Çok daha gürültülüdürler ama bir yuvanın yakınında olabiliriz. Yavruları bir insan kadar büyük olmalı ve insan sesi çıkarabilirler. Bu düşünce kanımı donduruyor.

"Neydi o?" Fısıldıyorum. Yayımı doldurdum ve sese doğru yönelttim. Ama Mikail çoktan sese doğru yönelmişti.

"O bir çocuk, Euyn," diyor.

Yanlış alarmla nefes veriyorum, sonra eşeğimi Mikail'in yanına getiriyorum. Orada, dizlerini göğsüne çekmiş, yerde büzüşmüş küçük bir çocuk var. Belki yedi ya da sekiz yaşlarında, üzerine tam oturmayan bir tunik giymiş. Rahatlıyorum ama sonra tüylerim diken diken oluyor. Bu bana yanlış geliyor. Küçük bir çocuğun gece vakti bu geçitte tek başına işi olmamalı. En yakın kasabaya üç çan mesafedeyken olmaz; bu kadar çok tehlike varken olmaz.

Yaklaşan bir saldırının işaretini görmek için fenerleri tarıyorum ama hiçbir şey yok. Gece havası durgun. Ama bu sahne doğru değil.

"Bırak onu Mikail," diyorum.

Mikail bana ay ışığında öyle sert bir bakış fırlatıyor ki geri çekiliyorum. "Bir çocuğu burada tek başına bırakmayacağım."

"Bu bir tuzak olmalı," diyorum. "Bir çocuğun burada ne işi var?" "Neden biz lanet ona sormuyoruz?" Mikail fısıldıyor

keskin bir şekilde. Yüzünü çocuğa döner. "Adın ne?" diye sorar, daha nazikçe.

"Kito, efendim," diyor.

"Kito, ailen nerede?"

Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri sola doğru dönüyor. Gözlerinin beyazı parlıyor ve ben ileri atılıyorum, yay omzumda, ama sonra indiriyorum.

Ölüm kokuyor ve bunun iyi bir sebebi var. Katır bile kesilmiş, boynunun etrafında kan birikmiş. Kan biraz katılaşmış ve bir sürü çöl sineğini kendine çekmiş. Araba yan yatmış. Bu samroc değil, saldıran insanlardı. Fener yakma riskine girmedim ama yakından baktım.

Kito'nun babası olduğunu tahmin ettiğim adam boğazı kesilerek öldürülmüş. Bölgeyi dolaşıyorum ama tek bulduğum ölü bir katır ve ölü bir adam. Eşyalar yere saçılmıştı. Daha yakından bakıyorum. Bir elbise, bir top ve bir oyuncak bebek var. Sonra başka bir ceset buluyorum, anne. Yüzü acı içinde donmuş, etekleri kalkmış ve bacakları açılmış. Ölümde bile haysiyet yok.

Geri dönüyorum.

Mikail dönüp yüzümü arıyor. Başımı sallıyorum. Başka kurtulan yok.

"Silahlı adamlar ailenize mi saldırdı?" Mikail sorar. Çocuk başını sallar.

"Yusanian mıydılar yoksa Fallow mu?" Ben soruyorum.

Ağlamaya başlar. "Bilmiyorum. Saklandım. Kaçıp saklanmamalıydım ama saklandım. Ve şimdi..."

"Zekiymişsin," diyor Mikail. Daha önce hiç duymadığım kadar tatlı bir ses tonu. Mikail'in çocuklara karşı her zaman bir zaafı olmuştur ama bu çocuğa neden bu kadar çabuk tutulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kito başını sallar. "Kız kardeşimi ve erkek kardeşimi aldılar. Ona saldırdılar. Yardım etmeliydim. Sadece kulaklarımı kapatmamalıyım-"

Mikail, "Silahlı adamlara karşı yapabileceğin hiçbir şey yoktu ama sen de esir alınabilirdin," diyor. "Hangi yöne gittiklerini biliyor musun?"

Çocuk başını sallar. "Bilmiyorum."

"Hangi şehirdensin?" diye soruyorum. Hava, yüz hatlarını tam olarak seçmeye yetecek kadar aydınlık değil ama bir şey kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Gale, efendim," diyor. Gale, Swift'in on çan güneydoğusundadır. "Neden Fallow'a gidiyordunuz?" diye sordum.

Vagon geçide doğru bakıyordu, dışarı değil. Cesetleri ve kanı gördükten sonra bile yanlışı, neredeyse sahnelenmiş gibi geliyor. Bu çocuk burada olmamalıydı. İki yetişkini öldürüp iki çocuğu satmaya götürebilecek adamlar bunu bırakacak kadar dikkatsiz olamazdı. Önemli olan çocuklar, en yüksek fiyatı onlar veriyor.

Kito, "Babam daha iyi bir yaşam için dedi," diyor.

Mikail ile bakışıyoruz. Fallow nasıl daha iyi olabilir ki? Ailesi yasadışı bir iş yapıyor olmalıydı - bu en azından karanlıktan sonra geçide gitmeyi açıklardı.

"Yusan'a gidiyoruz," diyor Mikail. "Seni de yanımızda götürebiliriz."

Çocuk yavaşça başını sallar. "Mikail..." Ben de diyorum ki. "Hayır."

Mikail, "Ya bizimle gelirsin ya da yalnız gidersin," diyor. Bu o kadar kesin ki yüzüme bir tokat gibi iniyor. Beni güvende görmektense, hiçbir bağı olmayan bu çocuğa yardım etmeyi mi tercih ediyor? Sevdiği adama? Sırtımda bir şey sürünüyormuş gibi hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Kötü bir şey geliyor. Buradan gitmeliyiz. Hemen.

"Onu Swift'e kadar götürebiliriz sanırım ama-" Ben başlıyorum.

Mikail bana hançer gibi bakıyor ve sonra çocuğa bakıyor. "Seni Gale'e geri götüreceğiz. Orada başka bir ailen olmalı, değil mi?"

Çocuk başını sallar.

"Bizimle gel evlat. Seni eve götüreceğiz."

Çocuk aniden tereddüt eder. Etrafına çılgınca bakıyor. Ben de etrafa bakmaya başlıyorum, çocuğun ne aradığını merak ediyorum. Gözleri yanılıyor. Mikail bunu neden görmüyor?

İleriye bakan tek kişi o. "Ama ben..." diyor çocuk.

"Ailen geri gelmeyecek," diyor Mikail. Nazik ama kararlı bir şekilde konuşuyor. "Ama bunu yapan adamlar dönebilir. Senin kaçmana izin verdiklerini fark edebilirler. Bu yüzden buradan gitmeliyiz. Bu gece olanlar için söylenecek söz yok ve belki de hiçbir zaman olmayacak. Ama siz kurtuldunuz. Onları kalbinizde taşımak ve kurtuluşunuzu kazanmak için elinizden geleni yapmak sizin göreviniz. Ama onlar için yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve bunu durdurmanızın hiçbir yolu yok. Keşke daha önce burada olabilseydik, ama şimdi yardım etmek için burada olduğumuz için mutluyum."

Mikail'in söylediklerini sindirirken kaçma isteğimi durduruyorum. Çok garip. Tüm bunları daha önce de söylediği hissine kapılıyorum. Ama ne zaman ve neden? Mantıklı gelmiyor ama kardeşim için casusluk yaparken ne yaptığını gerçekten bilmiyorum. Can aldığını, yalan söylediğini ve baştan çıkardığını biliyorum ama hiç soru sormadım.

Belki de yapmalıydım.

Çocuk sustu ama ayağa kalktı.

"Şimdi barış ve sonra bizimle gel," diyor. "Biz geçerken bakma. Görebileceğin bir şey yok."

Mikail çocuğu eşeğine bindiriyor ve dizginleri tutarak yürüyor. Ben de onun yanına biniyorum.

Çocuk "Kaçın" diye fısıldadığında katliamı geçmek üzereydik.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ROYO SOL NEHRİ, YUSAN

I Hiç mantıklı değil. Hiçbiri.

Unutmaya çalıştım. Ama uyandığımdan beri yangın gemisinde olanları düşünüyorum. Yani, hemen hemen. Şafakta Aeri'nin bana sarılmasıyla kendime geldim. Her nasılsa, bu kimsesiz kız gece boyunca beni sıcak tutmaya yardımcı oldu. Bir nehrin ortasındaki bir kum yığnında bile çiçek gibi, bahar gibi kokuyordu. Umbria'da kimse çiçek gibi kokmaz. Orada uzanıp kokuyu içime çektim - onu sevdiğimden falan değil. Sadece farklıydı.

Uyurken de çok güzeldi. Yirmi dört yaşından daha genç görünüyordu, özellikle de uyurken. Sonra ona baktığımı fark ettim ve gözlerimi kaçırdım. Kayık gözüme çarptı.

Yangın gemisinden uzaklaşmak, güvenli bir yer bulmak ve geceyi atlatmak konusunda o kadar endişeliydim ki balkondan bir sandala nasıl düştüğümüzü hiç düşünmemiştim.

Ama ona baktıkça bunun bir açıklaması olmadığını anladım. Cankurtaran botu düştüğümüz yerden çok uzaktaydı. Ama bir şekilde yaptık. Daha da şaşırtıcı olanı, bir şekilde kurtulmuş olmamızdı.

Tam o sırada Aeri , parlak bir gülümsemeye neşeliydi. Ve bu beni şok etti çünkü kim mutlu uyanır ki? Bu kız hiç doğal değil.

"Günaydın Royo," dedi.

Ayağa kalktım ve koridordan inmek için hazırlanmaya başladım. Bu gerçek bir şey değildi ama beni ondan uzaklaştırdı.

On dakikalığına.

Sonraki beş çan boyunca beni takip etti ve yemek istediği tüm yiyecekleri sıraladı. Boş midem guruladı ve kıvrıldı ve bir kez daha nehre düşerse yapacağı sıçramayı hayal ettim. Ama öncekinden daha az tatmin ediciydi. Muhtemelen birbirimizi korsanlardan ve sonra da soğuktan kurtardığımız içindir.

Her şeye rağmen çekmeye hazırdım ki ufukta bir leke belirdi. Sadece bir nokta. Ama ikimiz de onu izlerken Aeri çenesini kapattı. Göğsümde bir umut kıpırdandı. Başlangıçta sadece birazcık. Kendime onu bir kenara itmemi, aldanmamamı, umudun düşmeni izlemek için seni kaldırdığını, bunun muhtemelen bir nehir teknesi olmadığını söyledim. Ama sonra yaklaştı. Yaklaştı.

"Sence bizi kurtaracaklar mı?" diye sordu.

"Bize buradan ulaşamazlar, çok sığ. Onlara doğru kürek çekmeliyiz."

Gerçekten yardım edeceklerinden emin değildim ama denemek zorundaydık. Cankurtaran botuna atladık ve o durmaları için bağırırken ben daha yakına kürek çektim.

Mürettebat bizi gördü -aslında onu gördü- ve bizi yukarı çekti.

Gemiye bindiğimizde, Aeri'nin iyi ama mahvolmuş kıyafetleri ve tavırları bize gemide başka bir lüks oda sağladı. Böylece rahat odalara geri döndük ve programın bir gün gerisinde kaldık. Ama yeni odamızın balkonunda dururken, hiçbir anlam ifade etmiyor. Korsanlardan nasıl kurtulduğumuzu anlamıyorum. Evet, kaos vardı. Evet, gemiyi yağmıyorlardı. Ama koca bir kayığın kaçmasına nasıl izin verdiler? Ölmüş ya da yakalanmış olmalıydık.

Belki de tanrılar bizim tarafımızdadır.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu pek olası görünmüyor. Beni ve planlarımı umursadıklarını hiç görmedim. Ama Aeri kaptan ve mürettebata hikâyemizi anlatırken böyle demişti. Ufukta ateş gemisini nasıl gördüğümü, okların nasıl dolu gibi yağdığını ve onlarla bir kahraman gibi nasıl savaştığımı, sonra da cankurtaran botuna düşerek nasıl kıl payı kurtulduğumuzu. Bayılmışım, bu da baş ağrımı ve sırt çürüklerimi açıklıyor ve o da ipleri kesti.

Mantıklı, sanırım, ama aynı zamanda değil. Neden teknemizi ateşe vermediler ya da bize ok atmadılar? Dahası, Aeri bir hikaye anlatıcısı. Bu da onun bir yalancı olduğu anlamına geliyor. Ama neden yalan söylediğini de anlayamıyorum. Bizi güvenli bir yere götürmekle ilgili yalan söylemesi için hiçbir neden ve yalan söylemek için bir neden . Çok az insan bunu öylesine yapar. O yüzden geri dönüyorum.

Pes ediyorum. Önemli olan başarmış olmamız. Nasıl olduğu önemli değil, hayatta kalmanın zaferle bir ilgisi yok. İçeri giriyorum.

"Royo." Ben sürgülü kapıyı kapatırken Aeri gülümsüyor. Gemiye bindiğimizden beri çok daha az konuşuyor, belki de tanrılar beni seviyordur.

Kapıyı kilitliyorum, bu anlamsız çünkü biri dışarıdan içeri girmek istese korsanlar olurdu ve kilidin bir faydası olmazdı. Ama yine de yapıyorum.

Sonra Aeri'nin bornoz giydiğini fark ettim. Elbisesini elinden geldiğince yıkamış ve dışarıda kuruyor.

"Rahway'e varana kadar bekleyemeyeceğim. Ugh." Yatağa uzanıyor, sonra dirseklerinin üzerine yaslanarak doğruluyor. Bornozu hafifçe açılarak göğüslerinin üst kıvrımını ve bir kolyeyi ortaya çıkarıyor. Altında başka ne olduğunu düşünmüyorum.

Etrafımda bakacak başka bir şey arıyorum.

Yine de hâlâ tavana bakarak konuşuyor. "Bir sandık dolusu yeni elbise diktireceğim. Belki iki sandık. Ve eminim güzel bir evleri olacaktır. Yerine yenisini koymak çok zor.

bir makyaj koleksiyonum var, ama öyle görünmek zorundayım, anlıyor musun?"

Ben anlamıyorum. Bazen anlamsız ya da Weianca konuşuyor gibi. Duraklıyor ve tam ben yine cübbesinin yakasına bakarken bana bakıyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Sana birkaç takım elbise de diktirebilirim," diyor.

Gömleğime ve pantolonuma bakıyorum. "Neden takım elbiseye ihtiyacım olsun ki?"

"Cusus şefiyle buluştuğumuz zaman için mi? Güzel giyindiğinde insanlar sana daha iyi davrandığı için mi? Para ödediğim için mi? Bilmiyorum, Royo." Omuz silkiyor. "Ama bence erkekleri şık gösteriyorlar."

"Erkekleri işaret gibi gösteriyorlar."

Başını öne eğiyor. "Güzel şeyler istemiyor musun?"

"Hepimiz zengin tüccar kızları ya da soylu kızlar değiliz," diyorum. "Bazılarımız idare ediyor."

"Ben soylu değilim Royo," diyor. "Ya da bir tüccar. Annem bir fahişeydi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Cariyeler profesyonel kız arkadaşlar gibidir. Kendilerine iyilik gösterilmesi ve miras bırakacak oğullar doğurmaları umuduyla soylulara bağlanan çekici, akıllı kızlardır. Bu miras meselesi bana garip geliyor ama yargılamıyorum. En azından kızları. Benim hizmetlerimi sattığım gibi onlar da vücutlarının kullanımını satıyorlar ama soyluların üzerime salya akıtmasına izin vermek zorunda değilim. Erkekler neden bunu ister, bilmiyorum.

Ama yangın gemisini görmeden önce bana anlatmaya başladığı şey buydu. Onun karşısındaki kanepeye oturdum.

"Oh," dedim.

"Evet, 'oh.'" Aeri benim derin ses tonumu taklit ediyor. "Kız olarak doğduğum için hiçbir şeyim yok. Annem de geçen yıl, adına tek bir mun bile olmadan öldü."

Sesi aniden asidikleşti. Umbria'da tanıştığım, iyi bir yaşam şansının elinden alındığını düşünen herhangi bir sarhoş kadar acı çekiyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Aeri başını sallar. "Öyle olduğunu biliyorum Royo. Babanla hâlâ yakın mısınız?"

"O hiçbir zaman resimde yoktu." Ona tüm bu kişisel şeyleri anlatmak istemiyorum ama duramıyorum da. Sanki üzerimde bir büyü var.

"Anlıyorum," diyor Aeri.

Bakışlarımla buluşuyor ve orada bir şey var. İnandığım bir şey. Hataların geri alınamayacağından bahsettiği zamanki gibi. Babası da buralarda değildi herhalde. Anlıyor. Ona yaklaşmak istiyorum ama sonra bunun bir önemi olmadığını hatırlıyorum. O bir iş. Sadece bir iş.

"Tacı çıkardığımda her şey yoluna girecek." Ellerini her zamanki gibi ilkel bir şekilde kucağında birleştiriyor. "Yani ikimiz için de."

Bana bakarken gözleri parlak ve berrak. Gerçekten çok güzel. Güzel kadın deyince aklınıza gelen şey değil ama ona baktıkça daha da güzelleşiyor. Ama "her şey yoluna girecek" derken neyi kastettiğini bilmiyorum ve kendime ona güvenemeyeceğimi hatırlatıyorum. Her soru sorduğunda içimi dökmeyi bırakmalıyım, çünkü kimseye güvenemem. Özellikle de ona. Çizgiyi çekmem gerek. Son günlerde bulanıklaştı.

"Aeri," diyorum.

"Evet?"

Yüzüne ölümüne bakıyorum. "Bana ihanet edersen, yemin ederim bu yapacağın son şey olur."

Gülümsüyor, eğleniyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok, Royo."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sende benim istediğim hiçbir şey yok." Bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonra yataktan kalkıyor. "Hadi biraz dolaşalım. Biraz hava alabiliriz. Burası Umbria'dan çok daha güzel!"

Bununla birlikte, odadan çıkıyor. Bornozuyla. Cevap bulmak için etrafıma bakındım ve gözlerim kadife çantasına takıldı. Diğer gemiden aldığı tek şey ve kürk astarlı bir pelerini alabilecek kadar büyük. İçinde başka ne olduğunu ve bunun onu açıklayıp açıklamayacağını merak ediyorum ama az önce onun sadece bir iş olduğunu söyledim. Ve Aeri dışarıda beni beklerken etrafı karıştıracak vaktim yok. En azından şu anda.

Ama onu . Yemin ederim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

EUYN TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

G haklı olmaktan nefret ediyorum.

Arabanın arkasından ve geçidin aşağısından adamlar üzerimize atladı. Dört kişi, belki daha fazla. Etrafımız sarıldı. Bu bir tuzaktı, çocuk yemi. Ve ben bunu başından beri biliyordum! Çocuk bizi bu zorbaların yaklaşmasına yetecek kadar oyaladı ve dikkatimizi dağıttı. Aynısını arabadaki çifte de yapmış olabilirler - küçük bir çocuk tam zamanında ağladı ve durdular. Merhametleri hayatlarına mal oldu. Mikail'inki de neredeyse bizimkine mal oluyordu.

Ama çocuk bizi uyardı ve attan inip arbaleti omzuma almam için yeterli zaman oldu. İçimden enerji akıyor ama her şey sessizleşiyor. İster insan ister hayvan olsun, av sırasında hep aynı duyguyu yaşarım.

Ateş ediyorum, yeniden dolduruyorum, ateş ediyorum, yeniden dolduruyorum ve tekrar ateş ediyorum. Bir dakikadan kısa sürede üç ok -herhangi bir okçunun en hızlı yeniden doldurma süresi- ama adamlar atışlarımın ikisinden kaçıyor. Sadece bir tanesi isabet ediyor, bu da bana onların deneyimli savaşçılar olduğunu söylüyor. Alev alev yanan bir kılıç bekleyerek bakıyorum ama Mikail eşeğinin yanında kıpırdamadan duruyor. Mikail'in korkudan donup kaldığını hiç görmemiştim. Bu öyle bir şey değil ama dört adam üzerimize gelirken o bir heykel gibi duruyor.

"Biraz yardım, Mikail!" Bağıyorum. Bir kılıç saldırısından sıyrılıp yuvarlanarak kaçıyorum. Ayaklarımın üzerinde dengede duruyorum ama onlardan uzun süre kaçamayacağım. Dördünden değil.

Mikail sersemliğini üzerinden atar ve kılıcını kaldırır. Gecenin içinde alev alır ve adamlardan ikisi durur. Herkes o kılıcın ne olduğunu ve alevli bir kılıcın ölüm anlamına geldiğini bilir. Mikail eşiği ve çocuğu yoldan iter ve sonra kılıcını en yakındaki adama saplar. Adam delici bir feryatla yere düşer.

Ve sonra bir savaş. Ölümcül bir savaşta üçe iki. İkisi aynı anda Mikail'e saldırdı. Biri benim peşimden geliyor. Bu hareketleri tanıyorum, Yusanian ordusunda eğitilmişler. Tile yolunda karşılaştığımız deneyimsiz haydutlar değiller. Nasıl saldıracaklarını ve kaçacaklarını biliyorlar. Ve muhtemelen kim olduğumuzu da biliyorlar.

Yayımlı tekrar ateşliyorum ve adamı omzundan vuruyorum ama hâlâ üzerime geliyor. Başka bir ok için zaman yok. Panikle eşiğimin sırtındaki kılıcı kaptım. Tam dönüyorum ki bir kılıç omurgama doğru iniyor. Çelik çeliğe o kadar sert vuruyor ki geceye kıvılcımlar saçıyor. Darbenin acısı içimde yankılanıyor. Kılıcı zar zor savuşturdum. Ama kullandığı güç beni kayalık zemine düşürdü. Sol elimi kestiğimde acıyor. Tüm hocalarıma rağmen kılıçla aram hiç iyi olmadı. Çok sırk gibiyim ve yeterince hızlı değilim.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama adam bıçağımı elimden alıyor. Silahsız kaldım, bileğim sızlıyor, beni kurtarmayacağını bilsem de yüzümü korumak için kolumu kaldırıyorum.

Yüce Tanrılar, bu geçidin toprağında öleceğim.

Adamın kılıcı havada yükseliyor. Öldürücü bir darbe. Kurtuluş şansı yok. Tahtta. Mikail ile bir hayat. Sahip olmam gereken hayat gözlerimin önünden geçiyor ve hiçbirini yaşayamayacağımı kabul ediyorum. Elde edeceğim tek şey onurlu bir şekilde ölme şansı. Sinmemek ya da yalvarmamak için. Bununla barışıyorum.

Ama sonra adam donar. Bir bıçak aniden göğsünden dışarı çıkar ve sonra karnını yırtar. Mikail kılıcını adamın sırtına sapladı.

O kadar şaşırdım ki, yerde kalıp ona bakıyorum. "Arbaletten şaşma," diyor. Kılıcını döndürüyor, Bir sonraki saldırı için hazır, ben ayağa çalışırken beni koruyor.

İkiye iki. Mikail kılıcını tutar ve önce diğer adamın saldırmasına izin verir. Silah öğretmenim kılıç dövüşünün bir dans gibi olduğunu söylerdi. Ve bu da ona benziyor. İleri geri hareket ettikçe çelik şangırdıyor. Biri önde, diğeri karşılık veriyor. Adam Mikail'in kılıcına birkaç kez vuruyor. Sonra Mikail yana kayıyor ve kılıcını kaldırıyor. Bir bakış darbesiyle adamın boynunu ikiye ayırıyor. Denemiyor bile, pek sayılmaz. Onu rahatsız eden başka bir şey var.

Bir de son adam var. Arbalet oklarımdan kaçan adam. Ama adam saldırılarımı savuşturmakla o kadar meşgul ki Mikail'in kılıcını kaldırmış geldiğini görmüyor.

"Baba!" diye bağırır çocuk.

Kito babasının önüne atlar ve Mikail'in kılıcını tam göğsüne saplar.

Yüce Tanrılar.

Sanki her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Parlak ayın önünü kapatan bulutlar dağılıyor. Sahne netleşiyor. Kito, Mikail'in kılıcını göğsünden, köprücük kemiğinin hemen altından çıkarmıştır. Mikail yeşim taşı ve altınla kaplı kabzayı hemen serbest bırakır; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydir. Kılıç çok zor kazanılmıştı, bırakılamayacak kadar değerliydi. Ama yüzü dehşet içinde donup kalmıştır. Çocuğun yüzü şok içinde donup kalmıştır.

Mikail hareketsiz dururken, adam ileri atılır. Saldırmak yerine, kılıcı çocuğun göğsünden çeker. Sonra kılıç hala elindeyken çekip gidiyor. İkinci kez bakmadan kılıcı çocuğun vücudundan çekip çıkarır. Bir dua. Bir kelime. Az önce hayatını kurtaran çocuk için hiçbir şey.

Çocuk mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yüzüstü yere düşer. Babası yeni ödülünü elinde tutmak için gecenin karanlığında bir korkak gibi kaçır. Çünkü kılıç onun için kendi oğlundan daha değerliydi.

Arbaletimi ateşliyorum ama onun barbarlığı karşısında o kadar şaşıyorum ki nişan alamıyorum. Ayrıca ellerimin ikisi de ağrıyor ve biri kanla kayganlaşmış. Yine de onu göğsü yerine kalçasının arkasından vurdum. Bu yeterli, çünkü adam topallayarak yürürken Mikail peşinden koşuyor.

Mikail bir sıçrayışta onu yere serer ve ardından göğsüne oturur.

"Kılıcımı o kadar çok istiyorsun ki, al onu," diyor Mikail. Kılıcı adamın elinden çoktan almış ve adamın kolunu kılıçla delmiş.

Durgun gece çığlıklar ve ölüm sesleriyle doluyor. Yüzümü buruşturuyorum. Mikail'e karşı yaptığım şey farklı. Ben yaylı tüfekte öldürüyorum. Tetiği çekip uzaktan bir adamı vurmanın bağımsız, temiz ve hızlı bir yanı var. Şu anda Mikail omuzlarına kadar kana bulanmış durumda ama umurunda değil. Çok öfkeli. Bu adamın hızlı ya da sessiz bir şekilde ölmesine izin vermiyor. Arabadaki kadın hakkında bir şeyler bağırırken onu hadım ettiğinden oldukça eminim. O kadar melemeden bunu anlamak zor.

Mikail'e pek çok şey söylendi; piç, iblis, Cehennem Kralı. Hiçbirini dinlemedim elbette. Ama sonra böyle oluyor ve ben bunu görüyorum. Tüm karizmasının altında kaynayan bir öfke var ve bu sadece babasının onu cezalandırmasından kaynaklanmıyor. Bu çocuğa güvenmesinde, bunun bir tuzak olduğunu görmemesinde ya da hissetmemesinde mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Mikail birçok şey olabilir ama asla saf değildir. Tüm bu olanlarda bir terslik var. Ama o istemedikçe, Mikail bana asla söylemez. Bu onun kişiliğinin en hayran olduğum ve en nefret ettiğim yönü.

"Kendi oğluna tuzak kurdun," diyor Mikail. "Ruhun asla kurtarılamayacak."

Sanırım söylediği Şey bu. G6ky6z6ne bakıyorum. Sanırım yakınlarda samrok yuvaları yok, 6nk6 olsaydı, bu adamın çığlıkları yirmi tanesini çekerdi. Ama Şu anda bir iblis Mikail'e karşı yirmi samroc 6zerine bahse girerim.

Kuşların buradan uzakta olduğundan emin olduktan sonra bir fener yakıyorum ve saklanan ya da pusuya yatan başka bir adam olmadığından emin olmak için etrafı tarıyorum. irkin bir cinayet ve 6l6m sahnesi. Kayalık zemin kırmızıya boyanmış.

Kito'yu kontrol ediyorum. Umarım babasının bir zevk evi fahişesi gibi inlediğini duymuyordur ama tahmin ettiğim gibi 6lm6Őt6. Bıçak çıkarıldıktan birkaç saniye sonra 6lm6Ő olmalı.

Y6z6m6 ovuyorum. Kaç can alacağız? Tacım ne kadar kana mal olacak? Ve bu bedeli hak edecek kadar iyi olabilecek miyim?

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SORA RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

WRahway'in dış mahallelerine girdiğimde daha önce hiç böyle bir şehir görmemiştim.

Kont için adam öldürmek üzere Gain'in dışına çıktım ama bu sadece güney bölgesiydi. Daha önce hiç bu kadar kuzeybatıya gitmemiştim. Satın alındığım köy kuzeydoğudaydı.

Burada durum farklı.

Rahway hiçlikten yükseliyor. Ufuk bomboştu ve sonra birdenbire serap gibi kumtaşından bir metropol belirdi. Hava ılıman ama Gain'den çok daha kuru. Sanırım yüksek kuleler inşa etmelerini sağlayan şey güneşte sertleşmiş kayalar. Gain gibi Rahway şehri de duvarlarla çevrili, ancak Rahway'de şehre girmek için geçilmesi gereken bir köprü var.

Gain'in rengârenk olduğu yerde Rahway'de her şey bronz, bej ve kahverengidir. Yeşil sığramalar palmiye ve hurma ağaçlarıdır. Yaklaştığımızda dikenli turuncu bitkilerden oluşan tarlalar var. Bunların alkol ürettiğine inanıyorum ama emin değilim.

Yüksek, kemerli köprüden geçerken vagonun pencerelerinden dışarı bakıyorum. Köprünün altında devasa bir liman var. Tiyung'u bana bakarken yakalıyorum. Arkama yaslanıyorum.

"Benim durma," diyor. "Bakıyorsun."

"Özür dilerim. Ben... Ben sadece senin yüzündeki merakı görmeyi seviyorum." Diğer pencereden dışarı bakıyor. Öyle olmasını istemesem de güzel.

Yolculuğumuz boyunca günlerce onun sözleri, yardım teklifleri ve cömertlik gösterileri hakkında düşündüm. Samimi olduğuna karar verdim. Belki sadece iyi bir insan olarak görülmek istiyor ya da bana acıyor. Ama gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyor. Yine de ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Babasının Tiyung üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu gördüm. Ama şimdilik, sanırım bir tür ateşkes olabilir. Şimdilik bir müttefik işime yarayabilir, özellikle de Daysum'un hayatını kurtaracaksa.

Bana ne söylediğini ve neden onu duymakta zorlanacağımı bildiği sol tarafıma fısıldadığını anlamaya çalışıyordum ama hala bir cevabım yok. Sora, sanırım zamanı geldi. Neyin zamanı?

Keşke Kont'un onu nerede tuttuğunu bilseydim. Yazabilir ve sorabilirdim.

"Bu gece Rahway Kontu'yla tanışacağız," diyor Tiyung.

"Şaka yapıyorsun," diyorum zengin brokar elbisemi düzeltirken.

uyluklarıma karşı.

Tiyung kumaşın hareketini izleyerek başını sallıyor. "Kiminle ve nerede buluşmamız gerektiği konusunda talimatları olan kişi o."

"İki taraf da bu işin içinde mi?" Ben soruyorum. "Sanırım hepsi bu işin içinde."

Kaşlarımı öyle sert ördüm ki gözlerim acıdı. Nasıl olur da dört kişi bir konuda hemfikir olabilirdi? Özellikle de vatana ihanet konusunda. Dahası, nasıl yapacağımı bile bilmezken dördü de çözümün ben olduğuma nasıl inanabilir? Bu hiç mantıklı değil. Benden saklanan önemli gerçekler olmalı. Bu adamlar hayatlarını uzun bir atışa yatırmazlar. Ama belki bu gece cevaplar gelir. Umut etmek zorundayım.

Şehre doğru gidiyoruz. Güneş Tanrısı Tapınağı merkezde yer alıyor ve tıpkı Gain'deki Batı Denizi Tanrısı Tapınağı gibi manzaranın üzerinde yükseliyor. Binalar uzaktan göründüklerinden biraz daha renkli, çok fazla olmasa da. Ancak taş ve sıva güzel bir bütünlük katıyor.

Şehrin yaklaşık yarısında, gökyüzüne uzanan güzel bir handa duruyoruz. Adı Troubadour ve Rahway'de olduğumuz sürece evimiz olacak.

Arabadan inip geriniyoruz. İnsanlar tabii ki bakıyor. Aşırı yakışıklı genç bir çift gördüklerini sanıyorlar. Ya da genç bir soylu ve onun fahişesini. Burada moda farklı. Erkekler daha uzun, daha hafif tunikler giyiyor. Kadınların elbiseleri şal.

Bir handa kalmamızın ne kadar tuhaf olduğunu şimdi fark ettim. Lord Shan'ın evinde durduğumuzda yaptığımız gibi, yüksek soylular birbirlerinin villalarında kalırlar.

"Neden kontun malikanesinde kalmıyoruz?" Ben soruyorum.

Tiyung, "Böylece başarısız olursak babamın planıyla bir ilgisi olduğunu inkar edebilecek," diyor.

Bunu o kadar kesin bir dille söylüyor ki, düşünürken bir an duraksıyorum. Tiyung devam etmem için eliyle işaret etti.

"Başarısız olmayacağız," diyor. "Ama her zaman bahislerini korurlar."

Hana giriyoruz. Lobi pembe mermer ve oyma taşlarla kaplı. Rüküslükten biraz uzak. Hancı bize doğru koşarak geliyor ve derin bir selamla bizi selamlıyor. "Tiyung-si. Hanımefendi. Ben Sanu, buranın sahibi ve işletmecisiyim. Beni onurlandırırsanız, size odalarınızı göstereyim."

Tiyung onaylamak için başını eğiyor. "Lütfen."

Kısa boylu adam bize birkaç kat taş merdivene kadar eşlik ediyor. Daysum'dan daha küçük olabilir.

"Ama yine de bu akşam onunla yemek yiyeceğiz?" Fısıldıyorum.

Tiyung başını sallar. "Doğal olarak güneyli kontun oğluyla yemek yiyecekti. Yemese garip olurdu."

Alnımı ovuyorum. Tüm bu entrikalar nasıl oluyor da hiçbirini hiç yormuyor? Nasıl oluyor da sahip oldukları onca zenginlikle yetinmiyorlar? Benim gibi suikastçılardan Sanu gibi hancılara kadar ellerinin altındaki onca insan?

"İşte geldik," diyor Sanu, kapıyı açarken biraz soluk soluğa. Uzun bir tırmanıştı ama muhtemelen bizden çok daha yaşlı değildi. "En iyi süitimiz. Tüm Rahway'in en iyisi olduğunu söyleyebilirim. Gördüğünüz gibi bu katın tamamına yayılıyor ve iki özel banyo odası ile iki oda hizmetçisine sahip. Gece ya da gündüz, bir şeye ihtiyacınız olursa yanınızda olacaklar."

Süit, büyük bir şöminenin yanında gömme bir oturma odası ve dışarıda uzun balkonları ile kesinlikle muazzam. Alan benim kulübemden dört kat daha büyük. Belki daha fazla.

"Teşekkür ederim," diyor Tiyung. Sanu mun'u vermeye çalışır.

Sanu ellerini sallayarak geri çekilir. "Hayır, hayır, sadece ihtiyacın olan ya da istediğin bir şey olursa bana haber ver, Tiyung-si. Kont benden şahsen karşılanmamış hiçbir arzunun kalmamasını sağlamamı istedi."

"Teşekkür ederim," diyor Tiyung.

Sanu gösterişli bir şekilde eğiliyor. Aynanın pratik yapmalı.

Tiyung'a bakıyorum. Bu şekilde davranılmaya o kadar alışmış ki Sanu'nun gösterdiği büyük çabayı fark etmiyor bile.

Tiyung hizmetçilere, "Banyoları hazırlayın," der. "Hanımefendi benimkinin yanındaki odada kalacak. Sandığını getirin ama o söylemedikçe açmayın."

Soğuk ses tonundan ürperiyorum. Sesi babasına benziyor ve onun da duyup duymadığını merak ediyorum. Ama hizmetkârlar onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor. Demek ki değişmiş, ama sadece seçtiklerine karşı.

Daha az güzel doğmuş olsaydım, oda hizmetçisi gibi soyluların dikkatini çekmeyecek bir pozisyonda olurum. İkisi de aşağılayıcı ama ben hizmetçiliği tercih ederdim.

Tiyung seyahat ceketini çıkarıp en yakındaki sandalyeye fırlattı. Onu bekleyen bir zarf vardı.

Zarfa gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Kendini evinde gibi hisset, Sora. Yedi anında ayrılacağız."

İki zilden biraz daha az bir sonra.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bazı yazışmaları okuyorum, babama bir mesaj gönderiyorum ve sonra da sıcak bir banyonun keyfini çıkarıyorum." Boynundaki mührü işaret ediyor. Soylular kağıt zarflarını çabuk kuruyan ince bir kil tabakasıyla kaplar ve kimsenin sözlerini gizlice okumasını önlemek için mühürlerini bunun üzerine sararlar.

Elindeki zarf mühürlü.

Kimden geldiğini sormak istiyorum çünkü bu Seok'un işareti değil, ama tek bildiğim Rahway Kontu'nun akşam yemeği hakkında yazdığı. Ama nedense bundan şüpheliyim. Tiyung mektubu açarken gözle görülür bir heyecan duyuyor. Bilmek istiyorum ama haddime değil, bu yüzden banyoya doğru ilerliyorum.

İki an, batı kontuyla tanışmaya hazırlanmam için yeterli bir süre. Gerçi Seok gibiyse bir ömür bile beni hazırlayamaz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

EUYN DOĞU YOLU, YUSAN

Mîkail benden bir şey saklıyor. Sanırım her zaman bir şeyler saklıyor, ama bu sefer rahatsız edici. Ben. Her kim güven olmadan aşk olmaz dediyse, fincanlarının derinliklerindeydi. Elbette güven olmadan aşk olabilir. Ancak güven olmadan uyum farklı bir hikâyedir.

Rahway'e giderken üstü başı kan içinde değildi, sanırım bu da bir gelişme. Gorya'ya vardığımızda gömleğini ve pantolonunu atmak zorunda kaldık. İflah olmaz bir şekilde kana ve bağırsaklara bulanmışlardı, bir kısmı da ona aitti. Yaralarından biri dağ geçidindeki eforu nedeniyle yeniden açılmıştı. Tişörtünü çıkarana kadar fark etmemiştim, acıdan hiç bahsetmemişti. Onu çabucak diktim, umarım bu sefer daha iyi bir iş çıkarmışımdır.

Onun üzerinde çalışırken, ona Kito adındaki çocuğu sormaya çalıştım ve o sadece "Hayır, Euyn" dedi. Ve hepsi bu kadar. Hayır.

Bazen hangimizin kraliyet mensubu, hangimizin casus olduğunu merak ediyorum.

Ama sanırım ben ondan, onun benden saklayabileceğinden çok daha fazla sır saklıyorum. En büyüğü, ben bile bilmiyorum

düşünmeye cesaret edemiyorum. Sanki hatırlamak utancımı herkesin duyacağı şekilde haykıracakmış gibi.

Bir filo arabası alıyoruz - hız ve dayanıklılık için özel olarak yetiştirilmiş sekiz attan oluşan bir ekip bizi Rahway'e normalde gereken sürenin yarısı kadar bir sürede götürecektir. Oldukça pahalılar ve yaygın olarak bulunmuyorlar ama Mikail yüklü bir cüzdan getirdi.

Bu da demek oluyor ki Quilimar cömert davranıyor. Bu onun bilinen bir özelliği değil. Kadınlara hak tanıyan bir ülkede nasıl idare ettiğini bile bilmiyorum.

Bu görevde cevaptan çok soru sormaya devam ediyorum. Sarayda benimle hiç uğraşmayan kız kardeşimin neden tacı benim almamı istediğinden başlayarak. Neden kendisi için almıyor? Elbette bu bir savaş olurdu ama bu Yusan ve Khitan için yeni bir şey değil. Çözmeye çalışıyorum ama bilmece için yaratılmamışım.

"Euyn, canım, gözlerini kısıyorsun," diyor Mikail.

"Quilimar neden benim kral olmamı istiyor?" diye soruyorum. Mikail kaşlarını kaldırıyor.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyordum," diye ekliyorum, divana yerleşirken. Bu arabaya bir düzine insan sığabilir, yani burada sadece o ve benim için bolca yer var.

"Anlıyorum," diyor Mikail. "Joon'un hayranı değil ve pahalıya mal olacak bir savaş dışında tek seçenek sizsiniz."

Bunların hepsi doğru, özellikle de Joon'a olan nefreti. Joon onun Khitan kralına satışına mühür bastığında yaptığı sahneyi hatırlıyorum.

Khitan beş yıl önce işgal etti ve Quilimar barış teklifi olarak satıldı. Buna düğün deniyordu. Onun eli karşılığında kral, kadınlardan oluşan birliklerini geri çekti ve kuzeydoğu kasabalarımıza baskın yapmayı bıraktı. Quilimar'la evlenmek muhtemelen en başta istediği şeydi. Yine de neden onunla yaşamak istesin ki?

Onların evliliğinin komşularımızla aramızda ebedi bir barışa aracılık etmesi gerekiyordu. Bunun Yusan ve Khitan arasındaki yedinci "ebedi" barış olduğuna inanıyorum.

Gerçekten barış içinde olamayacak kadar farklıyız. Wei işin içine girmedeği sürece. O zaman en eski ve en iyi arkadaş oluruz.

"Ama Khitan kralı..." Ben başlıyorum. "Öldü." Bakıyorum. "Pardon?"

Khitan Kralı kardeşim gibi ölümsüz değil ama öldürülmesi neredeyse o kadar zor. Khitan'ın Yüzüğü de Ejderha Lordu'nun bir kalıntısıdır. Onun gücü simyadır. Khitan'ın çorak topraklarının bir ülke olmasının sebebi bile budur; aksi takdirde Nadas gibi olurdu. Khitan kralı elinin bir dokunuşuyla hazinesini altınla doldurabilir, bu da paralı askerler altını sevdiği için bir nimettir.

Ama yüzük aynı zamanda koruma da sağlayabilir. Bir keresinde bir suikastçı tahta kadar ulaşmış ve kral onu bir dokunuşla som altına dönüştürmüştü. Bir an canlı bir insan, bir an sonra altın bir heykel. Hem bir ödül hem de bir daha Kitan'a geçmemesi için bir uyarı olarak Wei'ye geri gönderildi.

"O öldü," diyor Mikail. "Quilimar hamlelerini yapıyor."

Kız kardeşim her zaman hırslı olmuştur. Erkek olarak doğmuş olsaydı, babamızın Joon ve Omin'i es geçip tacı ona verebileceği söylenir. İnkâr edilemez bir şekilde onun favorisiydi. Ama yasalarımıza göre kızlar miras alamaz. Wei'de de alamazlar. Sadece Khitan bu saçmalığa izin verir.

Kız kardeşimin kocasını nasıl öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama cinayet işleyebileceğine inanıyorum.

Mikail, "Oğullarının naibi olarak hüküm sürüyor ve raporlara göre daha önce hiçbir naibin takmadığı yüzüğü takıyor," diyor.

Bana bir bakış attı ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ya çocuğun yaşayacağından şüphe ediyor ya da tahtı göreceğinden. Quilimar'a ikisini de yakıştıramazdım.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden Yusan?"

"Joon'un ölmesini istiyor - düğünden önce attığı çılgılığı tüm mahkemenin duyduğuna inanıyorum."

"Biliyorum, ama..."

"Quilimar muhtemelen seni kontrol edebileceğine inanıyor," diyor Mikail iç çekerek. "Senin daha zayıf bir kral olacağına, Kitan altınıyla satın alınabileceğine inanıyor."

Bu hakaretin acısının kemiklerime yerleşmesine izin verdim. Sürgün edilmeden önceki halimle zayıf bir kral olurdum, bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Zenginlik taşıyan elçiler tarafından baştan çıkarılırdım. Muhtemelen sarayı genişletmek, Mikail'e ve kendime hediyeler yağdırmak için harcardım. Ama artık farklıyım. Ve belki de hafife alınmak iyidir.

Ama hissettirmiyor. Babasız büyüdüğüm için tek istediğim kardeşlerimin sevgisiydi ya da sevgi olmasa bile en azından saygıydı. Görünüşe göre ikisini de elde edemedim. Ve eğer aileniz sizi sevmiyorsa, bu dünyada nasıl yeriniz olabilir ki?

Mikail'in deniz mavisini gözleri yüzümü tarıyor. "Seni tanımıyor.

Kardeşlerinden hiçbiri seni gerçekten tanımıyordu."

O haklı. Kraliyetten olsun olmasın kimse beni tanımak için zaman ayırmadı. Mikail hariç. Ona kadar kimse beni, her şeyimle kabul etmedi. Hiçbiri bana bir yuva vermedi.

Güzel, ölümcül, gizemli Mikail. Zaman zaman, onu parçalara ayırıp özüne inmek istiyorum. Ona sahip olabilmek için onu gerçekten tanımak. Ama bu işe yaramazdı - sırlarını mezara götürürdü ve ben onu asla incitmezdim. Çünkü onu seviyorum. Onu sevdim. Onu her zaman seveceğim.

Uzun kirpikleri ve keskin elmacık kemikleriyle bana bakıyor. Yüzünü avucumun içine almadan önce ona geri çekilmesi için zaman tanıyarak öne doğru uzanıyorum.

Hareket etmiyor. Yanağı çok pürüzsüz, teni yumuşak. Ve o dudaklar. Unutamadığım o dudaklar. Son üç yıldır bir saniye bile. Ağzına bakıyorum ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

Çok dolgun ve sertler. Ellerim saçlarını, yüzünü kavırıyor. Dili benimkinin etrafında dönerken onunki de aynısını yapıyor. Sonra bu bir yarış. Aramızdaki her şey çılgıncaydı. Ama bu başka bir şey. Gerçek olduğundan emin olmak için dudaklarını ısıyorum, parmaklarımı tenine batırıyorum. Onun kolonyasını içime çekiyorum.

sanki benim ilacımmış gibi. Tüm bunların başka bir ateş rüyası olmadığından emin . O da bana aynı şekilde davranıyor.

O gerçek. O gerçekten burada benimle.

Ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki taht odası hiç olmamış gibi, çünkü ona sahibim. Ama fark şu ki, onu hiç istemediğim kadar çok istiyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümde bile daha fazla. Sanki şu anda ona sahip olmazsam ölecekmişim gibi geliyor.

Bu öpücük. Bu öpücük için cehenneme gitmeye değer. Böyle beslenmek için aç kalmaya değer. Elleri gömleğimde geziniyor. Beni öperken hala aynı şekilde mırıldanıyor. Tadı hâlâ aynı. Her parçam ona, başka hiç kimseye vermediğim şekilde tepki veriyor. Sayısız sevgilim oldu, ama Mikail'le hep daha fazlasını istiyorum. Tek istediğim daha fazlası.

Çok geçmeden göğsünü öpüyor ve pantolonunun düğmelerini açıyorum. Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Onun tadına bakmalıyım. Ona sahip olabildiğim kadar sahip olmalıyım.

"Seni seviyorum Mikail."

Önünde diz çökerken bunu tenine fısıldıyorum. Onun her şeyine sahip olana kadar tatmin olmayacağım. Bu yüzden asla tatmin olmayacağım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ROYO RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Bir erkeğin ellerinin kasıklarına yakın olmasından gerçekten hoşlanmıyorum.

Ama kıpırdamadan durmalıyım. Aeri ısrar ettiği için yeni bir takım elbise alıyorum. Terzi dizlerinin üzerinde duruyor ve iç ölçüsü denen bir şeyi ölçmesi gerekiyor. Beklerken gerginim, nefesimi tutuyorum. Bu gerçekten rahatsız edici.

Rahway'e daha yeni yanaşmıştık ki beni şehirdeki en iyi elbise evine sürüklemeye başladı. Öldürdüm ve sakatladım ve o hızla sahip olduğum en kötü iş haline geliyor.

Aeri'yle geçirdiğim günlerin sayısı arttıkça, bunu daha az ciddiye alıyorum.

Kurtarıldığımız gece kanepede uykuya dalmakta zorlandım. Hemen sızmış olmalıydım çünkü bedensel olarak bitkin düşmüştüm. Başım ağrıyordu ve altımın üzerine düştüğüm için etkileyici bir çürük vardı. Ama uyumak yerine, neyim olduğunu merak ederek öylece uzandım. Sonunda, bunun Aeri'nin hafif nefesini boynumda hissetmek istediğim için olduğunu itiraf ettim. Kolumun altında göğsünün hafifçe inip kalkışını. Kendimi kesmeye, kanepemde oturmaya ve uyumaya zorladım. Bazı insanlar

Sahip olamayacağınız bir şeyi istemek "hevesli" olmaktır. Ben buna kendinizi hayal kırıklığına uğratmak diyorum.

Ertesi gece daha da kolaylaştı. Ve şimdi bunu düşünmüyorum bile. Hem de çok.

Şu anda bir koltukta oturmuş, çayını yudumluyor ve kumaş topluyor. Uzun bacakları önünde çapraz duruyor. Benim için üç takım elbise diktirmek istiyor. Üç takım elbiseyle ne yapmam gerekiyor, bilmiyorum. Ama kendisi için en az bir düzine elbise sipariş etmişti. Sanırım üç takım elbise onun için bir şey ifade etmiyor.

"Bunlardan ilkini yarın sabaha kadar hazır edebileceksiniz, değil mi?" diye soruyor.

"Evet leydim," diyor terzi. Yeterince iyi bir yaşlı adam. Ayağa kalkıyor ve mezurasını dar omzunun üzerine koyuyor. Sanırım işim bitti. Yükseltilmiş platformdan iniyorum.

"Harika!" Aeri ellerini çırpıyor ve ayağa kalkıyor.

Sandalyenin üzerinden kadife çantasını almayı ihmal etmiyor. Ağır omzuma atarken içinde ne olduğunu merak ederek ona bakıyorum. Evet, hâlâ eşyalarımız var. Henüz otele yerleşmedik bile ama Aeri mutlu. Dükkkândaki mankenden aldığı yeni bir elbisesi var. Sarmasına rağmen üzerinde biraz bol duruyor ama eskisini bir saniye daha giymeye dayanamadı.

Kirli çamaşırlarını ve satın aldığı iç çamaşırlarıyla dolu bir çantayı taşımak zorundayım. Bana da yenilerini almak için ısrar etti. İç çamaşırlarımı kimin göreceğini anlamıyorum ama onunla tekrar tartışmaktansa bunları almak daha kolaydı. Gemide yaklaşık yirmi küçük tartışma yaşadık ve ben yoruldum. Bir filo atını bile yorabilir.

Lüks kıyafet mağazasından çıkıyoruz ve güneş bunalıcı. Umbria'nın gri taş ve keskin eğimli çatılardan oluştuğu yerde burası açık krem ve bronz. Sıcak güneş duvarları parlatıyor. Gözlerimi korumak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Binaların parlayabildiğini bilmiyordum.

"Nerede kalıyoruz?" diye sordum. "Troubadour Inn'de" dedi.

"Nerede bu?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakınıyor ve sonra yanımızdan geçen rastgele bir adamın kolunu tutuyor. "Affedersiniz. Troubadour'u nerede bulabilirim?"

O da benim kadar şaşkın ama yeterince nazik. Sağ tarafı işaret etti. "Şu tarafta yaklaşık dört blok var. İyi günler, hanımım."

"Ne şans ama!" Sevinçle gülümsüyor.

Buraya faytonla gelmek zorunda kaldık çünkü Aeri limandan yürümek için çok uzak olduğu konusunda ısrar etti ama sanırım dört blok onun için yeterince yakın. Ben onu takip ederken o yeni elbisesi ve gizemli kadife çantasıyla kaldırımdan aşağı atlıyor. Normalde sinirlenirdim ama burası çok güzel. Umbria'dan yirmi beş derece daha sıcak, bu da ılık hissettiriyor. Ve evet, onun mutluluğunda da iyi olan bir şey var. Ya da en azından ben buna alıştım.

Kule on bir çan çalıyor. Bütün gün ve yarın burada olacağız. Rahway'e ulaştığımıza göre, şimdi Tamneki'ye giden Doğu Yolu için bir otobüs kiralamamız gerekiyor.

"Bütün o takımlar ve elbiseler yarına kadar hazır olacak mı?" Ben soruyorum.

Aeri başını öne eğiyor. "Hayır, sadece iki tane. Onları ve elbiseni çabucak hazır etmek için fazladan para ödedim."

Sadece iki mi? "Geri kalanlar ne olacak? Yarın gidiyoruz, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Sanırım birkaç gün burada kalacağız." "Ne?" Yolun ortasında duruyorum.

Kaldırımda duraksıyor. "Casusluk şefiyle buluştuğumuzda Tamneki'nin zamanlamasını planlayacağız ama sanırım birkaç gün kadar burada olacağız. Ayrılmamız gerektiğinde kıyafetler hazır olmazsa, başkente kuryeyle göndertirim. Büyütülecek bir şey değil."

Bu çok büyük bir mesele. yoldan çekilmem için bağırana kadar yolun ortasında durmaya ve kollarımı işaret etmeye devam ediyorum.

Aeri gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden bu kadar sinirli görünüyorsun? Takım elbiseleri istemedin bile."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çünkü bu da başka bir gecikme!" "Ne olmuş yani?"

"Yani daha da fazla zaman alacak!"

"Ve? Bana bir ay söz vermiştin."

"Evet. Otuz gün Umbria'dan ayrıldığımız gün başladı." Şehrin genel yönünü işaret ediyorum, hayal kırıklığı kolumu savurmama neden oluyor. Görünüşe göre onunla tekrar kavga edecek enerjim var.

Bana bakıyor. "Ve?"

"Sol'da bir gün geciktik ve şimdi burada iki ya da üç günden bahsediyoruz."

"Evet, Tamneki'ye ulaşmak bir sunsae'den fazla sürse bile bu yine de bir aydan daha az bir süre: Senin sorunun ne?"

Benimle yüzleşiyor. Yeni ayakkabılarıyla aynı boydayız. Gözlerimin içine bakıyor, şen şakrak bir kadın ya da kendini beğenmiş küçük bir hırsız değil, başka bir şey. Çakmaktaşı ve dişlerden yapılmış bir şey. Bir kaplan aslana bakıyor, diğerinin dönmesini ya da saldırmasını bekliyor. Ama o bir kaplan değil. Denemeden bile onu ikiye bölebilirim, yine de geri çekilmiyor ya da utanmıyor. Bu da cesaret ister. Ya da gerçekten yüksek seviyede delilik. Belki ikisi de. Ama göğsümden bir his fişkırıyor, hayranlık. Saygı görmeye değer biri. Ve bunu çok fazla insan hakkında düşünmedim.

"Boşa zaman harcıyorsun," diye mırıldanıyorum. Omuz silkiyor.

"Benim zamanım boşa gidiyor."

Sonra dönüyor ve Troubadour Inn'e giriyor.

Bir saniye sonra, iç çamaşırlarıyla onu takip ediyorum, çünkü kesinlikle tanrılar tarafından tercih edilmiyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SORA RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

TRahway Kontu'nun villası Sol'un yanındaki bir tepede yer alıyor. Gördüğüm yerler arasında Sol'a rakip olabilecek tek yer.

Count of Gain's. Her ikisinin de malikaneleri aynı derecede görkemli, bu da mantıklı, ancak tamamen farklı tarzlara sahipler. Bu üç katlı kumtaşından yapılmış ve yüksek bir kulesi villanın gözetleme kulesi olarak hizmet veriyor. Ve bir kez daha erkekleri gerçekten anlayıp anlayamayacağımı merak ediyorum. Neden biri daha fazlası için elini açmak için tüm bunları riske atar?

Kont malikânesinde uzun bir tura devam ederken şu anda kuledeyiz. Cephaneliğini, tertemiz ahırlarını, geniş kütüphanesini ve devasa balo salonunu gördük. Rune kısa, koyu kahverengi saçlı ve koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir adam. Burada tercih edilen uzun ceket giyiyor. Krem renginde ve altın ipliklerle süslenmiş. Ayrıca som altın ve elmastan yapılmış kalın bir asil yakası var ve beyaz gömleği altın iplikle astarlanmış. Kont gibi yaşlanmamış görünüyor ama kırk ile elli arasında bir yaşta. Tahminim açıya ve yüz ifadesine göre değişiyor.

Taretteki oda, kakma lapis ve oyma nadir ahşap ile güzel bir şekilde dekore edilmiştir. Açık kemerleri sayesinde

bir meltem esiyor. Elimi duvarın yukarısına uzanan mozaik karoların üzerinde gezdiriyorum.

Tur başladığında kont bana kolunu uzattı ve o en sevdiği parçaları ve manzaraları gösterirken ben de kolunu tutarak yürüdüm. Tiyung belli belirsiz memnuniyetsiz görünüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Tiyung mavi bir ceket giyiyor. Binlerce böceğin canlı canlı kaynatılmasıyla elde edilen bu mavi tonu sadece kontların giymesine izin verilir. Her biri kivi büyüklüğünde safirlerden oluşan bir yaka ve kabarık siyah bir şapka takıyor. Sonuç olarak, gülünç görünüyor, ancak bunu başarmak için yeterli egoya sahip olmadığı gerçeğinde sevimli bir şey var.

Rune batıyı işaret ederek, "Açık günlerde Tangun Dağları'na kadar yeri görebilirsiniz," diyor.

Alacakaranlıkta pembeler ve morlardan oluşan muhteşem bir gün batımı var ve esintideki kaktüs çiçeklerinin kokusuyla düşman topraklarında bir tutsak olduğumu neredeyse unutabiliyorum.

"Çok güzel," diyorum.

"Manzara seninle kıyaslanamaz bile," diye mırıldandı kont. "İhtişamınızla ilgili söylentiler duydum ve hikâyelerin abartılı olmaması güzel."

Üzerimde vücudumu saran zümrüt yeşili bir elbise var ve altın küpeler loblarımdan sarkıyor. Üzerimde normal miktarda mücevher ve bilezik var ama yeşil, gözlerimin morunu ortaya çıkarıyor.

"Majesteleri çok nazıksınız," diyorum. "Hayır, ben sadece dürüstüm," diyor.

Nedense bundan şüpheliyim. Bu adamların hepsi ilk başta çekici görünebilir. Maskelerini indirdiklerinde ise üç diyardaki tüm yaratıklardan daha iğrenç oluyorlar.

Turumuzu bir yemek salonunda tamamlıyoruz. Tavan başımızın üzerinde yükseliyor ve masa kırk kişi oturacak kadar uzun ama yerler beş kişilik.

İki misafir daha bize katılacak. Tiyung'a baktım. O da tabaklara bakıyor.

Kont her birimize bakarak, "Bu gece iki onur konuğu daha bekliyorum," dedi. "Lütfen oturun."

Bekleyeceğiz. Sora, sağıma otur canım."

Sinir hasarlı kulağım sayıma katılacağı için hoşuma gitmiyor ama kendimi yüksek arkalıklı sandalyeye bırakıyorum. İçimde yaldızlı bir tuzağa düştüğümüz hissi var, bu yüzden işitme duyum endişelerimizin en küçüğü olacak. Tiyung sağımdaki yeri alıyor. Kont tabii ki masanın başında oturuyor.

"Bize başka birinin katılacağından haberim yoktu, Rune," diyor Tiyung. Ses tonu soğuk ama dürüst olduğunu söyleyebilirim. Ve soylular sürprizlerden nefret eder.

"Yakın zamana kadar ben de öyleydim," diyor kont. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyor ama Tiyung'u umursamadığı hissediliyor. "Zorlu bir yolculuk geçirdiler ve şimdi akşam yemeğinden önce yıkıyorlar." Sonra dikkatini bana çeviriyor. "Canım, sana bir içki ikram edebilir miyim? Şarap? Ya da çok çeşitli coju'larımız var."

"Su benim için yeterli, teşekkür ."

Kont, su testisine doğru ilerlemeye başlamış olan bir hizmetkâra eliyle işaret eder.

"Yirmi yıllık bir coju alacağım. Tiyung, bu sana uyar mı?" diye sorar kont.

Tiyung masanın altından başını sallıyor.

Rune tekrar bana doğru eğiliyor. "Coju, Rahway yolunda gördüğünüz dikenli bitkilerden yapılır. O toprakların hepsi benim ve coju damıtmak benim gözde projem. Likör pürüzsüzdür, özellikle de yirmi yıldan fazla bekletilmişse."

Başımı sallıyorum, erkeklerin ilgisini çekiyormuş gibi yapmaya alışkınım. "Bitkiler nasıl likör haline getiriliyor?"

"Kalpleri kavurup mayalayarak. İlginizi çekerse sizi içki fabrikamda bir tura çıkarabilirim."

Öyle değil. "Kulağa büyüleyici geliyor."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Ah! İşte en onurlu misafirlerimiz," diyor. İki adam devasa kapının altında durur.

Kont ve Tiyung ayağa kalkıp eğilirler. Bir kontun ve oğlunun birinin önünde eğilmesinin tek bir anlamı olabilir.

şey: kraliyet.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

EUYN RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum, yıkanmış, bakımlı ve özenle dikilmiş kıyafetler giyiyorum. Ayrıca, karşımda bir

şaşırtıcı derecede güzel bir kadın. Odaya girdiğimde Rune ve güneyli kontun oğlu beni selamladı. Bu benim eski hayatım, yenilenmiş. Mikail solumda oturuyor, her zamanki gibi yakışıklı. Ama önümdeki kadın kim? Qali'deki fahişelerden daha dikkat çekici ve bu azımsanacak bir başarı değil.

"Sora- bu doğru mu?" diye sordum. Başını salladı.

"Bu alışılmadık bir isim."

Gülümsüyor. "Adım Athora'ydı, Majesteleri, ama kız kardeşim adımı doğru telaffuz edemiyordu ve güney kontunun hanesinin bir parçası olduktan sonra Sora olarak anılmaya başladım."

Neredeyse şarabım boğazımda kalacaktı.

"İyi misiniz, Majesteleri?" diye soruyor kont. Gözleri tam olarak kahverengi değil. O kadar açık renk ki neredeyse sarı, bana bir yılanı anımsatıyor.

Kendimi toparlamak için bir an elimi kaldırıyorum. Rune önce şarap kadehime sonra da şüpheyile hizmetçiye bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum boğazımı temizleyerek. Ama değilim. Hayal ettiğim kızın o olması mümkün değil. Bu tamamen imkânsız. Dikkatimi tekrar Sora'ya veriyorum. "Athora da benzersiz bir isim. Peki kız kardeşinin alışılmadık, belki de telaffuzu zor bir ismi var mıydı?"

Sora tekrar gülümser. "Hayır. Onun adı Daysum."

Kendimi normal nefes almaya zorluyorum. Yıllar önce bana yalan söylendi. Ama şu anda bunu düşünemem. Bu daha sonra halledilecek bir ve biz burada geleceği konuşuyoruz. Mikail bana bakıyor. Elbette beni rahatsız olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyor. Ama özel olarak konuşacağız.

Kont, "Anladığım kadarıyla Majesteleri, karşınızdaki büyüleyici yarattığı ve onun planlarımızla ne ilgisi olduğunu merak ediyorsunuz," dedi.

Başımı salladım.

"Bir gösteri o zaman," diyor gülümseyerek. "Affedersin, canım."

Su bardağını alır. Kadın ona şaşkın şaşkın bakar. Rune ıslık çalıyor ve odaya iri bir köpek getiriliyor. Yüz kilo kadar olmalı. Etrafı kokluyor ve garip bir şekilde nefes alıyor.

Bütün masa merakla izliyor. Kont, Sora'nın bardağını dikkatlice yere koyar. Köpek hevesle suyu yudumlar.

Saniyeler sonra köpek boğuluyor ve sonra kasılmaya başlıyor. Sora ayağa kalkıp masayı kavrarken gözleri büyür. Tiyung ağzı açık bir şekilde onun yanında duruyor. Yirmi saniye içinde köpek bir cesede dönüşür. Dili simsiyah, yerde ölü yatıyor.

Sora'nın soluk teni daha da beyazlaştı. Boyalı dudakları aralandı. "Ne yaptın sen?"

"Tabernacle zehri," diyor Rune. Eski köpeği işaret ediyor ve hizmetkârlar cesedi odadan çıkarıyor.

Sora zar zor nefes alıyor, yüzünde korku ifadesi var. Ama dehşete düşmek için kafam çok karıştı. İçkisini yudumluyordu.

Kont su bardağını ondan almadan hemen önce. Eğer içinde tabernacle zehri varsa, ölmüş olması gerekirdi.

Kont, Sora'ya eliyle işaret eder. "Yusan'daki en güçlü zehirli bakireye bakıyorsunuz."

Mikail ona bakarken kaskatı kesilir. Yüzü belli bir ifadeyle yıkanıyor. Ve ben bu ifadeyi biliyorum; zorlu bir rakip. Mikail ona saygı duyuyor. Ama aynı zamanda ona acıyor. Sadece yumuşak kısımlarınız elinizden alındığında keskin bir bıçak haline gelirsiniz. Bunu herkesten iyi biliyor.

Kont, "Lütfen oturun Sora, Tiyung," dedi. "Bu gösteri sona ermiştir."

"Buna gerek yoktu, Majesteleri." Sandalyesinden tatlı tatlı konuşuyor ama sesi titriyor. Ve bu sinirlerinden değil, . Omuzlarının ve ellerinin duruşu bunu ele veriyor. Boynuna uzanmamak için tırnaklarını avuçlarına geçiriyor.

"Özür dilerim, canım. Ona taze su getirin lütfen." Bir hizmetçiye işaret ediyor ama bu kızın burada başka bir şey yiyip içmeyeceğinden eminim.

"Kadehinde tabernacle zehri mi vardı?" Ben soruyorum. "O nasıl... ölmüyor?"

Tabernacle, Yusan'daki en ölümcül zehirlerden biridir. Renksiz ve neredeyse tatsızdır ve sadece bir damlası bile yetişkin bir adamı öldürebilir. Yine de o bardaktan birkaç kez su içtiğini gördüm. Bunun bir numara olduğunu düşünebilirdim ama kadehinde ne kaldıysa koca köpeği öldürmeye yetmişti.

Rune gülümsüyor, bembeyaz dişleriyle. "İnanılmaz, değil mi? Sora, tahminime göre Seok'un zehir okulunda yüz farklı zehir yuttu. Eğitimden sağ çıkan birkaç kişiden biri o. Ve artık hepsine karşı bağışıklığı var."

"Bir zehir... okulu mu?" Dedim. Mikail'e bakıyorum.

Kont başını sallar. "Gain'in dışındaki gizli bir okulda yüksek eğitilmiş, çok yetenekli kadın suikastçılar. Yasa dışı tabii ki."

Acaba Mikail'in bahsettiği kız bu muydu?

-Daha önce hiç görmediği yeteneklerle. Ama birbirlerini tanıyor gibi görünmüyorlar. O da en az benim kadar şaşırdı. Yeni bir bilgi öğrendiğinde gözlerinde her zaman bir şeyler parlar. Sırlardan, şeker evinden gelen bir ikramı yiyen biri gibi zevk alıyor.

"Tiyung, baban bir Sora alabilmek için kaç kız öldürdü? Yirmi mi?" Rune coju'sunu yudumluyor ve yüzünde alaycı bir ifadeyle bekliyor.

"On yedi," diyor Tiyung zorlukla yutkunarak. Hiç de eğlenmiyor.

Kont bu adamı kıvrandırmaktan zevk alıyor. "Ah, evet, on yedi. Ülkedeki en güçlü, en sağlıklı, en güzel kızlardan biri, neredeyse on yıl boyunca zehir dozajına maruz kaldı. Bir öpücükle öldürebilecek bir kız yaratmak için çekilen onca acı ve ölüm. Ve yine de bu noktada vücudunun kendisinin zehir olduğunu bilse bile, çekimi durdurmak zor."

"Neden kendini durduruyorsun?" Sora şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor ama gözleri meydan okuyor. Bu masadaki iki adamı da öldürebilir. Belki Mikail'i ve beni de, eğer yapabilseydi. Ve kesinlikle yapabilir. Onu neyin engellediğini merak ediyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylediğimde inan bana canım," diyor Rune. Mikail ve bana dönüyor. "Size silahsız öldürebilen bir kız veriyoruz. Saray muhafızlarının taramasından geçebilecek bir kız. Onu yetiştirmek on yıl, yirmi kız ve bir milyon altın mun aldı ve büyük işimiz için emrinizde. Umarım bu, benim ve güney kontluğunun şanlı yönetiminize olan bağlılığının seviyesini gösterir, Majesteleri. Onu Joon'la yalnız bırakırsanız, Joon ölür."

"Gerçekten de etkileyici," diyorum. "Size teşekkür ederiz." Başını salladı.

"Peki ya kuzey kontluğu?" Mikail sorar.

Kont küçümsemesini gizleyemiyor ama bunu denediğinden de emin değilim. "Bay Chin bağlı değil, hala

Joon tarafından izleniyor. Ve bir şimşegin bir tanrı kralı öldüreceğine inanan bir aptala ihtiyacımız olduğundan emin değilim."

Joon elbette Umbria Kontu'nun kendisini öldürmeye çalıştığını biliyordu ama işkence altında bile suikastçının emri Bay Chin'in verdiğini itiraf etmesini sağlayamadı. Bu yüzden Joon şehre yaptırımlar uyguladı ve Bay Chin'i yalnız bıraktı.

"Peki Dal?" Ben soruyorum.

"Bildiğiniz gibi güney ve doğu kontları konuşmuyor ama Joon'un hayranı değil. Planımızı destekliyor. Onunla Tamneki'de buluşacaksınız."

Kuzey ve doğu kontlukları yüzyıllardır ittifak halindedir. Batı ve güney kontlarının ittifakı oldukça yenidir ve muhtemelen birbirlerine olan yakınlıklarından ziyade güçlü kuzeydoğu ile mücadele etmek içindir. Bu adamların hepsi birbirinden nefret ediyor. Joon'u devirmelerini engelleyen şey de bu.

Kont, "Elbette hâlâ tacı çıkarma meselesi var," diyor.

Mikail'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Gerekli beceriye sahip birini tedarik ettik" diyor. Bir cevap ne kadar muğlak olabilirse o kadar muğlak. Ama kont tatmin olmuş görünüyor.

Gülümsüyor. "."

"Taç mı?" Sora soruyor. Bakışları masanın etrafında dönüyor. "Böldüğüm için beni bağışlayın lordlarım. Ama anlamıyorum."

Mikail elini sallayarak, "Onu zehirlemeden önce tacın çıkarılması gerekecek," diyor.

Gözleri hareket ediyor. Bilmiyor. Joon'u ölümsüz yapanın taç olduğunu bilmiyor.

Kimse ona söylemedi.

Kont Sora'ya bakar, yılan gözleri bir o yana bir bu yana döner. "Seok seni buraya bir tanrıyı öldürmen gerektiğini düşünerek mi gönderdi?"

Akşam yemeği bir düzine hizmetçi tarafından getirilirken başını sallamak dışında bir tepki vermiyor. Kızarmış et ve güzel kokulu baharat kokuları odayı dolduruyor.

Rune'un kahkahası etrafımızda çınlıyor, coju'sunu yudumlarken yüzünde bir mutluluk ifadesi beliriyor. "Oh, Tiyung, baban anormal derecede zalim bir adam."

Tiyung bordoya döndü.

Masada normal miktarda siyaset dönüyor. Ancak kız kaybolmuş görünüyor ve Tiyung'un durumu da pek iyi görünmüyor.

Sora masadan kalkana kadar herkes sessiz kalır. "İzninizle lordlarım. Biraz hava almam lazım."

Tiyung ayağa kalkıyor.

"Yalnız," diyor. Aceleyle odadan çıkarken ses tonu son derece kesin.

OTUZUNCU BÖLÜM

SORA RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

I Dışarı çıkana kadar yürüyorum, topuklarım ince zeminde tıkırdıyor. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Bununla Öfke. Yapabileceğim en iyi şey temiz hava almak için dışarı çıkmak.

Bir kapıdan çıkıyorum ve kendimi nehre bakan devasa bir taş verandada buluyorum. Hemen kenara gidip korkulukları tutuyorum. Ellerim titriyor, öfkeden, aşağılanmışlıktan ve çaresizlikten titriyor. Bu his karşısında tutunmaktan ve parmaklarımı taşa geçirmekten başka yapacak bir şey yok. Nehir bir metre kadar aşağıda gibi görünüyor. Belki daha fazla. Şehrin güneyindeki Garda Gölü'ndeki son noktasına akıyor. Garda da ülkenin geri kalanını besliyor.

Suyu izliyorum. Yıllar boyunca birçok kez kendi canıma kıymayı düşündüm. Bunu nasıl yapacağımı ve ne kadar kolay olacağını ayrıntılarına kadar düşündüm. Ama hiç denemedim. Cehennem Krallığı'ndan korktuğum için değil, Daysum'a ne olacağı için. Ama bana ne söylediğini yeni anladım. Kontun bahçesinde söylediği şeyi.

"Atlama," diyor bir ses.

Etrafıma bakınıyorum ve Rune'u veranda kapısının yanında buluyorum. Yalnızdı. Tiyung'un onunla olmadığına sevindim. Ateşkes olsun ya da olmasın, şu anda gerçek bir hasar verme kapasitesine sahibim.

Ama batıdaki sayı daha iyi değil. Sebepsiz yere bir köpeği öldürdü. Köpek yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece gösteri için öldü. Bu adamlar böyle işte.

"Beni ayıplıyorsunuz," diyor kont. "Bir it için." Başını sallıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Köpeğin daha bu sabah kuduz bir tilki tarafından ısırıldığını ve çok daha kötü bir şekilde ölebileceğini bilmenin size bir faydası olur mu?"

"Yalan söylüyorsun."

Dudaklarını büzüyor. "Bir köpek için güvenine ihanet etmek için hiçbir nedenim yok, Sora. İyi bir bekçi köpeğini öldürmek için de bir nedenim yok. Laf olsun diye yalan söylemem."

Küpeşteye doğru yürürken doğru söyleyip söylemediğinden emin değilim. Mesafesini koruyor ve ikimiz de Sol'un sonuna kadar akıp gidişini izliyoruz. Nehir burada o kadar hızlı akıyor ki su bembeyaz.

Suyun tadında bir tuhaflık olduğunu hissetmeliydim ve hissettim de, ama bunun sadece çöl suyunun farklı olmasından kaynaklandığını düşündüm. Tabernacle'ın neredeyse hiç tadı yok. Neredeyse. Yeterince tüketirseniz farkı anlayabilirsiniz.

"Suyumu zehirlediniz," diyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Sizi karanlıkta bıraktığım için özür dilerim ama Seok'un söylediği gibi biri olup olmadığınızı hem kendim hem de kraliyet misafirimiz için görmem gerekiyordu. Hayal kırıklığına uğratmadın. Ve hiçbir zarar gelmedi."

"Benim için ne büyük şans," diyorum.

Rune kıkırdıyor ve korkuluklara yaslanıp bana bakıyor. "Seok senin ruhunu hiç kırmadı. Ne kadar ilginç."

"Denemediğim için değil," diyorum.

Bana bakıyor. "Başarabilirdim. Yanımda bir kuzu kadar uysal olurdun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım hayal ettiğinden daha zorlu biri olduğumu kanıtlayabilirim."

"Bundan zevk alırdım." Rune sırtıyor ve ben bunu görüyorum. Acı çektirmeyi seviyor. Zehirlenmemin her saniyesine bayılırdı. Seok beni asla yatağına götürmezken, bu kont götürürdü. Her parçamı nasıl kıracağını bulurdu.

Yüzünü nehre dönüyor. "Muhtemelen bu yüzden ölmeni istiyor."

"Neden kim ölmemi istiyor?"

Gülümsüyor. "Kazanç Kontu. Başka neden Tiying'un seninle gönderildiğini düşünüyorsun?"

"Sözleşmemi yakmak için," diye cevap veriyorum ama bana söyleneni papağan gibi tekrarladığımı fark ediyorum.

Batılı kont başını sallıyor. "Sözleşmeni kendi başına yok edebileceğinden oldukça eminim. Mesele kaçman değil, çünkü kaçmazsın. Seok'un ağabeyinin kız kardeşine yapacakları yüzünden değil. O yüzden Tiying'un başka neden burada olduğunu söyle."

Ben...yapamam. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor ve ellerim tekrar titriyor. Rune haklı. Kendi sözleşmemi yakabilirdim ve Seok kaçmayacağımı çok iyi biliyor. Ama Tiying...

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Ben bir aptaldım. Bana nasıl değiştiğini göstermesi, sadece ondan şüphelenmemem içindi. Yardım etmek istediğini söylemesi. Bana Tamneki'ye kadar eşlik etmesinin gerçek nedenini düşünmemem içindi.

Rune beni inceliyor. Mantığının beni nereye götürdüğünü bildiğinden eminim ve kendinden geçmiş durumda. İstirabımı seviyor. Düşmanıma güvenecek kadar çaresiz olmamı seviyor.

"Neden bana söylüyorsun?" diye sordum. "Seok'la iş birliği yapıyorsun."

"Çünkü seni yok etmeye katılmıyorum. İnanılmaz derecede faydalı bir beceriye sahip muhteşem bir kadınsın. Milyonluk bir yatırımı boşa harcamak günah olur. Ve ben israftan nefret ederim." Ceketinin üzerinden hayali bir toz zerresi aldı.

Gülüyorum. "Beni köle olarak tutmayı tercih edersin."

Omuz silkiyor. "Seni hayatta tutmayı tercih ederim. Şartlar müzakere edilebilir. Özellikle de yeni bir krallık kurarken. Ama sen yasadışı bir suikastçısın, canım. Bu işin tamamen özgürlüğünle biteceğini sanıyorsan kendine yalan söylüyorsun."

"O zaman neden şimdi bitirmeyeyim?" Nehri işaret ediyorum. "Çünkü kız kardeşin özgür olabilir," diyor.

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Ama o yapabilir mi? Bu gerçekten bir sorumluluk, derinden sevmek. Sözümü kesmeden önce ben de tam bunu düşünüyordum. Sonunda bahçede ne dediğini anladım. "Sora, sanırım zamanı geldi." değildi. "Sora, sanırım ölüyorum."

Kesik kesik nefes alıyorum. Bu doğru olamaz. Olamaz. Ya ben onu yanlış duydum ya da o bilmiyor. Kesin olarak bilemez. Ama yüzündeki ifade söyledikleriyle uyuyor. Ve bu yüzden sol kulağıma fısıldadı. Ben farkına varmadan bana söylemek istedi. Şimdi ne olacak? Bu beni nereye götürür? Kalbinin ölmek üzere olduğunu bilen biri nasıl devam eder?

"Sora," diyor Rune. Gözlerimi açıyorum. "Bu işin sonunda, sadece bir kişi ayakta kalacak. Onun da ben olmasını istiyorum."

Daha fazla politika. Tabii ki. Çünkü kimseyi sevmiyorlar ve güçten başka bir şey sevmiyorlar.

"Sanırım bu akşam seninle yemek yeme konusundaki isteksizliğimi anlayacaksın," diyorum. Kontrolsüzce titrediğini gizlemek için kolumu arkama koyuyorum. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Başka hiçbir şey zehirli değil, Sora. Bunun bir anlamı yok. Seok'un aksine, sırf bunun için zalim değilim. Gitmekte özgürsünüz ama kalıp asil misafirlerimizi tanımak isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü Euyn kral olacak ve sen de meşrulaştırılmış bir suikastçı ya da onun sevgilisi gibi sadece tahta hesap veren bir casus olabilirsin. Bu senin için iyi bir gelecek. Umut edebileceğinin en iyisi."

Öfke kalbimde o kadar hızlı birikiyor ki, onu bastırmak için zamanım yok. "Hepiniz bir tanrı kralı öldürerek hayatta kalabileceğimi varsayıyorsunuz!" diye bağıyorum. Elimi taşa vurduğumda bileziklerim taşa çınlıyor. Bu çok saçma. Hepsi.

Rune hiç etkilenmedi.

"Kral bir tanrı değil, Sora," diyor. "Az önce konuştuğumuz şey de buydu, Seok'un sana söylemediği şey. Yusan'ın tacı Ejderha Lordu'nun beş emanetinden biridir. Taç, takan kişiyi eterum aracılığıyla korur. Joon hâlâ yaşlanabilir ve acı hissedebilir elbette ama taç kafasında durduğu sürece ölemez. Bu yüzden insan yapımı silahlar Baejkin hükümdarlarına karşı etkisizdir. Ve geçmişteki suikast girişimlerinin başarısız olmasının nedeni de bu. Krallar hayattan bıkana ya da biri taçlarını çıkaracak kadar zeki kadar hüküm sürer. Bu yüzden onu almamız gerekecek. Casusluk ustası bunu yapabilecek birini buldu. Çıkarıldığı an, Joon ölümlü olacak. Ve işte o zaman saldıracaksın."

Rune bana kolunu uzatıyor. Almadan önce tereddüt ediyorum. Titremelerimi kontrol altına alıyorum ve tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum çünkü gerçekten ne düşündüğümü ya da herhangi bir şey düşündüğümü gösteremem. Bu çok tehlikeli. Öfkeyle titremek yerine şimdi heyecanla titriyorum, ama o bunu sinirle karıştıracak.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

"Belli değil mi?" Bana bakıyor ve bakışlarında samimiyet var.

Hızla yana bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır."

Yutkunur ve ifadesi değişir. "Seok'tan nefret ediyorum, ve bana borçlu olmanı istiyorum."

Söyleyeceği şey bu değildi. Aklım başka ne demek isteyebileceğiyle dolup taşıyor. Ama önemli değil.

Kapıya doğru birkaç adım atıyoruz.

"Oyunu oyna Sora," diyor Rune. "Ve eğer iş oraya gelirse dudaklarını Tiyung ile kilitler."

Çenem gibi midem de düştü. Daha geçen gün, Tiyung'un kesik başını bir kutuya göndermeyi düşünmüştüm.

Kont'a sepet. Ama batılı kontun onun ölümünü önermesiyle ilgili bir şey de doğru değil. Yine de Rune'un bana villaya kadar eşlik etmesine izin veriyorum çünkü yıldızlarımı değiştirebilecek bir şey söyledi.

İçeri giriyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Oturup gülümsüyorum ve açmışım gibi yemeğimi yiyorum. Sanki hiçbir şey farklı değilmiş gibi.

Sanki Yusan'ın tacının, kralın altın bandının takanı ölümsüz kıldığını daha yeni duymamışım gibi. Sanki Daysum kötü kulağıma öleceğini düşündüğünü fısıldamamış gibi. Sanki bana, nasıl çalacağımı bulabilirsem, onun hayatını kurtarmanın bir yolu verilmemiş gibi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

Wilginç bir akşam yemeğiydi.

Dış topraklarda zehirli bakireler olduğunu duymuştum ama burada, Yusan'da hiç duymamıştım. Güney kontu, bütün bir zehir okulunu kraliyetten saklamak için büyük çaba sarf etmiş (ve inanılmaz miktarda para ve cinayet işlemiş) olmalı. Ve nedenini anlayabiliyorum.

Sora gibi bir kadın ölümcüldür çünkü ondan asla şüphelenilmez.

Bu ülke kızlara pek iyi gözle bakmaz, kimse onun gibi güzel bir kadının cinayet işleyebileceğine inanmaz. Ve işi bittikten sonra bile anonim kalabilir, çünkü pek çok zehir iz bırakmaz. Benim yapabildiğim gibi baştan çıkarabilir, ancak tüm cinayetlerinin kurbanları doğal nedenlerden ölmüş gibi görünmesinin avantajıyla. Seok için kaç adam öldürdüğünden emin değilim. Muhtemelen düzinelerce. Sayıyı daha da artırırdım ama o hâlâ çok genç. Tahmin etmem gerekirse 21 yaşında bile değil.

Yirmi dört yaşında yaşlı olduğumdan değil. Sadece hissediyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor. Muhafızların yanından ölümcül bir silah geçirebilen bir kızımız ve tacı çalabilen başka bir kızımız var, ancak sorun hala krala nasıl ulaşılacağı.

Sora ve Aeri fahişe olarak geçebilir ama Euyn'u saraya gizlice sokmak imkânsız. Her muhafız onu tanır. Ona Joon'dan daha sadık olan çok az kişi var. Sürgün hikâyeleri her yere yayıldı ve her anlatılıŝında daha da kötüleŝti.

Neredeyse gerçek kadar kötü.

Onu yatak odamda benimle birlikte gardırobun içine çektim. Dinlemeye alıŝan birçok kulak olduğundan eminim. Bunun gibi villalarda, özellikle misafirleri gözetlemek için içi boş duvarlar olur. Ama gardırobu kontrol ettim ve sağlam görünüyor. Ayrıca, kumaş doğal ses yalıtımı sağlıyor.

"Bunu biraz düşündüm ve her ne kadar bunu özel olarak yapmayı ummuŝ olsam da, bin yıllık kutlamada grev yapmak zorundayız" dedim.

"Bin yıllık kutlama mı?" Euyn soruyor. "Tamneki'de on beş günde bir yapılan kutlama gibi mi?"

"Bir ve aynı."

Gardırobun neredeyse zifiri karanlık ama sakalını sıvazladığını görebiliyorum. "Neden?"

"Sarayın dışında olacak, Euyn. Qali'deki sarayın nasıl olduğunu bilirsin. İçeri girip çıkmak için dört kişi olacağız, en zoru sensin. Seni gizlice içeri sokabilsem bile, kızlar sarayın düzenini bilmeyecek. Ve büyük ihtimalle birileri dl için ya da iyilik yapmak için seni ele verecektir. Ayrıca, işler ters giderse canlı çıkmak için bir çıkış stratejisi yok. Qali'nin dışında saldırmak zorundayız. Ve Joon sadece kutlama için ayrılacak."

Euyn sessiz. Bir şeyler düşünüyor ama ne olduğundan emin değilim.

"Ben sadece... Onun neler yapabildiğini gördüm, ama yine de..." diye başlıyor. "Kızlara güvenmemiz gerekiyor mu bilmiyorum."

İ ekiŝimi kontrol edemiyorum. Tabii ki takıldığım nokta cinsiyet. Baejkin'ler pek çok şeyden yoksunlar -empati, ilerinde bir parça vicdan, insani terbiye, merhamet- ama cinsiyetçilikten yoksunlar.

"Euyn, alternatif nedir? Ben taht odasında kılıcımı Joon'un kafasına geçirirken sen de tacı kafasından çıkarmaya mı çalışacaksın? Saray muhafızlarının bunu fark edeceğinden oldukça eminim."

Birkaç saniye sessiz kalır. Yıldızlar. Muhtemelen düşüncesi buydu. Gözlerimin arasındaki deriyi çimdikliyorum.

"Plan nedir?" diye soruyor.

"Bin yıllık kutlamada saldıracağız. Detaylar Aeri'nin hangi koşullara ihtiyaç duyduğuna bağlı olacak."

"Aeri kim?" diye sorar.

Planın son ve en önemli parçası. Tacı Joon'dan alamazsa tüm bunlar suya düşecek. Ama bunu Euyn'a söylemeye gerek yok. Paniğe kapılır.

"Hırsız o," diyorum.

"Bir lordun kızı mı? Bir kontun mu?"

"Hayır, o daha önce hiç görmediğim yeteneklere sahip bir halktan biri."

Euyn duraksıyor. "Sunsae'de tahtı ele geçirme planımız bir sokak kızına mı bağlı?"

Evet, bir kadına güvenmekten daha kötüsü halktan birine güvenmektir. Sora'da olduğu gibi, Euyn'un da Aeri'ye inanmaya başlaması için yeteneklerini tam olarak göstermesi gerekecek. Bir soyludan buna ihtiyacı olmaz. Ama Baejkinler böyle düşünür. Yorucu oldukları kadar dar görüşlüler de.

"Onunla görüşün ve sonra bana bu işi başaramayacağını söyleyin," dedim. "Eğer etkilenmezseniz, yeni bir plan yapacağım."

İç çekiyor. "Ne zaman?"

"Sabahleyin. Kutlamadan önce Tamneki'ye varmak için yarın akşam yola çıkmamız gerekecek."

Beklediğim zamanlama bu değildi ama onu Fallow'dan çıkarmaya çalışırken neredeyse çeşitli şekillerde ölmek bize Rahway'de oyalanma ve Aeri ile tesadüfen buluşma fırsatı vermedi.

"Mikail..."

"Açık fikirli olacak kadar güven bana," diyorum ve uzanıp yüzünü okşuyorum. Sakalı ve saçları artık kesilmiş, bu yüzden vahşi görünmek yerine ağırbaşlı. İkisi de hoşuma gidiyor. "Senin için en iyi olanı yapacağıma inan."

"," diyor.

Karanlıkta ağzını buldum. Rahway yolunda bana sürpriz yaptığından beri bunu düşünüyordum. Onunla yeniden bağlantı kurmak uzun araba yolculuğunu bir zevk cümbüşüne dönüştürdü. İlk birkaç çılgın orgazmdan sonra, acele etmedik. Birçok yönden laoliye benziyor - ekstazi, ağrı , çılgınlık. Uyuşturucuyu bırakmak daha kolay olsa da.

Ama Euyn söz konusu olduğunda kendimi inkar etmem için bir neden yok. Hele ki bin yıllık kutlamadan sonra muhtemelen yaşamayacaksam.

Euyn'a her şeyi anlatmadım çünkü karşı çıkabilirdi. Ama Joon'u öldürmek için kendi sebeplerim ve taç için kendi planlarım var. Şimdilik, alabildiğim son zevki almaktan başka yapacak bir şey yok. Cehennem Krallığı'ndaki her anı hatırlayacağım. Umarım.

Dudakları boynumda geziniyor ve pantolonuma uzandığında neredeyse anında sertleşiyorum. Euyn söz konusu olduğunda hep böyle olur. Neredeyse on yıldır ağzını üzerime koyuyor ama ben Yusan prensini dizlerinin üzerinde görmekten asla bıkmıyorum. O da halktan birinin sevgilisi olma günahını işlemekten asla yorulmuyor. Vücudunu istediğim gibi kullanmama izin vermekten. Onu bir daha gördüğümde nasıl kullanacağımı anlatan şifreli mektuplar gönderirdim. O da her zaman hazır olurdu. Ama onu bu lanet gardırobun içinde göremiyorum. Onu yakaladım, dolabı açtım ve Euyn'u yatağa fırlattım. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var, benim de öyle. Euyn bir sıçrayışta yere iniyor ve benim için her fahişe kadar istekli bir şekilde kıyafetlerini çıkarıyor.

Ben de soyunuyorum. Belki hissediyordur - muhtemelen ikimiz de hayatta kalamayacağız - ya da belki sadece arzudur. İçinde

Sonunda, fark etmez.

"Kontun hizmetkârlarının izlediğinden eminim," diye fısıldıyorum kulağına. "Hadi onlara bir gösteri yapalım."

Bir şeytan gibi sırtıyor ve sonra yatağı, onun üzerine uzanıyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AERİ RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

W Rahway'in eğlence bölgesindeyiz ama Royo herhangi bir şey ama Eğleniyorum. Orada vardır jonglörler, akrobatlar, ateş yiyenler, oyunlar, tonlarca yiyecek tezgahı ve daha fazlası. Az önce bir kaplanı sevdim! Ama sanki etrafta havaya yükselen farklı renklerdeki yüzen fenerleri fark etmiyor bile.

Biz.

Baharatlı şarap içiyorum ve beni hızla sarhoş ediyor, bu yüzden tatlı bir pirinç keki de yiyorum. Royo ikisini de istemedi.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor bir akrobatın yanından geçerken. Adamın ayak tabanları başının üzerinde ve Royo esniyor.

Sanki odamızda oturup hiçbir şey yapmamak için yanıp tutuşuyor. Mikail'le yarına kadar buluşmamamız gerekiyor, yani öldürecek vaktimiz var. Gece karnavalından daha iyi bir yol var mı? Ben öyle düşünmüştüm.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, Royo'nun buraya gelmek istemeyeceğini biliyordum. Ama süitimizin penceresinden yükselen fenerleri gördüm ve ondan benimle uzun bir yürüyüşe çıkmasını istedim. Belki buraya geldiğimizde eğlenir diye düşündüm.

Hayır.

"Biliyor musun, gerçekten hiç eğlenceli değilsin," diyorum. "Bana eğlenceli olmam için para ödemiyorsun," diyor. "Bu ne kadara mal oluyor?"

Bana ters ters bakıyor ve sonra hokkabazlardan biri bıçak çekebilirmiş gibi etrafımızı sürekli taramaya devam ediyor.

"Bu gece pazarları ve karnavallar her zaman yankesiciler ve kavgalarla doludur" diyor. "En azından Umbria'da. Turistler markadan başka bir şey değil."

"Ben yankesiciyim ama."

Omzumu ona doğru bastırıyorum ve o da küstahça bakıyor. Haklısın. Ona kartvizit yerleştirmemden hoşlanmadı. Bunu gerçekten aşması gerekiyor.

"Hiç ciddi olamaz mısın?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Her zaman ciddi olmaktan çok mutlu olduğun için mi? Bu bir gece karnavalı Royo, Sol'da bir korsan gemisi değil."

Sesini çıkarmıyor ve bir şekilde daha mutsuz görünüyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Sanırım bütün bunlar olmamış gibi davranacağız -balkonda sırlarımızı paylaşıp Sol'da birbirimizin hayatını kurtaracağız. İki adım ileri, on adım geri.

"Pekâlâ," diyorum pes ederek. Şarabımın tortularını savurup bir nefes çekiyorum. Muhteşem, yıldızlı bir gece ama o huysuz huysuz söylenmekten başka bir şey yapmıyor. "Gidebiliriz."

Kaşlarımı çattım ama vazgeçtim. İyi vakit geçirmemeye gerçekten kararlıysa, onu burada benimle tutmak istemiyorum. Onu mutsuz etmek istemiyorum. Sadece fikrini değiştireceğini umuyordum.

Royo bana bakıyor, sonra nefes veriyor. Omuzlarının hafifçe düşmesine izin veriyor. "Biraz daha kalabiliriz."

Parmak uçlarımda duruyorum, içimde bir sevinç akıyor. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyorum ve gözlerinde bir parça yumuşaklık var. Sonra başını sallıyor ve yine sürekli tetikte oluyor. Ama bu benim kitabımda hala bir kazanç.

EĞya, biblo gibi Geyler satan bir dizi tezgâhın önünden geçiyoruz, sonra bir sıra oyun daha var. Royo bir an durdu. Baktığı tezgâhta tuhko çemberleri kurulmuş; mükemmel bir atış yaparsanız ödül kazanıyorsunuz. Profesyonel tuhko oyuncularını bile genellikle gol atmak için doğrudan kaleye gitmek zorundadır, ama bu oyunda uzaktan atmanız gerekiyor. Dikey bir çember.

"Hadi gelin ve profesyoneller gibi şansınızı deneyin!" diye bağıyor adam tezgahın içinden. Bir top fırlatıyor ve yakalıyor, son adam eli boş döndükten sonra iş yapmaya çalışıyor. "Sırada kim var? Y Kuşağı Şampiyonası'nda kim yıldız olabilir?"

"Oynamak ister misin?" Royo'ya sordum.

"Hayır," diyor, hâlâ bakıyor olmasına rağmen.

Yüce Tanrım, hissettiklerini asla söyleyememek çok yorucu olmalı.

"Elbette. İlgileniyor gibi görünmüyorsun," diyorum. Kaşlarını çattı. "Bu oyunların hepsi hileli." Bunu herkes bilir.

"Tabii ki öyleler," diyorum. Bana bakıyor. "İşin püf noktası nasıl hileli olduklarını bulmak ve o açıdan oynamak."

Başını iki yana sallar. "Bu mümkün değil."

Royo. Her zaman neyin mümkün olabileceğiyle o kadar ilgileniyor ki gözünün önündekini kaçırıyor.

Oyun satıcısı gözünü bize diktiğinde potansiyel yeni kurbanları olduğunu fark ediyor ve şöyle sesleniyor: "Gelin ve şansınızı deneyin. Bayan için bir ödül kazan, koca adam."

"Kazanabileceğini düşünmüyor," bağıyorum. Royo neredeyse kıpkırmızı kesilir. "Aeri, yemin ederim..."

"Yapamazsan, yapamazsın." Omuz silkiyorum. "Ama oyunu suçlama."

Bu bana bir bakış daha kazandırdı. Royo kabine doğru yürüdü. Bozuk para cüzdanına uzanır, sonra beş bronz mun atar. Oyun satıcısından üç tane kış kavunu büyüklüğünde top alıyor ve yavaşça vuruyor.

Her seferinde aç1. Çok iyi bir şutör -mükemmel, gerçekten- ama top1ar çemberden sekerken, neyin yanlış olduğunu görüyorum. Sabit olması gereken kale vurulduğu anda devriliyor. Çok değil, sadece topun içeri girmek yerine sekmesine yetecek kadar.

Royo dişlerini sıkarak, "Gördün mü?" dedi. "Sana kimsenin kazanamayacağını söylemiştim."

"Oh, hayır. Bir dahaki sefere iyi şanslar," diyor yağlı oyun satıcısı. Yaklaşık benim boyumda, fare suratlı bir adam.

"Yine başla," diyorum. Gümüş bir mun fırlatıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Adam neredeyse benim kadar hızlı hareket ediyor. Neredeyse. Değişim çok geçmeden mun'un yerini alıyor.

Eğilip Royo'nun kulağına fısıldıyorum. "Atışları hızlıca gönder -birbiri ardına, ikinci ve üçüncüsü çemberden biraz daha aşağıya nişan alsın."

"Ne? Neden?"

"Çünkü işe yarayacak."

Başını sallar. "Hayır, olmayacak."

Tabii ki bana inanmıyor.

"Ya da sadece şansını deneyebilirsin, Royo."

Ofluyor ama tuhko top1arını kapıyor ve art arda gönderiyor. İlki çembere çarpıyor. İkincisi ıskalıyor, ama sonuncusu içeri giriyor.

Royo kollarını kaldırıp havayı yumruklarken içimde zafer ışıkları yanıyor. Sonra Royo olduğunu hatırlıyor - her şeyden nefret eden ve geçmişte hatalar yaptığı için asla mutlu olamayan adam. Ama ben onun gururunu gördüm. Çocuksu hali bir anlığına geri döndü.

Çok beklenmedik biri.

Oyun satıcısı isteksizce bana ödül rafından doldurulmuş bir hayvan uzatıyor. Rengarenk, küçük bir ejderha; çoğunlukla kırmızı, mavi kanatları, sarı bir karnı ve yeşil çizgileri var. Göğsüme sarılıyorum, uzaklaşırken heyecanlanıyorum.

Royo haklı olduğumu kabul etmiyor ve bu beni rahatsız ediyor. Umarım hayatını sadece kendi zekâsından güç alarak sürdürdüğünü düşünen adamlardan biri değildir.

"Ona Royo diyeceğim," diyorum. "O benim kızgın küçük ejderham." Oyuncağı Royo'nun yüzüne doğru tutuyorum ve kükrüyorum.

Royo bana göz kırpmıyor ve sonra iç geçiriyor. "Peki, haklıydın.

Artık gidebilir miyiz?"

"Evet, gidebiliriz," diyorum. "İyi bir takım oluruz, biliyorsun."

Elbette onunla dalga geçiyorum ama eğlence bölgesinden ayrılırken bunun ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. Olabildiğince farklıyız ama bu işe yarıyor. Bizi daha güçlü kılıyor. Demir ve ateşin çeliği oluşturması gibi.

Daha önce beni güçlendiren biri olmamıştı. Babam beni seviyor ve daha iyi olmamı istiyor ama bunun aynı şey olduğundan emin değilim. Bu işi yaparak ve bizi hayata hazırlayarak ona kendimi kanıtladığımda, yeniden bir evim ve ailem olacak, ama... Royo'nun yaptığı gibi beni güvende tutmak için hiç endişelenmedi. O ve ben daha önce bir haberci evine gittik ve babama yazarken korsanlardan bahsetmedim bile. Kendi kendime onu endişelendirmek istemediğim için olduğunu söyledim, ama aklımın bir köşesinde sanırım umursayacağından emin değilim.

Belki bir gün her ikisine de sahip olabilirim - beni daha iyi ve daha güçlü yapan birine. Şimdilik, Royo ve ben Troubadour'a doğru geri yürüyoruz. Royo bunu hiç kabul etmese de kaybolmamız uzun sürmedi. Her şeyin nerede olduğunu biliyormuş gibi ilerliyor ama tüm binaların birbirine benzediği bir şehirde yolunu kaybetmek zor değil.

Eski Baejkin kralı Kral Theum'un heykeline bakarak, "Buraya gelirken bunun yanından geçtiğimizi sanmıyorum," diyorum. Kral Joon'un pek fazla heykeli yok; ne soylular ne de halk arasında pek sevilen biri değil.

Arkama bakıyorum, karnavalın fenerleri hâlâ kuzeydoğudan yükseliyor. Bir kavşağa geldik ve durduk. Geri dönmek için sola gitmemiz gerekiyor.

Royo etrafımızdaki binalara bakarak, "Birkaç blok daha sağda olmalı," diyor.

"Hayır, solda."

Royo iç geçirir. "Handa kalmalıydık." "Belki, ama bunu çoktan geçtik, değil mi?"

Asfalt caddeden aşağı bakıyorum. Tam önümüzde iki adam var. "Şurada adamlar var. Onlara sorabilirim."

Gözlerini uzaktaki figürlere dikeyyor. Sonra bana bakıyor, gözleri artık kocaman. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Royo, herkes kötü değildir."

"Herkes iyi değildir."

Birbirimizle yüzleşiyoruz. Tabii ki anlaşılamadığımız için ikimiz de hiçbir yere gidemiyoruz.

"Sağda olmadığını biliyorum," diyorum. "Ve sen de solda olmadığını düşünüyorsun, o zaman soralım ve..."

"Seni öldürtmek mi? Hayır, teşekkür ederim."

Yemin ederim, erkek girmiş bir katır.

Yanından geçmeye çalışıyorum ve kolumu yakalamadan önce üç adım atmış oluyorum. Küçük ejderhayı tutarak şaşkınlıkla irkildim. Royo öfkeli görünüyor ama sonra gözlerini yola dikeyyor. Onun görüş açısını takip ediyorum. Sokağın aşağısındaki adamlar tam da yanlış zamanda fark ettiler -şu anda, az önce çılgılık attığım sırada kolumu tutan iri yarı, huysuz bir adam var.

"Kral adına durun!" diyorlar.

"Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye inledi Royo, nefesinin altında mırıldanarak. "Kral'ın muhafızı."

"Kaç," diye fısıldadım.

Bana bakıyor. "Ne?" "Kaç."

"Aeri, çok kötü fikirlerin var."

Ama gitmemiz gerek. Üzerimde çalıntı mücevherlerle tutuklanmak istemiyorum ve Royo'nun da başına iyi bir şey gelmeyeceğinden eminim. Güçlü adam olmak pek yasal sayılmaz.

"Yani... Bulmalarını istemediğim bazı şeyler var ve senin de olduğunu varsayıyorum," diyorum. Onaylamak için yan tarafa bakıyor. "Koş."

Başımızı sallayarak dönüp diğer tarafa koşuyoruz. Royo elimi tutuyor, böylece kralın muhafızları peşimizden koşarken ayrılmıyoruz.

Ayaklarımız kaldırıma vuruyor, kalbim göğsüme çarpıyor, blok blok ilerliyor, dönüyor, onları kaybetmeye çalışıyoruz. Ama bize yaklaşıyorlar. Royo aniden duruyor ve beni belimden tutup dar, karanlık bir sokağa çekiyor. Kralın muhafızı bir saniye sonra sokaktan aşağı uçarak geliyor. Nefesimi tutuyorum, bizi bulamayacaklarını umuyorum, kalbimin çarpıntısıyla sallanıyorum. Çünkü eğer tutuklanırsak, casusluk şefiyle asla zamanında buluşamayacağız.

Sokağı geçmeye devam ediyorlar. Ama henüz temize çıkmadık.

"Sen en kötüsüsün," diye fısıldıyor

Royo. "Evet, biliyorum," diyorum.

İkimiz de askerlerin botlarını dinliyoruz, ama sessizlikte ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Nasıl göğüs göğüse olduğumuzu ve karanlıkta ona nasıl bastırıldığımı. Sol'daki adada olduğu gibi vücudundan ısı yayılıyor ve hâlâ elleri belimde. Royo bir adamın boynunu kırabilir ama beni Umbria'daki o küçük seramik kuş heykelciği gibi tutuyor.

Şimdi farklı bir nedenle hareket etmiyor ya da konuşmuyorum.

İkimiz de zor nefes alıyoruz, yüz yüzeyiz. Dudaklarıma bakıyor ve gözleri vücudumda geziniyor. Biraz daha yaklaşıyorum. Tekrar ağzıma bakıyor ve dudağını ısıyor. Nefesim kesiliyor. Sonra başka tarafa bakıyor ve boğazını temizliyor.

"Sanırım onları kaybettik," diyor.

Ellerini belimden indiriyor ve benden uzaklaşıyor. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. İçten içe, bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Şu anda sevmek için geçmişten kaçmakla çok meşgul. Bu duyguyu herkesten daha iyi bilirim.

Ejderha Royo'yu omzuma aldım.

Bir dakika daha bekledikten sonra Royo başını sallıyor ve ben de ara sokaktan dışarı bakıyorum. Kralın muhafızı yok. . Ben

Bir blok ötede Troubadour Inn'in olduğunu görünce etrafıma bakındım. Royo alnındaki teri silerek ara sokaktan çıkıyor. Pantolonunu da düzeltiyor. Karşılıklı bakışıyoruz ve ben bir kaşımı kaldırıyorum.

Beni görmezden geliyor ve girişe doğru yürürken çok meşgulmüş gibi davranıyor.

Yüksek hana bakıyorum. Yarın casusluk şefiyle ve bu içinde olan başka kim varsa onlarla buluşacağız. Sadece bir gün doğumu daha ve tüm bu plan başlayacak.

İçeri girdiğimde Royo'nun mesafesini korumasının iyi bir şey olduğunu anladım. Ben de öyle yapmalıyım. Çünkü bu işi tamamlayana kadar ona ya da başka birine güvenemem.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROYO RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

TGörünüşe göre burada başka bir Aeri daha var. Gergin ve stresli Aeri, normal Aeri'yi katlanılabilir gösteriyor. Sanki

Onbirinci Cehennem olduğunu öğrenmek.

Terzi gece boyunca hasta falan oldu ve dün sabah dükkâna gittiğimizde takım elbisem hazır değildi. Önemli bir şey değil...diye düşündüm.

Hayır. Yanılmışım. Yanılmışım.

Aeri o kadar kızardı ki, neredeyse moraracaktı ve ayağını yere vurarak hemen o anda bitirmelerini istedi. Mağazadaki herkes için kötü hissettim, en çok da kendim için. O şımarık bir velet değil. Tam olarak değil. Ama sinir krizi geçirmesi onun yeni bir yönüydü. Çok fazla var gibi görünüyor.

Biri korsanlardan kaçabilir, biri kralın muhafızlarından kaçabilir, biri çay ve kitapları sever, biri mücevher çalmayı sever. Biri bir oyun tezgahını alt edebilirken diğeri bir elbise evinde kendini kaybediyor. Ve ben onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum.

Görünüşe göre bolca vaktimiz varmış. Kraliyet casusluk şefi her kimse, dün planlandığı gibi gelmedi. Ve bu sabah da zamanında gelmedi. Aeri yeni elbisesini giymiş, odada volta atıyor. Sırık gibi vücudunu doğru şekilde sarıyor. Ama fark etmek zor çünkü gözlerim

gözlerimiz kamaşıyor. Saat on bile değil ve biz dört saattir ayaktayız. O kadar çok tur attı ki, ahşap zeminde bir yol açmadığına şaşırdım. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama o da sürekli konuşuyordu.

"Nerede olabilir? Yanlış hana mı gitti? Hayır, birden fazla Troubadour Hanı yok. Gelmiyor mu? Başka birini mi buldu? Hayır, bunu başka kimse yapamaz. Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyor? Hayır, bana inanıyor. Belki de başı derttedir. Belki yardıma ihtiyacı vardır. Belki de yakalanmıştır. Ama kim tarafından? Sonra ne olacak?"

Bu arada bu soruların hiçbirisi benim için değil.

Tam bir tur daha atacaktı ki kapının altından kırmızı bir kart itildi. İkimiz de yerdeki kıpkırmızı lekeye bakıyoruz.

Aeri karta doğru koşar ve onu öyle bir hevesle yakalar ki uçurur. Sonunda kâğıdı alır. Okuyor, ters çeviriyor ve tekrar okuyor. Tek kelime etmiyor.

Tabii, şimdi sessiz. "Ne ?"

Ben soruyorum.

Derin bir nefes alır. "Yukarı çıkmamız gerek."

Etrafa bakındım. Buraya gelmeleri gerekiyordu. "Onlar "ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü tek söylediği kraliyet casus şefiydi. Ama başka kimler olduğunu sorduğumda endişelenmememi söyledi. Bu da pek rahatlatıcı değil.

"Ya bu bir tuzaksa?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Odamız hakkında böyle düşünüyor olabilirler."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bundan hoşlanmıyorum, Aeri." "Hoşuna gitmesi için sana para ödemiyorum," diye tersliyor.

Bugün kim o? Dün gece gerçekten... Önemli değil. Benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim. Elli bin için değil. Yüz bin için bile. Omuzlarımı dikleştirip yüzümü ona döndüm. "Affedersiniz?"

"Beni güvende tutmak için para alıyorsun," diyor ses tonunu düzelterek.

". Güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Gidiyoruz."

"Elbette öyleyiz." Bir hançer kaptım ve kemerime soktum. Muştalar zaten cebimde. Takım elbise hakkında şunu söyleyebilirim: Silahları iyi gizliyor. Ceketin iç göğüs cebine zaten iki fırlatma bıçağı koymuştum. Pantolonun paçasının altında bir bıçağım daha var. Ve ne olursa olsun, sırf eğlence olsun diye bir bıçak daha alıyorum. Bel kemerimin içine sokuyorum.

En üst kata çıkıyoruz ve çift kapının önünde duruyoruz. Etrafı kontrol ediyorum. Tüm katta sadece bir oda var.

Aeri kapıyı çalıyor. Bizim yaşlarımızda bir adam cevap veriyor. Uzun boylu ve asil biri. Bundan eminim. Sadece yüz hatlarından ve işe yaramaz havalarından bile anlayabilirsın.

"Merhaba. Ben Aeri," diyor her zamanki fazla neşeli ses tonuyla. Adam kafası karışmış bir şekilde ona göz kırpmıyor.

"Bu kim?" diye soruyor, eliyle beni göstererek. "Royo. O benim muhafız ustam."

Hayatımı sikeyim.

Adam onay için arkasına bakar ve sonra kapıyı açar. "Ben Tiyoung."

Bunun benim için bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum. Başımı sallayıp yanından geçiyorum. Nedense kimse üzerimde silah araması yapmıyor.

Kendini beğenmiş bir memnuniyet kaplıyor içimi.

Butcher & Ale büyüklüğünde bir süite giriyoruz. Daha büyük. İçeride toplam dört kişi var. Kapıdaki adam. Şöminenin yanındaki kanepede oturan ve içeri girdiğimizde gülümseyen çekici bir kadın. Ve onun karşısında oturan iki adam daha gözüme çarpıyor. İkisi de genç ve yakışıklı, ikisi de ayakta durmuyor.

Aeri beceriksizce reverans yapar. "Ekselansları."

Ekselansları mı? Önce ona sonra da sakallı adama baktım. Kral Joon değil. Onu daha önce görmüştüm. Bu ikisinden çok daha yaşlı. Ama açık tenli adam

Biraz tanıdık geldi ve sonra nedenini anladım: Onun yüzünü araniyor posterlerinde görmüştüm.

O Yusan'ın prensi. Bir sürü insanı katleden kişi. Ölmüş olması gereken kişi. Yanındaki adam kraliyet casusluk şefi olmalı. On Cehennem'de ölü bir prensin bu handa ne işi var?

Yüzümden kan akıyor ve Aeri'yi alıp buradan gitmek istiyorum. O ve ben boyumuzdan büyük işlere kalkıştık. Ama bunun yerine hızla eğildim.

"Prens Euyun, bu Aeri Soo," diyor yanındaki adam. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

Doğrudan bana bakıyor, deniz mavisi gözleri varlığını sorguluyor.

"Ben Royo," diyorum.

"O benim muhafızım Mikail," diyor Aeri, her zamanki gibi neşeli. Sanki iki seri katille konuşmuyormuşuz gibi. Bizim gibileri durduğumuz yerde öldürebilecek ve buradan gülümseyerek çıkabilecek adamlar.

Mikail başını sallıyor. "Bu Sora ve bu da onun muhafız ustası Tiyung."

Kadın yavaşça gülümsüyor. Belli ki burada kaçırdığım bir şaka var.

"Daha çok hapishane müdürüm gibi," diyor. "Ama ben Sora'yım." Aeri el sallıyor. "Aeri."

Sora göz kırpmıyor ama küçük bir el sallıyor.

Mikail, "Birbirimizi daha yakından tanımamızı çok isterdim ama korkarım zamanımız biraz kısıtlı," diyor. "Euyun ve ben neredeyse yeni yorduk ve buraya gelirken vurulduk ve tuzağa düşürüldük." Odadaki herkesin şaşkın ifadeleri karşısında duraksıyor. "Hepinize kahramanlık hikâyelerimizi daha sonra anlatabiliriz ama biraz geciktiğimiz için hemen konuya girmemiz gerekecek. Aeri, lütfen yeteneklerini prens için göstermeni istiyorum."

Ona bakıyorum. Herkes bakar. Omuz silkiyor. "Tabii."

"Gösteri için bizden bir şey istiyor musunuz?" diye soruyor.

Gözleri etrafta dönüyor. "Um... şapka?"

Mikail, "Tiyung'da çok şık bir tane var," diyor.

Kapıyı açan adam ona ters ters baktı ama odadan çıktı ve elinde siyah bir şapkayla geri döndü. Bunlardan birini daha önce görmüştüm ama sadece bir adamda.

"Sen bir kont musun?" Ben soruyorum.

Tiyung, "Ben güney kontunun oğluyum," diyor.

Ne oluyor lan? Yani sadece ölü bir prens ve kraliyet casusluk şefi değil, kont da bu işin içinde. Ürperti göğsüme yayıldı. Bu çok fazla, çok büyük. Aeri tüm bunlar için çok saf, çok temiz. Ve bu kadar güç işin içindeyken, artık onu güvende tutabileceğimden emin değilim.

Ona bakıyorum, gitmek istediğine dair bir işaret bekliyorum. Onu korumak için buradan savaşıp çıkmaya hazırım. Ama o sadece şapkaya bakıyor. Gülümsüyor. Biraz geri çekiliyorum.

"Ne kadar mükemmel!" diyor.

Odadaki diğer insanlar şaşkın bakışlar atıyor.

"Yani taç gibi olacak," diyor utangaç bir sesle. "Bunu takar mısınız, Majesteleri?"

Başını sallar ve Tiyung şapkayı ona uzatır. Genel olarak gülünç bir şapka olmasına rağmen Prens Euyun'un üzerinde gülünç durmuyor.

"Tamam, şimdi biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacımız olacak," diyor. "Royo, hokkabazlık yapabilir misin?"

Bütün gözler bana dönüyor. Tekrar soruyorum: Hayatım nasıl bu hale geldi? "Hayır."

"Şarkı söylemek mi? Dans mı? Bir şeyler söyle.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Gösteri için. Lütfen Royo," diye yalvarır Aeri.

Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Bir nefes tısladım. Yüz bin altın mun.

Bu yüz bin altın mun için. "Peki, hokkabazlık yapabilirim," diye mırıldandım.

"İlk seferinde yalan söylemene gerek yoktu," diyor başını bana doğru eğerek.

Hwan. Hwan'ın hayatı, özgürlüğü, o gece çekip giderek yaptığım yanlış düzeltmek. İşte bunun için. Bu yüzden arkamı dönüp Aeri'yi omzuma alıp bir un çuvalı gibi kapıdan çıkmıyorum.

İç çekiyorum ve tezgahtan narları alıyorum.

Mikail, "Sora, lütfen Euyn'un yanına otur," dedi. "Tiyung, sanırım sen de orada prensçilik oynayabilirsin."

Herkes hareket ediyor ve bu inanılmaz güçlü insanlar için bir soytarı gibi hokkabazlık yapmam gerektiği gerçeği dışında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam, ne zaman hazır olursan Royo," diyor

Aeri. Tüm hayatımı sikeyim.

Hokkabazlık yapmaya başlıyorum, bir narı havaya atıyorum, sonra diğerini, ta ki elimde üç nar değişene kadar. Uzun zaman önce, gezgin bir sihirbaz bana nasıl hokkabazlık yapılacağını göstermişti. Her zaman hoşuma gitmiştir. Ama kiralık kas gücü olarak hokkabazlık yapmak için bir nedenim olmadı. Sanırım aptal bir muhafız olarak yapıyorum.

Aeri kanepenin ucundan başlar. Bir nar patlamasının ardından şapka Euyn'un kafasından çıkıp Tiyung'un üzerine düşer. Ve mutfakta onun yanında duruyor.

"Basit," diyor.

Onu izliyordum ve görmedim. Nasıl? Şapkayı nasıl aldı? Nasıl bu kadar hızlı hareket etti?

On Cehennem. Ne oluyor lan?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

G Mikail'in planı gerçekten işe yarayabilir.

Bir saniye önce şapkayı kafama takmıştım. Kesinlikle öyle olduğunu biliyorum. Ve şimdi onu Tiyung'un üzerinde görüyorum. Sadece bu da değil, çıkarıldığını da hissetmedim.

Onun geldiğini hiç görmedim.

Kuşkusuz, yüzünde kocaman bir yara izi olan iri yarı bir adamın hokkabazlık yapmaya çalışmasına odaklanmıştım ve bunun her saniyesinden nefret ediyordum, ama şapkamı çıkarmak üzere olduğunu bilsem bile, çok geç olana kadar şapkamın yerinde olmadığını fark etmemiştim. Sora bu kadar yakındayken, tacın gittiğini fark etmeden önce beni kolayca öpebilirdi.

Bu işe yarayabilir.

Gerçekten işe yarayabilir.

Arkama yaslandım, sersemlemiştim. Hepimiz şok olduk. Mikail bile. Haklıydı: bu kızın daha önce hiç görmediğim yetenekleri var. Yusan'a hükmetmek gerçek bir olasılık haline geldikçe geleceğe dair milyonlarca senaryo bir anda aklıma geliyor.

Ancak planıyla ilgili önemli bir sorun var. Bazı insanlar Ejderha Lordu'nun yadigârlarının gücünü bilse de, lanetlerden yalnızca kraliyet mensupları haberdardır. Diğer dört kutsal emanet, kullanımları için korkunç fiyatlar talep ediyor. Bu yüzden Khitan

örneğin, som altından bir ülke haline gelemmez. Yüzük, kullanımıyla birlikte muazzam bir acıya neden olur ve simya, takan kişinin vücudundan demiri çekerek çalışır. Ne kadar çok kullanılırsa, acı o kadar artar ve kişi ölüme o kadar yaklaşır. Taç için durum biraz farklıdır çünkü diğer kutsal emanetlerin aksine, kullanıcının isteğine bağlı olarak hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece korur.

Ejderha Lordu Cennetlere gittiğinde ve tacını ilk Baejkin kralına verdiğinde, taç onların karışmış kanlarıyla mühürlenerek ortadaki yakutu oluşturdu. Bu nedenle tacın sadece kan bağı olan kişiler tarafından giyilebileceği söylenir. İşte bu yüzden bin yıldır sadece Baejkin hükümdarlarımız oldu.

Elbette bu, atalarımın sağlamlaştırmak ve herhangi bir isyan girişimini kontrol etmek için bir kuruluş efsanesi, ama aynı zamanda bunun doğru olduğuna da inanıyorum. Yaklaşık yüz yıl önce bir darbe girişimi oldu. Saray muhafızlarının generali tahtı gasp etmeye karar verdi. Prensın boğazına bir bıçak dayayarak kralı tacını bırakmaya zorladı. Ama tacını giyer giymez generalin bedeni küle dönüşmüş, kafası hariç her şeyi yok olmuş. Kral eğildi ve tacı hainin başından aldı; darbe başladığı gibi çabucak sona erdi. İsyan eden tüm saray muhafızları kralın ayaklarının dibinde diz çöktü ve daha sonra lingchi'ye tabi tutuldu. Düzen yeniden sağlandı. Yusan sonsuza dek mutlu yaşadı.

Tüm bunların bir efsane olduğunu, Baejkinlerin ilahi haklarını pekiştirmek için yakın hafızanın dışında uygun bir şekilde gerçekleşmiş bir hikaye olduğunu düşünürdüm. Darbeden sonra yaşananlar hariç. Kral, kendi muhafızları tarafından ihanete uğradığı için o kadar öfkeliydi ki, generalinki de dahil olmak üzere on hainin kellesi mızraklara geçirildi - en büyük onursuzluk. Hainlerin ruhları bir sonraki hayatta bile asla huzur bulamasın diye bedenleri uygun şekilde yakılmadı. Ve kafatasları Idle Hapishanesi'nin içinde boş gözlerle bana bakıyordu.

Aeri tacı taşıyamayabilir bile. Baejkin soyundan olmayan hiç kimse benim hayatım boyunca ona dokunmaya çalışmadığı için emin değilim. Ama lanet muhtemelen dokunmaya dayalı olduğu için eldiven giymesini sağlayabiliriz. Bununla birlikte, kendini taçlandırmaya çalışmadığı için, muhtemelen iyi olacaktır. Bu sadece küçük bir sorun.

Derin bir nefes alıyorum ve etrafımdakilerin heyecanla konuşmalarını izliyorum.

Hayır, asıl mesele benim Baejkin olmamam.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA

DOĞU YOLU, YUSAN

A Aeri'nin yeteneğini göstermesinin ardından şöminenin etrafında oturduk ve kralı öldürmek için bir komplo kurmaya başladık. Mikail, Kral Joon'un Tamneki'deki bin yıllık kutlamaya sadece bir sunsae içinde katılacağını söyledi. Dolu dolu bir etkinlik günü olmuştur planlanmış içinde ve sermaye için kutlamak Bin yıllık Baejkin egemenliği, özel bir oyunla doruğa ulaşıyor . tuhko içinde ve King's Arena Millennial Şampiyonası. Ve biz de burada saldıracağız. iki yüz elli bin kişi.

Bu...cesurca. Bunu onlara vereceğim.

Sanırım bu biraz mantıklı. Aeri dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı söyledi ve ölümcül spordan daha iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir mi? Mikail de arenanın krala ulaşmak için en kolay yer olduğuna dikkat çekti. Orada o kadar çok insan varken, herhangi bir saldırı kaosa neden olur ve işler ters giderse kalabalığın içinde kaybolabiliriz.

Her şeyin ters gittiğinden endişe verici sayıda kez bahsetti.

Ama sanırım riskler bu kadar yüksekken hazırlıklı olmalıyız.

Kont için adamları zehirlediğimde, birden fazla kaçış yolu planladım ve önceden yerleri keşfettim. Özellikle de asilzadenin muhafızlarından birinin hedefimin öldüğünü fark ettiği geceden sonra. Her ne sebeple olursa olsun, muhafız soylunun yatak odasını kontrol etti ve ben daha evden çıkmadan bana doğru koşmaya başladı. Pelerinine sakladığım bir bıçakla onu ve başka bir muhafızı öldürmek zorunda kaldım. Ve neredeyse ölüyordum çünkü profesyonel bir kılıç ustası değilim. Bıçaklarından biri boynumu kıl payı ıskaladı, diğeri de yan tarafımı kesti.

Zehir okulunda biraz savaş eğitimi almıştık ama ömür boyu askerlik yapacak kadar değil. Ancak muhafızlar da iyi eğitilmiş değildi ve biri yarı uykuluydu. Onları öldürmekten nefret ediyordum - sadece biraz para kazanmaya çalışan ve o gece orada bulunacak kadar şanssız olan zavallı adamları. Üzerimdeki kanı temizlemek ve kendimi tekrar dikmek için birkaç çan çalmak gerekti. Kont planlanmış bir cinayet gibi görüldüğü için o kadar öfkeliydi ki Daysum'u üç ay boyunca görmeme izin vermedi.

Bir daha asla o kadar özensiz olmadım. Belki de şimdiye kadar. Bu insanları tanımıyorum ama bu işi başarmak için onlara güvenmek zorundayım.

Hâlâ yanımda oturan Prens Euyn'a bakıyorum. Mikail'le kısık sesle konuşuyor ve casus şefinin her hareketine o kadar dalmış ki bir suikastçı onu kolayca öldürebilir. Mikail yanında olmadığı sürece tahtta ne kadar oturabileceğini merak ediyorum.

Tiyung ve Royo muştâ ile "dürüst" dövüşün erdemlerini tartışıyorlar. Seçme şansı verilse ikisinin de adil dövüşü seçeceğini söyleyemem. Ama Royo'yu henüz tanımıyorum. Sadece bir muhafız ustasına pek benzemediğini biliyorum.

Ve Aeri... kafa karıştırıcı. Parlak siyah saçları modaya göre daha kısa ama elbisesi pahalı ve modaya uygun. Sanki hepimiz güvenilir yoldaşlarımız gibi sürekli konuşuyor ama diğerlerine gergin bir bakış atıyor.

Kimsenin izlemediğini sanıyor. Aeri bir şeyler mi saklıyor yoksa burada kimseye güvenemeyeceğinin acı bir şekilde farkında mı karar veremiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve midemde biriken korku hissini yatıştırmaya çalışıyorum. Her iki durumda da, iyi ya da kötü, Daysum'un kaderini belirleyecek olan grup bu. Ve benimkini de.

Onu kurtarmayı umuyorsam hepsini çözmem gerek. Ve fazla zamanımız yok.

Hepimiz aynı fikirde olduğumuz için eşyalarımızı toplayıp bir filo arabasına bindik. Tamneki'ye yolculuk genellikle bir gün sürer ama bu araba bizi oraya on günden daha kısa bir sürede ulaştıracak.

Bir kralı tahttan indirmeye çalışmadan önce herkesi anlamak ve bir sunsae için sadece on gün.

Bu vagonda üç divan var ve Euyn ile Mikail, Aeri ve Royo ile birlikte oturuyor, ben de Tiyung'un yanında kalıyorum.

Mikail'in yanında oturmayı tercih ederim. Karizmatik biri ve onunla açıklayamadığım bir yakınlık hissediyorum. Yine de anlamak istiyorum.

Royo pek bir şey söylemese de Aeri'nin muhafızını sevdim.

Belki de Tanrı Kralı öldürdükten sonra beni öldürmesi için buraya gönderilen adamın yanında olmak istemediğimdenidir.

"Arenada kralın yanına nasıl yaklaşacağım?" Ben soruyorum.

Mikail, "Doğulu kont Dal, seni en yeni fahişesi olarak göstermek için oyuna getirecek," diyor. "Kral ve Tamneki Kontu arasında uzun süredir devam eden şiddetli bir rekabet var. Joon sırf konta ait olduğun için seni çalmak isteyecektir ama eminim güzelliğin onu etkileyecektir."

Kulağa çok zahmetsiz geliyor. Çok kolaymış gibi. Ve bu ihanet planına dahil olan dört suçtan üçü konusunda o kadar rahat ki.

"Pekala," diyorum. "Tacın çıkarıldığını gördüğümde onu öpeyim mi?"

Mikail başını sallar.

İnanılmaz derecede basit. Nasıl bu kadar basit olabilir? Ama asıl sorum şu: Aeri tacı Euyn'un kafasına yerleştirmeden önce tacı nasıl alabileceğim?

Ne kadar hızlı hareket ettiğini gördükten sonra, tacı bana vermesi için onu ikna etmem gerekecek. Bunu düşündüm ve ondan çalmamın bir yolu yok. Onu ikna etmek için ne istediğini bulmalıyım. Neden bu görevi kabul ettiğini. Ve sonra belki ona rüşvet verebilir ya da takas yapabilirim. Tek yeteneklerim baştan çıkarmak ve öldürmek, ama insanlar bunlara ihtiyaç duyuyor.

Onunla göz göze geldim ve burada olmaktan heyecan duyuyormuş gibi gülümsedi. Ben de gülümsüyorum. Sonra odağı Tiyung'a kayıyor.

"Affedersiniz, siz kimdiniz?" diye soruyor Kont'un oğluna.

"Ben Tiyung," diyor. "Ama siz bana Ty diyebilirsiniz."

"Hayır, adını biliyorum ama bu işlere nasıl bulaştın?"

Arabadaki herkes sessiz. Ona bakıyorum. Burası sıcak olmasına rağmen ceketini düzeltiyor. Önemli biri olmadığı için mahvolmuş olmalı.

"Ben... değilim, gerçekten," diyor.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor. Soru kulağa masum geliyor ama aynı zamanda sivri. Ona güvenmiyor. Görüldüğünden daha keskin, daha az güvenen biri.

"Babam Sora'yı bu göreve adadı. Kral öldükten sonra onun sözleşmesini yakmak için buradayım."

"İnden... Onun sahibi sen misin?" Aeri'nin kaşları bir araya geliyor ve dehşete düşmüş görünüyor.

Tiyung koltukta kayar. "Hayır, hiç de değil."

"Hiç mi?" Ona bakarak söylüyorum. Yüzü kızardı.

Batılı kontla akşam yemeğinden bu yana ona söylediğim ilk sözler bunlar. Tiyung bir düzine kez sohbet başlatmaya çalıştı ve sorunun ne olduğunu sordu ama açıklamanın bir anlamı yok. Onun yalanlarını ya da bahanelerini duymak istemiyorum. Bana yardım etmek istediğini söyledi ve ben de

Ölmeme yardım etmenin onun zihninde hala bana yardım etmek olduğunu anlamadığı için aşırı derecede aptal.

"Onun kontratı babamın elinde," diyor. "Ve kız kardeşinin sözleşmesi." Kendini toparlamış ve daha dik oturuyor.

"Sözleşmeler babanın elinde mi?" Euyn sordu. Dinlediğini düşünmemiştim. "Seok, Sora ve Daysum'u satın mı aldı?"

Tiyung yüzünde kayıtsız bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet, çocukken."

Araba sessiz. Tiyung çenesini dik tutuyor ama kimsenin Kont'un bana sahipliğini sorgulamasına alışık değil. Sözleşmeler yasaldır, onların kafasında sadece iş vardır.

"Yani burada olmak gibi bir seçeneği yok mu?" Aeri soruyor.

"Hayır, öyle..." diye başlıyor ben cevap verirken.

"Başka seçeneğim yoktu. Aslında yoktu. Bunu yapıp özgürlüğümü ve kız kardeşimi alabilirdim ya da Kont'un kölesi olarak kalabilirdim. Eğer bu işi kabul etmezsem, özgürlüğümüzü asla kazanamam - sözleşmelerin faizi asla geri ödenemeyecek kadar yüksek. Eğer başarısız olursam ya da kaçarsam, kız kardeşimin borcu Tiyung'un Gain'deki en büyük zevk evlerinin sahibi olan amcasına satılacak. İşimi yapmamı sağlamak için burada."

Herkes ona bakarken Tiyung yana doğru bakar.

"Yani bunu ailen için mi yapıyorsun?" Aeri bana dedi ki. "Bunu anlıyorum."

"Bu yüzden mi buradasın?" Biraz öne doğru oturarak soruyorum.

Tereddüt ediyor, başı hafifçe hareket ediyor. "Para ve aile, evet. Sanırım benzer şeyler. Ama aynı zamanda kralla eski bir kapatıyorum."

İçimde bir umut kıvılcımı yanıyor. , söylediklerimle ilgili. Bu bağlantıyı geliştirebilirim, bir dostluk kurabilirsem, belki taca neden ihtiyacım olduğunu anlayacaktır. Belki bana yardım eder. Belki birlikte buradaki herkese ihanet edebiliriz.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ROYO DOĞU YOLU, YUSAN

I Kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyorum. Ty'ın ailesi Sora'nın sahibi. Aeri'nin Kral Joon'la görülecek bir hesabı var ve evet,

Beni işe aldığında da böyle demişti ama bu sefer daha kişisel geldi. Mikail ya da Euyn hakkında bir fikir edinemiyorum. İkisi de bilinen katiller ama şu ana kadar Euyn'un Joon'dan daha iyi olacağına dair bir işaret görmedim. Ve bu, bir bok kralının yerine bir başkasını getirmek için büyük bir ihanet.

"Neden senin bir muhafız olmadığını hissediyorum?" Mikail bana söylüyor. Sora da bana bakıyor.

"Çünkü öyle değil. Pek sayılmaz," diyor Aeri.

Mikail'in keskin gözleri benden ona kayıyor. "O zaman nasıl bir ilişkiniz var? Romantik olarak mı?"

Yanaklarıma hücum etmek üzere olan kanla savaşıyorum. "Onu korumam için bana para ödüyor." Bacaklarına bakıyorum... Yani yüzüne. Yüzüne. "Normalde yaptığım şey bu değil."

"Anlıyorum, normalde ne yaparsınız?"

Tam içine girdim. Aeri bu anı sessiz kalmak için kullanıyor. Rakamlar. "Ben güçlü bir adamım."

Bunun için güzel bir terim.

Mikail kaşlarını biraz kaldırmanın dışında pek tepki vermiyor. "Kiralık kas ve kan işi."

"Beni zaten korsanlardan kurtardı," diyor Aeri, şimdi araya girmeyi seçerek. "Onu görmeliydin. Bir düzine kadarını indirdi."

Altı, ama abartması umurumda değil.

"Korsanlar mı?" Prens Euyn söylüyor. Sakalını sıvazlarken derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Nereden geldin sen?"

"Umbria," diyorum. "Onlar gerçek korsan değil. Artık Sol'da çalışan bir çete. Kardeşin bu konuda hiçbir şey yapmıyor." Sonra onun kraliyet ailesinden olduğunu hatırlayıp başımı sallıyorum. "Ekselansları."

"Unvan kullanmak zorunda değilsin," diyor Euyn. "Kulağa garip geliyor ve zaten şu anda bir prens değilim."

Vay canına. Bu kadar alçakgönüllü olacağını düşünmemiştim. Baejkin'lere tanrı olarak tapılır ve ben de çocukken buna inanırdım ama işte Prens Euyn unvan kullanmama gerek olmadığını söylüyor. Saygı göğsümde kök salıyor ve şansımı zorlamaya karar veriyorum. Onun hakkında duyduklarımın doğru olup olmadığını bilmek istiyorum, çünkü Aeri için bir tehlike olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Çünkü sen... sürgün edildin?" diye sordum.

Pantolonundaki bir parça tüyü gelişigüzel fırçalıyor. "Bunu söylemenin güzel bir yolu. Kardeşim beni sürgüne göndererek ölüme mahkûm etti. Ölü olmanın unvanlarımı elimden aldığına inanıyorum."

"İnsanları öldürmeyi seviyor gibi görünüyor," diyorum. "Kardeşin az önce binlerce mahkûmun idam edilmesini emretti."

Aeri'nin ağzı açık kalıyor ve bakışları prensle benim aramda gidip geliyor.

Euyn Mikail'e bakarken kaşları çatılır. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor. "Geçen ay hapishanelerin temizlenmesi için bir ferman imzaladı."

"Neden?" Euyn soruyor. Ben de aynı şeyi merak ettim. Mikail omuz silkti. "Maliyetleri düşürmek için."

"Millennial Şampiyonası'nda dört milyon altın ödül teklif ettiğinde mi?" diye sordum.

"Doğru. Bunlar Yusan'ın öncelikleridir," diyor Mikail.

bir tuhaflık var. Sanki o da Yusanian değil. Ama öyle. Kraliyet casusları öyle olmak zorunda.

"Temizlik." Euyn sanki tadını beğenmemiş gibi kelimeyi tükürüyor.

Birden içimde küçük bir umut ışığı yandı. Aysız bir gecede sadece küçük bir ateşböceği. Belki Euyn kardeşinden daha iyi olur. Belki. Kimse onun bir katil olduğunu inkâr etmiyor ama Baejkinler barışçıl olarak bilinmezler.

Mikail, "Yusan'da on yıldan fazla hapis cezasına çarptırılan tüm mahkumlar kutlamadan hemen sonra infaz edilecek" dedi.

Zamanlama Savio'nun bana söylediklerine uyuyor. Bunu yapmak için acele etmiyorlar, günde birkaç tane, ama Salt'ta bu kadar uzun süreli cezası olan sadece birkaç yüz adam var. İki ay içinde hepsini bitirmiş olacaklar.

Euyn'un kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor. "Ama aslında ölüme mahkum edilmemişler miydi?"

Mikail başını sallıyor.

Euyn sıkıntılı görünüyor, sakalını tekrar sıvazlıyor. "Kral olarak bunu geri alır mıydınız?" diye sordum.

Öne doğru eğildim, çünkü Aeri sürekli yoluma çıkıyor, ama aynı zamanda sorarak bir çıkıntıya çıkıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü ben kimim ki onu sorgulayayım? Tüm bunlarla hiçbir ilgim olmayacağına dair kendime söz verdim ama tahta daha iyi birini oturtmak için çalıştığımızı bilmek istiyorum. Umbria'ya zamanında dönemezsem Hwan'ı kurtaracak bir adama ihtiyacım var.

"Ben olsam yapardım," diyor Euyn. "Eğer işledikleri suçlar nedeniyle ölüme mahkum edilmemişlerse, idam doğal olarak mantıksızdır."

Mikail'in gözleri ona kayıyor. Neden emin değilim, yüz ifadesini seçemiyorum. Birlikte çok rahatlar ama sanırım Euyn'un cevabı onu şaşırttı. Ya da bilmiyorum, belki de o beni şaşırttı.

Mikail'i hâlâ tanımıyorum. Bir casusa güvenmek konusunda kim kendini iyi hissedebilir ki? Ve tüm bu plan onun. Sora'nın tüm bunlarla ne ilgisi var bilmiyorum.

Kral önemli. Ama Mikail'in Joon'u öldüreceğine güvenebileceğimizi sanmıyorum. Ve Euyn tahta geçmezse Hwan ölebilir. Korsanlardan haydutlara ve erken muson yağmuruna kadar milyonlarca şey Umbria'ya dönmemi geciktirebilir. Savio'nun sarhoş olup unutabileceğinden bahsetmiyorum bile. Ölüm kalım meselesi olduğunda iki ay fazla bir zaman değil. Ama Euyn kral olursa, yasayı tersine çevirir. Hwan yaşayacak. Ve ölmemesi gereken bir sürü insan da yaşayacak.

"Eğer... eğer tacı aldıktan sonra yasayı geri alacağına söz verirsen, kılıcım senindir," diyorum.

Euyn'un gözleri irileşir ama hemen toparlanır ve başını sallar. "Sana söz veriyorum."

"O zaman kılıcım sende." Hançerimi kemerimden çıkarıp yere koyuyorum. Diz çöküp başımı eğdiğimde arabada ölüm sessizliği hakim.

Euyn'a sadakatimi ve bağlılığımı hayatım pahasına taahhüt ediyorum. Aeri beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Ve . Onun işinde değildim, bunun bir parçası olmak istemedim ama şimdi Euyn'a kılıcımı verdim. Euyn'un tacını almak için kendi kılıcımı Joon'a saplamam gerekiyorsa, yaparım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

EUYN DOĞU YOLU, YUSAN

I Bu arabada garip bir grup insan var. Hızlı bir yemekten sonra filo gemisine geri döndüğümüzde, Mikail Sora'nın yanına oturdu. Ondan oldukça etkilenmişti ve sanırım de zordu. Onu Rune ile yemekte ilk gördüğümde bunu hissetmiştim. Ama Mikail ondan fiziksel olarak daha fazla etkilenmiş gibi görünüyor. Aralarındaki bağ konusunda endişelenirdim ama sonuçta o sadece bir kız.

Aeri Royo'nun yanına oturdu, bu talihsiz bir durum, çünkü onunla daha fazla konuşmak isterdim. Mahkûmların idamının onun için neden önemli olduğundan emin değilim ama belli ki önemli. Onun bir diktatör olduğu gerçeği ilginç. İşlerini sorgulamadan yapıyorlar. Emirlere uyarlar ve ellerini kirletmekten korkmazlar. Yani açıkça bizim tarafımızda olmasını istediğim bir adam. Belki bir gün iyi bir suikastçı ya da saray muhafızı olur.

Ama aptal küçük hırsızın ona olan bağlılığı beni Ty'ın yanında bıraktı. Bundan hangimizin daha çok hoşlanmadığından emin değilim.

Chul'un kızlarını satın alan Seok'tu. Bundan eminim, çünkü Athora ve Daysum pek yaygın isimler değil. Kuzeydoğudaki bir köydendiler, neredeyse Khitan, ve Sora'nın sınırı soluk gibi insanlar

geleneksel olarak kuzeyin. Ejderha Lordu'ndan önce Yusan dört ayrı ulustu ve bazı bölgesel farklılıklar hâlâ devam etmektedir.

Sora'nın tam adını ilk öğrendiğimde Chul'un beni kandırdığını düşünmüştüm. Kızlarının zevk evlerine satıldığını söylemişti ve ben de bunun bir yalan olduğunu düşünmüştüm ama onun da buna inandığını fark ettim. Sora'nın ne kadar güzel olduğunu görünce, onun da zevk için satıldığını düşündüm. Chul'a gerçeği hiç söylememiş olmaları mümkün.

Kızlarını kaçıran soylunun, kızları bırakmazsa tüm ailesini katletmekle tehdit ettiğini ve koruması gereken bir karısı ve iki küçük oğlu olduğunu söyledi. Ama sözleşmeleri imzalamadığına yemin etmiş. Birisi onun elini taklit etmiş ve imzaya tanıklık etmesi gereken sulh hakimi de bunu kayda geçirmiş. Yargıçlar kralın ajanları olduğu için hikayenin bu kısmına inanmakta güçlük çektim ama eğer Seok'sa, bu mümkün. Dört sayım bazen kardeşimden bile daha etkili oluyor.

Yine de Sora'ya bunların hiçbirini anlatmadım. Çünkü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum: "Bu arada, eğlence olsun diye babanı avlıyordum ve bana seni aramaktan hiç vazgeçmediğini söyledi." Zaten bunu bilmesinin ona ne faydası olacak bilmiyorum. Ona söylersem, bu koçta tam olarak yoldaşlık oluşturmayacağını biliyorum. Ayrıca, güneyli kontun oğlunu da yabancılaştırabilir.

Ama şu anda her şeyden çok Mikail'e kızgın görünüyor.

Onlara bakarken onu inceliyorum. Ve o bakışı biliyorum, arkasını dönemeyişini. Çenesinin ayarını. Mikail söz konusu olduğunda aynada görmüştüm. Kıskançlık. Ty da batılı kontla akşam yemeğinde mutsuz görünüyordu. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

"Ona aşıksın," diyorum alçak sesle.

Ty bana döndü. İnkâr edecekmiş gibi tereddüt ediyor ama sonra nefes veriyor. "Evet."

Diğer divana bakıyorum. Mikail birkaç kez burayı kontrol etti. Bir kere bile dönmedi.

"Ve senden nefret ediyor,"
diyorum. "Bu doğru."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, tavsiye etmiyorum," diyor. Ses tonunda teslimiyet ve gerçek bir kalp kırıklığı var.

Bir kontun yakışıklı oğlunun, kendisini görmeye dayanamayan bir kıza aşık olması garip. Ama sanırım ayrıcalıklı bir adamın mümkün olan en zor insana nasıl aşık olabileceğini herkesten daha iyi anlıyorum.

Mikail bir şey söyler ve Sora güler. Ty'ın gözleri onun mutluluğunu bir vaha havuzundaki susamış bir adam gibi içiyor.

"Rune haklı mıydı? Vücudu artık zehirli mi?" diye soruyorum. Ty omuz silkti. "Bilmiyorum."

Sanırım onu tatmak için ölümü göze almak istemiyor. Mikail için aynı şeyi hissedeceğimden emin değilim. Hayır, aslında riske atacağımdan eminim. En az onlar kadar zehirli ve ben kendime asla yardım edemedim.

"Erkeklerin buna inanması onu güvende tutuyor, bu yüzden bu kadarına şükrediyorum," diyor. Sonra boğazını temizliyor ve yine kayıtsız görünüyor.

Sora'ya bakıyorum. Belki de zehirli bir bakire olması kılık değiştirmiş bir lütuftu.

"Babanın hala zehir okulu var mı?"

Ty başını sallar. "Bu çok pahalıya mal oldu. Yirmi çocuktan sadece üç suikastçı çıktı. Ve kardeşlerini satarak girişimi kârlı hale getirecek kadar para kazanamadı. Ne umuyordu bilmiyorum ama umduğunu bulamadı."

"Üç tane mi var?"

"Üçü eğitimden sağ çıktı ama biri görev sırasında öldü," diyor Ty. "Babam size ülkedeki sadece iki zehirli bakireden birini hediye etti, efendim."

Sora'ya babasından bahsetmediğim için memnun bir şekilde bankette arkama yaslandım. Bana bu kadar değerli bir hediye veren bir kontu kendimden uzaklaştırmak aptallık olurdu. Başardığımızda Sora özgür olacak.

Ve kral olduğumda, onu babasıyla yeniden bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım. Rahatsızca yer değiştirmeme rağmen kendime bunun da iyi olduğunu söylüyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu doğru gelmiyor. Ona gerçeği söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Rahatsızlık hissini üzerimden atıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Hayır. Sora sadece sevimli bir halktan biri. Sadece bir kadın. Sempatinin hedefimi etkilemesine izin veremem.

Ama vaatler şimdiden birikmeye başladı ve henüz başkentte bile değiliz. Ve kimseye, Mikail'e bile kral olabileceğimden emin olmadığımı söyleyemem. Küle dönüşebileceğimi ve iki yüz elli bin kişinin önünde bir sahtekâr olarak ifşa edilebileceğimi - en büyük onursuz ölüm.

Belki de Outton'daki o at ahırında ölmek daha iyi olurdu.

Fahişe anneme sessizce bir kez daha lanet okuyorum. Kuşkusuz bu dünyada iyi anneler de var ama benim annem onlardan biri değildi. Dört yıl önce ölüm döşegindeyken beni yanına çağırdı ve gerçek babamın kral olmadığını söyledi. Tıpkı Küçük Kraliçe gibi, bana mantıksızca yük olmadan önce cehenneme gitmeyi reddetti. Ama ben onun ölümünü hızlandırdım. Onu omuzlarından tuttum ve boynu kırılana kadar salladım. Bunu yapmak istememiştım ama o an, o öfke dalgası yüzünden babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendime geldiğimde, o çoktan ölmüştü.

Bir hafta sonra mahkumları avlamaya başladım.

Tüm bu suçluluk ve utanç duygusu vagonda bulunan herkese anlatmak istememe neden oluyor. Bağırarak: Ben eski kralın oğlu değilim! Ama bunu Mikail'e itiraf etmektense taç giydiğimde küle dönmeyi tercih ederim. Beni seviyor, bundan eminim ama sevginin bile bir sınırı olmalı ve bir piç olup annemi öldürmek bu sınırı aşmalı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL DOĞU YOLU, YUSAN

HArabanın yarısı uyuyor ama ben hâlâ Sora'yla konuşuyorum. Saat sabahın ikisi ya da üçü olmalı, Ama ay ışığında onu görebiliyorum. Normalde oturduğumdan daha ileride oturuyorum - yaralarım hâlâ arkaya yaslanamayacak ya da oturarak uyuyamayacak kadar ağrıyor. Ama en azından uyuşturucu krizlerinin en kötüsü geçti.

Diğerlerini uyandırmamak için kısık sesle konuşuyoruz. Euyn hala ayakta olan tek kişi. Sabit nefes alıp vererek uyuyormuş gibi yapıyor ama uyanık olduğunu ve bizi dinlemeye çalıştığını biliyorum. Bu yüzden fısıldıyorum.

"Özür dilerim, duyamadım." Sora başını eğiyor ve sonra kulağına dokunuyor. "Bu sefer pek duyamıyorum. Erlingnow zehiri."

Sanki Erlingnow Yusan'daki en ölümcül zehir değilmiş gibi, bunu kayıtsızca söylüyor. Diş Boğazı yakınlarındaki zehirli kurbağalardan damıtılan bu zehir, iki miligramının bir insanı öldürebileceği kadar güçlü. Toksinin neden olduğu sinirsel çöküşten kurtulan kimseyi tanımıyorum.

Onun dışında.

"Zehirlerden bahsettiğimde yüzünüzde çok fazla acı oluyor" diyor.

Gözleri Gayan menekşesi renginde. Hayatımda hiç onunki gibi gözler görmedim. Ve geceleri bile, rengini tam olarak seçemediğimde, beni çıplak bırakıyorlar.

"Ölümcül hale getirilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diyorum.

Euyn'a doğru bir bakış atıyor. "Bildiğini biliyorum. Ama aşkı da biliyorsun. Aşk bir merhemdir... aynı zamanda boynunuzdaki bir bıçaktır."

Sertçe yutkunuyorum. Tam olarak böyle bir his. Euyn'u sevmek. Ama bunu benden çok kendine söyledi.

Ama konuyu değiştirmeye çalışarak gülüyorum. "Ty'ı kastetmiş olamazsın."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Biraz bile değil... Yine de sanırım o bir bıçak, çünkü beni öldürmek için burada."

"Pardon?"

Bunu o kadar rahat söyledi ki, hiç kimse kendisini öldürmek isteyen biri hakkında bu kadar umursamaz olamazdı. Özellikle de gücü olan biri.

Benden başka.

"Rune bunun Tiyung'un gerçek görevi olduğunu söyledi," diyor Sora. "Bu tam da Seok'un tarzı olurdu - en sonunda ikimizi de kontrol etmek. Ama Rune asla tam özgürlüğe sahip olamayacağımı da söyledi. Bunu söylediğinden beri bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyorum. Sence bizim gibi insanlar için özgürlük olabilir mi?"

Duraksıyor, yüz ifadesi umutlu. Ona güzel bir şey mi söylesem yoksa gerçekten neye inandığımı mı söylesem karar veremiyorum.

"Lütfen gerçeği söyleyin," diyor.

Yıldızlar, beni okumuş. Seok hakkında edindiğim yeni bilgiyi bir kenara bırakıp iç geçiriyorum. "Hayır. Bence güçlü adamların bizi rahat bırakması için fazla ölümcülüz. Yapabileceğimiz en iyi şey, gençken boyunduruğumuz altına girdiğimiz intikamın peşine düşmek."

Bir süre sessiz . "Ailen mi?"

Bu eğitimli bir tahmin. Ailesi onun üzerinde baskı kuruyor, yüzden benim için de aynı şeyin geçerli olduğunu varsayıyor. Ama benim ailem,

Dokuz yaşındaki kız kardeşim ve yedi yaşındaki erkek kardeşim çoktan öldü. Uzun zaman önce On Cehennem'de onlara katılmış olmam gerekiyordu.

Başka tarafa bakıyorum. "Bu konuda konuşmuyorum."

Euyn sık sık beni dürtüklüyor, ona her şeyi anlatmamamdan nefret ediyor ve bunun aramıza mesafe koyduğunu iddia ediyor. Ama bazı sırların saklanması gerekir. Ve o tam olarak açık bir kitap değil.

Sora iç geçirir. "Anlıyorum. Benim de hakkında konuşmadığım biri var. Sadece..." Nefesi kesiliyor ve yutkunuyor. "Bazen hatırlamak bile çok zor geliyor. Ama sonra dinleyen herkese isimlerini haykırmayarak onların anısına haksızlık ettiğinizi hissediyorsunuz."

"Sonra bir şey oluyor ve her şey yeniden su yüzüne çıkıyor," diyorum. "Sanki hiç zaman geçmemiş gibi."

Kito'yu düşünüyorum. Onu nasıl öldürdüğümü; tıpkı benim gibi yalnız ve korkmuş, vahşete kulaklarını tıkamış bir çocuğu. Kurtarıldığım gibi yardım etmek istediğim bir çocuk. Ama yine de benim yüzümden öldü.

Farklı bir insan olsaydım, ona dağ geçidinde ve Gaya'da olanları anlatırdım. Çünkü onun beni anlayacağını düşünüyorum, çünkü göğsümdeki bu ağırlıktan kurtulmak istiyorum. Bunun onun rolü olduğunu biliyorum.

-Bağlantı kurmak ve erkekleri baştan çıkarmak için. Ona ne kadar kolay geldiğini görebiliyorum. Hedefleri kana üşüşen sinekler gibi ona üşüşüyor olmalı. Ama yaptığı şey bu değil. Ya da yapıyorsa bile, daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor. O zaman becerisi, dürüst olmasıyla aynı saygıyı hak ediyor.

Sora elini benimkinin üzerine koydu. "Bırak dinlensin."

Nefes veriyorum, hepsini dışarı atmaya çalışıyorum. Onu kurtaramadım.

Hiçbirini kurtaramadım. Ama intikam alabilirim.

Parmak uçlarım kılıcımın kabzasına gidiyor. Ona hizmet etmek istiyorum. "Ty'ı öldürmemi ister misin?"

"Tiyung?" Uyuyan adama bir göz atar. Bunu düşünürken yüzünde bir duygu savaşı yaşanıyor ve

Sonra başını sallar. "Hayır, o... o gerçekten sorun değil."

"Seok, o zaman?"

"O benim." Birdenbire hafif, müzikal sesi tanıdığım tüm askerler kadar sertleşti. Tek başına bir orduya karşı koymaktan çekinmeyecek türden bir savaşçı.

Baejkin'ler kadın cinsiyetini göz ardı ederek kendilerine kötülük ediyorlar. Bütün kızlar büyük savaşçılar olamaz, ama aynı şey erkekler için de söylenebilir. Çok az insan gerçek kılıçlara dönüşecek çeliğe sahiptir.

"Pekala, Sora," diyorum.

"Peki kimin ölmesini istiyorsun?" diye sorar. "Bununla sen ilgileneceksin."

Ortak komploculara sahip olmak güzel. İlk defa ne istediğim konusunda dürüst olabiliyorum. En azından kimin ölmesini istediğim konusunda. Kimseye, Sora'ya bile tacı yok etmek istediğimi söyleyemem. Yusan'ın Gaya üzerindeki hakimiyetinin bir parçasının da krallarının ölümsüzlüğü olduğunu kimse anlamayacaktır. Bu inanç Joon'un olduğu kadar benim ailemin de katledilmesine yol açtı. Gayanlar onun bir tanrı olduğunu düşünmeseydi, daha fazla insan isyana katılır ve Gaya'nın özgürlük için bir şansı olabilirdi. Ve adanın dışında bile hiç kimse, Euyn bile ölümsüz olmamalı. Ölümlülük insanları dikkatli yapar, önemser, mantıklı yapar. Tanrılar makul değildir.

Sora derin bir nefes alır. "Sence intikamdan sonra barış gelir mi?"

"Muhtemelen hayır," diyorum. "Ama umuyorum."

Dudakları yukarı kalktı. "Ben de öyle. Ya da umarım Cehennem Krallığı'nda tekrar karşılaşırız."

"Bunu isterdim Sora, ama uzun bir yaşam sürmeni planlıyorum," diyorum.

Gözleri parlıyor ama gülümsemesi düşüyor. "Ama sen değil?"

Başımı sallıyorum. Lord Yama yakında hakkını alacaktır, eminim. "Bu planların başarısı

en büyük fedakarlığı yapmaya istekli olup olmadığınıza
bağlıdır. Ve ben hazırım."

Euyn'a bakar. "Anlıyorum."

Öyle olduğunu biliyorum. Ama bunun Euyn ile bir ilgisi yok.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ROYO DOĞU YOLU, YUSAN

FUyuyakalmışım. Bu peluş araba pürüzsüz gidiyor. Sadece gözlerimi kapatmak istemiştım ama sallanarak uyudum.

Bir bebek gibi. Herkesi izlemek istedim ama bu başka bir geceyi beklemek zorunda çünkü güneş çoktan doğdu.

"Günaydın Royo," diyor Aeri.

Her zamanki gibi neşeli, gülümseyerek kalktı. Bundan nefret ediyorum. Aynı zamanda sabahları görmek istediğim tek şey. Bilmiyorum. Aeri'yi bilmiyorum. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, çözemiyorum. Bu yüzden daha çok deniyorum ve yaklaşmamam gerektiğini bile bile yaklaşıyorum.

Sora ve Ty uyuyor ama Euyn ve Mikail uyanık. Görünüşlerine bakılırsa ikisinin de uyuduğundan emin değilim. Euyn muhtemelen benden daha genç ama gözlerinin altında koyu halkalar var. Mikail de insan gibi görünmüyor.

"Yakında bir mola yeri var mı?" Aeri sorar. Mikail başını sallar.

Euyn pencereden dışarı bakarak, "Birkaç dakika içinde Capricia'da oluruz," diyor. "Hızlıca yemek yiyip yıkanmak için vaktimiz olacak."

Rahway ve Tamneki arasındaki şehirleri pek bilmiyorum ama Euyn'un kesin. Burası onun ülkesi. Euyn'un

Tamneki'ye ilk gittiğimde böyle bir filo arabasına binmemiştim. Annemle birlikte normal bir yolcu otobüsüyle gitmiştim. Beni Kraliyet Tuhko Şampiyonası'na, yani dört yılda bir yapılan ölümcül maça götürmek için yıllarca para biriktirmişti. Maç ben on beş yaşına girmeden bir ay önceydi, bu yüzden erken bir hediye idi. Ülkedeki her çocuk gibi ben de tuhkoya kafayı takmıştım. Tüm oyuncular, koçları ve takımların kazanma şanslarını biliyordum. Oyuncuların kaç sayı attığını, kaç blok yaptığını, kaç top çaldığını, kaç asist yaptığını biliyordum. Tüm bahis oranlarını biliyordum, çünkü tuhko üzerine bahis oynamak Yusan'da laoli'den sonra en büyük işti. Ama bunu bizzat görmeyi hiç beklemiyordum. Kıt kanaat geçiniyorduk ve başkente gitmek bir aylık masrafımıza mal oluyordu. Ama annem hayatımda en az bir kez görmemi istiyordu.

Bazen oyuna bu kadar düşkün olmasaydım hâlâ bir annem olur muydu diye merak ediyorum. Ama sonra Hwan'ı bir baba gibi sevmenin yaptıklarına bakıyorum ve hiç kimsem olmamasının daha iyi olduğunu düşünüyorum. Birini sevmek, yaşamak için bir kalp yerine iki kalbe ihtiyaç duymaktır. Tek başına daha iyisin.

Araba Rahway ya da Umbria'dan çok daha küçük bir kasabada duruyor. Burası Capricia olmalı.

Aeri, Euyn, Mikail ve ben dışarı çıktık. Adamların hepsi gerinirken yüzlerini buruşturuyor ve sonra da gerinmemiş gibi davranıyorlar. Ama Aeri yere kadar eğiliyor, gördüğüm her şey kadar esnek, sanki günlerdir kapalı kalmamışız gibi. O beni yakalamadan gözlerimi kaçırıyorum ve sırtımı ve boynumu kırmaya odaklanıyorum. İkisi de tekmeden için hâlâ acıyor ama belli etmiyorum. Bir sürü vahşi köpeğin önünde kanamayı tercih ederim.

Şehrin merkezine doğru ilerliyorum. Tüm binalar Rahway'deki gibi parıldıyor ama ortada yeşil bir alan var. Sahayı geçiyoruz ve erkekler tuhko oynuyor. Kraliyet arenasının aksine, dikey çemberler stadyum duvarlarına tutturulmak yerine direklerin üzerinde. Erkekler şu anda pratik yapıyor, sert, yuvarlak topa pas veriyorlar ama onlar amatör. Profesyonel tuhko oyuncular genellikle

özel akademilerde erkek olarak, ancak bazen oyuncular yetişkin olarak izlenir.

"Tuhko hayranı mısın?" Mikail soruyor.

Yürümeyi bıraktığımı ya da onun bana sinsice yaklaştığını fark etmedim bile. "Evet, öyleydim."

Gözleri mavi ya da yeşil değil. Deniz mavisi ve beni tarıyor. Bir çeşit yargıya varıyor. Eminim iyi bir şey değildir.

Birkaç saniye sonra "Yolcuların hanına gidiyoruz," dedi.

Başımı sallıyorum. İşime yarayabilir. Koktuğuma eminim.

Aeri şu anda bir blok ileride Euyn'un kulağını çekmiş konuşuyor.

Biz

. "Sora ve Ty nerede?" bakarak soruyorum. "Hâlâ uyuyorlar."

"Geri dönüp onları uyandıracağım. Bu bizim tek durağımız Akşam yemeği, değil mi?"

Mikail, "Geç saatlere kadar uyuyamadı ama evet, bu muhtemelen iyi bir fikir," diyor.

Euyn ve Aeri'yi caddenin karşısına kadar takip etmeden önce omzuma vuruyor.

Bu adam hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum. Dün Sora ile uzun süre konuştu ve ona karşı samimi görünüyordu. Ama rol yapıyor olabilir. O bir casus ustası. Onun hakkında hiçbir şeye güvenemem.

Dün gece yemek yerken herkesi izledim. Euyn, Mikail söz konusu olmadığı sürece biraz mesafeli. Mikail tavus kuşu gibi renkli ve karizmatik. Sora dürüst görünüyor ama o profesyonel bir baştan çıkarıcı, bu yüzden ona asla güvenilmez. Ve Aeri her zamanki gibi tuhaf ama ona alıştım. Ve onun tuhaflıklarında dürüst bir şeyler var.

Arabaya geri döndüm ve kapıyı açtım. Ty . "Neredeyiz?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Bir kasaba. Ne fark eder ki?" Cevap veriyorum.

Bir an kırgın görünüyor ve sonra omuz silkiyor. "Evet, sanırım Tamneki'ye gelene kadar her şey aynı."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Kendini beğenmiş ve kibirli olmasını beklerdim ama öyle değil.

İkisi de iniyor ve yolcuların hanına doğru yürüyoruz. At sırtındaki ve sokaktaki adamlar Sora'ya bakmak için duruyorlar. Şapkalarını çıkarıyorlar ya da aval aval bakıyorlar. Sürekli buna sahip olmak garip olmalı. Sanırım bunu neden kullandığı anlaşılıyor.

Hana vardığımızda Euyun ve Mikail'i arka masada otururken buluyoruz. Ama sadece ikisi. İki kahve ile.

"Aeri nerede?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Oh, kız mı?" Euyun diyor ki. "Elini yüzünü yıkamaya gitti."

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor," diyor Sora. "İzninizle."

Mikail sol tarafı işaret ediyor ve hem Ty hem de Sora koridordan aşağı iniyor. Ty'ın ona bakışı bana orada bir şey olduğunu düşündürüyor. Ama bu beni ilgilendirmez. Euyun ve Mikail'in karşısındaki masaya oturuyorum.

Bir barmaid gelir ve masadan mun'ı alır. "Altı kişilik kahvaltı ve tuvalet, değil mi?"

"Ve iyi servis lütfen," diyor Mikail, bir gümüş mun daha bırakarak.

Başını salladı ve altı tabak bıraktı. Sonra hemen dört kahve daha getiriyor. Bizimkileri kadar çabuk içtik ki daha fazla getirmesi gerekecek, ama gümüş bir bahşişle daha çok gelecektir.

Tuvaletten ilk Ty döndü. Nasıl dinlenmiş ve temiz traşlı görüldüğünü anlamıyorum. Benim yüzüm jileti bıraktığım anda kirli sakal oluyor ama onunki pürüzsüz. Kahvem yudumlarırken asillerin yakışıklılığı hakkında homurdanıyorum.

Beş dakika sonra, kızlar hala yerlerinde değiller. Dostum, kadınlar her zaman sonsuza dek sürer ve yakında yola çıkmalıyız. Bir filoda bile, bu sıkı olacak. Ama Aeri muhtemelen makyaj yapıyordur. Rahway'deyken bir güzellik merkezine gitmek için ısrar etti. Gözlerini mücevher gibi görünene kadar, dudaklarını da en sulu meyveler gibi görünene kadar boyamayı seviyor.

Koltuğumda kayıyorum, onun ağzını düşünmeyi bir kenara itiyorum.

Yemek nerede?

Ama kahvaltının servis edilmesi uzun sürmüyor. Yumurta, pirinç, kabak lapası, mantarlı krep, balık yahnisi ve banchan.

Sora tam zamanında geri gelir. Mikail'in yanına oturur.

"Aeri hâlâ bulaşık yıkıyor mu?" Kendime biraz balık güveci alırken soruyorum. Biraz yağlı görünüyor ama açlıktan ölüyorum.

Sora etrafına bakınarak, "Burada olduğunu sanıyordum," diyor. "Onu orada görmedim."

"Hiç mi?"

Başını sallıyor.

Kahretsin. Kaşığı yahninin içine düşürdüm ve sıçradı. Sonra masayı geri itiyorum, neredeyse sandalyenin ayaklarını kırıyordum. Tuvalete giden yolu yarılamıştım, adımlarım fayanslara çarpıyordu ki buradan kovulmadan kadınlar tuvaletine giremeyeceğimi hatırladım. Onun yerine, otelin etrafına baktım. Ondan hiçbir iz yoktu. Masaya geri döndüm ve dördü de başını kaldırdı.

"Sora, tuvaleti tekrar kontrol edebilir misin?" Ben soruyorum.

Daha yeni bir ısırık almıştı ama ayağa kalktı. "Elbette, Royo."

Tuvalete gidiyor. Birkaç saniye sonra kaşları çatık bir şekilde geri geliyor. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum.

"İçeride kimse yok."

Kapıyı itip açıyorum ve kendimi arıyorum. Kapı boştu. Aeri gitmiş.

KIRKINCI BÖLÜM

SORA

CAPRICIA KASABASI, YUSAN

Royo o panikledim,ve Bu anlaşılabilir. Aeri kayıptır ve onu korumak onun görevidir. Birbirlerine bakışları ve onun içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, ilişkilerinin bundan ibaret olduğundan emin değilim. Ama ben yine de

Royo ile masa.

Euyn, Mikail ve Tiyung hiçbir şeyden rahatsız olmadan kahvaltı etmektedir. Yemeğini edepli bir şekilde yiyen tek kişi Tiyung. Diğer ikisi tabaklarını yalayıp yutuyor. Bunu akşam yemeğinde de fark ettim; Euyn gördüğüm hiçbir asilzade gibi yemiyor. Sanki yemek ondan çalınacakmış gibi yiyor.

Ben de açım ama şu anda daha büyük sorunlarımız var.

"Aeri gitti," diyor Royo.

Bu Euyn ve Mikail'in yemeyi bırakmasını sağladı. Bize bakıyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" Euyn sorar.

"Tuvaleti kontrol ettik," diyor Royo. "Orada değil. Onu içeri girerken gördünüz mü?"

Euyn başını sallar. "Hayır, yıkanacağını söyledi ve o yöne doğru gitti."

Royo'nun başının yan tarafındaki damar yükseliyor, soluk tenine karşı mavi.

"İkiniz de onu içeri girerken görmediniz mi?" Elleri bir sandalyenin arkalığını kavırıyor.

Üzgün olduğu için ses tonunu unutuyor. Mikail zar zor tepki veriyor ama gözlerinde tehlike parlıyor. Royo'nun daha dikkatli olması gerekiyor.

"Burası bir tuvalet Royo," diyor Mikail. "Sakin ol. Eminim bir yerdedir."

"Onu korumak benim görevim." Royo'nun omuzları çok gergin ve elleri sandalyeyi mengene gibi kavramış. Sanırım tahtayı kırabilir.

Mikail gelişigüzel kahvesini yudumlar. "O zaman muhtemelen gidip onu aramalısın."

Mikail'in Royo'ya kişisel olarak karşı olduğunu sanmıyorum. Sadece yanımızda gereğinden fazla insan olmasından hoşlanmıyor ve Royo ile Tiyung'u fazlalık olarak görüyor.

Royo hışımla uzaklaştı. Peşinden gidip bu işi tatlıya bağlasam mı bağlamasam mı bilemeden öylece duruyorum. Ve başka kimse planımızın kilit parçasının kayıp olmasıyla ilgilenmiyor. Ya da kaybolan bir kızıdan iyi bir şey çıkmayacağını.

Mikail, "Sora, otur lütfen," dedi. "Aeri'nin bir yerlere gittiğine eminim. Gün ışığında fazla uzağa gitmiş olamaz."

Oturdum. Tiyung solumda. Yanına oturmak istemezdim ama sadece kahvaltı. Ben otururken bana bakıyor.

"Bakmana yardım edebilirim," diyor. "Eğer yardım istersen."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü sıkıntılı görünüyorsun. Sanırım yanılmışım." Bir süre bana bakıyor ve sonra rahatça yemeye devam ediyor. Ama bu bir rol. Önemsiyor. Yardım etmek istiyor.

Tiyung düşmanımın oğlu, kelimenin tam anlamıyla beni öldürmek için burada. Ama dün gece Mikail'in söylediği bir şeyi aklımdan çıkaramadım.

Yemekten sonra, daha güçlü erkeklerden doğan erkeklerin nasıl fark ettiklerinden daha az seçeneğe sahip oldukları hakkında. Hepimizin bir şekilde Yusan'da doğduğumuz koşullarda nasıl kapana kısıldığımızı. Euyn'dan bahsettiğini biliyorum ama bu Tiyung için de geçerli.

Rune görevimi tamamladıktan sonra beni öldürmek için burada olduğunu söyledi ama Ty'ın her sözü ve hareketi bunun tam tersini söylüyor. Kendime onun kız kardeşimi kırbaçlayan adam olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama yine de şu anda yanımda oturandan çok farklı bir adam bekliyordum. Dilenci çocuklara para veren ve şu anda bir köylü kızı için endişelenen adam.

Aeri odaya girdiğinde Ty'ın teklifini kabul etmeyi düşünüyordum.

"Kaçmışsın," diyor Mikail, elindeki çatal bıçağı bir başka tuzlu patatese batırıp kaldırarak ağzına götürürken.

"Bir mahkum olduğumu bilmiyordum." Gülüyor ve Tiyung'un karşısındaki tek boş tabağa oturuyor.

"Muhafız ustanız çok öfkeli," diyor Euyn.

Kaşlarını çattı. "Oh. Oh hayır. Gidip onu getirmeliyim."

Odadan tekrar çıktı. Tabağımı karıştırmaya devam ediyorum. Yemekler sıcakken harika değildi. Soğukken zar zor yeniyor ama hava kararana kadar bir daha durmayacağız.

Birkaç dakika sonra, Aeri yanında Royo ile geri geliyor. Yüzü kıpkırmızıdır ve az önce kavga ettikleri bellidir. Royo onu sıradan bir muhafızdan çok daha fazla önemsiyor gibi görünüyor. Belki de sadece görevimizin başarılı olmasına ihtiyacı vardır. Euyn'a sadakat yemini ettiğinde şaşırmıştım. Kılıcını sürgündeki bir prene göre birini çok seviyor olmalı. Belki Aeri'dir, belki de tamamen başka biridir.

Royo ve Aeri oturur ve Aeri mutlu bir şekilde tabağına yemek doldurmaya başlar. Ama tüm bunlarda bir gariplik var. Sanki gruptan, muhafızından kaçmak için ilk fırsatı değerlendirmiş gibi.

"Nereye gittin?" diye sordum.

Tüm gözler ona odaklanırken masa sessizliğe gömülüyor. O sadece bana bakıyor. Olması gereken yerde olmadığından emin olduğumu biliyor.

"Kasaba çok şirindi," diyor her zamanki gibi neşeyle. "Görmek istedim. Seni ve Royo'yu endişelendirdiğim için özür dilerim. Uzaklara gitmemeliydim. Bir daha olmayacak."

Erkeklerin hepsi bunu aptal bir kızın uçarılığı olarak değerlendiriyor ama ben on dokuz kızla birlikte yaşadım. Kadınların yalan söylerken nasıl konuştuklarını bilirim. Yapmamaları gereken bir şeyi yapmak için gizlice kaçtıklarında ne söylediklerini biliyorum. Kimsenin bilmesini istemedikleri bir sırları olduğunda. Şu anda Aeri gibi konuşuyorlar.

Doğu Yolu'nun dışında rastgele bir kasabada neyin peşinde olduğunu hayal bile edemiyorum ve bunu anlayana kadar beni de kandırmış gibi hoş bir şekilde gülümsüyorum. Oda sıcaklığındaki yumurtalarıma yumuluyorum. Ama Aeri bir oyun oynuyor ve tehlikede olan bu kadar çok şey varken bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Kahvaltıdan sonra, o ve ben birlikte tuvalete gidiyoruz. Tuvaletleri kullanıyoruz ve sonra o saçlarını tararken ben de aynada saçlarımı gereksiz yere yeniden düzenliyorum.

"Sırrın benimle güvende," diyorum, tepkisini anlamaya dikkat ederek.

Dönüyor ve bana göz kırpmıyor. Masumiyetin resmi. Sun-ye gizlice içeri girdiğinde aynı bakışı takınırdı.

"Ne sırrı?" Aeri gür saçlarını geniş bir fırçayla tarayarak soruyor.

İyi bir yalancıdır. Ama bir söylemi var.

Sadece gülümsüyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Bağ kurmanın birçok yolu vardır. Sır saklamak da bunlardan biridir - ancak yalnızca karşınızdaki kişi bunu bir silah olarak kullanabileceğinizi biliyorsa.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

AERİ CAPRICIA KASABASI, YUSAN

Tşapka...garipti.

Herkes yürüyüşe çıkmama çok kızdı, en çok da Royo. Ama sanırım insanlara sürekli ne yaptığımı söylemek zorunda kalmak bir ekip olarak çalışmanın dezavantajı.

Arabaya geri döndüğümüzde Royo hâlâ bir şeye kızgındı. Çenesi gergin, kasları gergin ve bana bakmıyor bile. Bundan nefret ediyorum. Garip bir durum. Ve en kötüsü de, onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ama Royo'nun bana kızgın olması farklı hissettiriyor. Midemi bulandırıyor ve kemiklerime yerleşiyor. Onu tekrar mutlu etmekten başka bir şey düşünemiyorum.

"Sorun nedir?" Sonunda sordum. Ona ayak uydurmak için hızlı yürümek zorundayım. Beni geçmeye çalışıyor, ama neredeyse aynı boydayız, bu yüzden kolayca yetişiyorum.

"Öylece ortadan kaybolamazsın," diye homurdanıyor, bir elini kırpılmış başının üzerinde gezdirerek.

Oh, yine mi bu. Tanrı aşkına, beni koruması için para ödediğim adam değil de babam olduğunu sanırsın.

"İzin almam gerektiğini bilmiyordum," diyorum.

Daha önce sokakta sarhoş köylüler gibi birbirimize bağırduğımız tartışmayı tekrarlıyoruz. Yolcu hanından çıktığımda, nerede olduğumu bilmek isteyen kırmızı suratlı bir öküz gibi üzerime saldırdı. Haberci evindeydim, babama güvende olduğumu bildirmek için bir mektup gönderiyordum. Royo'nun tepkisinden yasadışı bir şey yaptığımı düşünebilirsiniz. Sora'nın da.

"Sana zaten söyledim, bu izin değil," diyor. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu bilmezsem bunu yapamam."

"O zaman Sora için geri dönmek yerine benim yanımda kalmalıydın," diye çıkışıyorum.

Royo ağzını kapattı.

Sora'yı kıskanmıyorum. Ya da belki kıskanıyorum. Yani, o Sora. Uyandığında bütün günü güzellik evinde geçirmiş gibi görünüyor. Sesi arp gibi çıkıyor. Ve o kadar ölümcül ki, bir öpücükle bir adamı öldürebilir. Tüm bunların ötesinde, o iyi bir insan. Onu kim kıskanmaz ki? Ama ben onu seviyorum. Hepsinden hoşlanıyorum. Her biri görüldüğünden çok farklı. En çok da Royo. Ve belki de onları bu kadar sevmemeliyim, çünkü hiçbirine güvenemiyorum.

Bir hırsız, bir diktatör, bir casus, bir suikastçı, bir asilzade ve sürgündeki bir prens, yalancılardan oluşan bir çeteye dönüşüyor. Güven, sırtınızda bir bıçakla son bulmanın kesin bir yoludur.

"Peki," diyor Royo.

Yürüme yolunda kısa bir süre durdum ve kolundan tutarak onu kaldırdım. "Ne?"

"Gözlerimi senden ayırmamalıydım," diye mırıldanıyor.

Sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman alıyor. İki kez göz kırpyorum. "Haklı olduğumu mu söylüyorsun?"

Bana yan gözle bakıyor, öldürücü görünüyor. Çenesi titriyor ve boynundaki bir damar zonkluyor.

"Öyle misin?" Başımı eğerek tekrar soruyorum.

Yaşam gücünü tüketiyormuşum gibi inliyor ve iç çekiyor. "Evet."

Gülümsüyorum. Bu küçük zaferler, bir santimin çeyreği kadar teslim olduğunda, beni heyecanlandırıyor ve belki de heyecanlandırmamalı. Ama heyecanlandırıyor. Mutluluğu göğsümde hissettiriyorlar. Sonra ciddi olmayı hatırlıyorum. "Tamam. Söz , bir dahaki sefere nereye gittiğimi söyleyeceğim."

Bu büyük bir taviz. Yedi yıl boyunca tek başıma yaşadım; bunun tek ve en iyi yanı kimseye borçlu olmamamdı.

Royo bir nefes alır ve sonra başını sallar. "Tamam."

"Arkadaş mıyız?" Elimi uzatarak soruyorum.

Bal rengi gözlerini deviriyor. "Sen benim arkadaşım değilsin." "Arkadaşların var mı?" Daha düşünmeden söyledim

Bunun kaba bir soru olup olmadığı hakkında. Ama o kadar yalnız bir yaratığa benziyor ki bunu hayal edemiyorum.

"Hayır."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Bana bakıyor, değerlendiriyor, araştırıyor. Sanırım bu onun için bir sürpriz olabilir ama benim için değil. Annem eskiden benim en iyi arkadaşımdı, ama hiçbir zaman onun arkadaşı olmadım. Milyonlarca arkadaşı vardı. Ama öldükten sonra hiçbiri cenaze törenine katılmadı, sadece babam ve ben. Bu yüzden hiç o kadar önemli görünmedi. Yıllarca benimle konuşmamış olsa da babam gerçekten sahip olduğum tek şey. Ama sanırım bir arkadaş istiyorsam Royo'dan özür dilemeliyim.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," diyorum.

"Gerçekten bunu yapmak istememiştin." Başını sallıyor ve sonunda elimi kendi eliyle birleştiriyor. Bu kez kolunu aşağı yukarı sallamıyorum. Artık farklı - nehir gemisinden beri öyle.

Elim onun elinin içine kayıyor ve onun gücünü, sıcaklığını hissediyorum. Kralın muhafızlarından kaçtığımızdan beri bana dokunmamıştı. Beni neredeyse nasıl öptüğünden ya da ona nasıl bastırduğımdan bahsetmiyoruz. Her yerinin kalın ve heybetli olduğuna dair yorumum hoşuna gitmemişti. Ama bu yeni bir şey. Bu o.

Gün ışığında bana dokunarak.

Eli benimkini sıkıyor ve başparmağı tenimde geziniyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama

Tanıştığımız zamanki gibi içimden aynı his geçiyor - gök gürültüsünü takip etmek gibi. Evim gibi hissettiriyor, ama içinde büyüdüğüm ya da şimdi sahip olduğum değil, yıllar sonra eve dönme vaadi. Sıcak, güvenli ve açıklanamayacak kadar tanıdık bir yer. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Kalbim ağır ayak sesleri gibi atıyor; dudaklarım aralanıyor. Onlara bakıyor ama şaşırtıcı bir şekilde uzaklaşmıyor.

"Bu büyüleyici anı bölmekten nefret ediyorum," diyor Mikail. "Ama yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

Bize ne zaman yetişti?

Royo elini benimkinden çekti. O an geçti.

Çok teşekkürler, Mikail.

Royo omurgasını düzeltiyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor. Arabaya geri döndük ve doğuya doğru yola çıktık. Ve tek merak ettiğim ne olabileceğiydi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ROYO OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

W Günlerimizi doğuya doğru at sürerek, gecelerimizi ise Tamneki yolundaki arabada uyuyarak geçiriyoruz. Ben bile

ne kadar berbat olduğunu düşünüyorum. Çok gerginim ve yaralarım iyileşmiş olsa da neredeyse sürekli bir baş ağrım var. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Onlar bunu kaldırabiliyorsa ben de kaldırabilirim.

Oosant'a varmak üzereyiz ve ilk kimin fikriydi bilmiyorum ama herkes başkente varmadan önce bir gece mola vermeyi kabul etti. Bu bize biraz zaman kaybettirecek ama ilerleme kaydediyoruz. Gün doğmadan yola çıktığımız sürece sorun olmaz.

Tamneki'ye en son gittiğimde bu kadar rahatsız hissettiğimi hatırlamıyorum ama o zaman gençtim. Ayrıca Aeri ile seyahat etmiyordum. O... Bilmiyorum. Bunu hayatımın hem en iyi hem de en kötü seyahati yaptı.

Yine de yıpranmış görünmüyor. Bacaklarını aşağı yukarı sallıyor ve arada bir benimkilere sürtünüyor. Kaç kere olduğunu bilmiyorum. Tamam, on dört. Dokunduğumuzda belli bir his oluyor. Kendime onun sadece paralı bir müşteri olduğunu söyleyip duruyorum. O sadece korumam gereken bir kadın ve bunu yapmak için bir servet alıyorum. Ama eli benimkine değdiğinde ya da bacaklarımız birbirine sürtündüğünde, bu bir şeydir. Bu bir şey.

Bir bahsi kazanmanın heyecanı ya da bir hafta boyunca para biriktirip satın aldığınız şeker evinden bir ikram almanın parmaklarınızı kıvrması. Muson mevsimi sona erdiğinde ilk güneşli gün.

Bu her neyse, yıllardır hissetmemiştim ama kendimi bunun nedenini hatırlamaya zorluyorum. Neden hiç kimse, özellikle de Aeri gibi hayat dolu bir kız bana yaklaşmamalı?

Yoldan çekiliyorum. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

-Ama belki de sadece böyle düşünmek istiyorumdur.

Günler geçtikçe aramıza mesafe koymayı hatırlamak daha da zorlaşıyor. Onun yanımda olması doğal hale geliyor. Sonunda arabadan indiğimiz ve onunla birlikte gelen boşluğa hazır olduğumuz için mutluyum.

Evenglow Inn'e giriş yaptık ve altımız odalarımıza gittik. Aeri'nin yeni sandığını merdivenlerden yukarı sürüklüyorum.

"Sora'yla karar verdik, akşam yemeği için kasabadaki tavernayı deneyeceğiz," diyor Aeri, eşyalarını yerleştirirken her zamanki gibi neşeli. Bavulunu neden boşalttığını kimse tahmin edemez.

"Taverna nerede?" diye sordum. "Beş blok ötede."

"Tamam," diyorum.

Yolcu hanlarında asla harika yemekler olmaz ve biz de sadece bunları yedik. Bu yerlerden birinde başka bir yemek yemeyi dört gözle beklemiyordum, bu yüzden midemin karar vermesine izin verdim.

"Yaşasın! Gidelim." Aeri kolunu benimkine bağladı.

Görmezden geliyorum. Eli pazularımı tuttuğunda göğsümde oluşan şişliği. Önemli bir şey değil.

Sora ve Ty ile lobide buluşup yürümeye başlıyoruz.

Euyn ve Mikail'in nerede olduğundan emin değilim, muhtemelen odalarındadır. Sanırım hepimiz onları rahatsız etmek istemiyoruz.

Araba durmadan önce Mikail handa kalmamızı sağlamakla ilgili bir şeyler söylemişti ama o benim ya da herhangi birimizin patronu değil.

Oosant, Capricia kadar güzel değil ama çok daha büyük. Yollar toprak ve atların toynaklarından toz kalkıyor.

araba tekerlekleri. Sora açık mavi elbisesinin kirlenmesine kaşlarını çatırsa da bir şey söylemiyor. İkisi arasında, Aeri kıyafetlere ve bu tür şeylere daha çok önem veriyor. Ben tam tersini düşünürdüm.

Dört buçuk blok sonra Hearst Tavern'e varıyoruz. Burası kaba bir yer, Butcher & Ale'den bir adım aşağıda. Ancak bu, bu yerlerin iyi yemek yemesini asla engellemez.

Kapıyı itip açtım ve burası yerel bir bar gibiydi. Bir düzine masa, barda aynı sayıda tabure, hepsi de yıpranmış. Sora beni takip ediyor ve tüm gözler onun üzerinde. Kendisi için mütevazı bir elbise giymiş, bu da Oosant için çirkin olduğu anlamına geliyor. İçeri adımını attığında konuşmalar kesiliyor. Abartmıyorum, her yer sessizleşiyor.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda daha kapıdan içeri adımımızı atmamıştık. Dönüyorum ve köşede altı kişilik bir masa görüyorum. Bir bakışta anladım: Bu bir çete. İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. Oosant'taki çeteler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Umbria'daki gibilerse başımız büyük belada demektir.

Başımı sallayarak onları onaylıyorum - burası onların yeri. Birkaçı da başıyla onayladı. Tehlikeli olduğumu ve şehir dışından geldiğimi biliyorlar ama az önce sorun çıkarmayacağıma söz verdim. Umarım bu her şeyi etkisiz hale getirmek için yeterli olur.

Bir saniye sonra Ty, yanında Aeri ile içeri girer. İkisi de etrafa bakıyor ama bir şekilde çeteden habersizler. Adamların yarısı şimdi bizi kurt gibi izliyor. Harika.

"Hadi," dedim. Meyhanenin karşı tarafında bir masa buluyorum.

"Bu çok güzel," diyor Aeri, her gibi gülümseyerek.

Durumsal farkındalık yok. Sıfır. Ama ben bunun için buradayım.

Tam etrafına bakınırken başka bir adam içeri girer. Çetenin yanına gitmeden önce ona ve Sora'ya bakıyor. Adamlar ayağa kalkıyor ve onun için etrafta dolaşıyorlar - benim yaşlarımda, ama o onların lideri. Şimdi hepsi bize bakıyor.

Elimi yüzümdeki yara izinde gezdiriyorum. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

"O da neydi?" Aeri fısıldıyor. Gergin olduğunda elbisesinin eteğiyle oynar. Şimdi de gergin.

"Bir çete," diyorum.

Aeri'nin gözleri büyür ve Ty sertleşir. Sora sadece boyun eğmiş görünüyor ve gözlerini kırpmaktan bir saniye daha uzun süre kapatıyor.

İçimde öfke ve biraz da endişe parlıyor. Şansıma burada lanet bir çete var. Yolcuların hanında kalıp başka bir boktan yemek yesek daha iyi olurdu. Ama bunun için çok geç.

Genç bir barmaid masamıza doğru yürüdü. Belki on sekiz yaşında. Kızıl saçları güzel ama yüzü öyle değil ve kendini önemli biri sanan bir havası var. Kesinlikle mekan sahibinin kızı. "Size ne ikram edebilirim?"

"Yapmalı mıyız-" diye başlar Ty. Kapıya doğru bakar.

"Dört akşam yemeği alacağız," diyorum. "İkisi kalmak için, ikisi de götürmek için. Ve dört pint bira."

Barmaid başını sallar ve gider.

Bir planım var. Ya da en azından bir başlangıç.

Barmen kızın duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyorum. Diğer üçü içeri eğildi.

"Tamam, dinle, belki bir şey yok, belki de bir şey var ama bu çete başımıza bela olabilir. Kızları hana nasıl geri götüreceğimize dair bir plan yapmalıyız. Bir planımız olması ve buna ihtiyaç duymamamız, plan yaparsak mahvolmamızdan iyidir."

"Pekala..." Ty öyle diyor. Hayatı boyunca gerçek bir tehditle yüzleşmek zorunda kaldığından şüpheliyim ama cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Sora soruyor. Çeteyi fark ettiğinden beri sessizdi.

Düşüncelerim neler? Zaman. Zamana ihtiyacımız var ve biraz destekten zarar gelmez. Ama hayatımda hiç desteğim olmadı ve hüsnükuruntu yardımcı olmaz.

"Barmen kız yemeklerimizle döndüğünde fikrimizi değiştirdiğimizi ve dört yemeğe de ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğiz," diyorum. "Sonra paket servisle ayrılırız ve umarım hana geri döneriz. Eğer çete herhangi birimize saldırırsa, geri kalanınızın kaçmasını istiyorum. Hana, Mikail'e gidin, anladınız mı?"

Aeri ve Sora başlarını sallar.

"Ama tehlikedeysek neden sipariş verdin?" Ty soruyor. "Neden şimdi gitmiyorsun?"

"Zaman kazanmak için. Belki biz biralarımızı içip yemeği beklerken çete ayrılır. Belki başkalarını hedef alırlar. Belki Mikail ve Euyn bizi aramaya gelir. Bilemiyorum. Zaman varsa her şey olabilir."

"," diyor Ty.

O anda, çeteler hakkında hiç endişelenmek zorunda kalmayacak kadar lüks bir hayatı olduğu için ondan nefret ediyorum. Neler yapabildiklerini hiç görmemiş. Eve nasıl döneceğini hiç düşünmek zorunda kalmadı. O burun hiç kırılmadı. Kırılmalıydı.

Ama sorun o değil. Ve bana hiçbir şey borçlu olmadığı halde burada kalıyor. Bu biraz saygı kazandırır.

Yara izim acıyor. Ama kendime bunun gerçek bir acı olmadığını hatırlatıyorum.

-Bu bir anı. Ama anılar bir bıçak gibi kesebilir.

Biralarımız geliyor ve Ty yiyecek ve içeceklerimizin parasını ödüyor. İçi para dolu cüzdanını hızla cebine geri sokuyor. İçinde en az elli, muhtemelen yüz altın olmalı. Çetenin de bunu fark ettiğine hiç şüphem yok.

Biramı kaldırıyorum. "Felaketi önlemeye."

Bardağımı masaya vuruyorum ve yarısını içiyorum. Aeri kendininkinden biraz yudumladı. Ty ve Sora kendilerinininkine dokunmadılar.

Bira soğuk ve lezzetli. Dilimdeki keskin ısırik bana Kasap ve Bira'yı, iş almayı ve işaretleri planlamayı hatırlatıyor. Bira beni yavaşlatıyor ve bazı şeyleri düşünmemi sağlıyor. Belki de buradaki çeteler Umbria'daki gibi kontrolü ellerinde tutmuyorlardır. Belki de sadece aşırı tepki veriyorumdur.

Ama içgüdülerim aksini söylüyor. Ve içgüdülerimi görmezden gelmemden hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı.

Oosant'a geldiğimizde fazla kanun görmedim. Oosant'ın nerede olduğundan bile emin değilim, ama Rahway'in çok dışında değil, bu yüzden batı kontluğunun koruması altındayız.

Hayır. Bekle. Gitmiyoruz. Bir filo arabası aldık, yani normal atla bir haftadan daha uzaktayız. Bu da bizi batı ve doğu Yusan arasındaki eski sınır bölgesine yerleştiriyor. Dört eski başkentten ne kadar uzaklaşırsanız, o kadar az kanun olur. Bu yüzden Mikail hanı terk etmemizi istemedi. Oosant güvenli değil.

Orospu çocuğu. Neden bunu söylemedi ki?

"Oosant'ta durmamalıydık," diyorum. "Ve kızlarla birlikte ayrılmamalıydık. Artık bu konuda bir şey yapamayız."

Aeri ve Sora karşılıklı bakışırılar.

"İş o noktaya gelirse dövüşebilir misin?" Ty'a sordum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Kralın muhafız birliğinde iki yıl görev yaptım."

Bu bir cevap değil ama hiç yoktan iyidir. Biramı bitiriyorum.

Barmen kız yemeklerimizle geri geldi. Paket yemekleri masaya koyuyor ve "Kaplari sonra getirin. Onlari arka kapının dışına bırakabilirsiniz."

Akşam yemeğinde pilavlı domuz kaburgası ve kızarmış Çin lahanası var. Gerçekten lezzetli kokuyor. En azından otele götürebilsek iyi bir yemek olacak.

"Planlar değişti," diyorum. "Hepsini paketleyin. İnsanlarla tanışmalıyız."

Kafası karışmış görünüyor ama başını sallıyor. Bir dakika sonra diğer iki kutuyu getiriyor ve sonra çeteyle flört etmeye gidiyor. İçlerinden biri onu kucağına çekiyor ve kız kıkırdıyor. Bir sokak çetesiyle güvende olacaklarını düşünen kızları anlamıyorum ama Umbria onlarla dolu. Sevileceklerini düşünüyorlar ve

Korunuyorlar. En iyi ihtimalle tükenirler. Ama çok seçenek yok sanırım. Onları reddetmenin sonu da iyi değil.

Umarım onlara başka insanlarla buluşacağımızı söyler. Bu yüzden söyledim.

Paket servis kutularının kapaklarını çekiyorum. İçinde çatal bıçak takımı var.

"Dört bıçak," diyorum. Her birimiz gizlice birer tane alıyoruz. Ty hariç. O bıçağı elinde evirip çeviriyor.

"Bıçağı koluna sok," diyor Aeri.

Yine, küçük ukala bir hırsıza benziyor. Ama sokak duygusu bize sadece şimdi yardımcı olacaktır.

Yaptı, sonra bana baktı. "Muşta konusunda haklıymışsın Royo."

Birasından biraz içiyor ve Rahway'de yaptığımız ilk konuşma olan adil bir dövüşün bir anlamı olmadığını itiraf ettiğini anlıyorum.

Çeteye bir göz attım. Yedi kişi. Yedi silahlı adam var. İki kızımız, dört biftelik bıçağımız ve her zaman yanımda taşıdığım iki hançer ve muştamız var.

Bu adil değil. Ama hayat adil değil.

Kapıyı izlemeye devam ediyorum. Her açıldığında, Mikail olduğunu umarak başımı kaldırıyorum. Ama değil.

Sora bana birasını uzatıyor, sonra çantasından rujunu çıkarıp sürüyor. Kızları gerçekten anlamıyorum. Neden şimdi makyaj yapsın ki? Ama belki de bu onun sinirsel alışkanlığıdır. Aeri ve kalçaları gibi... Yani elbisesi.

Çete yemeğini alıyor. Elimizdeki en iyi şans bu. "." İkinci biramın yarısını bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Hadi gidelim. Sora, kutuları al lütfen."

Aeri koluma giriyor ve gidiyoruz. Masadakiler kapıdan dışarı attığımız her adıma bakıyor.

Umalım da Ty gerçekten dövüşebilsin.

Dışarı çıktığımızda hepimiz bir nefes alırsak. Tanrılar Biz.

Hana doğru yürümeye başladık. Hızlı ama değil Koşuyor. Gecenin sessizliğinde. Ay dışarıda, ve

bulut ya da rüzgar yok. Gerginim, etrafımızdaki sesleri dinliyorum. Muştalarım sol elimde. Sağ elim hançerimde.

Aeri bir eliyle elbisesinin yakasıyla oynuyor. Diğer elinde ise kolunda bir bıçak var. Tamamen sessiz ama arkamızdan Sora ve Ty'a bakıyor. Sora'nın uzun elbisesine rağmen bize ayak uyduruyorlar.

Dördümüz bloğun sonuna kadar geldik. Kaslarım o kadar gergin ki sanki kopacaklar. Sığ nefes alıyorum ama bir sokak daha çıktık. Otele geri dönmek için dönmemiz ve iki buçuk blok daha gitmemiz gerekiyor.

Üçüncü bloğun yarısına geldik. Rahatlamaya başladım, omuzlarımın kulaklarımdan bir santim uzaklaşmasına izin verdim. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de çetenin tehlikeli bir havası vardı ama peşimizde değillerdi. Belki de Umbria'da olanlar beni paranoyaklaştırıyordu. Belki de bu çete onlar gibi değildir.

Sonra ileride garip bir şey görüyorum. Bir parıltı.

Buradaki binalar parıldamıyor. Yaklaşıyoruz ve ne olduğunu anlıyorum: Birisi elinde bir hançerle gölgelerde saklanıyor. Ay, hançerden yansıyor.

"Aeri. Sora. Koş-" diye başlıyorum.

Sonra büyük bir çatırtı ve acı patlaması oldu. Sonra tek bildiğim öne doğru düştüğüm. Gece gökyüzündeki yıldızları görüyorum ve sonra tek gördüğüm siyah.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIKAIL OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

S Biri kapıyı yumrukluyor. Eski sınır bölgelerindeki her şehir tehlikelidir ve ne zaman biri kapıyı yumrukluyorsanız, haberler iyi değildir - ya sizin için ya da bir başkası için.

Euyn'a bakıyorum ve o da hiç konuşmadan yayını kapıyor. Elim kılıcımın kabzasında.

"Kim o?" Kapının arkasından sordum. "Ben Aeri!" dedi. "Kapıyı aç!"

Euyn tuzak olma ihtimaline karşı yayını kapıya doğru tutuyor ama ben kapıyı açıyorum. Sadece Aeri. Ama çılgına dönmüş.

"Hemen gelmen gerek!" diyor. "Sora. Ty. Royo. Gelmen gerek."

Saçları dağınık ve gözleri panik içinde. Kolumu çekiştiriyor, beni kapıdan çıkarmaya çalışıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Bekle.," diyorum.

"Gelmek zorundasın!" diyor ayağını yere vurarak.

Euyn ile bakışlarımızı değiştiriyoruz. "Pekâlâ. Anlatacağım. Ama önce bana ne olduğunu anlat."

"Bir meyhaneye yemek yemeye gittik ve orada bir çete vardı. Biz iyi olduğumuzu düşünüyorduk, ama sonra üç adam

bir anda bize saldırdılar. Önce Royo'yu bayılttılar. Hayatta mı bilmiyorum! Ya da Sora veya Ty! Yardım etmelisiniz!"

Stars, onlara hanı terk etmemelerini söyledim. Neden dinlemediler? aptalca hataları kaldıramayız.

"İkiniz de burada kalın," diyorum.

"Hayır, ben de seninle geliyorum," diyor Euyn.

"Ben de. Sana Royo'nun nerede olduğunu göstermeliyim... Tabii hâlâ oradaysa. Lütfen, ona ihtiyacım var... Ona yardım etmeliyiz!"

Onlarla tartışacak vaktim yok. Ve muhafız ustası konusunda histerik. Onu kaybedersek planımızdan vazgeçebilir ve ona ihtiyacım var.

"Peki," dedim. "Euyn, bir pelerin kap ve o yayı sakla. Aeri, bagajdan bir silah al."

Merdivenlerden inip handan çıkıyoruz. Aeri önden gidiyor, şaşırtıcı derecede hızlı koşuyor. Neredeyse Euyn kadar uzun ve bu sayede gördüğüm her şeyden daha hızlı koşuyor. Ama elinde bir savaş baltasıyla koşuyor. Ne baltası? Ne tür bir kız balta alır ki? Bu da aklıma başka sorular getiriyor.

"Üç adam saldırdıysa nasıl kaçabildin?" diye soruyorum. "Kaçtım," diyor.

Mantıklı.

İki blok aşağıdayız ve aniden durdu. Elim kabzama gitti ama orada kimse yoktu. Sadece bir çift güzel ayakkabı ve yere saçılmış yiyecekler. Ty baygın, ara sokakta sırtüstü yatıyor ama nefes alıyor. Burnu kırık görünüyor ama fazla kanamıyor. Sonra yerdeki diğer cesedi görüyorum. Royo. Yüzüstü yatıyor.

Stars, nasıl oldu da biri onu atlattı?

Onu kontrol ettim. O da nefes alıyor ama kafasının arkasında etkileyici bir yumurta ile bayılmış durumda.

"Nefes alıyorum," diyorum.

"Tanrılara şükürler olsun!" Aeri diyor ki. Ağlıyor ve balta sapını boğazlıyor. "Tanrılara şükür!"

Bakmaya devam ediyorum ama Sora yok. Ondan hiçbir iz yok. "Sora," diyorum Euyn'a.

Arama-izlemeye başlar. Aeri, Royo'nun yanında volta atarken endişeli görünüyor. Gözleri sokağın sonuna doğru gidip geliyor. Ama orada hiçbir şey yok. Saldırganlar o yönden gelmiş olmalı.

Diz çöküyorum ve çapraz çantamdan tuz alıyorum. Önce Ty'ın sonra da Royo'nun burnunun altına sallıyorum. Ty yavaş yavaş kendine geliyor; Royo ayağa fırlıyor. çekiliyorum, bu iyi oluyor çünkü hemen elinde bıçakla havayı yarmaya başlıyor.

"Aeri!" diye bağılıyor. "Aeri, kaç!" Çaresiz sesi ara sokakta yankılanıyor. Sonra bana baktı ve gözlerini kırptırdı. "Ne oldu? Mikail? Burada ne işin var?"

Aeri'yi görür ve rahatlamış bir nefes verir. Aeri yine gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyor ve adamın dudağı titriyor. Aeri üzerine atlıyor, bir kolunu boynuna doluyor, baltası yerde gıcırıyor.

"Sora? Sora! Sora nerede?" Ty yalvarıyor. Yüzünü tutarak ayağa kalkıyor ama gözleri vahşi.

"Gitti," diyor Euyn. Elinde bir kumaş parçası tutuyor. Açık mavi, elbisesinin rengiyle aynı.

Yıldızlar.

Hepimiz donuyoruz. Aeri Royo'yu tutuyor. Ty burnunu tutuyor.

Euyn kumaşı çıkarmış. "Ne oldu?" diye sordum.

"Royo'yu bayılttılar," diyor Aeri. "Sonra Ty elinden geldiğince savaştı ama Sora'yı çoktan ele geçirmişlerdi. En az üç silahlı adam vardı."

Önce en iyi dövüşçünün peşine düşmeleri akıllıca bir hareket. Ama Aeri tüm bunları gördüyse, birdenbire nasıl kurtulduğundan emin olamıyorum. Kaçmasına izin verecek kadar dikkatsiz olmamalıydılar. Bir hırsız olarak yeteneklerini gördüm, ne kadar inanılmaz hızlı olabileceğini biliyorum, ama burada bir şey takip etmiyor. Yine de şimdilik bunu bir kenara bırakıp önemli olan şeye odaklanıyorum. Grubumuzdan biri kaçırıldı.

"Büyük bir çete olmalı, üç kişiden fazla," diyor Euyn. "Çok sayıda ayak izi var.

Güney."

"Sora'yı gerçekten aldılar mı?" Ty soruyor.

Başı dönüyor ve kılıcımı çalıp tek başına bir çeteyle savaşmayı düşünüyormuş gibi görünüyor. Belki de Euyn'un düşündüğü gibi onu seviyordur.

"Onu bulmam gerek," diyor. "Yapamam... Onu bulmak zorundayım."

Sesinde o kadar gerçek bir panik ve sıkıntı var ki, bunun onu öldürmesi gereken adamla aynı kişi olduğuna inanmak zor. Rune her şeyi uydurmuş olabilir. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Euyn bana "sana söylemişim" der gibi bakıyor.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Aeri soruyor.

"Hana geri dönün," dedim. "Üçünüz de. Euyn, benimle gel."

"Ben de sizinle geliyorum," diyor Aeri. "Lütfen. Yardım edebilirim." "Bunun doğru olmadığına eminim," diyorum.

"Geride kal," diyor Royo. Kafası yarılıyor olmalı. Acı dolu bir nefes alır ve Aeri elini onun göğsüne koyar. "Ben giderim."

"Hepimiz gideceğiz," diyor Euyn. "En az yedi adam olmalı. Elimizdeki herkese ihtiyacımız olacak."

Aeri'nin nasıl bir sorumluluktan başka bir şey olacağını gerçekten anlamıyorum, Royo acı çekiyor ve Ty zaten bu gece bir dövüş kaybetti, ama bunu tartışacak zamanımız yok. Sora'nın gittiği her dakika öldürölme, tecavüze uğrama ya da satılma ihtimali artıyor. Geçen her saniye onu takip etmeyi zorlaştırıyor.

Uzun bir hayatı olacağına yemin etmişim. Ciddiydim.

"Cevaplara ihtiyacımız var," diyorum. "Çeteyi gördüğün tavernaya gidelim. Biri Ty'a bir silah versin."

Euyn ona bir hançer uzatıyor. Her zaman olması gerekenden daha fazla silahlıdır. Bunun onu yardımcı olmaktan çok yavaşlattığına onu hiç ikna edemedim.

Aeri baltayı Royo'ya verir ve fırlatma bıçağıyla takas eder. Bu daha mantıklı. Kızın, Royo'nun

baltayı sallayabilecek güce sahipti, ama Royo ağaçları devirebilirdi.

Bir dakika sonra Hearst Tavernası'na varıyoruz. Zor bir yer, ama Royo gibi güçlü bir adam bunu iki kez düşünmezdi.

"Burada kalın. Kapıya göz kulak olun," diyorum Royo ve Ty'a. "Euyn, arkayı kolla, kimse girip çıkmasın. Aeri, benimle gel."

İçeride kel bir barmen, çalışan iki kız ve üç yaşlı adam var. Burada olmaları büyük talihsizlik. Bu onların gecesi değildi.

"Barmeniniz kimdi?" Aeri'ye sordum.

Aeri onu işaret . Kız oraya doğru yürümekte acele etmiyor. Ve fark ettim ki, neden burada olduğum dahil her şeyi biliyor.

"Bu gece burada olan kızı kim aldı?" Ben sordum.

Barmaid omuz silkiyor, kızıl saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı salladım. Sonra dönüp çenesini tutuyorum. Aynı anda kılıcımı çekiyorum. Ellerimde alev alev yanıyor. "Tekrar soracak vaktim yok."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde kılıcıma bakıyor.

"Bulgae, efendim," diyor kel adam barın arkasından. Kızdan adama bakıyorum. Bu onun kızı, bundan eminim. Aynı kalkık buruna sahipler. "Onlar bu şehri yöneten çete."

"Onları nerede bulabilirim?"

Tereddüt ediyor. Barmen kızın yüzünü daha sert kavriyorum ve inliyor.

"Genellikle Barrelhouse'dadırlar," diyor.

"Nerede?"

"Şehrin kuzey ucunda, oyun bölgesinde. Ama onu oraya götürüp götürmediklerini bilmiyorum."

Kuzeye gitmediler. Euyn'un iz sürme becerisi eşsizdir. Ama barmen onun söylediklerine inanıyor.

Yanlış söylüyor, yalan söylemiyor. Dikkatimi tekrar barmene veriyorum.

"Onu nereye götürdüler? Konuşmadan önce bilin ki, ona ne olursa olsun, size dört kat fazlası yapılacaktır. Yemin ederim."

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Güneydeki depo bölgesinde The Mine adında bir yer," diyor. "Orası onların sığınağı, saklandıkları yer. Ya oradalar ya da Barrelhouse'dalar."

Onu serbest bırakıyorum.

"Hepiniz bir kraliyet cariyesini çalmak için işbirliği yaptınız," diyorum sesimi yükselterek. "Kralın mülküne yapılan bir saldırı, kralın kendisine yapılmış demektir. Hepinizi suçlu buluyorum. Sen ve senin dışındakiler hemen kaçsın." Baba ve kızı işaret ediyorum.

Üç müşteri ve diğer barmaid, kaderlerine terk edilmiş baba ve kıza bir bakış bile atmadan arka kapıdan kaçarlar. Onlar sadece kendi postlarını düşünürler. Ama bunun bir önemi yok. Dışarı çıktıklarında Euyn'un sürgüleriyle karşılaşacaklar.

"Başka bir şafak görmek istiyorsan benimle gel," diyorum.

Kılıcımı kınıma geri koydum ve ön kapıdan çıktım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

W Oosant'a geldiğimizde, gerçekten de yedi kişi olarak güneye doğru yürüyeceğimizi beklemiyordum. Benimki zehirli bir bakireyi almak için, ama olan bu.

Hearst Tavernası'ndan dört blok ötede durdum. Yolun kenarında başka bir mavi kumaş parçası vardı. Sora'nın elbisesinin başka bir parçası. Şimdiye kadar dördüncü. Bulmamız için bir iz bırakmış. Bir kıza göre çok zeki, ama yine de o bir suikastçı. Belki de ona daha fazla kredi vermeliyim.

Beşinci parçada, depo bölgesine varmak üzereyiz. Yedimiz birden. Tanımadığım iki kişi de dahil.

"Kim bunlar?" Mikail'e fısıldıyorum.

"Yem," diyor.

Ses tonundan içimi soğuk bir his kaplıyor. Bu ıssız depo bölgesi ürkütücü ve sınır bölgelerinin Yusan'dan çok Fallow'a benzediğini bilmek de yardımcı olmuyor. Yüksek binalar bizi çevreliyor, her ses yankılanıyor. Hoşuma gitmiyor - çok sessiz ve saklanacak çok fazla yer var.

Ana caddeye geldiğimizde duruyoruz.

"Aşağıdaki üçüncü bina," diyor kel adam. Çatısında iki nöbetçi bulunan ve pencerelerinde ışıklar yanan binayı işaret ederken kolu ve sesi titriyor.

Mikail sokağa bakıyor, gözleri işaretin tüm ayrıntılarını alıyor. "Kapıyı çalacaksınız. Her ikiniz de. Onlara bir kralın adamının onları aramaya geldiğini söyleyin. Sonra geri gelin ve içeride kaç kişi olduğunu söyleyin. O zaman sizi bağışlayabilirim."

Gerçek bir teklif olup olmadığını anlayamıyorum.

Adam bakar ve alnını siler. "Onlara ihanet ettiğimizi öğrenirlerse bizi öldürürler."

Mikail kaşlarını kaldırır. "Ve sen ne sandın? Birlikte güzel bir gezintiye çıktığımızı mı? Vatana ihanet ettiniz. İşbirliği yapmayı reddedersen, en iyi ihtimalle ilk ve hızlı bir şekilde ölmene izin veririm. En kötü ihtimalle de kızının parçalarını sayarsın. Yemin ederim."

Adam yardım için çılgınca etrafına bakınır. Tabii ki kimse yoktur. Ama Mikail'in planı hatalı.

Kenara çekilip onu kendime doğru çekiyorum.

"Çeteyi gruplar halinde dışarı çekmeliyiz," diye fısıldıyorum. "Orası bir köpek ini. İçeride neyle karşılaşacağımızı bilmeden savaşarak içeri girmek istemeyiz."

"Bize söyleyecekleri şey bu," diyor adam ve kızı göstererek.

Ty yaklaşırken, "Bırakın gitsinler," diyor.

İkimiz de onunla yüzleşmek için dönüyoruz. Yüce Tanrılar, o ciddi. Cesaret ve aptallık arasında bir fark vardır ve Ty bunu bilmiyor gibi görünüyor.

"Az önce ne dedin sen?" Mikail soruyor. Aeri ve Royo da yaklaşıyor ama Royo yarım gözünü yemimizden ayırmıyor. Buna gerek yok. İkisi de kaçamayacak kadar korkuyor.

Ty, hakkını yemeyelim, sıvışıp gitmiyor. Göğsünü açarak bir adım daha yaklaşıyor. Görünüşe göre yumruk yemek onu bir savaşçı yapmış. Yine de Mikail'le tek bir raunda dayanabileceğini düşünmek aptallık olur.

"Gitmelerine izin verin dedim," diyor tekrar. "Onlar çetelerin kontrolündeki bir şehirde yaşayan köylüler. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar. Sora'nın kaçırılmasına karışmadılar."

Mikail, Royo'ya bakarken gözle görülür bir şekilde titreyen barmen kızı işaret eder. "O çete için çalışan bir fahişe ve o da daha iyi değil."

Aeri sesini alçaltarak, "Ty'a katılıyorum," diyor. "Daha iyi bir yolu olmalı."

"Aeri..." Royo diyor ki. Kadın ona bir bakış atar ve adam iç geçirir ama onun yanında durur.

Sokaktaki gerilim kırılma noktasında. Royo'nun olaya dahil olması, üçünün ikimizle karşı karşıya gelmesi anlamına geliyor.

"Ty'la birlikte misin?" Mikail Aeri'ye bakar ve sonra gülümser. "Sora'yı öldürmek için burada olduğunu biliyor muydun?"

Mikail'e bakarak kaşlarımı kaldırdım. Sora'nın bunu söylediğini duymuştum ama o kadar rahat konuşmuşlardı ki bunun bir şaka olabileceğini düşündüm. O sırada uyuyor numarası yaptığım için açıklama isteyemedim. Ama hayır, Mikail son derece ciddiye.

Aeri'nin ifadesi değişir. Royo fark eder.

"Sora'yı öldürmeye mi geldin?" diye soruyor Tiyung'a dönerek.

Mikail ve Royo'nun her ikisinin de elleri silahlarının üzerindedir ama Ty bunu fark etmez. O bir kontun oğlu, tehlikede olmaya alışık değil. Başını sallar ama geç kalmıştır. Bunlar onun emirleriydi, Sora doğruyu söylüyordu.

Baba ve kız tamamen şaşkın görünüyor, kirli çamaşırlarımızı ortaya dökerken bakışları her birimizin üzerinde toplanıyor.

Mikail başını sallar. "Bunun için zamanım yok. Git hadi. Şimdi."

Baba ve kızı ileri doğru iter ve onlar da Madene doğru yürümeye başlarlar.

Mikail, Ty'a "Seninle sonra ilgileneceğim," diyor.

Kahretsin. Onu öldürebilir. O zaman Seok'u müttefik olarak kaybederiz. Onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Ateş etmeye hazır ol" dedi bana. "Mikail..."

Ben başlıyorum.

"Ya da yardım etmeyin. Hiçbirinize ihtiyacım yok."

Gözlerimi açtım. Hayır. Mikail denen iblisi gördüm. Dağ geçidinde adama işkence eden. Artık onu ikna etmenin bir yolu yok. O depodaki herkesi öldürecek ya da denerken ölecek.

"Seninleyim," der Royo. Birbirlerine başlarını sallıyorlar. Sonra Mikail bana bakıyor.

"Ben her zaman seninleyim." Arbaletimi aldım ve omzuma koydum, biraz incinmiştim, herhangi bir şüphe vardı.

Mikail başını salladı, sonra kulağıma fısıldadı. "İçeri girdiğimizde baba ve kızı sessizce öldür."

Midem bulanıyor ama bunun olacağını tahmin etmeliydim. Royo'ya bir şey söylüyor ve o da başını sallıyor.

Saldırmak için en iyi yolu planlamaya başlarız. İçeride savaşmak için. Ama en azından birimizin Madeni ele geçirmeye çalışırken öleceğine hiç şüphem yok.

"Bekle, beni kullan," diyor

Aeri. Herkes ona döner.

"Aeri, yapma-" Royo

başlıyor.

"Hayır, işe yarayacak Royo," diye araya girer. "ve barmaid geri döndüğünde, depoya girmek için beni kullan. Çete seni ya da Euyn'u görmedi. Beni onlara götür ve ödül iste. Seni içeri alacaklar. Sonra binanın içinde ne olduğunu görebilir ve oradan nasıl saldırabileceğini ölçebilirsin."

Mikail başını sallıyor. Planı aklımdan geçiriyorum, işe yarayacak.

Küçük hırsız görüldüğünden daha zeki.

Mikail, "Aslında ikinizi de içeri alacağım," diyor. Onu ve Ty'ı işaret eder. "Royo, arkadan dolaş. Euyn, Maden'in karşısındaki çatıya git ve gözcülerini indir."

"Aeri, gerçekten içeri girmeni istemiyorum-" Royo tekrar deniyor.

"Sorun değil Royo," der. "Mikail beni koruyacak." Uzanıp onun kolunu okşuyor. Mikail ve ben

Ökisi de bunu yakalar, gerçek sevgiyi. Royo sertleşir ama isteksizce başını sallar.

Baba ve kızı yanımıza döndüğünde hepimiz aynı fikirdeydik. Ökisi de sanki ayaklarının altında deprem varmış gibi titriyorlar. Kel adam hafif yeşil ve bayılmaya hazır görünüyor.

"İçeride on tane var," diyor.

Mikail ona bakıyor. İçerideki adam sayısı ne olursa olsun, on olmadığından eminim. Umarım yirmi değildir, ama muhtemelen öyledir. Sürgüleri göğsümün üzerinde kaydırıyorum.

"Anlıyorum," diyor Mikail. "Gidebilirsiniz."

Adam beceriksizce eğilerek, "Evet efendim," diyor.

Mikail'le kılıçları değiştiriyorum, böylece onun kraliyet kılıcını görmeyecekler. Mikail bir ödöl avcısı gibi davranacak, bir kral muhafızı gibi değil ve süslü kabzası onu ele verecek. Royo, Aeri'ye uzun uzun baktıktan sonra yan sokaktan aşağı inmeye başlıyor.

Mikail bana "Bu hayatta ve sonraki hayatta senin" diyor. Kılıcı kılıcıma vururken bakışları içime işliyor.

Başımı salladım. "Bu hayatta ve sonraki hayatta senin."

Maden adlı deponun karşısındaki binaya doğru yola çıkıyorum. Burası terk edilmiş ama içeri girip merdivenlerden çatıya çıkabiliyorum. Şu anda sarayda olduğumdan daha iyi durumdayım -daha hızlı, daha güçlü- çünkü hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydım. Yerime varmam bir dakika bile sürmedi. Ama baktığımda, Madenin tepesinde hiç muhafız yoktu.

Hiç kimse.

Yüce Tanrılar, bu bir tuzak.

Çete biliyor. Gözcülerini içeri çekmiş olmalılar, bu da baba kızın bizi ele verdiği anlamına gelir.

İki el ateş edip ikisini de öldürüyorum ve sonra sürgülerimi tekrar kontrol ediyorum. Bu gece hepsine ihtiyacım olacak.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

Ten Hells, my head.

Çift görüyorum. Gözlerimi kırpıştırarak silkiniyorum. Bana yumruk atan o orospu çocuğunu parçalayacağım. Ve o depodaki diğer adamları da. Aeri'yi öldürmüş olabilirler. Sora'ya zarar veriyor olabilirler. Beni adam yerine koymadıkları için onları pişman edeceğim.

En karanlık gölgelerde kalarak sokakta ağır ağır ilerliyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum. Ve bu sadece baş ağrısı değil. Ne olduğunu merak ederek duraklıyorum. Bıçaklarım ve baltam var. Ama sonra Aeri'den uzakta olmaktan hoşlanmadığım için kendimi kötü hissettiğimi fark ediyorum. Ondan hoşlandığımdan falan değil. Onu bir daha görmeyeceğime söz vermiştim. Bir nefes alıyorum ve kendime onun iyi olduğunu hatırlatıyorum. Mikail ona bir şey olmasına izin vermez, ona ihtiyacı var. Ve bir şekilde daha önce verdiğim talimatları takip edip hana geri dönmeyi başarmış. Hangisi daha şok edici bilmiyorum - beni dinlemesi mi yoksa kaçması mı? Kendime geldiğimde ve onu gördüğümde hissettiğim rahatlama muazzamdı. Gözlerim yaşardı. Bir anlığına acımı dindirdi.

Ve Aeri'nin beni gördüğündeki yüzü.

Titrek bir nefes veriyorum. Kız benim için bir şey ifade ediyor ve bu doğru değil. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Ben onun muhafızıyım. Ve şu anda onu düşünmemeliyim. Odaklanmam gerek. Yapmam gereken kan tahlilleri var.

Aeri'yi düşüncelerimden uzaklaştırıp etrafıma bakıyorum. Tetikte olmam gerekiyor. Özellikle de tüm bu olanlar tuhaf hissettirdiği için. Mikail'in barmene ve babasına neden güvendiğini bilmiyorum ama bahse girerim kimseye söylemediği bir planı vardır. Gerçi bunun bir önemi yok. Sora'nın orada, Umbria'daki her şey kadar kötü bir çeteye yalnız olduğunu biliyoruz. Onu oradan çıkarmalıyız.

Başka bir kızı bir çeteye yalnız bırakmayacağım. Asla bırakmam.

Baltanın sapını ayarlıyorum. Aeri benim için bir silah seçerek iyi bir iş yaptı. Bu şekilde sessizce öldürebilirim.

Öldürmeye hazır bir şekilde, Madenin arka tarafına doğru sürünüyorum. Deponun arka girişinde nöbet tutan bir ya da iki muhafız olmalı, ama onlar çetenin en alt kademesindekiler olacak - en az deneyimli, en az farkında olanlar.

Arka tarafı görebileceğim bir yere geliyorum. Kapı gri, ama onu koruyan kimse yok. Kimse yok.

Hayır. Bu doğru olamaz.

Gözlerimi kırpıştırıp sokağın aşağısına bakıyorum ama hiçbir şey yok. Sonra yukarı bakıyorum. Çatıda da kimse yok.

Midem düğümleniyor, nefesim ciğerlerimde boğuluyor.

On Cehennem. Tuzağa düşürüldük.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SORA

OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

E Adamlar etrafta dolaşıp birbirleriyle fısıldaşarak yerlerini alırken depodaki herkes tetikte. Barmaid ve babası çeteye, kraliyet fahişesi olduğum için bir kral muhafızı ve üç adamın beni almak için burada olduğunu söyledi. Adamların akşam yemeğindeki kızı da aldıklarını söylediler.

Mikail ve diğer herkes bir tuzağa doğru yürüyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Odanın ortasındaki bu kirişe bağlıyken olmaz. Midem dönüyor ve kollarım titriyor ama bu bağlardan kurtulamıyorum. Düğümler çok iyi bağlanmış. Düşünmem gerek. Onları kurtarmak için yapabileceğim bir şey olmalı. Ama ne?

Burada on yedi adam var. Lider, Mikail'e on kişi olduğunu söylememi istedi, bu yüzden on kişi etrafımda geniş bir daire şeklinde silahlı duruyor, ancak yedi kişi çeşitli kutu ve kasaların arkasına saklanıyor. Diğer ikisi dışarıda arka kapıyı koruyor. Ve iki gözcü de çatıyı koruyor. Bize saldıran üç adam henüz dönmedi ama her an dönebilirler.

Toplam yirmi dört çete üyesi. Bu çok fazla.

Altı kişinin yirmi dört silahlı adamı öldürmesine imkan yok. Hearst Tavernası'nda sürdüğüm ruj üç adamı öldürebilirdi ama hiç birden fazla adamı hızlıca öldürmek zorunda kalmadım, sadece gizlice.

Mikail ve Royo'nun deneyimli katiller olduğunu biliyorum ama yenemeyecekleri ihtimaller de var. Aeri'nin pek yardımcı olacağını sanmıyorum ve Tiyoung'un ellerini kirletmesi hiç gerekmedi. Kont'un bunu onlar için yapacak bir sürü adamı var. Ve Euyn'u hiç tanımıyorum ama on adam ldrebileceğinden şüpheliyim. Ty'dan daha zayıf bir yapısı var ve o bir prens.

Kapı alınır. Herkes yerine geçer. Nefesimi tutuyorum.

Onlara yardım etmeliyim. Ama nasıl?

BÖLÜM KIRK YEDİ

MIKAIL OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

TKapı açılır ve neredeyse boyu kadar geniş bir adam cevap verir. Royo kıskanacak. Bu adam daha da geniş. daha iyi. Ama çete üyesinin yüzünde çürükler ve anlamsız bir ifade var. Royo daha yakışıklı.

"Evet?" diyor adam.

"Patronunuza ait iki şeyi iade etmek için buradayım," diyorum. Ty ve Aeri'yi öne doğru itiyorum. "Onları ara sokakta buldum. İlgilenebileceğinizi düşündüm."

Adam omzunun üzerinden baktı ve kapıyı açtı. Sayıca az olduğumuzu düşünerek silahlarımızı kontrol etmedi.

Dediğim gibi, hiçbir şeyden haberi yok.

Ty'ı iterek içeri giriyorum. Rol mü yapıyor bilmiyorum ama gerçekten onu yürütmek zorundayım. Aeri de içeri giriyor ve etrafına bakınıyor. Kutu ve sandık yığınları var, saklanmak isteyen erkekler için bolca siper oluşturuyor ama buna pek dikkat etmiyorum çünkü odanın ortasında bir giriş var ve Sora'nın kolları ona bağlı. Elbisesi yırtılmış ama Euyn'un bulunduğu kumaş şeritlerine bakılırsa sanırım bunu kendi yapmış. Yanağı kırmızı görünüyor, burada ya da kaçırıldığında biri tarafından vurulmuş.

Onun yanında duran kişi çetenin lideri olmalı. Bir çete liderinden beklediğimden daha genç, ama kendini beğenmiş gşrünüyor ve etrafında bir grup adam var.

"Sen kralın muhafızı olmalısın," diyor.

Gülümsüyorum. "Beni başka biriyle karıştırmış gibisin."

"Cora çok spesifikti," diyor.

Omuz silkiyorum. "Başka biri hakkında. Ben kralın muhafızı değilim."

Adamlardan birkaçı kafası karışmış bir şekilde birbirlerine bakıyor. Pek zeki bir ekip değiller.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye

soruyor. "Bir ödöl," diyorum.

Kapı çalındı. Sese döndüm. Aynı iri adam cevap vermeye gitti.

"Bekle," diyor Sora.

Lider ona döner ve bir elini kaldırır.

Bağlarını çekiştiriyor. "Kralın muhafızları beni almaya gelmiş olmalı," diyor. "Onlara izin verme."

Menekşe gözleri yalvarıyor. Dudakları titriyor. Sıkıntısı aşık ar. Büyölenen lider ona yaklaşıyor.

"Burada mı kalmak istiyorsun?" diye soruyor, şüpheci ama belli ki ilgileniyor.

Hevesle başını sallıyor. "Ailem beni altın için sattı. Eski krala gitmek istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Lütfen, bana yardım edin."

"Şimdi işbirliği yapmak mı istiyorsun?" diye sorar.

Uzarlara bakıyor, azarlanmış. Ona vuranın o bahse girebilirim.

"Korkmuştum," diyor. "Çok genşsin, bu şehri yönettiğini bilmiyordum. Senin büyük bir adam değil, aşağılık bir adam kaçır an biri olduğunu sanıyordum. "Lütfen. Sakla beni."

Uzanır ve yüzünü ellerinin arasına alır. "Benim olmak ister misin?"

"Evet," diyor nefes nefese. Ona bakıyor, tüm arzusuyla dudaklarını aralıyor. Sonra sanki dürtüsüyle savaşıyormuş gibi ağırbaşlı bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Lütfen."

Kızın yüzünü kendisine doğru çevirir ve onu öper.

Etkilenmekten başka bir şey yapmadım. Daha az yetenekli kraliyet oyuncularını gördüm.

Kapı ikinci kez çalınıyor. Aslında iki .

-Euyn'ın sinyali. İlki hazırlanmaktı, ama şimdi zamanı geldi.

Kılıcımı çektim ve yanımdaki adama sapladım. İki büklüm oldu ve yere yığıldı. Aynı anda Euyn ön kapıyı tekmeleyip ateş etmeye başladı. Bir saniye sonra Royo arka kapıyı açıyor. Birden Maden'in içinde bağırışlar ve kaos başlar. Kan ve bağırsaklar dökülür; yüksek tavanlı mekândan ölüm çığlıkları ve sarsıntıları yükselir.

İçime çekiyorum ama bir sonraki adam bana doğru koşana kadar sadece bir anlığına. Lord Yama ile tanışmak için çok hevesli sanırım.

Diğer çete üyeleri geri çekilip lidere bakıyor ama o yere yığılırken boğazını tutup pençeliyor. Muhtemelen ikinci komutanı olan başka bir adam ona yardım etmek için koşar ama artık çok geçtir. Sora şaşkın ve endişeli görünmek için elinden geleni yapıyor, hâlâ o kirişe bağlı.

Onu oradan çıkarmalıyız.

Öldürdüğüm ilk adamın kılıcını alıp Ty'a fırlatıyorum.

Bir hançeri var ama bu tür bir dövüş için yeterli değil.

"Ölmemeye çalış," diyorum. "Ve arkamı kolla."

"Bitti," diyor kılıcı zahmetsizce yakalayarak. Belki de ondan daha fazlası vardır. Kafası hâlâ yerindeyken hayatta kalabilmesi için olması gerekecek.

Bana doğru koşan adamı kestim. Kılıcım kraliyet kılıcım kadar keskin değil çünkü Euyn'un satın aldığı her neyse o. Beni kızdırıyor ama işimi görüyor. Adamı boynundan göbeğine kadar kesiyorum, ama olması gerekenden çok daha fazla çaba sarf ederek.

Yaptığım işi gören bir sonraki adam dönüp diğer yöne doğru koşuyor. Kılıcımı kaçan adamın kafasına fırlattım.

tek bir akıcı hareketle geri döndüm ve sonra yarık açtığım adamın kılıcını aldım.

İki adam aynı anda Royo'ya saldırır ama Royo onlardan daha büyük ve güçlüdür. Ayrıca savaş baltası da var. Bu... dağınık ve olması gerekenden daha kapsamlı. Ama o güçlü bir adam, öldürmeyi garantilemeye alışkın.

Tam yardıma gidecektim ki başka bir adam bana saldırdı. Aldığım kılıç, Euyn'un aldığı boktan kılıçtan bile daha kötü. Bu kılıç ustaları asılmalı. Yüceltilmiş tereyağı bıçağımla dövüşüyorum, ama sapıyla onu öldürene kadar sopalayabilirim.

Gözümün ucuyla bir hareketlilik gördüm. Aeri, her zamanki gibi hızlı, kaosu dikkat dağıtmak için kullandı. Koşuyor ve Sora'nın ipini çözmeye çalışıyor. Arkasındaki adamı ya da elindeki bıçağı görmüyor.

"Aeri!" Bağırıyorum.

Tam bir ok adamın göğsüne isabet ettiği sırada döner. Adam dizlerinin üzerine düşüyor, akciğeri delinmiş. İyi atış, Euyn.

Sarı elbisesinin ortasına kan sıçrarken Aeri'nin ağzı şok içinde açılır. Ty bıçağını adamın sırtına saplamış ve öldürücü darbeyi indirmiştir. Aeri bir kan sıçramasına bir de Ty'a bakıyor. Adam zor nefes alıyor ve bayılacak gibi görünüyor. Ve ben de onun ölümcüllüğüne oldukça şaşırdım.

Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Benimle dövüşen adamı tekmeliyorum ve yere düşüyor. Sonunda boğazını kesmek için doğru açıyı yakaladım. Sonra kılıcını deneyeceğim. Bu boktan daha iyi olmalı.

Aeri, Ty'ın öldürdüğü adamın cesedinden kılıcı almak için çabalar. Elindeki büyük kılıçla Aeri, Sora'ya yaklaşıyor. Dürüst olacağım, Aeri'nin kılıç sallaması pek de iyi bir plan gibi görünmüyor. Sora'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da öyle düşünmüyor.

Aeri tam ipi kesmek üzereyken, ikinci adam nihayet ayağa kalkar ve ona vurmak için kılıcını çeker. Aeri'nin yüzü donuklaşır, ama adam bunu yapamadan

Geri savrulan Ty, onun boğazını keser. Ancak çok fazla güç kullandığı için her yere kan sıçrar.

Ona nasıl temiz öldürüleceğini öğretmeliyim. Ama Aeri Sora'yı serbest bırakıyor.

Euyn sağda solda adam öldürüyor, oklar sonbaharda yapraklar gibi yağıyor. Biri Royo'nun sol omzunu bıçakladı ama kritik görünmüyor. Ona, kadınlara ve her zaman Euyn'a göz kulak oluyorum. Her zaman. Ama başka bir çete üyesi bana saldırıyor, On Cehennem'e yolculuk yapmaya hevesli.

Aeri çığlık attığında çoktan ölüyordu.

"Royo!"

Bıçağını fırlatır ve bir adamı vurur. Royo'nun arkasından koşan adama. Onu tek atışta yere seriyor.

Royo döner ve adamın yere yığılmasını izler. Aeri'nin kolu hâlâ dışarıda. Birinden diğerine bakarken sersemlemiştir. Sonunda Aeri'ye teşekkür ederek başını sallar ve Aeri gülümseyerek ona bakar. Ve sonra dövüştüğü adamın nefes borusunu eziyor.

Baltası nereye gitti?

Görünüşe göre kalan çete üyeleri teker teker üzerime gelmenin ölüm anlamına geldiğini fark etmişler, bu yüzden üç adam birden üzerime saldırıyor. Euyn bağırıyor ve kılıcımı bana fırlatıyor. Silahı yakalıyorum, gerçek bir kılıca sahip olduğum için şükrediyorum. Bu şeyi öpebilirim. çıkararak kolumu geriye çekiyorum, sonra da bir dönüş hareketi yapıyorum. Tek bir yumuşak hareketle üç adamı da göğsünden bıçtım ve sonra tek dizimin üzerine çöktüm. Bıçağımdan kan damlıyor, kolum arkamda uzanıyor. Üç adam da aynı anda açık göğüslerine bakıyor, sonra yere yığılıyor.

Bu son cinayetle birlikte, başka kimse üzerimize gelmedi. Ama altımız da birkaç dakikalığına silahlarımızı çekmiş hazır bekliyorduk.

Kaç ceset olduğunu söyleyemem, kesinlikle ondan fazla. Baba ve kızı bize ihanet etti, bunu yapabileceklerini biliyordum. Onları içeri gönderdim çünkü çetenin tüm adamlarını çekmesini istedim; bu şekilde Euyn ve Royo

kapılara daha kolay erişebiliriz. İçeri girdiğimizde herkesi öldürebileceğimizi biliyordum.

Euyn'a "boş" diye fısıldadığım için en ufak bir pişmanlık bile duymuyorum. Royo'ya da "hayatta kalan yok".

"Baltaya ne oldu?" Royo'ya merakımı yenemeyerek soruyorum.

Başını yana çeviriyor ve ben de dönüyorum.

"Oh." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Baltasını, bir adamı tüm Oosant'ı gösteren bir duvar haritasına sabitlemek için kullanıyor.

Royo omuz silkiyor. "Balta duvara saplandı, ben de bıraktım."

Üzerimize gelen başka çete üyesi olmayınca geri çekildik. Bir kılıcı kaldırdığımda her zaman hissettiğim enerji artışını bırakıyorum. Bu kadar adamı öldürdükten sonra huzurlu bir his var. Yüksek seslerin sessizliği takdir ettirmesi gibi.

Normalde bölgeyi süpürürdüm ama kadınların, özellikle de Sora'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Tam Aeri'yi etkileyici atışından dolayı tebrik edecektim ki gözleri fal taşı gibi açıldı. Direkt bana bakıyordu. Ağzı açıldı. Sonra beni uyarmaya çalıştığını fark ettim. Ama yüzündeki ifadeden çok geç olduğunu anlıyorum.

Öldürülmek üzereyim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

SORA OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

Mikail'in adı deponun sessizliğini bozar. Etrafıma baktım ve sonra nedenini anladım. Arkasında kılıcını çekmiş bir adam var.

Korkak tüm bu süre boyunca kutuların arkasında saklandı. Kardeşleri katledilirken, onlar yardım çığlıkları atarken, tanrılara ya da annelerine haykırırken o yerinde kaldı. Tırnaklarıyla güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken sadece oklarla vuruldu. Şimdi cesur çünkü Mikail'in arkası dönük.

Onu uyarmak için çığlık atıyorum ama çok geç kalıyorum. Adam çok yakındaydı, bıçağını çoktan geri savurmuştu.

Aynı anda bir kılıç havada uçmaya başlar. Ty adamı öldürmeye çalıştı ama çok uzaktaydı. O saldırmadan önce kılıç ona ulaşamaz.

Mikail'in öldüğünü görmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum ama sonra korkak olduğumu fark ediyorum. Buraya beni kurtarmak için geldi. Beni özgür kılmak için öldürdü. Onun ölümüne tanıklık etmeyi, izlemeyi ona borçluyum. Tıpkı zehir okulundaki kızlara borçlu olduğum gibi. Tıpkı sevgilimin tanıklık edemediğim gibi.

Ama gözlerimi açtığımda, çete üyesi bıçağını düşürüyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Haykırıyor ve bacağının arkasını tutuyor. Mikail dönüyor ve bıçağı tam göğsüne saplıyor. Adam yere yığılıyor, saplandığı yerde acı içinde inliyor.

Ty'ın fırlattığı bıçak adamın birkaç metre önüne düşer ve sıçrayarak durur. Mikail ona bir göz atar ve sonra etrafına bakınır.

Az önce ne oldu? Adam gerçekten az önce...
tökezledi mi? Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Aeri yanımda, zor nefes alıyor. Elinden kan damlıyor ama ben dahil hepimizin üzerinde kan var. Ty solumda ve Royo hâlâ bize doğru geliyordu. Euyn en uzaktaydı ve yayını yeniden dolduruyordu. Hepimiz Mikail'e yardım edemeyecek kadar uzaktaydık. Az önce ne olduğundan emin değilim. Belki de tanrılar yaptı.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da tanrıların katillerin üzerine nadiren bir bedel ödemededen ışık saçtığıdır.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

EUYN OOSANT ŞEHİRİ, YUSAN

W Tüm Bulgae'lerin öldüğünden emin olmak için odayı süpürüyoruz. Altımız birlikte çalışarak odanın her Depo temizlendi. Belli ki Mikail önden gidiyor ve ben de yayımla onun omzunun hemen üzerindeyim. Onu korumaya, onun için ya da onunla birlikte ölmeye hazırım. Ama başka kimse yoktu. Herkes öldü ya da ölüyor.

Sonra hepimiz Mikail'i neredeyse öldüren adamın cesedinin etrafında duruyoruz. Kalbim hâlâ boğazımda bir yere saplanmış durumda. Onu yalnız bırakıp kalp atışlarını kendi kalbimde hissedene kadar bu duygudan kurtulabileceğimden emin değilim. Onu neredeyse tekrar kaybediyordum.

"Ama anlamıyorum," diyor Aeri başını sallayarak.

Mikail ensesini ovuşturuyor. "Bir silaha takılmış olmalı ama... nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Depo kan gölüne döndüğü için ne olduğunu söylemek zor. Ama kafaları karışmakta haklılar. Mikail'in ölmek üzere olduğundan emindim, sonra tanrılar araya girdi ve onu kurtardı.

Royo, gözlerini Aeri'ye dikmiş olmasına rağmen, "Şans," diyor.

Ya da Yüce Tanrılar.

Yine de yüksek sesle söylemiyorum. Mikail Gökler tarafından tercih edildiği düşüncesine gülüyor ama öyle. Cehennem Krallığı onu istememiş de . Bunu söylemek zor.

Sersemliğini üzerinden atıyor. "Bunu temizlememiz gerek." Ne demek istediğini anladım, burayı yakacaktı.

"Burada ne var ki?" Ty kasalara bakarak soruyor.

Güzel bir soru. Tüm olanlardan sonra bakmayı düşünmedim. Hiçbirimizin aklına gelmedi.

Düşmüş, kan sıçramış kutulardan birini tekmeliyorum ve kadife keseler düşüyor. Onlara bakıyorum, şok ve şaşkınlık dalgaları aynı anda vuruyor çünkü bu tür bir keseyi biliyorum. Yılan amblemlı. Ama bu olamaz.

Birini açıyorum.

Açtım. Bu laoli.

Şaşkınlıkla Mikail'e veriyorum ve sonra inceliyorum. Bu deponun tamamı laoli dolu. En az bir milyon altın değerinde. Laoli'nin kraliyet toprakları dışında başka bir yerde yetiştirilmemesi, işlenmemesi ya da depolanmaması gerekiyor. Ve biz kesinlikle kraliyet topraklarında değiliz.

Yüce Tanrılar, bu nedir?

Mikail serçe parmağını sokuyor, tadına bakıyor ve bana başını sallıyor. "Laoli."

Hepimiz büyük bir uyuşturucu kaçakçılığı operasyonunun ortasında olduğumuzu fark ettiğimizde grubun yüzünde hızlı duygular beliriyor. Gitmemiz gerekiyor. Hemen.

Herkes işinin başına.

Royo ve ben barmen kızın ve babasının cesetlerini sokaktan depoya sürüklüyoruz. Royo adamın bacaklarını çekiyor. Beklediğimden daha ağır olmasına rağmen kızı ben aldım. Toprakta eşleşen kan izleri bıraktık.

İçeri döndüğümüzde Ty ve Aeri kutu yığınlarını hazırlamayı neredeyse bitirmişlerdi. Biz onları içeri getirirken cesetlere bakıyorlar ve sonra arkalarını dönüp işlerine geri dönüyorlar. Sora, üzerimizdeki kanı temizlemek ve yaralarımıza dikiş atmak için bizi teker teker arka tuvalete götürüyor. Royo ve Ty

ikisi de kanıyor. Kimse bu işte neden bu kadar iyi olduğunu sormuyor. Kimse pek bir şey söylemedi. Bunun yerine, hepimiz bir ekip olarak sessizce çalışıyoruz.

Kısa süre içinde her şey tamamlanır ve herkes güzelce temizlenir.

Royo bulduğu bir sürahidenden deponun her tarafına yağ döker. Mikail onun başını sallamasıyla önce kılıcını sonra da ilk kutu yığınının yakar. Yağ alevler içinde kalır ve diğer yığınlar da tutuşur.

Ölüleri ve ölmekte olanları geride bırakarak deponun arkasından çıkıyoruz. Grup olarak hareket ediyoruz, iyi bir hızda ama koşmadan. Bloğun sonuna geldiğimizde herkes gergin ama normal davranmaya çalışıyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Hearst Tavernası'nı geçtikten sonra şans eseri arkama bakıyorum. Alevler karanlık gökyüzüne doğru yükseliyor ve yangın o kadar büyük ki yakındaki binalar da alev almış olmalı, bunu söylemek zor. İnsanlar bağılıyor ve depo bölgesine doğru koşuyor.

"Kimse bu gece Oosant'ta kalmamız gerektiğini iddia etmeyecek, değil mi?" Mikail soruyor.

Herkes sessiz.

"Güzel," diyor. "Üzerinizi değiştirin ve eşyalarınızı mümkün olduğunca çabuk toplayın, biz de neşeli yolumuza gidelim."

"Peki ya..." Aeri başlar. Sonra dudaklarını büzüyor.

Mikail ona bakar ve kaşlarını çatır. "Barmaid ve babası öldü. Yapmak zorundaydım... Yapabilirlerdi-"

"Hayır, bunu gördüm. Yani... Akşam yemeği yemedik," diyor.

Mikail ve ben bakıştık. O bir adam öldürdü. Hepimiz öldürdük. Ama onun tek düşünebildiği midesi. Bu kız sıradışı.

Bir kahkaha attı. "Bir sonraki kasabada yiyecek bir şeyler buluruz."

Hana ulaşıyoruz ve yan merdivenlerden odalarımıza çıkıyoruz. Birkaç dakika içinde hepimiz yeni kıyafetlerimizi giymiş ve tekrar Doğu Yolu'na dönmüştük.

Umarım Tamneki'ye kadar bir katliam izi bırakmayız ama durum pek iyi görünmüyor. Ölüm aç bir köpek gibi beni takip ediyor gibi görünüyor.

Hareket ettikten sonra Mikail'in yanına oturuyorum ve ona bakıyorum. Hâlâ nasıl hayatta olduğunu anlayamıyorum ama yine de minnettarım. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Gülümsüyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Teni terden ve enerjiden parlıyor ve halinden memnun görünüyor. Ama depodan hâlâ rahatsızım. Bu eski sınır kasabasında neden laoli içinde bir servet vardı? Kime aitti? Kraliyet amblemi vardı ama Joon'un bir sınır kasabasında işaretlenmemiş bir deposu olamaz.

Tek bildiğim öldürdüğümüz adamların uyuşturucu tedarikini kontrol ediyor olamayacakları. Gaya'dan laoli kaçırarak kadar öngörülerini ya da zekaları yoktu. Hayır, sadece yüksek bir soylu -bir kont- uyuşturucu dolu yasadışı bir depoyu Oosant'a sokacak kadar paraya ve güce sahip olabilirdi. Ama hangi kont ve neden?

Sonunda kimsenin konuşmadığını fark ediyorum. Topuğundaki kan sıçramalarını ovuşturan Mikail dışında herkes boşluğa bakıyor. Bir an sessizlikten dolayı kafam karışıyor ama sonra bunun ağır bir şey olduğunu hatırlıyorum - bu kadar çok adamın hayatını almak. Neredeyse kendimizi öldürüyorduk. Ve bunu birlikte yaptık. Aeri Royo'nun hayatını kurtardı. Ty ve ben onunkini kurtardık. Hepimiz Sora'yı kurtardık.

Sora hepimize bakıyor ve sonra boğazını temizliyor. Bu herkesin dikkatini çekti. "Ben... Hepinize nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Mikail, "Sen de hepimiz için aynı şeyi yapardın," diyor.

Bunu söylenecek güzel bir şey olarak yazıyorum, ama sonra düşünüyorum ve fark ediyorum: bu doğru.

Hepimiz bu göreve bağlıyız.

Beni tahtta görmek ya da en azından kardeşimin öldüğünden emin olmak için her şeyi riske atıyorlar. Sanırım hepimizin kendi nedenleri ve sırları var ama biz sadece için öldürdük ve birbirimizin suçlarını sakladık. Bu akrabalıktan ya da klandan daha güçlü bir kan bağı. Ve bir tanrı kralın bile birbirleri için öldüren ve ölen altı kişiye karşı durabileceğini sanmıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG DOĞU YOLU, YUSAN

I Gecenin on iki zili çalmak üzere ve sanırım hasta olacağım. Hava almak için penceresini aşağı indirdim, ki, şaşırtıcı bir şekilde, kimse itiraz .

Başımı esintiyi en iyi hissedebileceğim yere yaslıyorum. Sonunda Royo'nun tavernada bana dövüşüp dövüşemeyeceğimi sorduğunda ve ben de kralın muhafız birliğinde iki yıl geçirdiğimi söylediğimde verdiği tepkiyi anlıyorum. Tamamen anlamsızdı. Kral muhafızlığında devriye gezdim, eğitim aldım ve pratik yaptım. Şimdi de öldürdüm.

Kılıcımı bir adama sapladım ve ayaklarımın dibinde ölmesini sağladım. Başka bir insanın canını aldım. Bu gecedен önce her neysem, artık değilim. Ruhum artık temiz değil - babamın kan parasını hayatım boyunca seve seve aldığım da ve savunmasız bir kız olan Daysum'u kırbaçladığımda da öyle olduğunu varsayıyorum. Onu babamdan yiyeceği vahşi dayaktan kurtarmak için bile olsa, yine de tam olarak lekesiz bir ruh sayılmaz.

Ama bu gece kurbanımın adını bilmiyordum. Lord Yama Cehennem Krallığında günahlarımı yargıladığında bu daha kötü olmalı. Adam benim yaşlarımdaydı ve şimdi kül oldu. Neden o depodaydı, kimi seviyordu bilmiyorum.

ya da nefret ettiği, ya da son anlarında ne düşündüğü. O sadece kıyafetlerimden çıkarmam gereken bir kan lekesi oldu.

Şimdi kimim ben?

Ürperiyorum. Bunların hiçbirini tekrar yaşamamayı tercih ederim.

Ama Sora'yı kurtarmak için her şeyi yüzlerce kez yapardım.

Ona bakıyorum. Onun için Onuncu Cehennem'e gitmeye değer.

Rüzgârın dışında, hepimiz hâlâ uyanık olmamıza rağmen arabada sessizlik hakim. Mikail hariç. O uyuyor. Sanırım cinayet onun için o kadar sıradan ki onu uyanık tutmuyor.

Gördüklerime inanamadım. Bir adam nasıl tanrı gibi öldürebilir? Ama bunu başarabilmemizin tek sebebi oydu. Kızın hayatta kalmasını sağlayan onun öngörüsü, planlaması ve hızlı algılarıydı. Barmen kızı ve babasını öldürmeyi kabul etmedim ama sonunda bize ihanet ettiler.

Sora'nın hayatına mal olabileceklerini kendime hatırlatıyorum, bu yüzden onları domuz leşi gibi sürüklenirken, göğüslerinden yaylı tüfek mermileri fişkirirken görmekten hiçbir şey hissetmemeliyim.

Ama ben biliyorum. Boğazımda safra yükseliyor. Kusmak istiyorum ama yutkunuyorum.

Herkesin yüzünü görebileceğim kadar ay ışığı var. İlk kez, diğerleri beni kabul ediyor gibi görünüyor, bu yüzden sanırım bu yolculuğun geri kalanına göre büyük bir gelişme.

Aeri'nin bakışlarını yakalıyorum ve yorgun görünmesine rağmen gülümsüyor. Aeri'den hoşlanıyorum. Başından beri. Belki de bu geceden önce diğerleri gibi bir katil olmadığı için. Midem bulanıyor ve ağzım sulanıyor.

"Hayatımı kurtardın," diyor öne doğru oturarak. Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum.

"Teşekkür ," diyor. "Sen... bunu yapmak zorunda değildin." Bunu neden yaptığım konusunda kafası karışmış gibi görünüyor.

"Birinin seni öldürmesine izin vermeyecektim," diyorum.

"Ve aslında onu ilk Euyın vurdu."

"Sadece ," diyor.

Bu doğru. Bu gece iki adam öldürdüm. Ben sadece ilkini düşünüyordum. Başkasının eliyle ölmüş olmasını haklı çıkarabileceğim birini. Derin bir nefes alıyorum. Tanrım, ruhumu tartmam gereken başka bir cinayet daha var.

Esintiyi biraz daha içime çekiyorum. Parmaklarım hâlâ uyuşuk ve göğsümde bir tuhaflık var. Açıkçası cinayet ve kargaşa telaşıyla unuttuğum kırık burnumun acısından bahsetmiyorum bile. Kalçamda da bir kesik var ama çok derin değil.

"İyi iş çıkardın," diyor Royo.

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. İltifat karşısında o kadar şaşıyorum ki gözlerim yaşıyor. Ama Royo gibi bir adamın önünde kesinlikle ağlayamam. Daha kötüsü babamın önünde ağlamak olurdu. İkisi de sırf tiksinti yüzünden beni öldüresiye dövebilir. Sora'yı öldürmemin söylendiğini nasıl anladılar bilmiyorum.

Sanırım bu konuya değinmeliyim. Hepimiz az önce öldürüldük ve neredeyse ölüyorduk. Bu geceden sonra sır saklamak anlamsız görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Ben... Ben Sora'ya asla zarar vermem. Bunu bilmeni isterim."

Ve en önemlisi, buna inanmasını istiyorum.

Gözlerini bana doğru çeviriyor ve sonra tekrar ileriye bakıyor. Çok sessizdi. Liderin zehirlenmesinin onu rahatsız ettiğinden şüpheliyim. Muhtemelen biz oraya varmadan önce olanlar yüzünden. Bunu düşündüğümde ellerim yumruk oluyor. Sormuyorum. Öldürdüğü soyluların yatak odalarında ne olduğunu asla sormam. Bilmek istemediğimden değil. Onu rahatlatacaksa günlerce dinlerim. Ama sorarak onu daha kötü hissettirmek istemiyorum. Zaten bana güvenmezdi.

"Kral öldüğünde babam böyle yapmamı söyledi," diye itiraf ediyorum. "Onun sözleşmesini yakmak ve sonra onu öldürmek. Ama yapamadım. Öldürmeyeceğim."

"Neden?" Euyn soruyor. "Neden baban onu bize veriyor ama sonra senden onu öldürmeni istiyor?"

Bu harika bir soru ama cevabını bilmiyorum. Babam sorgusuz sualsiz itaat bekliyor. Bana tek söyleyeceği kaybedeceklerim. Bu durumda, eğer onu öldürmezsem, ölene kadar beni finansal olarak kesecek - ki bu hiç de küçük bir sonuç değil. Onun parası olmadan, bırakın gizlice borçlarımı ödemeyi, hayatımı bile yaşayamam. Babamın zehir okullarında ölen kızların kardeşlerinin izini sürmek ve dördünün sözleşmelerini satın almak için yıllarımı harcadım. Rahway'e gittiğimde beşincisinin yeri yeni tespit edilmişti. Eğer bağlantım kesilirse tüm bunlar boşa gidecek.

Babam da bana çok az yararlı becerim hatırlatacak kadar nazikti. Ama yanılıyor. Yoksul olmazdım. Kralın muhafızlarına tekrar katılır, Yusan'a hizmet ederdim. Hiçbir beklentim olmasa bile, onun canını almazdım. Şimdi, her zamankinden daha çok, asla yapamayacağımı biliyorum.

Avuçlarımı yukarı kaldırarak işaret ediyorum. "Bilmiyorum. Ondan -bizden- intikam alamasın diye yaptığını düşündüm ama asla bilemeyeceğim."

"Seok'a nedenlerini asla soramazsın," diyor Sora.

Ses tonunda ve ifadesinde bir kofluk var.

Demek o da babamın elinin tersini hissetmiş. Bundan şüphelenmiştim. Ama buna inanmak istememiştim.

Sora ile bakiştık. Az önce beni savundu ve buna ihtiyacı yoktu. Belki de sonunda söylediklerimde ciddi olduğumu anlamıştır: Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Aynı adam yüzünden acı çektik.

Acı, kırık burnuma doğru yayılıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve daha da kötüleştireceğini bildiğim halde yüzüme dokunmaya çalışıyorum. Sora bana doğru uzandı. Tam olarak değil - daha iyisini düşünmeden önce elinin hafif bir hareketi, ama o küçük hareket bile kalbimin dolmasını sağlıyor ve acımı dindiriyor.

Ara sokakta bize saldıran, beni bayıltan adamların beni neden sokakta bıraktıklarını hala anlamıyorum. Çantamı aldılar. En azından soylu biri olduğumdan şüphelenmiş olmalılar. Peki neden beni öldürmediler ya da fidye için kaçırmadılar?

"Ölmüş olmalıydım," diye fısıldıyorum.

"Burada kimse ölmüyor," diyor Royo. "Ben yardım ölmez." Onun ağzından, gerçekmiş gibi çıkıyor.

Aeri başını Royo'nun omzuna yaslar. Adam geri çekiliyor ve Aeri yaralı görünüyor ama bu anlık bir tepkiydi. Bazı erkekler yumuşaklığın bulağıcı olduğunu düşünür. Royo bir nefes alır, sonra kolunu yavaşça banketin üzerine koyar. Parmakları kararsızca uzanır ve sonunda kadının omzuna dokunur. Kadın gülümser, ıslıl ıslıdır ve ona sokulur. Adam da neredeyse gülümseyerek karşılık veriyor.

Tekrar Sora'ya bakıyorum. Royo Aeri'nin kapanmasına izin verirse, belki insanlar değişebilir. Belki bizim için biraz umut vardır.

Ama bu geceyle ilgili başka bir şey beni rahatsız etti. Madenden çıkarken arkamı döndüm. Arkasına bakan tek kişi bendim. Ve tam o sırada bir hareketlilik yakaladım. Siyahlar giymiş biri yakındaki bir binanın çatısındaydı. Ama tekrar yukarı baktığımda çatı boştu. Ve başka kimse bundan bahsetmedi. Yine de düşünmeye devam ediyorum.

Hiç mantıklı değil. Oradaki bir çete üyesi hepimizi öldürebilirdi. Madenin arkasındaki sokakta sıkışıp kalmıştık ve kolayca öldürülebilirdik. Yani Bulgae'nin bir üyesi olamaz. Ama onlar değilse, o zaman kim? Adamı gören başka biri olup olmadığını soracaktım ki Sora konuştu.

"Çok acıyor mu?" diye soruyor. Bana bakarken gözleri sempati dolu. Ağzım kuruyor. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı.

" olacağım," diyorum. Metanetli davranıyormuş gibi yapıyorum.

Başını sallıyor ama sonra ürperiyor, tüyleri diken diken oluyor. Ceketimi çıkardım ve ona uzattım. Tereddüt ediyor ama kabul ediyor. Ceketimi omuzlarına koyuyorum ve içimi bir sevinç kaplıyor. Belki de benim babam olmadığımı anlamıştır. Ya da belki sadece üşümüştür. Ama ona yardım etmeme izin veriyor ve bu muazzam bir değişim.

Belki de bizim için gerçekten umut vardır. Kendime hayal kurma izni veriyorum.

Memnun bir şekilde bankete yaslanıyorum ve sonra uykuya dalıyorum. Ama kabuslar başlamadan önce çok geç kalmamıştım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SORA DOĞU YOLU, YUSAN

W Gün ışıyınca durduk ve herkes sanki günlerdir oruç tutuyormuş gibi yemek yedi. Ama en kısa sürede ağzımızı sildik ve hemen arabaya geri döndük. Hepimiz Oosant'la aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyoruz. Ve bin yıllık kutlamaya çok fazla zaman kalmadı.

Eğer başarırsak.

Genelde öldürdüğüm adamlar hakkında düşünmem - bundan iyi bir şey çıkmaz. Ama dün gece farklıydı. Öldürmek için gönderilmedim, zehirli bir bakire olmak için. Onlar için sadece alınacak, yutulacak ve sonra da atılacak bir kızdım. Yine de, sanırım asil izlerim de benim için aynı şeyi düşünmüştür.

En iyisi bunu hiç düşünmemek.

Ama vagonda otururken, kendime engel olamıyorum. Halsizim. Gecenin bir yarısı Ty inlediği için birkaç kez uyandım ve sonra sadece uyanıktım. Sanırım kabus görüyordu. Cinayet, ruhunuzu kirleten ve rüyalarınıza bulaşan ağır bir şeydir. Ve bu onun için hâlâ yeni. İlk asil cinayetten sonra benim için de çok ağırdı.

Ben öldürdüm. Bu yüzden sonuçlarını umursamadan kaçtım. Kabusun içinde kaybolmuştum.

Mikail değerlendirci bir şekilde bana bakıyor. Kahvaltıdan sonra yer değiştirdiğimizden beri yine yanımda.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. Bir kaşını kaldırıyor.

İçtenlikle gülümsedim. Tabii ki onu kandıramadım. "Beklenebileceği kadar iyiyim. Royo'yu bayılttıklarında sadece biraz direndim. Herhangi bir dövüş eğitimi aldığımı bilmelerini istemedim çünkü bu beni farklı bir şey olarak gösterirdi. Bu yüzden oldukça istekli bir şekilde onlarla gittim. Liderleri beni arka taraftaki bir yatak odasına götürdü ama orada fazla kalmamıştık ki barmaid geldi ve kralın muhafızlarının geldiğini söyledi."

"Biz... zamanında mı geldik?" Deniz mavisi gözleri yüzümü tarıyor.

"Öyleydin." Titriyorum, midem bulanıyor. "Elbette, daha ileri gitmesi durumunda hazırlıklıydım."

Neredeyse tüm saldırıları, tecavüze yeltenenlerin sayısını düşünmek bile istemiyorum. Elbisemi çıkarmayı reddettiğimde lider beni dizlerimin üzerine çökertmişti. Bana o kadar sert vurdu ki izler bıraktı. Aeri bu sabah yanağımdaki ve boğazımdaki morlukları gizlemek için yüzüme makyaj yapacak kadar nazikti.

Liderin elleri boğazımdaydı ve eğer ona ait olmak istemezsem tüm köpeklerine beni tattırmakla tehdit ediyordu. Ve muhtemelen uysal olsaydım bile beni adamlarına verecekti. Batılı kont gibi sadece acı çektirmek isteyen birçok erkek var. Kadınlar onlar için kendilerini güçlü hissetmenin bir başka yolu. Ona bir son vermek için onu öpmeye çok yaklaşmıştım ama bir çıkış stratejim yoktu. Ve grubun elbisemin izini bulacağı umuduna tutunuyordum.

Tam onu öpmeyi düşünürken kapı çalındı.

"Kont hiç Oosant'tan bahsetti mi?" Mikail sorar.

Kaşlarını kaldırıyorum. Garip bir soru. "Seok? Seok mu? Hayır.

Hatırladığım kadarıyla değil." Başını sallıyor.

Belki de Ty'ın neden hayatta olduğunu anlamaya çalışıyordur. Ben de bunu merak ediyordum, neden onu sokakta öldürmediklerini ya da fidye için kaçırmadıklarını. Ama bunun Gain Kontu'yla bir ilgisi yoktu. Oosant ya batı ya da doğu kontunun koruması altında. Ya da görüldüğü gibi hiç kimsenin.

Ama bu Kont'un bana güvenmesi gibi bir şey değil.

"Daysum Seok'un işleri hakkında benden daha çok şey biliyordur," diyorum. "Duvarları dinliyor."

"Kız kardeşin." Gülümsüyor.

Başımı salladım. "O benden daha zeki."

"O zaman bu korkunç bir kız," diyor. Ben gülüyorum. "Kız kardeşin var mı?"

"Ben... Hayır." Mikail pencereden dışarı bakar.

Yalan söylüyor. Tamamen dürüst olmadığında ağzı belli bir şekil alıyor. Bir kardeş hakkında neden yalan söylediğinden emin değilim ama az önce söyledi.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Söylediklerini anladığımı belli etmiş olmalıyım.

"Çok genç yaşta öldü," diyor sessizce.

Bu mantıklı. Bunu yapmasının sebebinin ailesi olduğunu söyledi. Kral Joon'un kız kardeşinin ölümüyle bir ilgisi olmalı. Kralın muhafızlarının onu ezmesinden, yaklaşık yirmi yıl önceki kıtlığa ya da tamamen başka bir şeye kadar pek çok şey olabilir. Güç sorumluluktur. İşler ters gittiğinde herkes kralı suçlar.

Ve Yusan'da birçok şey ters gidiyor.

Euyn Mikail'e bakıyor. Royo'nun yanında ama bizi duydu. Mikail fark eder ve yüz ifadesindeki bir şey değişir -kaşlarının yapısı, gözleri, ağzının çizgisi. İçine kapandı. Onun hakkında daha fazla konuşmayacak. Ve onun gibi adamlar araştırılmaktan hoşlanmazlar.

"Peki," dedim. "Bana Tamneki'deki restoranlardan bahset." Konunun aniden değişmesine gülüyor, gözleri yine kibar. "Sora, bunlar ülkenin en iyileri. Yemek ve eğlence bölgeleri üçüncü halkayı oluşturur ve her Yusan'ın sunduğu en iyi mağaza."

Kont bana Tamneki'nin eşmerkezli halkalardan bir şehir olduğunu, Kral Arenası'nın şehrin tam kalbinde yer aldığını ve su yollarının her bölgeyi böldüğünü anlatmıştı. Sivil binalar ilk halkada yer alıyor ve Doğu Denizi Tanrısı Tapınağı başkentin en yüksek yapısı olarak duruyor. İş yerleri ikinci halkada; yiyecek ve eğlence ise üçüncü halkada yer almaktadır. Dış halkalar ise konaklama ve eğlence, konut ve yardımcı işletmelerden oluşmaktadır.

"Oraya yeterince çabuk varamayız," diyorum. "Bir yatağa, iyi bir yemeğe ve sıcak bir banyoya ihtiyacım var."

Mikail, "O şeylere er ya da geç sahip olacaksın," diyor. "Önce Kont Dal'ın malikanesinde duracağız. Burası ile Tamneki arasında."

Bu hoş bir sürpriz. "Ne kadar uzakta?" "Çok uzak değıl, durup durmayacağımıza bağılı olarak bir gecede bir yerde."

"Bu sefer düzinelerce adamı öldürmeden ve bir binayı ateşe vermeden mi?" Ben soruyorum.

Mikail göz kırparak, "Yani, bunu her şehirde yapamayız," diyor. "İnsanlar konuşmaya başlayacaktır."

Gülümsüyorum ve yan tarafa bakıyorum. Aeri, Ty ile sohbet ediyor. Bu arabada hâlâ anlamadığım tek kişi o. Tam olarak değıl. Burada bulunma nedenini ya da Royo ile olan ilişkisini anlamıyorum. Ve hala Capricia'da nereye gittiğini bilmiyorum. Ama ihtiyacım olan kişi o. Çünkü buradaki herkes beni kurtarmış olsa da, gerçekten minnettar olsam da ve onları ne kadar sevsem de, Daysum hala daha önemli. O benim hayatımdan daha önemli. Ve bunu yapmak için buradaki herkesi aldatmam gerekse bile ona tacı alacağım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ROYO DOĞU YOLU, YUSAN

TO kadar da kötü değil. İtiraf edebilirim, onun hakkında yanılmışım. Görüldüğünden çok daha cesur. Aeri'yi kurtarmak için öldürdü,

Bu da onu benim gözümde zirveye taşıyor. Şu anda Sora'nın yanında, güvende ve sağlam bir şekilde oturuyor çünkü Ty ve Euyun onu korumak için kan döktüler. İkisine de geri ödemeyi umamayacağım bir borcum var.

Aeri'ye fazla bakmamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Ama ölebilirdi ve ben ona giden yolu öldürmeye çalışırken o... beni kurtardı. Her nasılsa, sert bir esintiyle yere yığılacağını düşündüğüm bu kız hayatımı kurtarmak için bir adamı öldürdü. Hepsi denize düşüp baltamı duvara sapladığım için oldu.

Aeri bana gülümsüyor ve göğsüm sıkışıyor. Başka tarafa bakıyorum. Bu sadece para. Sadece bir iş. Sadece minnettarlık ve şimdi ona borçluyum. Rahatladım çünkü Tamneki'ye kadar hayatta kalmak için ona ihtiyacım var. Minnettarım çünkü beni kurtardı. Tek umursadığım bu.

Ben de kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Ama onu depoda nasıl kaybedebileceğimi düşünüp duruyorum. Midemi bulandırıyor ve avuçlarımı nemlendiriyor. O gece o kadar çok şekilde bitebilirdi ki.

Ama olmadı. Hepimiz hâlâ burada, Doğu Yolu'ndayız. Belki tanrılar sayesinde, ama daha çok Mikail sayesinde.

Nasıl öldürebildiğini aklım almıyor. İyi bir güçlü adam olduğumu sanırdım ama Mikail farklı bir tür. Sanki bunu yapmak için doğmuş gibi öldürüyor. Sanki kas ve kemiği değil de suyu kesiyormuş gibi. Hiç tereddüt etmeden ve hiç görmediğim bir hızda öldürüyor. Ben birini öldürmeden önce dört adam ölmüştü.

Ve bir baltam vardı.

Euyn beni Mikail'e bakarken yakaladı. "Soru?" Euyn soruyor.

"Kral muhafızlarında onun gibi öldürmeyi öğretiyorlar mı?" Ben soruyorum.

Otuz yaşına gelmeden iki yıl askerlik yapmam gerekiyor ama erteliyorum. Askerlik ayda on altın ödüyor, bu da çok kötü değil çünkü sana yemek ve yatak veriyorlar ama Hwan'ın özgürlüğünü kazanmaya çalışırken bunu yapamazdım. Ayrıca, mevcut kralı öldürmeye çalıştığım için gerçek bir vatansever değilim. Ama böyle yetenekler öğretiyorlarsa, askere yazılmaya değer olabilir.

Euyn başını sallar. "Bu öğretilemez, gerçekten. Mikail çelikten yapılmış, çocukluğundan beri şekillendirilmiş ve keskinleştirilmiş. Aynı koşullar altında sen de muhtemelen onun kadar hızlı olurdun."

"Bilmiyorum. Öldürürken insan gibi görünmüyor."

Euyn başını sallar ve sonra kaşlarını çatar. "Düşmanlarımız ona iblis diyor."

"Evet." Bunu görebiliyorum.

İfadesindeki bir şey Euyn'un da bunu yapabileceğini söylüyor. Ve bu kötü bir şey değil. Düşmanlarınızın sizden efsane yaratacak kadar korkması.

Kızlar güler ve bu onun dikkatini çeker.

"İkisinin yetişkin bir adamı öldürebileceğine inanmak zor," diyor.

Öyle.

Sora'ya liderin onu öptükten sonra neden öldüğünü sordum ve o da kendisinin bir zehirli bakire olduğunu açıkladı. Öldürmek için baştan çıkararak bir suikastçı kız. Yemekten sonra sürdüğü rujun içinde üç adamı öldürecek kadar zehir olduğunu söyledi. Üç yetişkin adam. Zehre karşı bağışıklığı olması, bu hale gelmek için ne yapması gerektiği ve güneyli kontun onu yaratmayı düşünmesi hala başımı döndürüyor.

Yusan, herkesin meseleleri kendi ellerine almasıyla parçalanıyor. Ve Joon ülkeyi düzeltmek yerine bir tuhko şampiyonası düzenliyor. Herkesin dikkatini dağıtmak ve kendini kutlamak için.

Ölmek zorunda.

"İyi bir kral olacak mısın?" Euyn'a soruyorum.

Bir nefes alır. "Bilmiyorum Royo. Umarım öyledir."

"Umut etmekten fazlasını yapmana ihtiyacım var."

Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve havada asılı kalıyor. Kraliyet ailesiyle bu şekilde konuşmayı hayal bile edemezdim ama tuhaf bir yolculuk oldu.

"Bir kralın iyi olup olmadığı genellikle sorulan kişi için ne yaptığına bağlıdır. Ama adil olmaya çalışacağım... eğer kral olursam."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu plan oldukça dayanıksız ve Tamneki'ye yaklaştıkça bu daha da önem kazanıyor. Ama yarın doğu kontuyla malikanesinde buluşmamız gerekiyor ve daha fazla bilgiye sahip olacak. Çok daha fazla. Bu bize hazırlanmak için ve Sora ile Euyn'un ona yaklaşması için zaman kazandıracak. Tek yapmam gereken Aeri'yi korumak. Ve koruyacağım da.

Ama içlerinden birinin büyük bir sır sakladığından emin olmasaydım tüm bu olanlar hakkında daha iyi hissederdim. Düşündükçe, birilerinin Madenin arka tarafını koruyan adamları öldürdüğünden daha da emin oluyorum. Kasıtlı olarak korumasız bırakıldığını düşünmüştüm ama kapıyı tekmelemeden hemen önce kapı pervazında bir parça kan fark ettim - taze kan. Ama bunun üzerinde duramazdım çünkü Euyn işaret vermişti ve öldürme vakti gelmişti.

Tek bildiğim, koçtan biri olamaz. Yani burada birileri dışarıdan birileriyle çalışıyor olmalı.

Kim olduklarını ve gerçekten ne istediklerini öğreneceğim. Ve sonra onları öldüreceğim.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

EUYN ASEYO KASABASI, YUSAN

Dal'in kır villası gösterişin tanımıdır. Tüm kontların malikâneleri gibi burası da dönümlerce araziye yayılıyor ama Tamneki Kontu dördünün en zengin olanı. Ve Dal her zaman herkese

Bu gerçek.

Yüksek cam kubbeye ve dans eden fıskiyele yaklaşırken Mikail dışında herkes arabanın pencerelerinden bakıyor ama bu Aseyo evi aslında şehirdeki villasından daha az görkemli.

İkisine de birçok kez gittim. Ne de olsa, Dal eskiden Joon'un en iyi arkadaşıydı.

Aşk, ihanet ve ailem olduğu için cinayetle ilgili uzun bir hikaye.

Villanın önüne geldiğimizde, evin reisi dışarı fırlıyor ve Dal'ın yokluğu için bolca özür diliyor. Beni görür görmez kendini yere atıp önümde eğiliyor. Tabii ki beni hemen tanıdı ama adamın adını bir türlü hatırlayamıyorum.

"Çok özür dilerim, Majesteleri," diyor. "Kutlama için hazırlanırken kontun onu Tamneki'de tutma işi var. Bana misafir beklemem söylenmemiştir.

En erken yarına kadar. Majestelerinin de aralarında olduğunu bilmiyordum."

Anlamı: Hala hayatta olduğumu düşünmüyordu. Bu, kalışımız için pek de hayırlı olmayan bir başlangıç.

Evin reisi bizi yatak odalarına götürüyor. Havadar koridorlarda yürürken Dal'ın uşaklarının üniformalarını değiştirdiğini fark ediyorum. Artık hepsi mavi yerine yeşil giyiyor. Bunun dışında, burası beş yıl önce Dal'ın babası öldüğünde ve o kont olduğunda olduğu gibi çoğunlukla aynı.

Hizmetçim banyoyu hazırlarken ben de Mikail'in odasına giriyorum. Başıma konan ödül için beni öldürmek isteyebilecek uşaklarla kesinlikle yalnız bırakılmayacağım. Bu villada ölmek için çok fazla yol var ve çoğu boğulmayı içeriyor.

Ben içeri girdiğimde hizmetçisi de banyo hazırlıyordu.

"Dal'ın işe yaramaz olduğu asla söylenmesin. Yeşil bir gelişme," diyorum üniformasına bakarak.

Mikail kaşlarını kaldırıyor. Yatakta dinleniyor ve bir kitabı karıştırıyor. "İddianızı destekleyecek bir ittifak kurmak için burada olduğunuzu unutmayın. Dalga geçmenin yardımcı olacağından şüpheliyim, özellikle de Dal'in mizah anlayışı olduğunu hiç hatırlamıyorken."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Git yıkan, Euyn." Bana verilen odayı işaret ediyor - onunkinin yanında.

Tereddüt ediyorum. "Ya... ya beni öldürmeye çalışırlarsa?"

Mikail uzun ve acı dolu bir nefes çeker. "Oh, güzel. Bir süreliğine paranoyak olmayı bıraktığını sanıyordum."

Bu paranoya değil. Yirmi bin altın küçük bir kirayı ödeyebilir ya da ömür boyu maaşlı bir halk mensubu olabilir. Para için olmasa bile, soylulardan herhangi biri arkadan bıçaklayabilir. Joon'un gözüne girmek için beni öldürebilirler. Dal'ın kardeşimle arasının ne kadar bozuk olduğunu düşünürsek bu biraz şüpheli ama yine de mümkün. Her şey mümkün.

"Benimkinde yıkan," diyor Mikail iç çekerek. "İşin bittiğinde, ben de seninkine gireceğim. Çabuk ol lütfen. Suyun hâlâ ılık olmasını istiyorum."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ben kendimi temizlerken onun kapının hemen dışında olacağını bilmek çok daha iyi hissettiriyor.

"Hizmetçileri rezil etmek ve paylaşmak istemiyorsan tabii." Dolgun dudakları dayanılmaz bir sırtışla yukarı kalkıyor.

Skandal aynı cinsiyetten olmamızdan kaynaklanmıyor. Bu konuda kimse kılını kıpırdatmaz. Hayır, sorun Mikail'in asil olmaması. Yusan'da sınıf, ten rengi veya cinsel tercih gibi basit farklılıklardan daha önemlidir. Ve ben hiyerarşinin en tepesindeyim, Mikail ise halktan biri.

Yine de cazip geliyor. Dedikodular ya da skandallar hiç umurumda olmadı, en azından Mikail söz konusu olduğunda. Elim kapı tokmağında duraksıyorum. Uzun zamandır otobüsteyiz ve Oosant'taki odamıza gizlice girdiğimizden beri baş başa vakit geçiremedik. Sonrasında yaşanan her şey o zevki uzak bir anı gibi hissettiriyor. Onu içimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Bu gece, Eryn," diyor Mikail hınzır bir gülümsemeye. "Gözeneklerimde hâlâ kan hissediyorum."

Onun için ne kadar istekli olduğumdan, onu bir fahişeden daha fazla şevkle memnun ettiğimden utanırdım, ama bunu çoktan aştık. Bu hep böyleydi. Dizginlenemeyen, aşağılayıcı bir şehvet. "Bu gece" deyişini düşündükçe bile sertleşiyorum.

Başımı kendime doğru sallayıp banyo odasına giriyorum. Büyük bir küvette buhar tütüyordu. Mis kokulu sabun köpüklerinin üzerinde beyaz gül yaprakları yüzüyor. Hizmetçi köşede duruyor, elinde bir havlu ve kese fırçası var. O sadece bir kız, ama onu görmezden geliyorum. Bu yolculukta zararsız görünen kızların neler yapabileceğini gördüm. Özellikle de Sora'nın.

Yine de Aeri bir gizem. Sora gibi profesyonel bir katil değil. Depodaki cinayetlerden sonra enkaza dönmüş olmalıydı. Ama değildi. Ne o gece ne de

Ertesi gün şokun etkisi geçince. Peki neden öldürmedi? Daha önce öldürdüğü için olabilir mi?

Mikail'söylerdim ama yine paranoyak söylerdi. Ayrıca, o sadece bir kız.

, soyunuyorum ve küvete giriyorum. Ve tüm endişelerimin buharın içinde kaybolacağı konusunda kendimi kandırıyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

AERI ASEYO KASABASI, YUSAN

TOnun yeri inanılmaz. Tamamen harika. Fıskiyeler, su yolları, sevimli küçük balıklar. Bayıldım. Hepsi. Oosant'taki cinayetlerden sonra günlerce vagonda tıklılıp kaldık, sonunda bir boşluğa sahip olmak güzel. Nefes almak için hava. Uzanacak yer.

Serin mermer koridorlarda dolaşıyorum, sonra durup villanın ortasındaki devasa cam kubbeye bakıyorum. Kürenin içinde, nadir ağaçların etrafında renkli kuşlar uçuyor.

Bir adam tüm bunlara sahip. Bu lüks. Yaşamak budur. İstedğim şey bu. Bu görevi tamamlarsam sahip olabileceğim şey bu. Bir kral gibi yaşayabilirim.

Camda parmak izi bıraktığımı fark ettim ve onları kolumla sildim. Rahway'de yeni elbiseler diktirdiğim için çok mutluyum. Ne yazık ki biz ayrılmadan önce sadece üç tanesi hazırды ve sarı olanın üzerinde tam olarak çıkmamış kan lekeleri var. Sipariş ettiğim diğer elbiseler çoktan başkente kargolanmış durumda. Acaba burada daha fazlasını yaptırabilir miyim? Etrafımda böyle şeyler varken fakir gibi görünemem.

Babama da yakında mesaj göndermem gerekiyor, ancak Capricia'da herkes bu konuda çok sinirlendiğinden, belki de

Tamneki'ye gidene kadar bekleyeceğiz. Ama tüm bu şüpheler Maden'den önce, birbirimiz için öldürmeden ve kan dökmeden önceydi. Belki şimdi daha fazla güven vardır.

Muhtemelen yoktur.

Annem bir erkeğe asla güvenmememi söyledi ama ben güveniyorum. Royo'ya güveniyorum. Daha önce de hatalar yaptı ama kim yapmaz ki? En azından onlara sahip çıkıyor. Yanlış yaptığın şeylerle yüzleşmek, iyi bir insan olmaktan daha iyidir.

Şu anda yanımda ve arada bir onu bana bakarken yakalıyorum. Bakmıyormuş gibi yapıyorum. Tüm kabadayılığına, tüm gücüne ve şiddetine rağmen, konu ben olduğumda utangaç davranıyor. Ve bu his kalbimin göğsümde hoplayıp zıplamasına neden oluyor. Ne zaman bir santim yaklaşırsa, bir adım uzaklaşıyor. Bu yüzden kıpırdamadan durmak ve bana kendi şartlarıyla gelmesine izin vermek için elimden geleni yapıyorum. Tuzağa düşürüp evcilleştirmek istediğim ürkek bir vahşi hayvan gibi.

Kulağa gerçekten kötü geliyor.

Oh iyi. Gerçekler bazen kulağa kötü geliyor.

Royo, "Yakında akşam yemeği için hazırlanmamız gerekiyor," diyor. "Şu anda binanın güvenliğini sağlamıyor muyuz?" Ben soruyorum.

Bana gözlerini deviriyor. Onlara baktıkça daha da güzelleşiyorlar. Kehribar, vitray, kristalize bal. Benimkiler kahverengi. Sade kahverengi. Ama o onlara baktığında farklı, özel hissediyor; Mikail'in ya da Sora'nınki gibi, Ty'ın taktığı pahalı mücevherler gibi.

Depoda Royo için çok endişelendim. Sadece bıçağı fırlattığımda değil, aynı anda iki adam ona saldırdığında da. Farklıydı, nehir teknesindekinden daha kaotikti. Ama onları halletti. Sadece çıplak elleriyle bir adama balta sapladı ve boğazını parçaladı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanırım Sol'da bir adamın boynunu kırdığını görmüştüm.

Karnımın alt kısmı sıkışınca duraklıyorum. Çok sıcak.

Royo'nun omzunu diken Sora'ydı, ama ona bebek bakıcılığı yaptım üstünü değiştirdim giydirdim ve

O zamandan beri onu kontrol ediyorum. Nefret ediyormuş gibi davrandı. Ama sanırım onu yıpratıyorum.

Onun geniş omuzlu yürüyüşünü taklit ediyorum.

"Kes şunu," diyor. Ama sonra gülüyor. Gerçekten gülüyor. Ve Tanrılar aşkına... Bu inanılmaz bir ses. Camda o kadar net çınlıyor ve melodi bana ayakkabılarımı bırakıp küredeki kuşlar gibi uçabileceğimi hissettiriyor.

"Az önce güldün mü?" Elim her adımda onunkinin yanında sallanırken soruyorum.

Yine ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Hayır."

"Hmm, garip..." Kulağımı kaşıyorum. "Daha önce de kahkahalar duymuştum ve sesinin aynen böyle olduğuna eminim."

Bana yan gözle bakıyor, ama sert cilası çatlıyor. Yüzü bir saniyeliğine yumuşuyor. Yarım saniye. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırırdım. Ama gördüğüme çok sevindim. Royo'nun gardının birazcık bile düşmesi gördüğüm en güzel şeydi.

Yine de bu konuda onunla dalga geçemem. Çünkü bunu yaparsam kabuğuna çekilir ve kim bilir ne kadar süre orada kalır. Ve görevim tamamlanana kadar fazla zamanımız yok ve sonra bize ne olacağından emin değilim. Herhangi birimize.

Tam o sırada Mikail ve Euyn koridordan gelirler. Mikail'in her zamanki yürüyüşü var, Euyn ise muhteşem görünüyor. Elbiselerini giymişler, akşam yemeği için hazırlar.

"Az önce Royo'nun güldüğünü mü duydum?" Mikail sorar.

"Kesinlikle olmaz," diyorum. "Bu ses mümkün değil."

Royo yine gözlerini devirir ama dudakları gülümsemekle tehdit eder. "Başkente varmak üzereyiz. Her şey mümkün,"

Mikail diyor ki. Euyn'a bir bakış atıyor.

Hayal etmeye çalışıyorum, kral olarak Euyn. Başında Ejderha Lordu'nun tacı. Ama yapamıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Euyn sorar.

"Ah, özür dilerim." Başımı salladım. "Seni tacın içinde hayal ediyordum."

"Bininci yıl kralı," diyor Royo, daha dik durarak. "Ölümsüz olmaya hazır mısın?"

Euyn bir kahkaha atar ve yana bakar. Mikail onu yakından, çok yakından izliyor. Euyn küredeki kuşları izliyor ve sonra tekrar bize dönüyor. Otomatik olarak evet cevabını vermemesine şaşırdım.

"Sanırım üç gün içinde öğreneceğiz," diyor.

Tanrılar. Üç gün. Dal, Sora'yı krala onu öldürecek kadar yaklaştıra kadar üç gün. Bunu biliyordum elbette ama yine de düşünmüyordum. Çok az zaman var. İçimi rahatsız edici bir his kaplıyor, tüm bunların sona ermesini istemiyorum. Ama silkindim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim. Gerçek şu ki hiçbirimizin yarını garanti değil, bu yüzden günler sonrası için endişelenmenin bir anlamı yok.

"Yemekten önce cephaneliğe gidiyorduk," diyor Mikail. "Euyn'un daha fazla cıvataya ihtiyacı var. Royo, sana başka bir balta alalım mı?"

Royo ellerini birbirine sürterek, "Hayır demezdim," diyor.

"Ben de bir tane alacağım," diyorum.

Üç adam da bana çeşitli inanmazlık bakışları atıyor.

"Şaka yapıyorum ama bir hançer iyi olurdu."

Euyn başını sallar.

"Tamamdır," diyor Mikail.

Onlar gitti, biz de süitimize döndük. Royo'ya ayrı bir oda verdiler ama o benimkinde kalıyor.

Royo'yu güldürdüm. Bugün umursayacağım tek şey bu. Yarın için yarın endişeleneceğim.

Koridorda dans ediyorum.

"Sen tanıdığım en tuhaf insansın," diye homurdanıyor.

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Bu konuda ne yapmamı istediğini bilmiyorum Royo."

"Hiçbir şey," diyor, sonra ekliyor, "Hoşuma gitti."

Bir adımı kaçırıyorum ve duruyorum. Isı ayak parmaklarımdan yüzüme doğru akıyor ve kalçalarımda birikmek için gerçekten uzun bir yol alıyor. I

durup ona göz kırpıyor.

Başka tarafa bakıyor, söylememiş gibi davranıyor. Ama ben söylediğini biliyorum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

SORA

ASEYO KASABASI, YUSAN

Taz önce altımız muhteşem bir yemek salonunda son derece iyi bir akşam yemeği yedik. Soyluların çok az erdemi vardır, ama

iyi misafirperverlik bunlardan biridir. Masada bir prens olduğu için her şey normalden iki kat daha abartılıydı - ki bu da bir şey ifade ediyor. Hayatımda yediğim en güzel yemektir. Her zaman olduğu gibi savurgan ama inanılmaz lezzetliydi.

Yolda geçen onca zamandan sonra, sıcak bir banyo ve harika bir akşam yemeği daha iyi karşılanamazdı. Sanırım iyi bir uyku çekince titremelerim duracak. Ya da en azından öyle umuyorum.

Grubumuz akşam yemeğinde sanki bir depo dolusu adamı öldürmemişiz de şimdi bir tanrı kralı öldürmeyi planlıyormuşuz gibi güldü ve şakalaştı. Her şeyi bir kenara bırakıp rahatlayabildik ve birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Mikail bir deniz yılanının hançerini almasıyla ilgili saçma bir hikâyeye anlatırken Royo bile gülümsedi.

Bir an için kafam karıştı, hem Royo'nun yüzünün gülümseyebilmesinden hem de hissettiklerimden. Göğsümdeki gerginliği adlandıramıyordum ama sonra anladım; aile gibi hissediyordum. Ama bu sefer, kan bağı olmayan bir bağı. Bu bağı

ama aynı rahatlığı sağlayabilir. Sonra masadan kalkmam gerekti çünkü bu benim için gecenin tadını kaçırdı. Ailelerin uzun ömürlü olmadığını herkesten daha iyi biliyorum; her zaman ihanet ya da kalp kırıklığıyla son bulurlar.

Ama bu sefer hepsine ihanet eden ben olacağım. O tacı almak zorundayım ve Euyn'dan ölümsüzlüğün anahtarını bana vermesini isteyemem. Bu planda bir köylü kızının hayatının önemi yok. Ama tacı çalabilsem bile, Cehennem Krallığı'nda Gain'e kadar nasıl gideceğim? Seok öğrenirse, sırf tacı aldığım için beni öldürür. Belki de Daysum'u ben ona ulaşmadan öldürür.

Bu imkansız.

Odamda volta atıyor, başımı tutuyor ve ellerimi . Gerçek şu ki, buradaki herkesi seviyorum. Zaman ve kan yoluyla kendimi onlara bağlı hissediyorum. Ve zehir okulundaki kızlardan beri kimseyi sevmemiştim. Teker teker ölmelerini izlediğim, onları kurtaramadığım ya da herhangi bir şekilde yardım edemediğim - dediğim gibi, o aile kalp kırıklığıyla sona erdi. Bu insanların hiçbirini incitmek istemiyorum ama kız kardeşimden de vazgeçemem. Sahip olduğu tek şey benim. Hayatta kalarak olasılıklara meydan okudum. İmkansız bir görevi tamamlayabilirim.

Ama
nasıl?

Nasıl mı?

Bunu kendi başıma çözecek kadar zeki değilim. Keşke Daysum'la konuşabilseydim. Keşke onun uzun saçlarıyla oynayabilseydim ve tanıdık kokusunun rahatlığını hissedebilseydim. Keşke onun aklına sahip olabilseydim.

Hafif bir vuruş oldu. Donup kaldım, şaşırdım. Kapıdakinin o olmasını her şeyden çok istiyorum. O olamayacağını bilsem bile.

"Evet?" Ben soruyorum.

"Sora, benim," diyor Ty.

Daysum değil. Tabii ki değil. İç çekiyorum ve kapıyı açıyorum.

"Sadece iyi olup olmadığını görmeye geldim." Mavi gözleri beni taradı.

"I..." İyi olduğumu söylemeye çalışıyorum ama birden ağlamaya başlıyorum.

Anlamıyorum. Yıllardır ağlamamıştım. Ama sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve nefesim kesiliyor.

İlk birkaç damla gözyaşı akmaya başladığında, sanki içimde bir baraj yıkılıyor. Ailem tarafından satıldığımdan beri iliklerime kadar işleyen korkudan, aldığım canlar yüzünden duyduğum suçluluk duygusuna kadar her şey gözyaşı olarak dökülüyor. Daysum'u nasıl kurtaracağımı düşünüp duruyorum. Nasıl hayatta kalacağımı. Kalan insanlığımı nasıl koruyacağımı. Yüzüm ve ailem tarafından uzun zaman önce mahkûm edildiğim için hiçbir iyi şeyin kalıcı olmadığını. Sonunda neden beni sevmediklerini ve affedilmez bir şekilde neden Daysum'u sevmediklerini.

Ty koşarak geldi ve beni kollarıyla sardı. Kıpırdamadan duruyorum, dokunuşuyla şok oluyorum. Duraksıyorum, benden, bedenimden ne istediğini görmek için bekliyorum, ama hiçbir şey... hiçbir şey. Sadece bana sarılıyorum.

Tüm vücudum gergin ama yavaş yavaş omzuna yaslanıyorum.

Bana neyin yanlış olduğunu sormuyor ya da konuşmam için beni rahatsız etmiyor. Sadece ben ağlarken bana sıkıca sarılıyor. Ve yıllardır kimse bana böyle sarılmamıştı. Daysum'a sarılıyorum. Sarılmak farklı bir duygu. Ama Ty bana sarılmamalı. Bu çok yanlış.

Nefesimi tutuyorum, yüzümü siliyorum ve geri adım atmak için hareket ediyorum. Ty bıraktı. Kolları yavaşça yanlarına doğru kayıyor.

"Özür dilerim." Kalan gözyaşlarımı fırçalıyorum. Yüzüm sıcak geliyor, bu yüzden ellerimle yüzümü yelpazeliyorum.

Alnı düğümleniyor. "Neden üzgünsün?"

Çıtlatıyorum. "Ağladığım için."

Başını iki yana sallar. "Bu özür dilenecek bir şey değil."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. Capricia'dan beri bir tür ateşkes yaptık ve kesinlikle Oosant'ta beni kurtarmaya çalışmak için iki kez savaştığından beri. O öldürdü, ben de üzerindeki kanı temizledim, onu savundum ve yaralarını diktim. Ama bu müttefik olmaktan farklı bir şey. Bu nezaket ve şefkattir.

"Sen Seok'un ," dedim. "Nasıl nazik olabilirsin?"

"Sana daha önce de söyledim, ben Seok değilim. Ve sevdiğin insanlara karşı nazik olmak zor değil." Sesi bir mırıltıdan ibaret. Sonra boğazını temizliyor, duruşunu düzeltiyor ve bir adım uzaklaşıyor.

Anlamak bir saniyemi alıyor ve sonra gözlerimi kırıştırıyorum. "Sevdiğin insanlar mı?"

Yüzü kızardı ve ağırlığını değiştirerek parlak karo zemine baktı. Onu yanlış duyduğumu düşünebilirdim ama sağ tarafımdaydı. Ve tepkisinden, yanlış duymadığımı anladım. Tiying, geleceğin Gain Kontu, az önce beni sevdiğini itiraf etti.

Ty kendi kendine bir kez başını sallar ve iç çeker. Omuzlarını geriye iter. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum Sora. Daha dokuz yaşındayken silahlı adamlara karşı çeneni dik tutup Daysum'u arkanda saklamaya çalıştığında. Güzelliğine aşık oldum elbette - ben de bir insanım - ama beni etkileyen senin ruhun oldu. Sevme kapasiten Batı Denizi'nden daha derin. Dürüstsün. Doğrusun. Sen her şeysin."

Başımı sallıyorum, bunu kabullenmeyi reddediyorum. "Ama... sevmiyorsun. Beni sevmiyorsun. Benden nefret ettin. Beni avladın. Sen... sen..."

Ama başka bir şey söylemedi çünkü çocukken ve sonra Lord Shan'ın malikanesinde yüzünde yine o ifade vardı. O bakışa anlam verememiştim. Tiying beni sevdiğini sanıyor.

Ama bu mümkün değil. Babası bana sahip. Zehir okulunda bana çok kötü davrandı. Beni Xingchi ormanına geri sürükledi.

Ty elleri arkasında, yarı açık pencereye doğru yürüyor. "Sen kaçtığında babam bana 'Eğer onu seviyorsan bana canlı getir' dedi. Ama özgürlüğünü elinden almak beni parçaladı. Ve sonra Daysum'u kırbaçlamak daha da kötüydü. Beni asla affetmeyeceğini biliyordum ama gönüllü oldum çünkü kötünün iyisi olduğumu biliyordum. I

"Babam onu kırbaçlasaydı, gerçekten zarar vereceğinden emindi."

Başımı salladım. Tiyyung zarar verdi. Yara izlerini Daysum taşıyor. Ama geçmişini düşünüyorum... Şifacı iç dikişlere ihtiyaç duymamasına şaşırmıştı. Daysum'a bakarken kaşlarını kaldırmıştı ve ben Daysum'un elini tutarak otururken yüz ifadesini sordum.

Sadece şaşırdım, hepsi bu. Çok üzüldüğüm ve suçluluk duyduğum için bu işin peşini .

Gerçek o kadar sert vurdu ki, beni paramparça etti - bildiğim her şey, bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. Ve benden geriye kalan parçalarla ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yüzden Ty'ın pencere çerçevesine yaslanmasını, geceye bakarken sırtındaki kasların oynamasını izliyorum.

"Gain'den, yaptığım her şeyden uzaklaşmak için kralın muhafızlarına yazıldım," diye devam ediyor Ty, camdaki yansımasıyla konuşurken. "Gittiğimde seni unutmaya çalıştım. İkimiz için de daha iyi olurdu, eminim. Ama bu mümkün değil. Asla da mümkün olmayacak."

Ona birkaç adım daha yaklaştım. "Neden?"

Dönüp bana bakıyor. "Çünkü seni bu hayatta ve sonraki yüz hayatta tanıyacağım."

Bunu açıkça ifade ediyor - oyuncu gruplarının romantik açıklamaları değil, teslim olmuş bir gerçek. Ve bu konuda daha dokunaklı bir şey var.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. İki hayat daha ne diyeceğimi bilemezdim.

Tam konuşacaktım ki gözleri aniden yanımdan geçti. Tam zamanında döndüm ve pencereden birinin koştuğunu gördüm. Biri bizi izliyormuş.

Cehennem Krallığı, neydi o? Kimdi o?

BÖLÜM ELLİ ALTI

ROYO ASEYO KASABASI, YUSAN

Aeri kanopili yatağın üzerine yayılmış, gülümsüyor.
"Çok güzel bir yemektir," diyor karnını okşayarak.

Başını çevirip o gözlerle bana bakıyor ve ben onu istiyorum. Kendime yalan söyleyip bunun bu olmadığını bile söyleyemiyorum. Hissettiğim heyecan işle ilgili değil. Beni kurtardığı için duyduğum minnettarlık değil. Onun uzun bacaklarının bana sarılmasını istiyorum. Dudaklarını tatmak istiyorum. Üzerindeki yeşil elbiseyi soyarak istiyorum. Adımı inlediğini duymak istiyorum.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

"Ben bir tur atacağım," diyorum.

İki fırlatma bıçağını takım elbisemin içine sokarken ellerim biraz titriyor. Çık buradan. Cidden, bu odadan çıkmam gerek.

Yatakta doğruluyor. "Ben de geleyim mi?"

"Hayır," diyorum, çok sert. Gözleri kocaman açıldı. Ses tonumu değiştiriyorum. "Gece için yerleşmeden önce sadece hızlı bir devriye."

"Oh, um... tamam." Kafası karıştı ve da haklı.
Şimdi garip davranan benim.

"Benden sonra kapıyı kilitle ve kimseye cevap verme. Kapıyı arka arkaya üç kez çalarım, böylece benim olduğumu anlarsın."

Cevap vermesini beklemedim. Bunun yerine yatak odasından hızla çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra ona yaslanıp nefes alıyorum. Onu isteyemem. Görünüşe göre isteyebilirim ama ona sahip olamam, o zaman ne yapıyorum ben? Yaptığım şey aklımı kaçırmak.

Göğsümden derin bir iç çekiş çıkıyor. On Cehennem.

Aeri'nin dokunuşunun yumuşaklığından başka bir şeye odaklanmam gerekiyor. Onun lekesiz teninden, kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarından başka bir şeye. O uzun bacaklara. O odaya geri dönüp o yatağı iyi bir şekilde kullanmaktan başka bir şeye.

Devriye. Yapmam gereken şey devriye gezmek. Bu villanın her yerinde özel muhafızlar var, ama önemli değiller. İyi olup olmadıklarını kim bilebilir? Ayrıca, bir düzine kadar muhafızın hepsi birinci sınıf olsa bile, katillerle dolu bir evde yine de oldukça anlamsız olurlar.

Hâlâ kapı kolunda duran yaralı elime bakıyorum.
-Ve uzaklaş.

Koridorda ilerlemeye başladım ve villaya odaklandım. Tavan sanki bir adamın evi değil de bir tapınakmış gibi başımın üzerinde yükseliyor. Yerler beyaz mermer ve mavi damarları bana suyu hatırlatıyor -gerçek suyu, boktan Sol'u değil. Binanın ortasında bahçeli devasa bir cam küre var. Kim evinin ortasına bunu koymayı düşünür ki? Güzel görünüyor ama tüm odalar onun etrafında olduğu için küre temiz bir görüş hattını engelliyor.

Kürenin parlak ışıkları başımı ağrıtmaya başladı. Gerçi enayi yumruğu yediğimden beri hiç kaybetmemiştim. Aptal serseriler. Sora omzumu dikmek zorunda kaldı. Ağrıyor ama hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

Hayatımda yediğim en güzel yemeği yediğimiz yemek salonunun önünden geçiyorum. Yaşadığım en güzel gecelerden birinde. Sora ve Ty erkenden ayrıldı, sonra Aeri odamıza gitti ve ben de onu takip ettim. Ama daha fazla yiyebilirdim. Acaba orada

hiç yemek kalmadı. Ağzımla bir şeyler yapmalıyım. Yapmak istediğimden başka bir şey.

Mikail ve Euyn hâlâ masadalar. Bir tabak meyve, yüzlerce küçük kek, çikolata, şekerleme ve köpüklü şarap hâlâ masada. Bir şekerçi şu anda yemek odasının etrafına gelişigüzel saçılanlar için bir servet talep edebilir.

"Bir sorun mu var Royo?" Mikail soruyor. Masanın diğer ucunda, benden biraz uzakta duruyor.

"Hayır, her şey yolunda," diyorum.

"Aeri nerede?" Euyn yivli şarap kadehinden bir yudum almadan önce tek kaşını kaldırıyor. Biraz kızarmış görünüyor. Sanırım şarabı fazla kaçırmış.

"Yatmaya hazırlanıyor."

"Uzun bir yolculuk oldu." Mikail sandalyesinde rahatlıyor, Euyn'dan çok bir krala benziyor. Ama bana bakıyor ve ben kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Ben devriye gezeceğim," diyorum.

Başını salladı.

Depodan beri ona daha çok güveniyorum. Ama tamamen değil. Kimseye tamamen güvenemem, Aeri'ye bile.

Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim.

Bir torte alıp çevreyi dolaşıyorum. Villanın dışı içinden daha sıcak ve bu gece hava bulutlu. Havada bir şey var, kolumdaki tüyleri diken diken eden bir şey. Yağmur olamaz. Muson ayı ve onunla birlikte sağanak yağmurlar geliyor, ama bu bin yıllık kutlama sonrasına kadar olmamalı. Ve kim bilir Yusan o zaman nasıl görünecek.

Ve kim bilir Aeri ile ne olacak. Hayır. Ben ne olacağını biliyorum: Üç gün içinde yollarımız ayrılacak.

Torte'yi ağzıma attım.

Kutlamaya kadar sadece üç günümüz var. Üç gün daha, sonra Hwan'ı serbest bırakmak için ödemeyi alacağım. Umbria'ya geri döneceğim ve sonra... Ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Salt'tan çıkış yolunu satın almaktan ötesini düşünmedim çünkü o bile çok zordu.

Hwan benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir, ben de kızımın öldürülmesine izin veren adamla hiçbir şey yapmak istemeyeceğimden eminim. Buna sebep olan adamla. Ama Aeri'den ikramiyeyi aldığım sürece paranın yarısını ona vereceğim. Bu onun hayatını bir yerde yeniden başlatmasına izin vermeli. Ve yirmi beş bin benim için de yeni bir başlangıç yapmaya yeter. Ama...

Kendimi Aeri'nin nereye gideceğini merak ederken buluyorum. Ne yapacağını.

Ne fark ki?

Bir gelecek yokken neden onunla gelecek hayal etmeye çalışıyorum? Bunu tekrar yaşamayacağım. Hiçbir şekilde bir kızın, özellikle de Aeri gibi birinin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar tuhaf olsa da, taze kar yağışı kadar saf. Ben onu sadece bulandırabilirim. Gerçek şu ki, ben ona değmem.

Farkına vardığımda durup bir nefes alıyorum. Ben iyi bir kadın değilim.

Ve bu her zaman doğru olmuştur.

Lora'ya bunu itiraf edemeyecek kadar genç ve umutluydum, hâlâ değişebileceğimi, bir şeyler yapabileceğimi düşünüyordum. Ama ben sadece kiralık bir kasım. Tek yaptığım erkeklerin kanını akıtmak. Bu Aeri gibi bir kıza göre bir erkek değil. Er ya da geç bunu anlayacaktı. Belki bu işi başarıp Hwan'ı serbest bırakırsak

Hayır, onu aklımdan çıkarabilirsem onun için daha iyi olur. Onun için bu kadarını yapabilirim.

Ben de öyle yapıyorum.

Bulutlar parlak ayın üzerinde yuvarlanırken adımlarıma odaklanıyorum. Bu da beynimi meşgul etmeye yetiyor - bu lüks sitede lanet olası su tesisatlarına düşmekten kaçınmak çok zor. Alıştığımdan daha yavaş ilerliyorum. Fıskiyelerin gürültüsü duymamı zorlaştırıyor. Bazı kandiller var ama su sıçramasından onları görmek zor. Sanki her yer suikastçıların ve casusların fark edilmemesi için inşa edilmiş gibi. Belki de bu kont

Herkes ona ulaşabilir. Kim bilir. Ama böyle bir yerde yaşamak istemezdim.

Villadaki devriyemi yarılamaştım ki bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Bir hareket. Elim hançerimin yanında, dövüş pozisyonunda durakladım. Devriye gezen muhafızlardan biri olabilir. Umarım bu aptallardan biri beni yanlışlıkla öldürmez.

Birinin geldiğini duymak için kulak kabartıyorum ama bu lanet olası fıskiyelerin sesini duymak imkânsız. Tam ilerlemek üzereydim ki ayak sesleri bana doğru koşmaya başladı. Su sıçraması yüzünden kim olduğunu göremiyorum. Fırlatma hançerimi kaptım, hazırdım ama elimi durdurdum.

Bu Sora.

Ne oluyor lan?

Donup kalıyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Sonra fıskiyelerin gürültüsünden kan donduran bir çığlık yükseliyor.

Az önce biri öldürüldü.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MIKAIL ASEYO KASABASI, YUSAN

Tonun yeri biraz fazla. Başlangıçta başkentten sonra modellenmişti - yani aşırı miktarda Ama Dal bir adım daha ileri gitti ve babasının vefatından sonra arka tarafa bir sürü yeni çeşme ve şelale ekledi. Daha önce bir kez onu gözetlemek için buraya gelmişim ama hiç misafir olarak gelmemiştim. Ve asla Euyn altımdayken.

"Lütfen Mikail." Parmakları ipek çarşafı kavırıyor ve arzusu zonkluyor. "Lütfen."

Diğerleri yemek odasından ayrıldığından beri ona acımasızca sataşıyordum. Royo devriye gezmeye geldiğinde dizlerinden yeni kalkmıştı. Ama yatak odama girdiğimizden beri gerçekten acımasızım. Sırtım iyileşti, bu yüzden altımda kıvrınmasının verdiği zevki hiçbir şey azaltamaz. Her şeyi bir çırpıda elde etmeye alışmış bir prens için beklemenin dayanılmaz olduğunu biliyorum ve bunu bu yüzden yapıyorum. Kendini daha da alçalttığını görmek için. Arzudan başka bir şey olmamak için - bir prens değil, bir kraliyet değil, sadece o ana kapılmış biri.

İkimiz de gibiyiz ve ona istediğini vermek üzereyim. Kalçalarını okşuyor, onunla oynuyordum.

"Yalvar," diyorum kulağına.

Euyn ağzını açar ve villanın dışında bir yerden bir çığlık yükselir.

Birbirimizden ayrılıyor ve silahlarımıza uzanıyoruz. Ben aceleyle kıyafetlerimi giyiyorum, Euyn da öyle.

Bu anı mahvetti.

Saniyeler içinde giyinip dışarı fırlıyoruz; ben kılıcım la, Euyn ise yayıyla. Birbirimizin arkasını kollayarak sesin kaynağını bulmaya çalışıyoruz. Ama çok geç kalmıştık. Herkes çoktan toplanmıştı. Sora, Ty, Aeri ve Royo yarım daire şeklinde duruyorlar. İki villa muhafızı kılıçlarını çekmiş ama aşağı sarkıtmış halde karşılarında duruyor. Herkes sessiz ve hareketsiz. Euyn'a bakıyorum.

Bu iyi olamaz.

Bulutlar dağılır ve ay herkesin baktığı net bir şekilde görmesini sağlar. Bir adam yüzüstü, yerde ölü yatıyor, yarı kesik boynunun yan tarafında bir bıçak var. Sonra ne giydiğini fark ediyorum; stilize edilmiş siyahlar.

Bir saray suikastçısıydı.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

EUYN ASEYO KASABASI, YUSAN

Aİçimden şiddetli bir ürperti geçiyor ve ılık gece havasında titriyorum. Bir saray suikastçısının burada ne işi vardı? Kim

arıyordu? Sanırım ben, ama sarayın benim hayatta olduğumu bilmemesi gerekiyor. Dahası, mantıktan yoksun - bir suikastçı bu kadar kötü ıskalamazdı.

Gaz lambaları aniden gün ortasıymış gibi dışarıyı aydınlatıyor. Burada çok fazla çeşme var -Dal daha fazlasını koymuş olmalı. Villa muhafızları etrafı tarıyor ama çok geç kalıyorlar. Neden zahmet ettiklerini de bilmiyorum. Bunu her kim yaptıysa muhtemelen burada duruyorken katili arıyorlar.

Mikail cesedin yanında diz çökmüş, yarayı inceliyor. Bıçağı adamın boynundan çekip çıkarır ve ters çevirir.

"Royo, bu senin değil mi?" Kanı yakındaki bir havuza akıttıktan sonra bıçağı çevirerek sapını gösteriyor.

Bu mantıklı. Devriye geziyordu ve onu görmüş olmalı. Yine de siyahlar içindeki bir saray suikastçısını nasıl yakaladığından emin değilim. Tüm siyahlar Yusan'daki en iyi katiller tarafından kazanılır - biz onlara gölgeler de diyoruz. Ve

Yalan söyleyebilen ve manipüle edebilen gölgeler, cinayetin de ötesinde, casus olurlar. Ve bunların başı da sevdiğim adam.

Royo kola bakarken Mikail bekler.

Royo'nun kaşları çatılır. "Yani, sanırım bütün bıçaklar aynı görünüyor, ama ben değildim."

"Yine mi geldin?" Dedim.

"Ben kimseyi öldürmedim." Çatlak derin bir kırıksıklığa dönüşür. Cesetten gruba bakmaya devam ediyor, gözlerinde şüphe var. Ciddiydi, o değildi. "Sora koşarak bana doğru geldi ve sonra bir çığlık duyduk."

Tüm gözler Sora'ya çevrilir. Sora göz kırpmıyor. "Ty'la birlikteydin ve pencerenin dışında birinin hareket ettiğini gördük. Kim olduğuna bakmaya gittim ama Royo'yu ancak şuradan gelen çığlıktan önce bulabildim."

"Dışarıda birini gördün ve bakmak için tek başına mı gittin?" Aeri soruyor.

"Dışarı kaçtı, ben de onu takip ettim," diyor

Tiyung. "Siz ikiniz neredeydiniz?" Royo soruyor.

Mikail ve beni kastettiğini anlamam bir anımı aldı. Şimdi bizden biri olabileceğini düşünüyorlar. Mikail'e bakıyorum, ama o etkilenmemiş.

Mikail, "Bizi yemek odasında gördün, sonra da benim yatak odama girdik," diyor. Aeri'ye odaklanmak için hafifçe dönüyor. "Neredeydiniz?"

Royo aniden savunmaya geçerek, "Odamızda kilitliydi," dedi. Yarım adım ileri atarak, kız cevap vermeden önce onu fiziksel olarak korumaya aldı. Kadın sadece başını sallıyor.

Hepimiz bakışıyoruz. Mikail alnını ovuşturuyor.

"Tamam, özet geçelim: Burada ölü bir saray suikastçımız var ve onu kimse öldürmedi mi? Hepimiz bunu mu söylüyoruz?" Mikail diyor ki.

Herkes sessiz.

Villa muhafızlarına döner. İkisi de basit görünümlü adamlar. Yüksek soyluların kişisel muhafızlarının yanı sıra mülk muhafızları da vardır. Daha az yetenekli olanlar evlerini korur. Bu ikisinden mucize beklemiyorum.

"Ne gördün?" Mikail soruyor, eli hâlâ kılıcının kabzasında.

"Bir şey yok. Çığıktan sonra çıktık." Tahmin edilebilir.

"Elbette," diyor Mikail iç çekerek. "Bekle.

Kim çığık attı?" Ty sorar.

Ty'ın iyi sorular sorma yeteneğı var. Hepimiz gardiyanın cevap vermesini bekliyoruz

"Sanırım o," diyor gardiyan, ölü adamı işaret ederek. "Bir erkek sesiydi."

Başımı sallıyorum. Suikastçının çığık atmasının tek nedeni bıçağın geldiğini görmüş olması. Onlara bakarken biri ona vurduysa. Yarasına bakılırsa bu mümkün ama burada altı katil var ve kimse bir şey yapmadı ya da görmedi. Kimsenin üzerinde kan yok. Bu da sadece birinin yalan söylediğı ve olayı örtbas ettiğı anlamına gelir.

"Senin peşinde miydi?" Sora bana sordu.

Nefes alıyorum. "Öyle olduğunu varsaymak zorundayım." Mikail başını sallıyor. "Hayır, bundan şüpheliyim."

Herkes ona döner. "Neden olmasın?" Royo sorar.

Mikail etrafı tarar. "Bir saray suikastçısı ıskalamazdı. Başka biri için buradaydı."

"İçimizden birini öldürmek için mi?" Sora göğsünü işaret ediyor, solgun görünüyor.

"Hayır," diyor Mikail, eklemeyen önce herkese tek tek bakarak: "Birinizle konuşmak için."

Suçlama ağır ve grubun üzerine bir sis gibi çöküyor. Birilerinin bir saray suikastçısıyla bağlantılarını gizlemeye çalıştığını söylüyor. Birileri buradaki herkese ihanet etmeye çalışıyor ve nedense birlikte çalıştıkları adamı öldürdüler.

"Ya sen? Bir kraliyet casus şefi?" Royo çenesini Mikail'e doğru uzatır.

"Sanırım herhangi birimiz olabilir. Onu içeri getirin. Üzerini arayacağız," diyor Mikail muhafızlara.

Eve doğru yürümeye başladık. "Hiçbir şey bulamayacağız," diye fısıldıyorum ona.

Omuz silkiyor. "Kesinlikle hayır, ama bu lanet çeşmelerin yanında tartışmaktan iyidir."

O kadar rahat ki bir an için, sadece bir an için, acaba o mu yaptı diye düşündüm. O kraliyet casus şefi. Kardeşime sadık olması gerekiyordu. Ve tüm saray suikastçılarını tanıyor. Belki Mikail aslında Joon için çalışıyordur. Belki de bana ihanet ediyordur.

Ama hayır, Mikail benimle yataktaydı. Bu mümkün değil.

Tabii bunu başkasına yaptırmadıysa. Eğer ikisi- Mesela o ve Sora bu işte birlikteler. Ama ne amaçla? Hayır. Sadece paranoyaklaşıyorum. Benim için hayatını defalarca riske attı. Ölmemi isteyemez.

Bir çeşmenin daha yanından geçiyorum ve soğuk sprey bir düşünceyle birlikte yüzüme çarpıyor: Belki de plan beni canlı yakalamaktır.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

SORA ASEYO KASABASI, YUSAN

TAltı kişi yine bir masanın etrafında toplandık ama bu sefer masanın üzerinde bir ceset vardı. Oyun evindeyiz. görkemli yemek salonu. Yani şu anda etrafımız ölümle çevrili. Derisi yüzülmüş ve bozulmamış yaratıklar kirişlerden sarkıyor. Her yerde bıçaklar var. Hava son nefeslerle ağırlaşıyor ve kan kokuyor.

Ama sanırım önümdekinden kaçmak için etrafıma bakıyorum.

Suikastçı bizim yaşlarımızdaydı, yirmili yaşların başındaydı ve şimdi boynunda çok çirkin bir yarayla öldü. Uşaklar altına çarşaf serdi ve Mikail onu soydu.

Mikail birini ya da aslında herkesi bir saray suikastçısıyla işbirliği yapmakla suçladığından beri ortam çok gergindi. Ama adamın çırılçıplak soyulmasını izlemek dayanılmazdı. Herkes sırayla yüzünü buruşturdu ama benim için daha da kötüydü. Bu adamın kim olduğunu ya da neden bizi gözetlediğini bilmiyorum ama herhangi bir işim sırasında yakalanıp öldürülseydim bana böyle davranılacağını biliyorum. İçeri sürüklenir, soyulur ve insanların incelemesi için teşhir edilirdim. Ölümde bile haysiyet yok. Bir de ölümlere saygı göstermemiz gerekiyor.

Onu aradık ama bir şey bulamadık. Bu şaşırtıcı değil, benim üzerimde de bir şey bulamazdık.

"Ama anlamıyorum. Onun bir saray suikastçısı olduğunu ve Doğu Kontu'nun adamlarından biri ya da tamamen başka biri olmadığını nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü saray suikastçıları görevdeyken tamamen siyah giyerler" diyor Euyn.

Tuhaf görünüyor. Cinayet için kıyafet kuralı. Ama bende de bir tane var. Elbise, parfüm ve zehirli ruj.

"Kimse siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giyemez miydi?" Royo soruyor.

Mikail adamın giysilerini göstererek, "Elbette, ama burada durum böyle değil," diyor. Cesedin yanında durmaktadır. "Pantolonun kesimi ve gömleğin diyagonal boruları benzersiz. Ayrıca gömleği ve pantolonu kısmen çelik ağla güçlendirilmiş. Bu pek yaygın bir şey değil."

"Ama neden pencerenin önünde bir saray suikastçısı vardı?" diye sordum. "Ve neden kaçtı?"

"Cevaplamamız gereken sorular bunlar." Mikail kollarını kavuşturuyor ve bir an için bakışlarını tutuyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Kimse bir söylemiyor.

"Ben... Oosant'ta birini gördüğümü sandım," diyor Ty. "Siyah giysiler içinde."

Herkes ona bakıyor. İçimi çekiyorum ve saçlarımı tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu konuda tek kelime etmedi ve şüphelerin en yüksek olduğu şu anı seçti. Sanki buradaki insanların onu öldürmesini istiyor.

"O zaman neden bundan bahsetmedin?" Aeri soruyor.

Ama bana döndü ve cevap verdi, "Bilmiyorum. Belki de bir şeyler görüyordumdur diye düşündüm. Kimse bir şey söylemedi, her şey o kadar çabuk oldu ve o kadar çok şey oluyordu ki belki de sadece bir gölge gördüğümü düşündüm."

"Ne gördün?" Mikail gözlerini soruyor. "Aynen öyle."

Ty elini saçlarının arasında gezdirir. "Madenin yanındaki binanın çatısında biri var sanıyordum."

"Ne zaman?" Mikail sorar.

"Ayrıldığımızda. Yangını çıkardıktan sonra arkama baktım ve göz ucuyla bir hareket gördüm. Ama sonra tekrar baktım ve kimse yoktu."

Grup şaşkın bir sessizliğe büründü. Oosant'ta hepimizi izleyen bir suikastçı nasıl olabilirdi?

"Yüce Tanrılar," diyor Euyn.

"Oosant'ta," diye mırıldanıyor Mikail.

Ty, "Sadece bir şeyler görüyor olabilirim," diye savunuyor. Herkesin bakışları ona çevrilmişti. Geri adım atmaya çalışıyor ama ölü bir suikastçı , sadece bir gölge hayal etmiş olması pek olası değil.

"Belki de onu baban göndermiştir," diyor Aeri.

Suçlamayı çok rahat bir şekilde ortaya atıyor. Ama bu bir şimşek. Birden Ty'ı savunmak istedim ama yapamadım. Seok'u tanıdığım için bunu göz ardı edemem.

Ty'ın yüzü kızarır. "Neden ki?"

"Belki de kralla birlikte çalışıyordur," diyor. "Ya da belki seni izlemek ve korumak için. Bilmiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum. Ne olmuş olabileceğini."

Ty, Kont'un tek varisidir ve Seok, bir saray suikastçısının tahta rapor vermesine rağmen hayatta kalmasını sağlamak isteyecektir. Ama yine de Mikail de öyle. Cehennem Krallığı. Royo dışında herhangi biri olabilirdi. Çılgılık atıldığında birbirimize bakıyorduk.

", Aeri?" Ty sert bir ses tonuyla soruyor. Kız gözlerini kırptırırken yaralı görünüyor. "Saylee."

Kuzeydoğuda bir şehir, doğduğum yer olan Inigo'dan çok uzak değil. Mantıklı. O da Royo ve benim gibi solgun.

Royo'nun gözleri ona doğru kısılır. "O zaman neden Umbria'daydın?"

"Ben Saylee'denim. Son yedi yıldır Pyong'da yaşıyorum."

Pyong, Umbria'nın güneybatısında. Neredeyse Khakatan Dağları'nın eteklerinde. Elbette Kitan sınırındaki tüm şehirleri ezberledim.

"Yusan'daki en büyük mücevher bölgesinin evi," diyor Mikail. "Elli bin değerinde bir elması kaldırdığını orada gördüm ve bu işi yapabileceğini anladım."

"Eğer onu bu kadar kolay yakaladıysan, neden bunu yapabileceğini düşünüyorsun?" Ty sorar.

"Çünkü onu izlediğimi bilemezdi. Başka birini gözetlemek için oradaydım ve tesadüfen onu gördüm."

Bana biraz fazla uygun geldi. Capricia'da kaybolan Aeri'ydi. Babasına mektup gönderdiğini söylemişti ama belki de suikastçıyla buluşuyordu. Ya bunca zamandır takip ediliyorsa?

Ama bu adam onu koruyorsa neden öldürsün? Hiç mantıklı değil.

"Yani bu noktada hepimiz birbirimizden şüpheleniyoruz, öyle mi?" Aeri tek kaşını kaldırıyor. "İyi duygular gitti mi?"

Oda sessiz.

"Bu adam hakkında yeterince konuştuğumuzu sanmıyorum" -Royo Mikail'e doğru yaralı bir el sallıyor- "almaya çalıştığımız taht için casusluk yapan ve tüm bunları organize eden kişi."

Grup Mikail'e bakar ama o sadece omuz silkmektedir. "İstersen yapabiliriz, ama çılgılığı duyduğumuzda Euyn ile birlikteydin. Yüksek sesle öldürecek kadar beceriksiz olamayacağımın bahsetmiyorum bile."

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve kalbim sıkışıyor.

Yani yine hiçbirimiz değiliz. Ve belki de mesele budur.

"Ya doğu kontluğu tarafından bir tuzaksa?" Ben önerdim.

"Dal tarafından mı?" Euyn soruyor.

"Burada olduğumuzu bilen tek kişi o," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Ve uygun bir şekilde, bu gece gelemedi."

"Bunu neden yapsın ki?" Royo soruyor.

"Buna neden olmak için," diyorum hepimizi işaret ederek. "Birbirimize düşman olmaya daha hevesli olalım diye şüphe tohumları ekmek için. Ya da bağlılığımızın ne olduğunu görmek için. Eminim uşaklar

dışarıda dinliyorlar. Buraya geldiğimizden beri bizi rapor ediyor olmalılar."

Herkes etrafına bakar. Aeri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ty derin bir nefes alır, muhtemelen sayımların her şeyi yapabileceğini bilmektedir. Royo hâlâ kayıtsız görünen Mikail'e bakıyor. Euyn ve ben bu adamın kim olduğunu ve birinin onu neden öldürdüğünü anlamaya çalışan tek kişiler gibi görünüyoruz.

Euyn, "Sanırım Dal'ın nasıl davrandığına bağlı olarak yarın daha fazla şey öğreneceğiz," diyor.

Mikail başını sallar. "Hizmetkârlara cesedi yakmalarını ve küllerini gömmelerini söyleyeceğim."

Euyn ona yan gözle bakar. Yapılması gereken budur, ancak cesedini yakmak başka birinin suikastçıya bakmasını da engeller. Külleri gömmek de Seok'un eskiden yaptığı şeydir.

Birdenbire, aralarında bu olay örgüsünden daha fazla bir bağ olup olmadığını merak ettim.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

MIKAIL ASEYO KASABASI, YUSAN

I Oldukça gergin bir gün oldu. Herkes kendi eşleşmesine sadık kaldı-Sora ve Tiyung, Aeri ve Royo ve Ben ve Euyn. Ama kontla akşam yemeği için hepimiz yemek odasında buluşacağız.

Royo yeni takımının içinde gerçekten rahatsız görünüyor. Aeri su gibi parıldayan mavi bir elbise giymiş; eminim bugün diktirmiştir. Sora başka bir göz kamaştırıcı elbise giymiş, bu seferki sarı. Uzun saçları bir omzunun üzerinden bükülmüş ve mücevherlerle süslenmiş. Ty asil ceketini giymiş ama aptal şapkasını takmamış; Euyn ise imparatorluk kırmızısı ceketıyla kusursuz görünüyor. İmparatorluk kırmızısı sadece kraliyet ailesi için yapılır ve onlar tarafından giyilir. Sürgün edildikten sonra, geri dönebileceği bir an gelirse diye bazı eşyalarını Qali Sarayı'ndan gizlice çıkarmak zorunda kaldım. Onları yanımda getirdim.

Hepimiz aldık, Euyn masanın başındaydı. Burası Dal'ın evi olmasına rağmen, Euyn bir prens olarak ondan daha üstün. Teknik olarak ölü olsa bile. Euyn'un sağındaki koltuk boş, sayımı bekliyor. Ben Euyn'un solundayım. Çeşitli küçük tabaklar çoktan yerleştirildi, ancak mutfak, efendilerinin gelişi için giriş yemeklerini bekletiyor. Evin reisi banchan'dan başlamamı söyledi.

Çünkü sayım gecikmiş olabilir ama kimse fazla yemiyor.

Dünün aksine, hizmetkârlar bizimle ilgilenirken hepimiz sessiziz. Kahkaha yok, güzel hikayeler yok. Sadece şüphe.

On dakika geçti, sonra yirmi, herkes gerildi. Dal'ın modaya uygun bir şekilde geç kalmasını geçtik, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyor.

Otuz dakika sonra bir haberci uçarak içeri girer. Yerde Euyn'un önünde eğilirken tüm gözler onun üzerindedir. Sonra küçük gümüş bir tepsi uzatarak diz çöker. Üzerinde tek bir kartvizit vardır. Dal'dan bir mesaj olduğuna şüphe yok.

Euyn kağıdı alır. Yüzü düşer ve kartı masanın üzerine fırlatır.

Yıldızlar, şimdi ne olacak? Kılıcımın kabzasını tutuyorum.

Hepimiz sessiz, bekliyoruz. Euyn elini ağzına götürmüş, yüzü solgun. Acı çekiyormuş gibi görünen bir şekilde sakalını çekiyor. Uzanıp kartı okudum. Dal'dan değil. Tamneki ev reisinden.

Notu okudum ve birden kendimi yeniden Fallow'daki o mağaraya düşmüş gibi hissettim. Nasıl hayatta kalacağımızı, şimdi ne olacağını ya da ileride ne olacağını bilmeden. Ama bu sefer harekete geçmemi bekleyen bir grup var.

Boğazımı temizliyorum. "Doğu kontu öldü."

Nefesler ve soluklar odada yankılanır. Royo yanlışlıkla şarap kadehinin sapını kırar.

"Nasıl?" Euyn haberciye sorar.

"Villada kalp krizi geçirmiş, Majesteleri," diyor. "Cesedi az önce bulundu. Mesaj kartal postasıyla gönderildi."

Yani... kesinlikle kalp krizi değil. Kimse yakından kontrol etmediği sürece pek çok boğulma kalp krizi gibi görünebilir. Sora'dan şüphelenirdim ama burası ile Tamneki arasında on altı çan gidiş dönüş var. Onu bu sabah gördüğümünden beri zamanı yoktu. Ama Dal'ın ölümü hiç de ideal değil. Onu kimin öldürdüğünü bulacağım ama emri kimin verdiğini zaten biliyorum. Joon uzun zamandır

onu ayakta vurdu. Tam olarak sürpriz sayılmaz ama zamanlama öyle. Qali'ye dönüp onlara bir şey söylemeliyim yoksa hepimiz mahvolacağız.

Euyn haberciği el sallayarak gönderir ve yemek odasındaki tüm hizmetlileri kovar. Saklanan casuslar olduğuna eminim ama önemli değil. Kont planlarımızdan haberdardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Sora kısık bir sesle sorar.

"İptal edelim mi?" Aeri neredeyse aynı sorar.

Herkes teker teker seçeneklerini değerlendirirken odayı sessizlik kaplıyor. Masanın etrafına bakıyorum.

"Şimdi nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum..." Ty öyle diyor. Euyn sakalını sıvazlıyor. "Ben de bilmiyorum."

"Belki başka zaman..." Sora saçını tekrar bükerek söylüyor. Normalde saçlarıyla oynamaz ama sanırım kollarındaki titremeleri gizlemek için yapıyor. Bu konuda tek kelime etmedi ama ben fark ettim. Tıpkı Aeri'nin neşeli olmak yerine yorgun görüldüğünü fark ettiğim gibi.

"Belki farklı bir plan..." Aeri diyor ki. "Durmamız gerekiyor. Bununla devam edemeyiz."

Hayır. Hepsi gemiyi terk etmek istiyor ve geri dönmek için çok yol kat ettik. Euyn Yusan'da kalarak ölecek ve onu Fallow'a geri götürecektir halim yok. Son üç yıldır onu takip etmek hiç de kolay değildi; her gün öldüğünü duyup duymayacağımı bilmeden yaşamak hiç de kolay değildi. Bir adamın ölümü yüzünden planın suya düşmesi için çok fazla çalıştım ve bu işe çok fazla bağlıyım.

"Plan aynı kalacak," diyorum, sesim onlarınkinden daha yüksek çıkıyor. "Sora'yı kralla tanıştırmak için başka bir yol bulmamız gerekecek. Kuzey kontu kutlamada olacak. Onu kullanabiliriz."

Euyn burnunu kırıştırır. "Bay Chin yetmiş yaşında."

"Ve ne zamandan beri yaş erkeklerin genç fahişelere sahip olmasını engelliyor?" Ben soruyorum.

Euyn omuz silkiyor, yan tarafa bakıyor. Demek istediğimi anladı. "Bay Chin bizimle mi?" Royo soruyor.

"Kendini adamadı," diye yalan söyledim. "Ama güzel bir kadınla tanıştırmaktan rahatsız olmaz. Haberi olmadan onu kullanabiliriz."

Bay Chin kimsenin bu planı onun düzenlediğini bilmemesi konusunda kararlıydı, ben de kimseye söylemedim. Rune bile onun bağlantısız olduğunu düşünüyor. On bir yıl önce olanları düşününce Bay Chin'i suçlamıyorum. Ama artık seçeneğimiz kalmadı.

Odayı yine sessizlik kaplar. Hepsi bundan kurtulmayı düşünüyor. Ama şimdi saldırma zamanımız ve bunu onlar olmadan yapamam. Bazıları olmadan. Burada ölü ağırlık var.

"Mikail, bilmiyorum..." Aeri diyor ki. "Belki de sadece-"

Elimi masaya vurdum. Hepsi çocuklar gibi irkildi. -Sora hariç. "Bu görevin benim için ne anlama geldiğini biliyorum. Euyn için ne anlama geldiğini biliyorum. Geri kalanınızı bilmiyorum. Belki de sizi buraya neyin getirdiğini düşünmelisiniz."

Beşi de sessiz. İnsanlar genellikle imkânsız seçimlerle karşı karşıya kalırlar. Ama bundan kurtulmanın tek yolu devam etmektir.

Sora boş tabağına bakıyor. "Kral ölürse, kız kardeşim özgür kalır. Seninleyim Mikail."

"Ben Sora ile gidiyorum," diyor Ty. Anlamlı bakışlar atarlar.

"Aeri'yi korumak için buradayım," diyor Royo. "Ama kılıcım Euyn'da. Eğer o içerideyse, ben de sizinleyim."

Euyn gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor.

Aeri sonuncusu. Royo'ya bakar, sonra başını sallar. "I..."

"Kralı sensiz öldürmenin başka bir yolunu buluruz," diyorum omuz silkerek. Sakin kalmam önemli, yoksa diğerleri batan gemiden kaçan fareler gibi kaçacak. "Yusan'daki tek hırsız sen değilsin. Ama şimdi rotamızı değiştiremeyiz. Millennial Şampiyonası olmalı. Joon'un sarayın güvenliğinden ne zaman ayrılacağı belli olmaz."

kutlamalar bitti. Yıllar sürebilir. Ve Qali Sarayı'nda hiçbir zaman başarılı bir suikast olmadı."

"Asla mı?" Sora sorar.

"Şüphelenilen ama asla kanıtlanamayan biri," diyorum.

Euyn bana bakıyor, kafası karışmış. Doğru. Joon'un babasını öldürdüğünden şüphelendiğimi ona hiç söylemedim. Görev açısından kritik değildi, özellikle de içeriden bir iş olduğu için. Şimdi de söyledim ama sadece dikkatini dağıtırdım. Ve gerçekten, aramızda başka bir sır nedir ki?

"Aeri, Pyong'da sana bir seçenek sundum. Ya bizimle işbirliği yaparsın ve bir servet kazanırsın ya da gitmekte özgürsün," diye hatırlatıyorum.

Ama umarım o da bizimledir çünkü onsuz bunu nasıl yaparız bilmiyorum. Hepimiz bir adamı öldürebiliriz ama sadece birimiz Joon'un tacını çıkarıp onu ölümlü yapabilecek hıza ve el çabukluğuna sahip. En önemli rol onda.

Masanın etrafına göz gezdiriyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Seninleyim."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

AERİ ASEYO KASABASI, YUSAN

Ibu plana uymak zorundayım ama istemiyorum. Tekrar tekrar düşünmelerini sağlamaya çalıştım ama Herkes hızla ilerliyor. Onlara hayır derdim ama başka seçeneğim yok. Bensiz başarısız olurlar ve başarısızlık hepsinin ölmesi anlamına gelir. En azından benimle, hayatlarını kurtarmak için bir şansları var. Bu işe ihtiyacım olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de, keşke onları bu görevden vazgeçmeye ikna edebilsem. İşler çok hızlı değişiyor ve en akıllıca şey yeniden toparlanana kadar ertelemek olacaktır. Doğu kontunun bugün kalp krizi geçirdiğine bir an bile inanmıyorum. Krala yaklaşmamızın yolunun o olması gerekiyordu. Yollarımız ama Mikail rotasını değiştirmiyor. Euyun'u tahtta istiyor ve istekleri mantığından daha güçlü.

Royo ve ben yemeği bitirdikten sonra süitlere doğru yürüdük. Odamıza doğru sessiz bir yürüyüş. Bu gece burada kalacağız, sonra da sabah Tamneki'ye doğru yola çıkacağız. Gün doğduğunda hâlâ hayattaysak tabii.

İki gün kaldı. İki günden az bir süre sonra her şey bitmiş olacak.

Bu kadar çelişkili hissetmeyi beklemiyordum. Bu katillerin, bu yalancılar çetesinin beni korumak için hayatlarını riske atacaklarını ya da benim de aynı şeyi hissedeceğimi düşünmemiştim. Beni sadece ben olduğum için seviyorlar. Ve bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Ama bu bağ geçici. Bu işi tamamladığımızda hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Ve en önemlisi de babamın onayını geri kazanacağım. Bir daha asla çalmak zorunda kalmayacağım, asla yalnız olmayacağım. Bir evim olacak, gerçek bir ev. Ve evet, babamın istediği gibi olmak zorunda kalacağım, ama neden sevdiğin biri için değişmeyesin ki?

Sanırım benim isteklerim de mantığımdan daha güçlü. Çünkü ben de Royo'yu istiyorum ve içten içe biliyorum ki babam onu asla onaylamayacak. Royo'nun güçlü bir adam olduğunu öğrendikten sonra olmaz. İki gün içinde onu geçmişimde bırakmak zorunda kalacağım.

Ama bu mümkün görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni hasta ediyor. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi damarlarımda buz akmasına ve göğsümde uyuşukluk oluşmasına neden oluyor. Bu bir seçim olmamalı. Babam benim kanımdan. Ama Royo beni kurtardı, ben de onu kurtardım. Burada derin bir şey var.

İçimi çektim.

"Sorun nedir?" Royo soruyor. "Ben sadece..."

Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, konuşmak istememek tam sana göre."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Bu görevin en büyük sürprizi o oldu.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum.

Çocuksu bir neşeden pişmanlığa uzanan duygular yüz hatlarında hızla yanıp sönüyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"Yapmamalısın," diyor.

Tanıdığım en perili, en ilginç adam. Ama o haklı, ondan hoşlanmamalıyım. Yine de hoşlandığım zaman bunun bir önemi kalmıyor.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik," diyorum.

Gözlerim dışında her yere bakıyor. Dudakları ayrılıyor. Güzel dudaklar. Ne kadar güzel olduklarını nasıl fark etmedim?

"Sonsuza kadar benimle kalır mısın?" diye sordum.

Tüm vücudu kıpırdamıyor, ben de şakacı bir şekilde elini tutuyorum, gülümsüyorum ve kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. Ve göğsümün etrafını saran bandı görmezden geliyorum.

"Çok fazla çeşme var," diyor ve sonra bakışları benimkilerle buluşuyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, çünkü ifadesindeki bir şey evet diyor.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

ROYO TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

TAltı kişi başkente vardık. Fountain Inn'de kalıyoruz - başka bir gösterişli yer- mermer ve falan. Bu bölge suyla kafayı bozmuş. Ve Umbria'daki zengin tüccar evlerinden daha havalı.

bir şeyler söylüyor.

Yarınki bin yıllık kutlama nedeniyle tüm konaklama yerleri bir yıldır doluydu ama Dal bize dört süit oda ayarladı. Sanırım koca bir şehre sahip olmanın faydaları var. Yine de öldürülmesini engellemedi. Kalp krizi için zamanlama mantıklı değil. Ama sanırım bunu fark eden tek insanlar biziz.

Tamneki'deki tüm bayraklar yarıya indirildi ve herkes kontun vefatının yasını tutmak için siyah kolluklar taktı. Ama aslında herkes gününe devam ediyor. Yeni bir kral olduğunda da aynı şey olacak mı merak ediyorum. Sanırım öyle olacak. Bir hizmetkâr ya da halktan biriyseniz, yönetimde kimin olduğunun pek önemi yoktur. Bunu soylular ve zenginler düşünür. Benim için önemli olmasının tek sebebi Hwan. Ve şimdi de Aeri. Ve Euyn.

O benim için önemli. Bunu artık inkar edemem.

Tamneki'ye giderken hepimiz planı detaylı bir şekilde gözden geçirdik. Oyun yarın akşam saat beşte. Sekizde bitecek, kaybeden takım ve umarım bir kral ölecek. Yarının sonunda her şey bitmiş olacak. Euyn tahtta olacak, ya da hepimiz ölmüş veya Boşta Hapishanede olacağız.

Bunların hiçbirisi içime sinmiyor ama ben kas gücüyüm, beyin değil. Dal'ın ölümüyle birlikte herkes Sora'yı kralla nasıl görüştürebileceğimize odaklandı. Herkes saray suikastçısının ölümünü omuz silkerek geçiştirdi. Ben hariç herkes.

Aeri iç çekerek, "Royo, Mikail'in yapmış olması hiç mantıklı değil," diyor. Kanepede bacaklarını altına almış, Aseyo'nun villasından çaldığı bir kitabı okuyordu. Dal'ın onu özlemeyeceğini söylemişti ki bu hem soğuk hem de komikti.

"Biri onu öldürdü, değil mi? Mikail de taht için çalışan bir casus," diyorum.

Aeri bu konudan sıkıldı. Ona ölü saray suikastçısından ve teorilerimden muhtemelen dört kez bahsettim. İlk seferinde ilgilenmedi.

"Acıktım," diyor. "Akşam yemeği için diğerlerini bulalım."

Ayağa kalkıyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Sanırım bu kadar.

Ama saat sekiz oldu ve midem gurulduyor. O haklı. Yemek vakti geldi.

Koridordan köşedeki odaya gidiyoruz. Mikail ve Euyn'un süitinin kapısını çaldım.

"Kim o?" Euyn içeriden soruyor.

"Biziz," diyorum.

Otuz saniye geçiyor. Kapının arkasında bir şeyler hareket ediyor. Aeri ve ben bakışıyoruz. Sonunda Euyn kapıyı araladı ve bir yaylı tüfek dışarı çıktı. Vay be. Bu da ne böyle? Bir adım geri çekildim. Ben Aeri'nin önüne geçip onu korurken ikimiz de ellerimizi havaya kaldırıyoruz.

Ama Euyn ateş etmiyor. Bunun yerine şüpheyile koridora bakar; sağa, sola ve tekrar geriye. Sonra hızla

bizi içeri davet ediyor. Cidden tuhaflaşmış olmama rağmen içeri giriyoruz. Kocaman süitin etrafına bakıyorum, acaba burada bir şeyi ya da birini mi koruyor diye, ama o yalnız.

"Mikail nerede?" diye sordum.

"Bazı işleri vardı. Yakında döner."

Alnımdaki kırıışıklığı hissedebiliyorum. Mikail'in gecenin sekizinde ne işi var? Sonra kafama dank ediyor: Euyn bilmiyor. Belki de bu yüzden bu kadar paranoyaktır.

"Sora ve Ty nerede?" Ben soruyorum.

"Sanırım odalarında," diyor. "Kontrol ederdim ama..." Yayını doldurmuş bir şekilde volta atarak devam ediyor.

"değil," diyorum. "Sonra bakarım."

"Yemeğe gidecek miyiz?" Aeri soruyor. "Ben gelemem," diyor Euyn.

"Hepiniz ."

Sanırım Oosant'ta yemek için ayrılma konusunda dersimizi aldık.

Yüz ifademi yakaladı.

"Ya da istediğimiz her şey için bir vale gönderebiliriz" diyor. "Üçüncü halkada çok sayıda harika restoran var."

Biz dördüncü halkadayız, yani bir tarafta konaklama, diğer tarafta eğlence. Neden bu kadar çok insanın zevk evlerine gittiğini anlamıyorum. Bir keresinde denemiştim çünkü dışarıdaki bir kız Lora'ya benziyordu ve onu o kadar özlemiştim ki ne yapacağımı bilememiştim. Ama o Lora değildi. Aynı kokmuyor, aynı hissetmiyor ya da aynı sesi çıkarmıyordu. Kendimi içeri girdiğimden daha kötü hissederek oradan ayrıldım. İşçilerin çoğu gecelerini atlatabilmek için laoli ile uyuşturuluyor. Belki başkentte durum farklıdır ama muhtemelen değildir. Nerede olurlarsa olsunlar neredeyse hepsi sözleşmeli.

"Tamam, Sora ve Ty'ın ne istediğine bakacağız,"

diyor Aeri. Onunla gitmek için hareket ediyorum.

"Birlikte son bir yemek yemek hiç de fena olmaz. Ama burada," diye ekliyor. "Bu odada."

Aeri'nin gözleri benimkilerle buluştu. Buna son yemek demesinde bir tuhaflık vardı. Genel paranoyasının çok tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama bilemiyorum. Başına ödül konmuş bir prens değilim. Ve sanırım yarından sonra hepimiz kendi başımıza gideceğiz. Bunu kastettiğinden emin değilim.

Koridorun diğer tarafına geçip Sora'nın kapısını çalıyoruz. Ty cevap veriyor. Telaşlı görünüyor, saçı başı dağınık. Burnunun kırılması dışında, kafasında yerinde olmayan tek bir saç teli bile görmedim. Bir an için yanlış odaya girdiğimizi düşünüyorum ama hayır, Sora pencerenin yanında duruyor.

Sanırım onları böldük. Harika zamanlama.

"Akşam yemeği sipariş edeceğiz ve sonra Euyn ve Mikail ile birlikte yiyeceğiz," diyorum.

"Oh, tamam," diyor Sora. "Odalarında mı?"

"Evet, yaklaşık bir zil içinde."

Başını sallıyor.

Sora'nın kapısını kapatıyorum.

"Şey... bu çok garipti," diyor Aeri.

Gülüyorum ve sonra öksürüyormuş gibi yapıyorum. Bu onu kandırmıyor.

Merdivenlerden inmek üzereyken Mikail çıkageliyor. Rahatça gülümsüyor.

"Beni mi arıyordun?" diye sorar.

Akıllıca bir soru. Euyn'un odasına gidip gitmediğimizi bilmek istiyor. Dışarı çıktığını ve kimseye yerini ya da nedenini söylemediğini biliyorsak.

Başımı salladım. "Hepimiz yemeği sipariş edeceğiz."

"Bu iyi bir fikir," diyor. "Faturayı odalarımıza eklemelerini söyle, ama çocuğa iyi bahşış ver ve sıcak gelsin. Ya da gidip valeyı çağırabilirim. Hangisi olursa."

O kadar rahat ki. Depodaki adamları katletmek, suikastçıyı ölü bulmak, doğunun ölümünü duymak gibi her konuda rahat.

say. Ve umursamamasına imkan yok. Peki ne o zaman?

"?" Ben sordum.

"Yarın için son düzenlemeleri yapıyorum." Duraklıyor ve dikkatle etrafına bakıyor. Ne demek istediği açık: Halka açık bir handayız. "Hep birlikte olduğumuzda bana daha fazla soru sorabilirsin."

Koridorda ilerliyor ve Euyn kapıyı açmadan önce kapıyı iki kez çalıyor. Omzunun üzerinden bize bakıyor. "Salt and Shore'u kullanın ve onlara tüm menüyü göndermelerini söyleyin."

Bununla birlikte, odanın içinde kaybolur.

Bu adama güvenmiyorum. Özellikle de Aeri'nin hayatı konusunda.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

SORA TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

TŞapka çok kötü bir zamanlamaydı. Ya da belki de harika bir zamanlamaydı, çünkü ellerimi Ty'ın saçlarında gezdiriyordum ve

Onu öpmek üzereydim ve zehirli rujlarım olmasa bile benden gelen bir öpücüğün zehirli olup olmadığından emin olamıyorum.

Seok bunu söyledi - o kadar çok çeşitliliğe maruz kaldım ki vücut sıvılarım muhtemelen zehirli. Ama bu doğruysa, bu asla kimseyle anlamına geliyor. Seok diğer her şeyle birlikte benden aşkı ve tutkuyu da aldı.

Öfke içimi dolduruyor, erimiş metal gibi sıcak. Yemin ederim o adamdan her şeyi alacağım. Az önce neredeyse farkında olmadan oğlunu elinden alıyordum.

Yarına yaklaştıkça mantıktan ve akıldan uzaklaşıyorum. Sonuçta, muhtemelen hepimiz ölecekken, düşmanımın oğlunu istemek gibi pervasızca bir şey yapmanın ne farkı var? Sadece hissetmek istedim. Dehşet, korku ve kederden başka bir şey hissetmek istedim. Endişe, acı, suçluluk ya da umutsuzluk olmayan bir şey. Sevildiğimi hissetmek istedim ve Ty beni sevdiğini söyledi. Buna inanmak istedim. Ve sonra onu hissetmek istedim. Ve sonra hissetmek istedim.

sonuçlarına aldırmadan. Görünüşe göre şehvet, tıpkı keder gibi, geleceği göz ardı etmenize neden olabiliyor.

Sonra Royo ve Aeri kapıyı çaldı ve birbirimizden ayrılarak normal olmaya çalıştık. Sanırım başarısız olduk.

Hâlâ tacı çalmam gerekiyor ama bunu çözmeye Rahway'de olduğumdan daha yakın değilim. Ve sadece bir gün kaldı. Zamanım kalmadı. Ama öylece pes edemem.

"Sora, ne düşünüyorsun?" Ty sorar.

Ona tekrar odaklandım. Hâlâ odada olduğunu unutmuşum. Bana bakıyor, gözleri delici. Aklıma gelen en pervasız şeyi yapmak üzereyim: Tiyoung'a güvenmek.

Bana yardım etmek için her şeyi yapacağını söyledi. Bunu test etmek üzereyim.

Ona bir adım daha yaklaştım.

"Yardıma ihtiyacım var." "Pekâlâ," diyor.

Derin bir nefes alıyorum, çünkü bu muhteşem bir şekilde geri tepebilir ve o zaman sadece kendimi suçlayabilirim. Ama başka bir seçenek göremiyorum. Bunu tek başıma yapamam. Kendi başıma bile çözemem.

"Tacı Euyun'un başına geçirmeden önce Aeri'den almanın bir yolunu bulmalıyım."

Ty gözlerini kırptırıyor, ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. "Bunu açıklamana ihtiyacım olacak. Taç mı? Yusan'ın tacı gibi mi?"

Başımı salladım.

Gözlerini kısıyor, başını hafifçe sallıyor. "Yine de anlamıyorum... Krallık size tahtı vermeyecek. Biz Baejkin değiliz ve ülke sadece onlar tarafından yönetilebilir. Bu Ejderha Lordu'nun fermanı."

"Biliyorum. Ülkeyi ya da tahtı istemiyorum. Ama Rahway'de ne dediklerini duydun - taç takanı ölümsüz yapar. Onu Gain'e geri götürmeli ve Daysum'a vermeliyim."

Ty göz kırptırıyor. "Ne? Kız kardeşinin neden ölümsüz olması gerekiyor?"

"Çünkü o ölüyor."

Keskin bir nefes alır. Sonra kaşlarını çatıyor ve alnını ovuşturuyor. "Emin misin?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Onu son gördüğümde biraz kızarmış ve nefessiz kalmış gibiydi ama sağlığı konusunda çok hassas olduğu için bunu sormadım. Onu üzmem istemedim, bu yüzden ziyaret boyunca hiçbir şey söylemedim. Ama zilimiz çalmadan hemen önce, öleceğini düşündüğünü fısıldadı. Bunu duymamam gerekiyordu."

"Babam bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Omuz silkiyorum. "Neden yapsın ki? Beni o şekilde kontrol ediyor. Şey, o ve benim sözleşmem. Ama ikimiz de biliyoruz ki Daysum olmasaydı kaçmayı göze alırdım."

Ty ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Sora, senin sözleşmeni çoktan yaktım."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. Şimdi hareketsiz durma ve ona göz kırpma sırası bende.

"Gain'den ayrılmadan önce sözleşmeni yaktım."

"Neden? Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Sana söyledim, seni hayatım boyunca sevdim. İlk kez senin sözleşmeni elime aldım. Babamın seninkini ve Daysum'unkini sakladığını biliyorsun. Eğer Daysum'unkini bulsaydım, onu da yakardım. Ama yerini bulamadım."

Başımı sallıyorum ve duramıyorum. Özgür olmam mümkün görünmüyor. Kral ölene kadar sözleşmeyi yakmaması gerekiyordu. Ona bu şekilde itaatsizlik edersem kontun bana ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum. Muhtemelen bana Daysum'un cesedinden bir parça gönderirdi.

"Her iki sözleşmeyi de bulup uzun zaman önce yok etmeliydim, Sora," diyor. "Ama yeterince cesur ya da kurnaz değildim. Bunun için üzgünüm. Babamı durdurmak için hiçbir zaman yeterince şey yapmadım. Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

Özrünü bile algılayamıyorum.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Düşündüm de..." Durur ve nefes verir. "İlk başta benden nefret ettiğin için bunu bir şekilde bana karşı kullanabileceğini düşündüm. Özür dilerim. Sana güvenmedim. Ve sonra denedim

ama sen ağlıyordun. Sonra sana söylemek için buraya geldim ama sonra..." Pencereyi işaret ediyor.

Doğru. Neredeyse öpüşüyorduk.

Farkına vardığım şey göğsüme çarpınca tökezleyip yatağın kenarına oturuyorum.

"Özgürüm."

Yasal olarak. Sulh yargıcına sunulan bir belge var, ancak bu mahkemede bir sözleşmeyi uygulamak için yeterli değil. Her iki taraf ve sulh hakimi tarafından imzalanmış sözleşme belgesi gerekiyor. Yani şu anda Seok artık bana sahip değil. Ama Daysum hâlâ Kont'un kontrolü altında olduğu için bir saniye öncesine göre daha özgür değilim. Ve eğer o ölürse, özgür olacağım ama o zaman özgürlüğün ne faydası olacak?

Yorganı ellerimle kavıyorum.

"Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, Ty." Omuzlarım bunun ağırlığı altında çöküyor. Umutsuzluk beni çeğiştiriyor, sürekli beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Ve ben onunla savaşmaktan çok yoruldum.

Bir adım daha yaklaştı. "Biliyorum, Sora. Ama tacı alırsan seni öldürecekler. Belki Mikail, belki de saray suikastçıları. Bilmiyorum ama hayatta kalamazsın."

"Umurumda değil."

İç çeğiıyor, ifadesi ağırlaşıyor. "İstemediğini biliyorum ama bunun Daysum için nasıl bir hayat olacağını düşünmüyorsun. Kız kardeşi ölmüş olacak ve taç takılıyken onu öldüremeseler de tacı kolayca çıkarabilirler. Hala sadece bir kız olurdu. Onu koruyacak bir saray muhafızına sahip bir kral olmayacak. Senden birkaç dakika sonra ölmüş olur."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Haklıydı. Enine boyuna düşünmüyordum. Hiç düşünmüyordum. Ama şimdi ne yapacağım?

Tacı alırsam tüm sorunlarımı çözebileceğime gerçekten inanmak istedim. Tıpkı bir gün bizi özgürleştirecek kadar adamı zehirleyebileceğime kendimi inandırdığım gibi.

Birden Ty'ın elini sırtımda hissettim. Avucunun altında gerildim, ama sonra elinin üzerimde olmasından hoşlandığımı fark ettim

-Sırtımı nazik dairelerle ovuyor.

"Ne yapacağım ben? Öylece pes edemem."

Başparmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırıyor. "Planladığımız gibi Euyn'u tahta oturtacağız, sonra da Daysum'u saraya getireceksin. Qali'de ülkenin en iyi şifacıları var."

"Bu yeterli olmayabilir,"
diyorum. "Denemek
zorundayız."

Yan tarafa bakıyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de vazgeçmek istemiyorum. Onun hayatını kurtarabileceğini bildiğim bir şey varken olmaz.

"Her seferinde bir adım," diyor. "Kralı öldürüp onu özgürlüğüne kavuşturduktan sonra sırada ne olduğunu düşünürüz. Şu anda her şeyin ağırlığını düşünmek çok fazla."

Gözlerimi uzun uzun kırptırıyorum. "Hâlâ onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi geliyor."

Benimle göz hizasında olmak için eğiliyor. Hoşuma fark ettim.

Onunla konuşabilmek hoşuma gidiyor. Ondan hoşlanıyorum.

"Kendini affet," diyor. "Kız kardeşini senin kadar seven başka tanımıyorum. Daha fazlasını yapan birini tanımıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Daha fazla öldürmek demek istiyorsun."

"Yani onun için kendini defalarca feda ettin." Başımı salladım. "Ben bir bıçaktan başka bir şey değilim."

"Sen çelikten yapılmışsın." Sesi odanın içinde yankılanıyor. "Ama sen çok daha fazlasısın."

Nefesim kesildi.

Gözlerini kaçırıyor. O bana iltifat etmeye alışkın değil, ben de ona güvenmeye alışkınım. "Khitan'a koşmadığın her gün onun için verdiğin bir gündü."

Yavaşça gülümsedim. Elbette köleliğin yasak olduğu Khitan'a gitmeyi denemek istediğimi biliyordu. Kuzey komşumuzda pek bir şey yok ama Hakatan Dağları'nı Yusanlılar için özgürlük vaat ediliyor. Sınır, donmuş kuzeyde özgür bir yaşam ile hapis ya da kölelik arasındaki farkı işaret ediyor.

Yusan'da ölüm. Kölelerin efendileri olmadan ülkeyi terk etmeleri kralın fermanına aykırıdır. Dağların güvenliğınden kurtulana kadar görüldüğümüz yerde idam edilebiliriz.

"Kral yaşarsa sana ne olacak?" diye sordum.

Ty yüzünü buruşturur ama sonra dik durur. "O yaşamayacak, Sora. Başaracaksın ve sen ve Daysum özgür olacaksınız."

Bunu o kadar inanarak söylüyor ki ona inanmaktan başka çarem kalmıyor.

Ve sonra kapımız bir kez daha çalındı. Royo ve Aeri akşam yemeğıyle dönmüş olmalılar.

Ty yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve bu sefer ben tutuyorum.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

"**Y** Sakin olmalısın," diyor Mikail kanepeden. "Paranoyanı seviyorum ama bu biraz fazla, Senin için bile."

Volta atmayı bırakıp ona bakıyorum. Her zamanki gibi yakışıklı ve rahat. Mikail kolunu koltuk minderinin üzerine atmış oturuyor, alnında en ufak bir endişe yok.

"?" Ben sordum.

"Size zaten söyledim, yarın için son düzenlemeleri yapıyordum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir ilmeğin içine girip girmediğimi bilmek istiyorum. Eğer hepimiz öyleyse. Ama bunu bana söyleyecek gibi değil. Başkente geldiğimizden beri kaçamak cevaplar veriyor, hatta her zamankinden daha fazla.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?" Mikail'in deniz mavisi gözleri beni tarıyor, ifadesi okunamıyor. "Kirli işlerin nasıl yapıldığına dair ayrıntılarla nadiren ilgileniyorsun."

Nefes alıyorum. Söylesem de olur. "Hepimize tuzak mı kuruyorsun?"

"Hayır," diyor.

Ona bakıyorum, gerçeği arıyorum, gözlerinin içine, ağızına bakmaya çalışıyorum, bir yalan bulmaya çalışıyorum. O zaman pes ediyorum. Vazgeçmiyorum.

Neden sorduğumu biliyorum. Yalan söylediğini anlayabileceğimden değil. Diğerlerini ne kadar sevsem de onlara da güvenmiyorum. Biri bizi kandırıyor olmalı. En azından bir kişi. Ya da belki ben hariç hepsi işin içindedir.

"Saray suikastçısına ne oldu?" diye sordum.

"Bunu konuşmamış mıydık? İkimiz de bilmiyoruz.

Onlardan biri olmalı ama belli ki kimse ortaya çıkmadı."

O haklı, elbette. Herkes bilmediğini ya da yapmadığını iddia etti. En zayıf mazereti olan Ty. Eğer onu güvende tutan bir suikastçısı varsa, bu Oosant'tan nasıl çıktığını açıklar. Ama depo bölgesinde çatıda birini gördüğünü söyleyen de oydu. Bu mantıklı değil. Dikkatimizi birini gördüğü gerçeğine çekmek için. Tabii izini kaybettirmek için değilse. Ama o zaman neden suikastçıyı öldürsün ki? Tamneki'ye girerken neden korunmasız kalma riskini alalım?

"Neden daha fazla endişelenmiyorsun?" Sinirli sesim duvarlarda yankılanıyor. İstedğimden daha tiz çıkıyor.

Mikail kaşlarını kaldırır. "Çünkü sonuçta suikastçıya ihanet ettiler, bize değil. Adamın bir taht haini olup olmadığını bilmiyoruz ve sarayda sorup soruşturacak halim de yok."

"Onlardan gerçeği öğrenmemiz gerekmez mi?" Ellerimi kalçalarımın vuruyorum, içimden hayal kırıklığı akıyor.

Mikail iç geçirir. "Benden ne yapmamı istiyorsun Euyun? Gerçeği öğrenmek için dördüne işkence mi edeyim? Bunun takımın moralini yükselteceğinden şüpheliyim."

Yani, bu şekilde ifade edersek, seçeneklerimiz harika değil.

Başını iki yana sallar. "Sadece gözlerimi onlardan ayıramam ve ayırdım da. Asıl endişelenmemiz gereken Joon'un Dal'ı öldürmüş olması."

Volta atmayı bıraktım. "Joon olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana aptal bir çocukmuşum gibi bakıyor. Doğru, belli ki ölümü özellikle yarınki kutlamalar için iyi bir zamanlama olmuş. Herkes yakından bakamayacak kadar meşgul.

Bu yüzden Dal daha fazla sorgulanmadan yakılacak. Doğulu kontun bir oğlu ve varisi vardı, ancak çocuk sekiz yaşında - kont olmak için çok küçük - ve bu da Joon'un bir naip atayabileceği anlamına geliyor. Ve naiplerin başa geçmek için tuhaf bir yolu vardır. Kız kardeşime sor.

"Quilimar hâlâ bizimle mi?" Kısık bir sesle soruyorum. "Hiçbir değişiklik yok," diyor.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Mikail sakince kalkıp cevap veriyor ve bana bakıyor. Diğerleri şimdi akşam yemeği için bize katılacak. Normal davranmak zorundayım ama Mikail'in dürüst davranmadığı hissinden kurtulamıyorum. Muhtemelen hiç dürüst olmadığı içindir. Gerçeğin tamamına bakmaksızın bilmem gerektiğini düşündüğü şeyi söyleyecektir.

Mesela, neden krala ihanet ettiğini hâlâ anlamış değilim. Adam onu saray muhafızlarının generaline eşit olacak şekilde yetiştirdi. Halktan birinin sahip olabileceği daha yüksek bir mevki yok. Neden onu öldürsün? Bunu bana olan sevgisinden dolayı yaptığına inanamıyorum. Koşulsuz sevgiye inanacak kadar saf değilim.

Diğerleri geldikçe, bunu önümüzdeki birkaç zil içinde çözemeyeceğimi biliyorum. Ama bu gece işin aslını öğreneceğim.

Şimdilik süitin yemek masasının etrafında oturuyoruz. Dal'ın villasında yediğimiz kadar güzel bir yemek olmayacak ama bunu başarırsak, hayatımın geri kalanında Qali Sarayı'nda yemek yiyeceğim. Bir daha asla gezgin hanlarında berbat yemekler yemek ya da bir arabada uyumak zorunda kalmayacağım.

Masanın başına oturduğumda içimde bir sızı hissediyorum. Hüzün mü? Öyle hissediyorum ama üzüntü mantıklı gelmiyor. Etrafım katiller ve hırsızlarla çevrili. Yarın gece, ait olduğum yere geri döneceğim - fahişeler ve soylularla yemek yiyeceğim. Hizmetkârlar emirlerimi yerine getirmek için koşturacak ve bir ülke bana boyun eğecek. Yani... kül yığını olmadığımı varsayarsak.

Yarın ölmek istemiyorum. Utancımın herkesin görmesi için açığa çıkmasını istemiyorum. Ama şimdi rotamızı değiştirmek için çok fazla risk aldık. Ve onlara nedenini söylemeden.

Sahtekâr olduğumu kabul edersem, sadece bir hain gibi görüneceğim. Plana devam etmekten ve efsanenin bir mit olmasını ummaktan başka çarem yok. Ama yaklaştıkça, bu konuda daha çok endişeleniyorum. Her şey hakkında.

Royo kadehini kaldırarak, "Gelecekteki kralımıza," diyor. Diğerleri de kadehlerini kaldırır.

Başımı eğiyorum ve şarabımı yudumluyorum.

"Zorbanın ölümüne," diyor Sora.

Hepimiz buna içiyoruz ve yemekleri elden ele dolaştırmaya başlıyoruz. Görünüşe göre buradaki büyük restoranlardan birinden tüm menüyü sipariş etmişler. Saray kadar iyi olmayacak ama yakın olacak.

"Sora ve kız kardeşi özgürlüklerine kavuşur. Euyn tacı alacak. Mikail, yarından sonra sana ne olacak?" Royo sorar.

"Kral eşi kulağa hoş geliyor." Gülüyor. Masanın karşısından bana gülümsüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu -ona resmi bir unvan vermeyi- düşünmemiş değilim ama Mikail'in beni tahta oturtmak karşılığında bir şeyler isteyebileceğini hesaba katmamıştım. Şimdi bunu düşünmediğim için kendimi son derece aptal hissediyorum. Joon'a neden ihanet ettiğini merak etmiyor muydum? Tabii ki asillğe yükselmek için. En azından bunu yapabilirim. Ama hepsi benden bir şeyler isteyebilir, beni kontrol etmek isteyebilir. Kız kardeşim de dahil.

Böyle anlarda kendimi yönetecek kadar bilge hissetmiyorum.

"Şaka yapıyorum," diyor Mikail. "Elbette taht için casusluk yapmaya ve Euyn'u güvende tutmaya devam edeceğim. Her zaman yaptığım gibi."

"İkisi de olabilirsin. İlk eş ve casus şefi." Sora gülümser.

Mikail sırtıyor ve parmağını şarap kadehinin üzerinde gezdiriyor. Bana bakıyor. "Her şey mümkün."

"Ty, sana ne oldu?" Royo soruyor.

Duraklıyor, yemek çubukları havada. "Sanırım pek bir şey değişmedi. Babam Sora ve Daysum'u serbest bırakır ve eminim,

politik hamlelerini ve karşı hamlelerini sürdürüyor. Ben... ne istediğime karar vereceğim."

Bunu söylerken doğrudan Sora'ya bakıyor. Onu istiyor. -Bunu herkes görebilir. Ve en azından bunu düşünüyor gibi görünüyor. Bu yolculuğun başında, onu öldürebileceğini düşündüğüm zamankinden çok daha yakın.

"Aeri, kral öldüğünde ne yapacaksın?" Sora soruyor.

"Ben... Bilmiyorum." Kimsenin sormasını beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

Sora başını öne eğdi. "Mikail'in sana teklif ettiği yarım milyonla bir şeyler planladığına eminim."

Yeteneklerinin bedelinin bu olduğunu bilmiyordum. İçimden bir ses fiyatın yüksekliğine itiraz ediyor ama Mikail bana bunun pazarlık yapmanın zamanı olmadığını söylerdi.

"Plan yok," diyor Aeri. "Royo'ya payına düşen yüz bini vereceğim ve sonra ne yapacağımı . En çok istediğim şey bir aileydi ve buna sahip olacağım. Tek hedefimden ötesini düşünmedim. Ama sanırım babam ve ben hayatımızın geri kalanını dört yüz bin dolarla çok iyi bir şekilde yaşayabiliriz."

Sora hoş bir şekilde gülümser. "Sonuncu sensin, Royo. Yüz bin dolarla ne yapmayı planlıyorsun?"

Büyük lokmasını yutuyor. "Bazı yanlışları düzelteceğim. Hapiste masum bir adam var ve onu çıkarmak için birine para vereceğim. Yeter ki Euyn, Joon'un fermanını tersine çevirsin."

"Kral olduğunda Euyn da onu affedemez mi?" Aeri soruyor. "O zaman tüm para sende kalabilir Royo. Bir lord kadar zengin olursun."

Masa bana döndü.

Suyumdan bir yudum alıyorum. "Tabii ki."

Bu herkesi tatmin eder. Ciddiyim. Umarım bunu gerçekten başarabilirim.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

"Y Gergin görünüyorsunuz," diyor Aeri.

Bir süredir odanın içinde dolanıyordum ama bir an durup ona baktım. Başını eğiyor, kısa saçları elbisesinin yüksek yakasını sıyrıyor. O kadar güzeldi ki. Kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, bu gece onu fark etmedim bile.

Bu şehri sevmiyorum. Çok fazla anı var. Ama geçmişe odaklanamam. Elimde olan şey yarın. Yarın her şey değişir. Ama ben buna güvenmiyorum. Bu plana ya da hiçbirine güvenmiyorum.

Yemek mideme ağır oturuyor ve içgüdülerim asla yanılmıyor.

Plana göre Ty yarın çayda Sora'yı kuzey kontuyla tanıştıracak ve ardından herkes Bay Chin'in ikisini de Millennial Şampiyonasına getireceğini varsayacak. Aeri bir arena hizmetçisi gibi davranacak. Ben de Sora ve Ty'ın muhafızı olarak orada olacağım.

Euyn sahanın altında saklanacak ve iki dakika uyarısında ortaya çıkacak. Her devrenin son iki dakikası en iyisidir çünkü puanlar ikiye katlanır, bu yüzden tüm gözler

Sahaya. İşte o zaman Aeri tacı çalacak, Sora Joon'u öpecek ve Mikail Euyun'a taç giydirecek.

Evet, bunların hiçbirisi yanlış gidemez. İki yüz elli bin kişinin ve kim bilir kaç saray muhafızının önünde. Yirmi mi? Yüz mü? Ve Sora'nın oyuna girip giremeyeceğini bile yarın öğlene kadar öğrenemeyeceğiz.

Yüzümü ovuyorum. Yara izim acıyor.

Ve daha da kötüsü, Aeri biraz bile stresli değil. Saat gecenin on biri. İhanetten bir gün önce ve o mum ışığında kitap okuyor.

"Neden gergin değilsin?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, bir sayfa çeviriyor. "Bilmiyorum. Sanırım endişelenmenin bir faydası olmayacak gibi görünüyor. Yarın ne olarsa, olması gereken odur, anlıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Hayır, sanırım belki de bilmiyorsundur."

Kitabı kenara koyuyor ve kadife çantasına gidiyor. İlk defa benim görebileceğim bir şekilde çantasını açıyor. Bir saniye eşeledikten sonra sinirleniyor ve hepsini bir masanın üzerine döküyor. Pahalı mücevherler, bir kadın portresi -annesi olabilir-, bir demet mun ve bir saç fırçası dökülüyor. Hepsi bu kadar. Orada olanların hepsi bu. Bir de onun için kazandığım pelüş ejderha. Onu da hazinesiyle birlikte oraya koydu.

Aeri bana söz verdiği elması aldı. En büyüğü ve özel bir kesimi var. Mücevherci de öyle dedi.

-Bir milyonluk bir kesinti. Bu yüzden bu kadar değerli.

"Söz verdiğim gibi." Taşı elime bırakıyor. "Böylece bir endişen daha azaldı."

Ağırlığı avucuma çarpıyor ve gülümsüyor, parmakları nasırlarımı ve yara izlerimi sıyrıyor.

"Onu geri çalabilirsin," diyorum. Yarı şaka yapıyorum ama yapmıyorum da.

"Yapabilirdim ama yapmayacağım. Beni güvende tuttun, ve ben de bir şey olması durumunda paranı aldığından emin olmak .

oyun."

Elmas elimdeyken farklı hissediyorum. Dediği gibi, aslında bir endişem daha azaldı. İşte bu kadar. Her şey boka sarsa ve Euyun onu affedemese bile Hwan'ın özgürlüğünü satın almak için ihtiyacım olan paranın geri kalanı. Hwan Salt'tan çıktığında her şeyi yoluna koymuş olacağım.

Aeri göz kırparak, "Onu alıp kaçma," diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Sana söz veriyorum ve yemin ediyorum." "Güzel." Kanepeye geri yerleşmeden önce gülümsüyor

ve kitabını tekrar eline aldı.

Mutlu olmalıyım. İstedğim her şey buydu. Yıllardır uğruna çalıştığım ve kan döktüğüm her şey. Az önce başardım. Yüz bin altın mun. Ama kendimi iyi hissetmiyorum. Çünkü yarından sonra onu göremeyeceğim.

Aeri gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Garip ve mutlu ama gerçekten önemsiyor. Capricia'da özür dilediğinde bunu gördüm. Oosant'ta hayatta olduğumu fark ettiğinde ve sonra beni bu şekilde tutmak için öldürdüğünde. Daha önce hiç kimse benim için böyle hissetmemişti. Çocukken Lora beni severdi ama bu kadar değildi. Ve sonra kafama dank etti: Bu birlikte son gecemiz. Ne söylemek , şimdi söylemeliyim.

Boğazımı temizliyorum ve o da başını kaldırıyor.

"Aeri... Ben..." "Evet?"

"I..." Söyleyecek sözüm yok. Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Özür dilemek istiyorum."

Kaşlarını örüyor. "Ne için?"

"Sana iyi davranmadığım için. Sen... sen benim hayatımı kurtardın.

Beni önemsiyorsun. Ve ben... Ben..."

Ona üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum; sinirlendiğim için, ona güvenmediğim için, tüm kavgalarımız için. Ama en son ne zaman birinin yüzüne karşı özür dilediğimi hatırlamıyorum. Sanki başlarsam asla duramayacakmışım gibi geliyor.

Tekrar deniyorum ama kelime çıkmıyor.

Kitabını kapatır. "Royo, bu özür bıçak yarandan daha acı verici görünüyor. değil. Anladım. Sen

Ketum ve huysuzsun, geçmişin var ama iyi bir insansın. Senden hoşlanıyorum. Başından beri senden hoşlanıyorum."

Kanepeye yığıldım. Sanki göğsüme bir okla vurmuş gibi. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Sorun ne?" diye soruyor. "Yine başın mı ağrıyor?" Nefes alıyorum. "Kimse bana iyi bir insan demiyor."

Omuz silkiyor, yaklaşıyor. "Bilmiyorum. Ben . Bu yüzden beni korumanı istedim."

"Bu planı sevmedim, Aeri." Gözlerinin içine bakıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ben de bilmiyorum. Keşke bundan vazgeçebilsek, gerçekten. Ama hepimiz bu işe çok bağlıyız. Artık başka seçeneğimiz yok. Yarın ne olursa olsun beni koruman gerektiğini unutma yeter."

"Bunu asla unutamam."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum Royo. Hiç düşünmediğim kadar." Sesi alçak ve sıcaktı.

Aeri elimi avuçlarının içine aldı. Bana dokunmaktan hiç korkmadı, en başından beri kimse yanıma yaklaşmazken bile. Bileğimi çeviriyorum ve elini tutuyorum. Bir nefes alıyor ve şaşkınlıkla yere bakıyor.

"Seni terk etmek istemiyorum," diyorum.

Başını öne eğiyor. "O zaman yapma. Bu gece beni sıcak tutar mısın?" Aeri elimi bırakıyor ve yatağa giriyor. Burası soğuk değil ama adada yaptığımız gibi uyumak istiyor. kaldığımızda. Onu bana karşı ilk hissettiğimde. Dürüst olmak gerekirse,

Bu duyguyu düşünmeden edemiyorum. "Royo." Sırıttıyor ve yanındaki yatağı okşuyor.

Yapmamam için milyonlarca neden olmalı ama hiçbirini hatırlayamıyorum.

Mumu söndürüyorum ve yumuşak yatağa, onun yanına giriyorum. Yatar yatmaz kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ona kumda yaptığım gibi sarılıyorum. Kokusunu içime çekiyorum - hala çiçek gibi kokuyor.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeyi düşünüyorum. Ama neyi söylemeyi? Benim de ondan hoşlandığımı mı? Bu duyguyu hiç özetlemiyor. Ona onun uzun zamandır başıma gelen ilk iyi şey olduğunu ve benim gibi bir adamın başına bir daha iyi bir şey geleceğine inanmadığımı söyleyebilirim. Ne olursa olsun kalmak istediğimi söyleyebilirim. Peki ne için? Onu hak etmiyorum. Bana yaklaşan her kadını mahvederim.

Hayır. Eğer ona gerçekten aşırısam, hiçbir şey söylememeliyim. Onun kalbini kurtarmak için kendi kalbimin kırılmasına izin vermeliyim.

Ama çenemi kapatamıyorum.

"Aeri..." Ben de diyorum ki.

Başını oynattı. "Öyle mi?"

"Bunun bir son olmasını istemiyorum," diyorum. "Kalmak istiyorum." Boynuma doğru gülümsediğini hissedebiliyorum. "O zaman kal."

"Yarın ve yarın ve yarın demek istedim." "Ben de öyle dedim."

Göğsüm tuhaf hissediyor, yüzümdeki kaslar ağrıyor ve mutlu olduğumu fark ediyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı, ben de kollarını okşadım. Pürüzlü ellerimin altında teni çok yumuşak. Dokunuşumun ona nasıl iyi geldiğini merak ediyorum.

Öyle olmalı, çünkü birkaç dakika içinde uyuyor. Bu kadar güvende olmayı hayal bile edemiyorum ama bunun için ondan nefret etmiyorum. Umarım bir gün ben de böyle hissedebilirim. Uyanık olmama rağmen yarından sonraki bir hayatı hayal etmeye başlıyorum.

Sadece biraz daha kan dökülecek -kralın ve hainin- ve sonra bir geleceğimiz olabilir.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

SORA TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

R Yemekten sonra ilk olarak Oyo ve Aeri ayrıldı. Ty ve ben yarın kuzey kontuna ne söyleyeceğimizi gözden geçirmek için kaldık.

Ama şimdi odamın kapısının önündeyiz.

Kilidi açıp dönüyorum.

"Sen... Ben..." Ty başlar. Sözünü keser ve ensesini ovuşturur. "İyi geceler, Sora."

İçeri gelmesini istediğimi fark ettim. Bu son geceyi birlikte geçirmek istiyorum. Elini tutuyorum ve o da beni süite kadar takip ediyor. Kapının önünde duruyoruz, ellerimiz birbirine dolanmış.

"Yarından sonra..." İç çekiyor. "Seni tekrar görecek miyim?"

"Seninle Gain'e geri döneceğim," diyorum.

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak, genişliyor. "Yapacak mısın?"

"Evet. Daysum özgür olacak ve onu alıp Qali'ye getirmem gerekiyor."

"Ah, doğru. Tabii ki."

O kadar hayal kırıklığına uğradı ki, ellerini bıraktı. Bu kalbimi acıttı. Bir an kafam karıştı ama sonra onunla kalmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sorduğunu fark ettim.

"Gain'de kalamam," diyorum nazikçe. Sanki ses tonum darbeyi yumuşatabilirmiş gibi.

"Daysum iyileştikten sonra nereye gideceksin?" Sesindeki acıyı bastırmaya çalışsa da, sesi çınlıyor.

Bunu hiç düşünmemiştim bile. "Bilmiyorum. Sanırım doğduğumuz yere, Inigo'ya dönebiliriz."

"Orada ne yapacaksın?"

Bilemiyorum. Bir plan yapmak, bir hayal kurmak kendimi hayal kırıklığına uğratmak olurdu. Özellikle de gerçekleşmesinin imkanı yokken. Ama şimdi gerçekten mümkün olabilir.

"Belki terzi olabilirim," diyorum. "Emin değilim."

Gülüyor ve sonra suçlu görünüyor. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bence istediğin her şeye sahip olmalısın. Ama seni bir terzi olarak hayal edemiyorum."

"Biliyorum. Dikişlerim ortalama." Gülümsüyorum. "Belki müdire olurum. Çocukları severim."

"Sevdiğini biliyorum. Umarım bir gün..." Cümlenin geri kalanını yutuyor çünkü ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Vücudumun kendisi zehirli olmasa bile, toksinler fiziksel olarak çocuk sahibi olmamı imkânsız hale getirdi. Şifacıların söylediği bu. Ama evlat edinme var. Eğer benim için bir gelecek varsa, bir gün bunu düşünebilirim.

"Umarım mutluluğu bulursun," diyor.

"Çok ciddisin. Bu bir veda değil. Henüz değil," diyorum.

"Öyle, Sora. Sen..." Bir nefes alıyor ve sonra sertçe yutkunuyor. "Asla benim senin hakkında hissettiğim gibi hissetmeyeceksin. Nedenini de anlıyorum. Ama yarın yollarımızı ayıracağız. En iyisi bu."

İçimde bir şeyler bükülüyor ve acı içinde bağırmak istiyorum. Ama nedenini bilmiyorum ve ellerim tekrar titremeye başlıyor. Sanırım onun her zaman hayatımda olacağını düşünmüştüm. Ve onu da kaybedebileceğimden nefret ediyorum. Ama bunun yerine, onun Gain'de olması gerektiğine odaklanıyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Babanın parmağı altındaki yerine dönmeye bu kadar hevesli misin?"

"Sora, unvanım olmadan ben bir hiçim."

Başımı salladım. "Bu doğru değil. Sen... sensin."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum," diyorum. "Ben sadece..."

Jest yapıyorum ama duygularım o kadar dağınık ki onları kelimelere dökmek zor.

Küçük bir adım daha yaklaşıyor. Kasları gergin, gözleri parlak. "Sora, eğer bir gün beni sevme ihtimalin varsa, bunu şimdi söyle."

Bilemiyorum. Olmuş ve olacak o kadar çok şey var ki. Kesin bir şey bilmek zor. Ama benden kesinlik istemiyor.

"Her şey mümkün," diyorum.

Mikail'in yemekte söylediklerini tekrarlarlarken buldum kendimi. Çünkü birdenbire Joon öldükten sonra her şey olabilirmiş gibi geliyor. Hayal etmeye cesaret edemiyorum ama ufukta yeni bir âlemin belirme ihtimali olduğunu biliyorum. Benim için, Daysum için, Ty için yeni bir hayat.

Genişçe gülümsüyor.

"O zaman her şey için bekleyeceğim."

Ty eğiliyor ve kollarını bana sararken dudaklarını yavaşça alnıma bastırıyor. Dokunuşu çok sıcak ve güçlü. Ama başını nazikçe benimkine yaslıyor. Burunlarımız birbirine değiyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve titriyorum.

Yanağımı öperken gözlerimi kapalı tutuyorum, sonra boynumdan aşağı öpücükler ve küçük ısırıklar bırakıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum. Harika hissettiriyor -yumuşak dudakları, ağzının bir sonraki durağının neresi olacağını görmeyi beklemenin yükselen beklentisi. Öptüğü her santimlik ten alev alev yanıyor; her bir parça bir sonraki olmak için yalvarıyor.

Biriyle yakınlaşamayacağım konusunda yanılmışım. Bu, dillerini ağzıma sokan soylulardan çok daha yakın, çok daha tutkulu.

Köprücük kemiğime kadar geliyor ve sonra daha ileri gitmek yerine boynumun diğer tarafını öpüyor. Biraz hayal kırıklığına uğradım, ama sonra ağzını benimkine bastırdı. Her şey

Dudaklarımı ayırmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama öpücüğüm onu öldürecek mi bilmiyorum.

Göğsüm hızla yükseliyor. O da zor nefes alıyor.

"Hayatım boyunca seni istedim," diyor.

Ben de hissediyorum. Arzu. Çekirdeğimdeki zonklamayı. Xitcia zehri seni öldürmeden önce benzer bir şeye neden olur. Bedenim onu öldürebilir mi bilmiyorum.

"Yapabilir miyiz bilmiyorum..." Ben başlıyorum.

Ty başını sallar. "Ben de bilmiyorum ama önemli değil. Seni memnun edebiliriz. Tek istediğim bu."

"I..." Bunu istiyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Her yerime dokunmasını istiyorum. Öpücüklerine devam etmesini istiyorum. Görevimizi, zehri ve cinayeti unutmak istiyorum, sadece bu gece için bile olsa.

Kollarımı boynuna doladım. Beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Beni yere atmak yerine nazikçe çarşafın üzerine yatırıyor ve yanıma uzanıyor. Gömleğini çekiştiriyorum, o da düğmelerini çözüyor. Ne manzara ama. Göğsü pürüzsüz ama kaslarla kaplı. Parmaklarımı kesikler ve vadiler boyunca . Sonra arkama uzanıyor ve elbisemin düğmelerini açıyor. Ellerinin işkence edercesine yavaş hareketleri arasında boynumu öpücükler ve küçük ısırıklarla süslüyor. Onu istiyorum. Hem de çok.

Kolunu, yanağını öpüyorum, daha hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum. Pantolonunu itiyorum.

Gülümsüyor. "Sora, acele etmeyeceğim."

Dudaklarımı büzüyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. "O zaman her şey için beklerim."

"Seni seviyorum, Sora," diyor. Sonra vücudumu öpmeye devam ediyor.

Sırtımı yaslıyorum ve her şeyin mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum - hatta bizim için bir geleceğin bile - eğer sadece yarın hayatta kalabilirsek.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

EUYN TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

Mikail pantolonunu yukarı çekiyor. Sırtını bana dönerek yatağa oturduğunda ikimiz de sessiz ve gerginiz. O kandili yakıyor. Kahverengi teninde samroc'tan kalma derin yara izleri var. Bu yaralar daha eski yaralarını, yani hakkında konuşmak istemediklerini örtüyor.

"Bunu tartışmak ister misin?" diye omzunun üzerinden soruyor.

Yara izlerinden bahsetmiyor. Çabalarına rağmen bu gece hiç tahrik olmadığım gerçeğini soruyor ve bu hiç olmadı. Mikail ile değil. Öte yandan onun sertleşmek ya da boşalmak gibi bir sorunu yoktu.

Çarşafı elimde evirip çeviriyorum. "Hayır. Yalan söylemenin bir anlamı yok."

Derin bir iç çeker ve arkasını döner. "Ne bilmek istiyorsun, Euyn? Sana yarının bir tuzak olmadığını zaten söyledim."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"Hepsini! Joon'u neden öldüreceksin? Senin çıkarın ne?"

Gözlerini kaçırıyor. Bana cevap vermek istemiyor, her zamanki gibi. Ama bunun peşini bırakamam. Bu gece olmaz.

"Sora'ya genç yaşıta ölen bir kız kardeşin olduğunu söylemişsin ve geçmişin hakkında en fazla bu kadar konuştuğunu duymuştum." Kolumu havaya kaldırıp yatağı tokatlıyorum. Belki de bu tartışmaya başlamadan önce giyinmeliydim ama bunun için artık çok geç.

Mikail bana bakıyor. "Ve bunun bir nedeni olup olmadığını hiç düşünmedin mi?"

Başımı salladım. "Hiç söylemedin."

"Ve bunun sadece gizli kalmayı tercih ettiğim için olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sırlar, cinayet ve işkence üzerine çalıştığım için mi? Vicdanı olmayan bir iblis mi?"

Yüz ifadesi kapanıyor ve midem bulanıyor. İnsandan başka bir şey olarak düşünülmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Normalde bunu görmezden gelirdim ama onu neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Mikail'le nedenini hiç bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey anlatmıyor. Onun sırlarından sadece biri için tahtı, bütün bir krallığı takas edebilirim.

"Hayır, sanırım bana ait olmayı reddediyorsun," diyorum. "Ya da herhangi birine. Ve eğer gerçek bir şeyi paylaşırsan, o zaman olabilirsin. Birinin sana yakın olmasına izin verebilirsin."

Kaşlarını kaldırır. "İstediğin gibi sahip olamadığın tek kişi olduğum için üzgünüm Eryn."

"Bu mudur yani?" Parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, hayal kırıklığımla çarşafı boğuyorum. "Ben tamamen seninim Mikail. Çocukluğumuzdan beri öyleyim. Senin bana sahip olduğundan daha fazla sana sahip olmak istemiyorum. Bana her zaman sahip olduğun gibi, bedenem ve ruhen."

"Seni güvende tutmak için sır saklıyorum," diye tersliyor. Bütün çıplak kasları gergin. "İşkence altındayken Fallow'da nerede olduğunu, hatta seni kurtardığımı bile söylemezdim. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Evet demek istiyorum. Ağzımı açıyorum. Ama doğru olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden dudaklarımı kapatıyorum.

Yüzümü işaret ediyor. "Bu tereddüt cevaptır." Bunun doğruluğunu yutkunarak kabul ediyorum.

"Peki, ama bana aileden bahsetmenin ne zararı var anlamıyorum," diyorum. "Bana gerçek bir şey söylemenin." Gözlerini uzun uzun kırıştırıyor. Benim yüzümden hem sinirli hem de bitkin. "Geçmişin ne önemi var?"

"Eğer önemli değilse, neden bana söylemiyorsun?"

"Westward'da insan avlama konusunda pek açık sözlü değildin." Duraklıyor ve atışını yapıyor. Ve vurdu. O adamlara, Sora'nın babasına yaptığım şey içimi parçalıyor. "Bırak geçmiş gömülü kalsın, Euyn. Önemli olan gelecek."

"Ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyorum. Bu bir yalan, ama yalandan çok abartı. Asıl mesele eşitsizlik. Ailem ve geçmişim hakkında neredeyse her şeyi biliyor. Babasının adını bile bilmiyorum. Buraya yakın bir yerden ama nereli bilmiyorum. Büyüdüğü yeri bile hiç görmedim.

"Seni kurtarmış olmam yeterli olmalı," diyor. "Senin için hayatımı tehlikeye attım ve gençliğimizden beri senin için ölmeye hazırım."

Başımı salladım. "Bu sadakat. Bu aşk değil."

Saray muhafızları hayatlarını riske atıyor ve kral için ölmeye hazırlar. Taht için. Yusan'ın tacını ve dolayısıyla hukukun üstünlüğünü korumak için. Çünkü kanunsuzluk daha kötüdür. Ya da belki de hayatlarını riske atmalarının nedeni kendi paraları ve statüleridir, çünkü saray muhafızları ülkedeki en iyi askerlerdir, iyi maaş alırlar ve saygı görürler. Ancak motivasyonları ne olursa olsun, hiçbiri kralı sevmiyor. Onlar sadık. Aynı şey değil.

"Çünkü sadakat sizin için ucuzdur," diyor Mikail.

Karşılığında söyleyecek bir şeyim yok. Bu doğru mu bilmiyorum. Sadakat bekleyerek yetiştirildim. Ülkenin bana boyun eğmesi ve ölüm cezası altında irademe saygı duyması için. Ama Mikail'in sadakatini küçümsemiyorum. Aslında, ona ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım oldu. Ve onun sadık olmasını seviyorum. Ama bu aşkla aynı şey değil.

Bana soğuk bir bakış attı. "Euyn, sana Yusan'ın tahtını veriyorum. Eğer bu yeterli değilse, neyin yeterli olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Bununla birlikte, üzerine bir gömlek geçirir, kılıcını alır ve odadan çıkar.

Tek bir soruya bile cevap vermedi.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

FEuyn'un bazen ne istediğini bilmiyorum. Hayal kırıklığı beni Fountain Inn'e doğru hızla yürüttü. Rahatsız edici sorular sorduğu için gitmedim. Tamam, çıktım ama binanın güvenliğinden ve daha da önemlisi diğer dördünün gizlice dışarı çıkıp kimseyle buluşmaya çalışmadığından da emin olmam gerekiyor. Ama belki de bu ikiye bölünmüşlüktür.

Bu anda tüm merdivenler lobiye iniyor. Balkonlardan kaçmak mümkün ama üçüncü kattan kaçmaya kalkışacakları şüpheli.

Merdivenleri ve ön kapıyı gören bir koltuğa uzanıyorum ve oturuyorum. Bir aile geçiyor yanımdan; anne, baba ve üç çocuk. İki erkek ve bir kız. Benim ailemle , doğduğum aile. En küçükleri benim eskiden yaptığım gibi geride kalıyor. Bu alışkanlık hayatımı kurtaran şeydi. O gün evden en son ben çıkmıştım. Dışarı çıktığımda hepsi ölmüştü.

Gayan köyümüz Diş Boğazı'na o kadar yakın bir tepedeydi ki havadaki tuzun kokusunu alabiliyordunuz. Ama o gün dışarı çıktığımda farklı kokuyordu. Tılsım gibi değil

bitkiler ve deniz ama ateş ve kan. Pis havayı kokladım, sonra sandaletlerime baktım. Ancak o zaman ailemin yerden bana baktığını gördüm. Kız kardeşimin açık gözüne bir sinek kondu. Gözünü kırpmadı.

Bunu görünce donakaldım, gözbebeğindeki sineği. Sonra annemin, erkek kardeşimin ve kız kardeşimin kanlar içinde sırt üstü yattıklarını fark ettim. Onların öldüğünü ve insanların çılglık attığını fark etmem çok uzun sürdü. Etrafımdaki her şey kaostu. Cazibe alanları alev alev yanarken insanlar kaçmaya çalışıyordu. Uzakta imparatorluğun, Yusan'ın sancakları vardı. Kırmızı bayrağın üzerindeki siyah yılan. Sadece beş yaşındaydım ama bu görüntüden korkmam gerektiğini biliyordum. Ev erkeklerle doluyken annem ve babam Yusan hakkında fısıldaşırlardı. Kirişlere saklanır ve onları dinlerdim, o zamanlar bile bir casustum, diğer insanların neyi gizli tutmak istediklerini bilmek için çaresizdim. Fısıldayıp durdukları kelime "isyan" dı. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Söyleyip durdukları diğer kelime olan "bağımsızlığı" da anlamamıştım. Yine de fark etmedi - elimizdeki şey bir katliamdı.

Daha sonra kuzeyli köylülerin bir araya gelerek Gaya'nın kuzeyinde konuşlanmış olan Yusan kralı muhafızlarını öldürdüklerini öğrendim. Sonra da daha fazla Gayan'ın kendilerine katılmasını umarak güneye doğru çalışmaya başlamışlar. Ancak birçok ada sakini kralı tanrı olarak gördükleri için bunu reddetti.

Ve Joon boğazı geçtiğinde, cehennemi dünyaya getirdi. Koloninin isyanını bastırmak için ordusu ve saray muhafızlarıyla birlikte geldi. Asi Gayanlar gemileri gördü ve tılsım tarlalarını ateşe vererek kraliyetin öfkesini tetikledi.

O gün Kan Festivali olarak bilinen gün başladı. Baktığım her yerde insanlar ölmüş, ölüyor ya da tecavüz edilip öldürülmek üzere askerler tarafından götürülüyordu. Joon "boş" emri verdi - hayatta kalan yok. Hiçbir kadın, çocuk ya da yaşlı bağışlanmadı. Hiç kimse. Ne isyancılara katılanlar ne de reddedenler. Hepsi. Köpekler, kediler ve eşekler bile.

katledildi. Kalp atışı olan hiçbir şey güvende değildi. Katliam kıydan Yusan Ordusu'nun isyancılarla karşılaşp onları katletmesine kadar uzandı. Toplamda otuz bin erkek, kadın ve çocuk öldürüldü. Çoğu benim köyüm gibi silahsızdı.

Boğazıma kaçan safrayı yutarken midem bulanıyor. Ben sadece çaresiz bir çocuktum. Ama Kan Festivali sırasında yaşım ve masumiyetim hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir asker sabah yıldızıyla üzerime geldiğinde kaçıyordum.

Bir çocuk olarak bile reflekslerim doğal olmayan bir şekilde hızlıydı. Yoldan yama silah yine de sırtımı parçaladı. Yere düşecek, hareketsiz yatacak ve ölü taklidi yapacak kadar akıllıydım.

Keşke ölseydim.

Euyn acı çekmeyi bildiğini sanıyor. Oysa bu konuda hiçbir şey bilmiyor. İnsanlarınızın domuzlar gibi katledildiğini, tecavüze uğradığını ve zevk için sakatlandığını duymanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Çünkü askerler sizin onlardan daha değersiz olduğunuza inanıyor. Orada yatmak ve bulunup bulunmayacağınızı merak etmek. Aynı şey size de olacak mı diye. Hiçbirini durduramayacak kadar güçsüz olmak. Yardım etmeye çalışmadığınız için korkak gibi hissetmek. Gözlerinizi kapatıp herkesin ölmesini istemek ve böylece bu dehşetin sona ermesini beklemek. Ama sonra bitmiyor. Ve işkence gören insanların ölmesini dileme duygusuyla yaşamak zorunda kalmak.

Kan Festivali şimdiye kadar duyduğum en kötü vahşeti ortaya çıkardı. Bebekler parçalandı, hamile anneler süngülendi, çocukların kafaları kesildi. Vücut parçaları savaş köpeklerine yedirildi. Hepsine Joon adaya bir ders vermek için izin verdi. Neredeyse yirmi yıl sonra hala geceleri çığlıklar kafamda yankılanıyor. Daha da kötüsü askerlerin kahkahalarını ve şehvetlerini hatırlıyorum.

Bütün gece boyunca devam etti. Hayatta kalanlar bulunmaya devam etti ve sonra dehşet yeniden başladı.

Ailor'un ertesi sabah beni susuz ve yaralı halde bulduğunu hatırlarken ellerim sandalyenin kolçaklarını kavırıyor,

ve gece boyunca üstümü kirletmişim. Kendimi rahatlatmak için kıpırdamaya cesaret edemedim. Tek bir kasımı bile oynatmadım.

Ailor'un hayatta kalan olmadığından emin olması, yaralıları öldürmesi ya da diri diri yakması gerekiyordu. Ama bunun yerine beni köyden kaçırıp yeni evim olan Cetil'e, Gaya'dan boğazın karşısındaki şehre götürdü. Beni bulduğu andan, suyun karşısındaki devasa cenaze ateşlerini sessizce izlediğimiz ana kadar pek bir şey hatırlamıyorum. Alevler söndüğünde benden yeni bir isim seçmemi istedi ve o günden sonra adım Mikail oldu. En sevdiğim masal kahramanının adı.

Kalkıp hanı terk ediyorum, göğsüm sıkışıyor. Temiz havaya diğerlerini izlemekten daha çok ihtiyacım var. Bana ihanet ederlerse, işlerini bitiririm. Hepsinin sonunu getiririm.

Yalnız kalana kadar yürüyorum ve sonra serin mermer dış cepheye yaslanıp derin derin nefes alıyorum. Sora haklıydı - unutmak yanlış geliyor ama hatırlamak da çok fazla. Kimi özlediğini merak ediyorum ve umarım yarından sonra onları bulabilir, ama sanırım benim gibi sevdikleri de çoktan On Cehennem'de. Ve bu durumda, umarım onlarla karşılaşmamız uzun zaman alır. Ama bundan şüpheliyim.

Anılardan sıyrıldığımda yine taştan yapılmıştım. Çenemi sıkıyorum, Joon'un acı çekmesini izleme isteği gün ışığının üzerine çöken karanlık gibi üzerime çöküyor. Ailem intikam için yeterince bekledi. Ben alacağım. Sonunda Euyn'u feda etmek zorunda kalsam bile.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

SORA TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

ITy'ın kollarında uyandım. Güneş dün gece kapatmayı unuttuğumuz perdelerden içeri doluyor ve çarşafklar birbirine karışmış. etrafımızda.

Kıpırdamadan yatıyorum ve dokunuşunun içimi ürperttiğini düşünüyorum. Tırnaklarımı omuzlarına nasıl geçirdiğimi. Bana nasıl hayran olduğunu ve muhteşem olduğumu söylediğini. Onun için çaresiz kalana kadar arzumun nasıl kat kat arttığını. Parmaklarını ustaca hareket ettirışı. Yıldızları nasıl gördüğümü ve bu hissin aynı anda hem yanmak hem de donmak gibi geldiğini, ama en iyi şekilde. İlk kez canlanmış gibi hissetmem Yüzündeki ifade ve ben onu memnun etmesem bile onun nasıl tatmin olduğu.

Bana en küçük bir öpücük vermek için ölümü nasıl göze aldığını düşünüp gülümsüyorum. Nefesimi tuttum ve hayatta kaldığımda çok rahatladım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Beni öpmek için ölümü göze aldın."

"Sora, dudaklarını öpmek için yüz kere ölürüm."

Hâlâ yanımda uyuyor. Ty uyurken çok güzel, kirpikleri uzun, yüzü huzurlu. Uyurken Seok'un varisi olmanın ya da yüksek bir mevkide olmanın ağırlığını taşıyor.

Asil. Şu anda o sadece benim. Bir an için yatağıma uzandım ve görevi bırakmayı düşündüm. Burada onunla kalmak ve diğer genç çiftler gibi huzuru ve zevki tatmak istiyorum.

Ama bu benim hayatım değil. Bu bir fantezi.

Kaprislerime karşı başımı sallıyorum ve kaslı kolunun altından sıyrılıyorum. Gelecekte, belki her şey mümkün olabilir. Ama gelecek şu an değil. Şu anda yapmam gereken bir iş var. İkimizin de.

Bugün o gün.

Kalkıyorum. Saat çoktan on olmuş. Tuvalete gidip banyo yapıyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Öğlen çay için kuzey kontuyla buluşmamız gerekiyor. En iyi ikinci elbisemi hazırladım. En güzel elbisemi bu akşamki tuhko oyununda giyeceğim.

"Sora!" Ty bağılıyor. Çaresiz sesi kanımı buza çeviriyor. Dönüp bir silah, bir tehdit arıyorum ama onu hâlâ yerde yatarken buluyorum. Başka bir kâbus. Oosant'tan beri çok kabus gördü.

İrkilerek uyanır ve yatağın etrafını yoklar. "Sora? Sora!"

"Buradayım," diyorum yatak odasına geri adım atarak. "Rüya görüyordun. Ama artık sabah oldu. Hazırlanma vakti geldi."

Ellerini yüzünde gezdiriyor, alnı terden parlıyor. Sonra titrek bir gülümseme sunuyor. Ben de ona nazıkçe karşılık veriyorum.

"Yakında her şey bitecek," diye yatıştırıyorum.

Başını sallıyor, ama gözleri perili görünüyor. Rüyasında bana korkunç bir şey olmuş olmalı ve aklı tamamen yerinde değil.

"Oosant hakkında mıydı?" Ben sordum.

Ty başını sallar. "Hayır, bugün oldu. Biri bize ihanet etti ve sen... sen öldürüldün."

Titriyorum, omuzlarım titriyor. Keşke bunu söylemeseydi. Yüksek sesle konuşulan kâbuslar komik bir şekilde gerçekleşir. Ya da en azından annem böyle söylerdi.

Çok komik. On yıldır onu bu kadar canlı düşünmemiştim. Annemin şimdi aklıma gelmesi çok garip. Bu görevin tehlikesinden kaynaklandığını düşünürdüm ama tüm işlerim ölüm kalım meselesiydi. Belki de onu düşünmeme neden olan şey gerçekten özgür olma ihtimalidir. Ne de olsa on iki yıl önce o ve babam mutluluğumu altın karşılığında sattılar. Ve aslında bugün onu geri alabilirim.

Ty uzanıp elimi tutuyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sora, eğer işler ters giderse... kaçmanı istiyorum. Arenadan kaçan güzel bir fahişeden şüphelenmezler. Sadece Tamneki'den çık. Başka kimse için endişelenme. Beni bile."

Bunu grup olarak konuştuk - planımız başarısız olursa her birimizin arenadan nasıl çıkacağını. Mikail bize planın bir çizimini gösterdi, böylece hepimiz sessizce kendi çıkışlarımızı seçebilecektik. Ama Ty'ın bunu şimdi söylemesi garip geliyor.

"İşler ters gitmeyecek. Onu öldüreceğiz ve Daysum serbest kalacak," diyorum.

"Sadece bana söz ver." Mavi gözleri yoğun, benimkileri tekrar tekrar tarıyor.

". Söz veriyorum."

Başını sallıyor, sonra giyiniyor. Bir dakika sonra alnıma bir öpücük konduruyor.

"Her şey için beklerim," diyor bana sarılarak.

Gülümsüyorum. Ona geleceğin bizi nereye götüreceğini görmek istediğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Çünkü ona güvenmeme rağmen, bu duygulara güvenebilir miyim bilmiyorum. Beni ve yaşadıklarımı başka hiç kimsenin kadar iyi anlıyor. Belki Sun-ye, ama konuşmuyoruz. Tüm bunlar çok yeni, onun sahip kesinliğe sahip olmam için çok erken. Ama belki bugünden sonra bunu anlayabilirim.

Onun yerine, "Bugünden sonra ne olursa..." diyorum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

A On iki çandan birkaç dakika önce, Sora ve ben kuzey kontuyla buluşmak için bir arabaya bindik. Daha önce hiç daha güzel görünüyor ve bu da bir şey söylüyor. Saçları yukarıda, örgülü ve bukleli. Saçlarının arkada olması muhteşem yüzünü ortaya çıkarıyor. Onu susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içime çekiyorum, her damlasının tadını çıkarıyorum.

Herkesi etkilediği gibi Bay Chin'i de etkileyip baştan çıkaracağından hiç şüphem yok. Ben de dahil. Ama gördüğüm kâbustan sonra, sonumuzun gelmesinden korkuyorum. Soğuk ve acı gerçek şu ki babam Sora'nın hayatta kalmasını istemiyor. Onun özgür olmasını kesinlikle istemiyor. Ne yaptığını bilmiyorum -Dal'ın ölümüne karışıp karışmadığını ya da bizi takip eden saray suikastçısıyla bir ilgisi olup olmadığını- ama Seok'un her zaman istediğini elde ettiğini biliyorum.

Şehrin üçüncü halkasındaki Palmiye Çayevi'ne varıyoruz. Tamneki'deki en iyi çayevi ve çevresi pınarlar ve palmiye ağaçlarıyla kaplı. Arka bahçe bir adam ve muhafızları dışında boş, kuzey kontu.

"Bay Chin," diyorum yaşlı adamın önünde hafifçe eğilerek. Kendisi kont olduğu ve ben sadece bir varis olduğum için benden daha üstün ama aynı zamanda yetmiş yaşında. Babam bile olsa

başını Bay Chin'e doğru eğmek zorundadır; yaş saygı gerektirir.

"Tiyung," diyor. Yerinden kalkmıyor ama elimi sıkıyor. Elleri eskiden olduğu gibi kaslı bir adamdan daha güçlü ve bunu belli ediyor. Yetmiş yaşında, saçları beyazlamış ve elma şeklinde ama onu hafife almak hata olur. Gençliğindeki kadar tehlikeli.

"Bu Sora, babamın fahişesi," diyorum. Bay Chin babamın zehir okulundan haberdar değil ve böylesi daha iyi. "Sora, seni kuzey kontu Umbria'lı Bay Chin ile tanıştırmak istiyorum."

"Benim için bir zevk, Majesteleri," diyerek alçak sesle reverans yapıyor ve Bay Chin karşılık verene kadar reveransı sürdürüyor.

"O zevk bana ait," diyor adam ve kadın başını kaldırıyor.

Ona Rune'dan daha ihtiyatlı bakıyor ama Bay Chin de aynı açlığı gösteriyor. Hepsi onu yutmak istiyor. İçimde sahiplenme duygusu yükseliyor ama o da bana ait değil.

Bay Chin karşısındaki koltukları işaret ediyor. "Lütfen, bana katılın."

Parlak, güneşli bir gün. Masanın şemsiyesinin gölgesinde oturuyoruz. Bay Chin beyaz bir takım elbise giymiş, nemli havada terliyor.

"Bu sıcağa alışamıyorum." Şapkasıyla kendini yelpazeliyor ve iki hizmetçi onu serinletmek için palmiye yapraklarıyla yanına koşuyor. "Sora, canım, geldiğin yer sıcak mı?"

Gülümsüyor. "Evet, Gain aşağı yukarı aynı. Buradan biraz daha nemli."

Başını sallıyor ama gözleri hafifçe kısılıyor. "Ama aslen Gain'den değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben kuzeydoğudaki Inigo adlı bir köydenim."

"Doğu kontluğunun altında mı? Tanrılar onun ruhunu tanır."

Müttefik olmalarına rağmen Dal'ın ölümüyle sarsılmış görünmüyor. Sonra tekrar, kontlar

Tahta bir santim daha yaklaşmak için birbirlerinin cesetlerini çığnıyorlar.

Sora bizi en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı, en kötü ihtimalle de iğrenç buluyor. Ama anlayamıyor çünkü tek istediği yalnız bırakılmak. Özgürlük ve güç sahibi erkekler bundan daha fazlasını ister. Bu asalet seviyesinde, ülkeyi isterler. Tanrı olmak isterler.

"Evet, sanırım öyle," diyor. "Ama köy eski sınır bölgelerine düştü."

Bay Chin kaşlarını çatıyor. "Eski sınırlar son zamanlarda zorlaştı."

Oosant'a bakılırsa bu yetersiz bir ifade ama Sora sempatik bir şekilde başını sallıyor.

"Tiyung, baban nasıl?" Bay Chin bana dönüyor ama son saniyeye kadar gözlerini Sora'dan ayırmıyor.

"O iyi," diyorum. "Selamlarını yolladı."

"Evet, bunların ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Seok'a benimkini gönder."

"Yapacağım."

"Yani bugün babanın yerine Lordlar Konseyi'nin törenine katılacak mısın?"

Başımı salladım.

Sora bana bakıyor. Törenden bahsetmeyi unuttum çünkü planlarımızı etkilemiyor. Büyük şehirlerdeki tüm kontlar ve yüksek soylular saat üçte Lordlar Konseyi için bir araya gelecek. Batı kontu, kuzey kontu ve sanırım Dal'ın genç oğlu ve ben orada olacağız. Babam Dal'a olan nefreti yüzünden katılmayı reddetmişti ve artık başkente gitmek için çok geç. Tören, oyun nedeniyle Qali Sarayı yerine burada, Tamneki'de yapılacak ama sadece bir sürü el öpme ve pohpohlama olacak, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Peki ya sen canım, burada nasıl vakit geçireceksin?" diye soruyor Sora'ya.

"Dükkanların rakipsiz olduğunu duymuştum," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Sora alışverişten nefret eder ama kuzeyli kont gelenekçidir. Onun ne duymak istediğini biliyor. Gerçeğin ne olduğu önemli değil, çünkü şu anda bir rol oynuyor.

Bay Chin, "Bu doğru, ama yakında hepsi kapanacak," diyor.

"Nedenmiş o?" Sora konttan bana bakıyor.

Bay Chin gri kaşlarını kaldırıyor. "Kutlama töreni ve Bin Yıl Şampiyonası için."

"Şampiyon- Oh, tuhko?" diye soruyor.

Garsonlar sessizce çayın yanında kek ve çörek getiriyorlar. Hepsi siyah kolluklar takıyor, gerçek bir üzüntüden değil, zorunluluktan doğu kontunun yasını tutuyorlar. Tabaklar masaya konur konmaz gizlice kaçıyorlar. Hiçbiri yüksek soylular arasındaki bir sohbeti bölmeye cesaret edemiyor.

Kont tek kaşını kaldırarak, "Siz de katılacaksınız, değil mi?" diye sordu. "Sakın bana kan sporundan hoşlanmadığını söyleme. Buna inanmam."

Bay Chin bilinen bir tuhko tutkunudur. Umbria'nın kendi takımı var ve antrenman akademileri ile sahalarını cömertçe kullanıyor. Babam Bay Chin'in oyunlarda şike yaptığına inanıyor, ancak bu doğru olsaydı kraliyet oyun bakanı tarafından öldürülürdü.

Sora ağırbaşlı bir şekilde, "Hayır, oldukça yoğun olmasına rağmen hoşuma gidiyor," diyor.

Bay Chin öne doğru eğilir. "Bunu eğlenceli kılan da bu."

Boğazımı temizliyorum. "Biz katılmayacağız."

Çubuklarını ağızına götürmek üzereyken duraklıyor. Fildişi ve yeşim taşından. Onlarla seyahat etmeli - Sora gibi zehirleyiciler varken akıllıca.

Bay Chin kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden olmasın?"

Ağzımı peçeteyle silerek onu bekletiyorum. "Babam bu gezi işini sürdürmek istiyor. O istemiyor."

bir koltuk ayarladım ve onun yanından ayrılmayacağım."

Yüksek soylular asla maç için bilet almazlar. Biz sıradan insanlar değiliz. Lüks localarda otururuz ya da hiç oturmayız. Elbette babamın koltuğuna oturabilirim ama asıl mesele Bay Chin'in Sora'yı davet etmesini sağlamak. Bunun onun fikri olduğuna inandırmak.

Bay Chin benekli elini sallar. "Saçmalık. Bu bin yılda bir gerçekleşecek bir olay. Sora, bu akşam benim şahsi misafirim olacaksın."

"Oh, ben..." Sora heyecanlı görünüyor, sonra bana bakıyor ve susuyor. El değmemiş tabağıyla konuşuyor. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım."

Kont şaşırmış görünüyor. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Her gün biri ona hayır diyemez, özellikle de sıradan bir kadın. Sora kadar çarpıcı biri bile. "Reddetmek mi?"

Benden ona bakıyor ve tekrar geri dönüyor.

Mikail tam olarak böyle yapmamı söyledi. Ama o kadar samimi ki, beni hazırlıksız yakaladı.

"Ben... Ben gerçekten..." Kekeliyorum.

"Israr ediyorum. Bu gece ikiniz de orada olacaksınız."

Ses tonu kesin. Tartışmayı bırakıyorum. Ama Sora başını sallıyor.

"Çok nazıksınız," diyor. "Cömertliğinizi çok takdir ediyorum ve oyuna katılmayı çok isterim. Ama Kont benim lordum ve efendim. Onun emirlerine ihanet edemem."

"Hayır, canım. Senin bir efendin var." Bir parmağını kaldırır. Sora ona bakıyor. Ben de bakıyorum, ne söyleyeceğini merak ediyorum. "Kral Joon. Bu gece seni onunla tanıştıracam."

Sora bana bakıyor ve ben de nabzımın aldırmadan yavaşça başımı sallıyorum. Bu tam da olması gereken şeydi ve yine de her şey çok kolaymış gibi geliyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diyor ve ona yumuşak bir gülümseme daha sunuyor. Çayını alır, bu yüzden

Siyah gözlerinde parlayan tatmin edici ışıltı. Ama ben istemiyorum.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

EUYN TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

I Saat iki ve ben bu odada çıldırmak üzereyim. Pencereilerin yanında volta atıyorum, alabildiğim kadar gün ışığı almaya çalışıyorum.

kendimi yine boş hapishanenin karanlığında bulurum. Ama hiçbir şey sizi oraya hazırlayamaz. Nemli. Karanlık. İku'nun inleyen şarkısı ve diğer mahkumların feryatları. Yine de kardeşimin beni oraya ikinci kez göndereceğinden şüpheliyim.

Hayır, eğer başarısız olursak, ya kül olurum ya da hain olarak kafam kesilir.

Hafifçe kıkırdıyorum. Belki de kaybeden Tuhko takımıyla birlikte benim de kafamı keserler. Kanımı Savaş Tanrısı'nın çeşmesine akıtırlar.

Bir Yusan prensi, bir spor takımının yanında kanını akıttı. Bir piç için uygun bir son.

Odada histerik bir kahkaha çınlarken etrafıma bakıyorum. Sonra benim olduğunu fark ettim.

Volta atmayı bırakıyorum. Kendimi toparlamalıyım. Ölüme hazırlanmama gerek yok. Başarıya hazırlanmalıyım. Gün batımına kadar kral olabilirim. Nasıl bir hükümdar olacağım? Nasıl bir prens olduğumu biliyorum. Joon'un hükümdarlığını

Kan Festivali. Ama kendi kardeşimi öldürmek dışında hükümdarlığıma ne damga vuracak?

Bu hayırlı bir başlangıç değil ama küresel tarih esnektir. Wei ülkesi zulümlerine rağmen onurlu olarak biliniyor çünkü zengin, güçlü ve son zamanlarda hiçbir şey yapmadılar. Hafıza kısadır; geçmiş yeniden yazılabilir - tabii eğer Bilgi Tapınağı'na ulaşabilir ve Yoksa'nın kayıtlarını değiştirebilerseniz. Ama bu daha önce de yapıldı.

Batı Ormanı Kasabı olmama rağmen yardımsever bir kral olabilirim, halk arasında yaşadım. Onlarla birlikte seyahat ettim, onlara güvendim ve onlar için öldürdüm. İnsanlara yardım edebilirim. Joon'un hiç yapmadığı şekilde ilgilenebilirim. İlahi Tapınak'ta dua edilen türden bir kral olabilirim. Tüm krallar öyle değil. Bazılarını unutmayı seçtik.

Kral olduğumda Joon'un unutulup unutulmayacağını merak ediyorum. Omin hakkında konuşmuyoruz bile. Ben on üç yaşındayken Qali Sarayı'nı sessiz bir utanç içinde terk ettiği ve birkaç yıl sonra öldüğü için onu pek iyi hatırlamıyorum.

Ama... öz kardeşimi öldürür müyüm? Babam ne düşünür?

Ve sonra bir kez daha hatırlıyorum ki o benim gerçek kardeşim değil ve babam da benim değildi. Ben Baejkin değilim. Asil kandan bile olmayabilirim. Maça yaklaştıkça bunu daha çok düşünüyorum. Annemin gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Ve sonra köşede bir şey görüyorum...birini...görüyorum.

Kesinlikle olmaz. Gözlerimi kapatıyorum ve onu uzaklaştırıyorum.

Tekrar baktığımda köşe boştu. Bir nefes alıyorum. Bu iyi bir şey. Bugün ihtiyacım olan son şey fahişe annemin hayaletini görmek.

Şu anda yalnız olmasaydım belki de aklımı kaçırmazdım. Mikail burada değil. Dün gece odaya geri geldi ama benimle konuşmadı. Sonra da şafak vakti gitti. Ve bir kez daha nereye gittiğini bilmiyorum. Ona güveniyorum.

Ama güvenmeli miyim? Yoksa bir casusluk şefine güvenen tarihteki en büyük aptal ben miyim?

Kapıya yaklaşan ayak seslerini sürekli dinliyorum. Askerlerin beni Boş Hapishane'ye götürmesini. Ya da Mikail'in geri gelmesini. Ama hiçbir şey yok.

Yemek sipariş ettim ama masada yenmeden duruyor. Yemek yemeliyim. Son bir yemek yemeliyim. Ama Fallow'da uyandığımdan beri ilk defa aç değilim.

Çanlar benim hem dostum hem de düşmanım. Aeri ve ben saat dörtte arenaya gidiyoruz. Çok yakın ama yine de bir ömür uzakta. Bir pelerinin altına imparatorluk kırmızısı bir ceket giyeceğim. Hava ikisi için de çok sıcak ama pelerin, arenaya kral olduğumu gösterme zamanı gelene kadar kimliğimi gizlemeye yardımcı olacak. Umarım.

Hava nemli. Tüm ülke muson yağmurlarına hazırlanıyor. Hayat kurtaran ve can alan seller için. Geliyor. Fırtınalar. Şimşek, gök gürültüsü ve durmak bilmeyen yağmurlar. Yusan'ın temposu bir ay boyunca yavaşlar; bu insanlar için bir tür tatildir. Ve bir ay, yöneticileri değiştirmek için mükemmel bir süre. Yağmurlar bittikten sonra resmi taç giyme törenini yapmak için.

Aynada kendime bakıyorum ve başımdaki tacı hayal ediyorum. Ejderha Lordu'nun altın tacının yakutları, oniksleri ve elmasları. Ve sonra onu tekrar görüyorum, bu sefer aynada - annemi. Kötü kadının bana musallat olmak için neden bugünü seçtiğini bilmiyorum.

Bir çığlık atarak uzaklaşıyorum ve pencereye geri dönüyorum. Belki de On Cehennem'de beni bekleyenlerden, beni bekleyenlerden çok korktuğum için hayattayım.

Birkaç dakika sonra banyo yapıyorum ve bugün öğrenmemek için dua ediyorum.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

MIKAIL QALI SARAYI, YUSAN

General Salosa kısa boylu, şişko bir adam ve ofisinde çok fazla eşya var. Mekan çok büyük.

Qali yüksek tavanları ve süslü oymalarıyla tanınıyor, ancak tüm bu dağınıklık içinde bunu söylemek zor.

Devasa masasının önünde, hazır ol vaziyetinde duruyorum. Sırtım dik, ama ağırlığım sol kalçamda. Generalin neredeyse egosuyla eşleşen büyük bir bıyığı var. Kaşlarını çatmış, masasının arkasında oturmuş, evrak işleriyle meşgul. Qali her şey için bir evrak izi bırakmaktan daha fazla bir şey sevmez. Ama şu anda hiçbir şey doldurmasına gerek yok. Bu bir güç gösterisi, bana önemini hissettirmek için tasarlanmış.

Devasa pencerelerden dışarı, sudan yansıyan güneşe bakıyorum. Saray, derin bir gölün ortasında, dar bir köprüyle ulaşılabilen kayalık bir adanın üzerinde yer alıyor.

Çoğu zaman dünyanın her şeyi yutmasını diliyorum.

General'e dönüyorum ve masasındaki bir kağıt ağırlığıyla oynuyorum. Ona her dokunduğumda kaşları çatılıyor, ben de onu vernikli ahşap üzerinde topaç gibi döndürüyorum. Hemen geri aldı ve benden uzağa koydu. Sonra da

aşırı özenli imzasını bitirir. Saray muhafızlarının generali çok eğlenceli.

"Planlanan suikasttan ne haber?" diye sorar, nihayet bitmiştir.

"Hiçbir değişiklik yok," diyorum.

İmzalamak için başka bir kâğıt alıyor. "Hala tuhko oyunundan sonra mı?"

"Evet, 'değişiklik yok' bu anlama geliyor," diyorum.

Generaller ve casuslar genellikle anlaşılamazlar ve biz de istisna değiliz. Onlar bizi kontrol etmek istiyorlar; biz ise kral dışında kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Dolayısıyla, çatışma.

Kızgın bir şekilde yukarı bakıyor. En kazanan sırtışımla gülümsüyorum.

Salosa kızarır ve ağzını açar, ama sonra krala göre aynı rütbede olduğumuzu hatırlar.

"Çok iyi," diyor.

"Kral Qali'nin duvarlarının arkasında mı kalacak o zaman?" diye sordum. "Değişiklik yok."

"Sanırım bunu hak ediyorum."

"Kesinlikle öyle." Boncuk gibi küçük gözleriyle bana bakıyor. "Hainleri canlı getir Mikail. Ödüllendirileceksin."

Başımı sallıyorum ve canım dans etmek istememesine rağmen ofisinden vals yaparak çıkıyorum. Bu çok tehlikeli bir oyun ama şimdi oynamak zorundayım.

Tonozlu mermer koridordan Casuslar Salonu'na doğru ilerliyorum. Ofisim Qali'nin diğer tarafında, devasa, güzelce boyanmış iç kubbeyi geçiyor. Saraya ilk geldiğimde hayretler içinde kaldığımı hatırlıyorum. Babam Ailor, hizmetlerinden dolayı bir madalya alıyordu ve ben ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım. Tüm bu yaldızlı lüks ve ihtişam, pek çok kişinin ölümü ve acısı üzerine inşa edildiğini neredeyse unutturabilir.

Hizmetkârlar eğiliyor ve muhafızlar ben geçerken beni selamlıyor. Beni batı koridorlarında dolaşırken görmeye alışık değiller. Casusların kendi doğu giriş ve çıkışları vardır. Normalde gelmem

Taht odasında bana ihtiyaç duyulmadıkça ya da Salosa'yı veya teğmenlerinden birini gözetlemedikçe.

Qali'de hiç kimse şüphenin üzerinde değildir.

Doğu koridoruna geliyorum ve kapım için hangi anahtarı kullanacağımı hatırlamam bir anımı alıyor. İki buçuk yıldır bu ofisteyim ama mecbur kalmadıkça buraya gelmiyorum. Benim alanım generalinkiyle aynı büyüklükte ama Salosa'nının aksine benim ofisim pislikle dolu değil. Casuslar her şeyi ve bunun iyi bir nedeni vardır. Sırlarımızı ortalıkta bırakırsak işimizde oldukça kötü oluruz.

Muson öncesi sıcağa ve neme rağmen saray her zaman serindir. Ofisimde kocaman bir şömine var. O kadar geniş ki, içinde şişte Salosa kızartabilirim. Tüm yazışmaları burada yakıyorum. Bacayı açar ve ateşi yakarım. Sıcak ya da soğuk fark etmez, devasa bacada saklanan ya da yukarıdan dinlemeye çalışan birileri olabilir diye salondayken her zaman dumanlı bir ateş yakarım.

Şömineye yaslanmış, alevleri izlerken kapım hafifçe çalınıyor. Bakmadan kim olduğunu anladım.

"Girin" dedim.

" hoş geldiniz," diyor Zahara.

Gerçek adının bu olmadığına eminim. Çok güzel; Sora kadar olmasa da kendine özgü bir güzelliği var. Saçları kahverengi, kalın kirpikli gözleriyle neredeyse aynı tonda. Rengi bana benziyor ve benim yaşlarımda. Casusların hepsi gençtir. Kırışıklıklar ve torunlar hakkında endişeleneceğiniz bir meslek değil.

Casus şefi olarak normalde casusları ben seçerim ama o bana Joon aracılığıyla geldi. Çabucak yükseldi ve ona güvenmesem de iki numaram oldu. Alınmasın ama ben kimseye güvenmem.

Zahara içeri girer ve kapıyı kapatır. "Sen miydin?" Ben sordum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. Bu yeterli bir cevap. Kont Dal'ı o öldürdü. Nasıl olduğunu sormaya zahmet etmiyorum.

Önemli.

"Hamle yapıyor," diye fısıldıyor. Sadece Joon'u kastediyor olabilir. Doğru düzgün izleyemediğimiz tek kişi o. Onu takip etmemize ya da gözetlememize izin verilmiyor. Bu emre itaatsizlik edersek iku'ya yem oluruz. Kimse şüpheden muaf değildir ama Joon bir insan değil. O bir tanrı kral. Şimdilik.

"Thorn'u kim gönderdi?" Ben sordum.

Thorn, Aseyo'da öldürülen suikastçıydı. Suikastçılar teknik olarak Casuslar Salonu'nda değiller ama bizim talimatımızla öldürebilirler. Ayrıca General Salosa'nın emri altında da çalışabilirler.

"Biz değil," diyor.

"Hedef mi?" Ben soruyorum.

"Bilinmiyor. Salosa suikastçının Qali dışında faaliyet gösterdiğini iddia ediyor."

Haydut. Salosa, Thorn'un haydut olduğunu söylüyor.

Suikastçıların casuslardan daha fazla haydutluk yapma ihtimali vardır. Öldürme yetenekleri vardır ancak casusluk için gerekli istihbarat ya da güvenilirliğe sahip değildir. Daha az saygı görürler, bu yüzden rüşvete veya "siktir et" deyip bağlılıklarını değiştirmeye daha yatkındırlar.

Yine de bu cevap çok kolay görünüyor. Ama şüpheciliğimi göstermekten daha iyisini biliyorum.

"Khitan'dan ne haberler var?" Ben soruyorum.

"Değişmedi. Kraliçe Quilimar yüzüğü taktı ve tahttan ileri gelenleri kabul ediyor. Çocuk hayatta... şimdilik."

Khitan Prensi gelecek ay dört yaşına basacak. Quilimar onun annesi ve kendi oğlunu öldürmeyeceği düşünülebilir ama ben olsam bunu yapmazdım. Aile bağları Baejkinler için hiçbir cinayeti durdurmamıştır. Ve Quilimar son yılların en acımasız.

"Gaya?" Ben soruyorum.

"Oosant'ta bulduğunuz kayıp laoliyi araştırıyoruz. Henüz bir cevap yok. Şüpheler doğu kontluğu üzerinde yoğunlaşıyor."

"Ne kadar uygun," diyorum.
Gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

Hiçliğin ortasındaki bir depoda bir milyon altın değerinde uyuşturucu var ve suçu ölü bir adam üstleniyor. Birileri büyük hamleler yapıyor ve Euyn'un tahtına yönelik bir tehdit olduğu için bunu çabucak çözmemiz gerekiyor. Tabii ki, Madendeki herkesi öldürdüğümüz ve kanıtları ateşe verdiğimiz gerçeği yardımcı olmuyor. Ama cevaplar için adamlara işkence edecek zamanım yoktu ve eğer ilaçları cesetlerle birlikte bıraksaydım, laoli ertesi gün ortadan kaybolurdu. Garanti.

"Takibe devam edin," diye emrediyorum. "Elbette," diyor.

"Wei?" Ben soruyorum.

"Rahip kral, tüm çabalarımıza rağmen demirden yönetimini sürdürüyor. İki kayıp."

Wei'de iki casus öldürüldü ya da öldü sayılır. Bu da ben casus şefi olduğumdan beri toplamda on dörde ulaştı. O ülkeye iyi adamlarımızı kaybetmeye devam edemeyiz. Onları göndermeyi de bırakamayız. Wei'ye mevsimlik haraç olarak milyonlarca altın vermemiz gerekirken olmaz.

"Kuzey ve batı sayımları Tamneki'de mi?" Ben soruyorum. Başını sallıyor. "Güneyli konttan iz yok."

"Şimdilik hepsi bu kadar," diyorum. Normalde Zahara hemen kapıdan çıkardı ama oyalanıyor. Garip bir durum. Uzun uzun vedalaşacak tipler değiliz. "Evet?"

"Bu gece hainleri getirecek misiniz?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. Tabii ki çoktan duymuştur. General Salosa tam bir kevgir. Ama ona söylememin bir nedeni vardı, sır olarak kalmaması gerekiyordu. Suikastçıyı bulduktan sonra hiç uyumadan buraya geldim, Salosa'nın ofisine daldım ve bir ay süren kraliyete ihanet edenleri yakalama görevimi neredeyse tehlikeye attığı için yüksek sesle şikâyet ettim.

"Söylenti bu," diyorum.

"Ölümde güvenlik" diyor. Başımı sallıyorum ve o da gidiyor.

"Ölümde güvenlik" birbirlerine bir tür veda ve aynı zamanda bir tavsiyedir. Casuslar için kendi canına kıymak yakalanmaya tercih edilir. Hepimiz pratik nedenlerden dolayı Erlingnow hapları taşıyoruz. İşkence altında, kırılma riskiniz vardır. Cesedinizin konuşma riski yoktur.

Ancak bu durumda Zahara, hainleri canlı ele geçirmek yerine cesetlerini getirmeyi öneriyor.

İlginç.

Kule üç çanını çaldığında hala bunu düşünüyordum. Saat dörde kadar Tamneki'ye dönmeliyim.

Etrafıma son bir kez baktıktan sonra sarayın doğu tarafından çıkıyorum. Yüzlerce saray okçusunun gözetimi altında gizlice gelip gidebileceğimiz bir sandalımız var. Avare Göl'ü geçmemize izin verilen tek kayık bu ve casus gözlükleriyle yüzümüzü ve her kürek darbemizi gözlemliyorlar. Ama kayığa binmek yerine köprüden yürümeye karar veriyorum.

Idle Gölü cam gibi görünüyor çünkü su çok durgun. Ancak hoş yüzey, altındaki canavarları gizler.

Qali için ne mükemmel bir metafor.

Taş köprüden kayacak olsam, ölmeyi diler ve bunun için dua ederdim. Iku'lar barakudaların çenelerine sahiptir, ancak insan şeklindeki gövdeleri üzerinde dört insansı kolları vardır. Bu kolların uçlarında beş inçlik pençeler var. Alt yarıları devasa balıklara benziyor. Efsaneye göre iku'lar bir zamanlar Ejderha Lordu'nun insan hizmetkârlarıydı ve Ejderha Lordu'nun hazinesini çalmaya çalıştıktan sonra canavarlaşarak suda yaşamaya mahkûm edildiler.

Kurnazdırlar, yüzeyde bir dalgalanmaya bile neden olmadan hareket ederler. İku'lar ayrıca sürüler halinde avlanır ve kendi dillerinde iletişim kurarlar. Boş Hapishane'de şarkılarını duyabilirsiniz. Nemli hücrelere atmosfer katıyor.

Saray, geyiklerin iku kurbanlarını sunuyor ve gölde büyük balıkların stoklanmasını sağlıyor. Ancak bu yaratıkların en kötü yanı avlarına nasıl eziyet ettikleridir. Kurbanlarını kıyıya yaklaşına kadar yüzdürdükleri ve ardından yakalayıp bilinmektedir. Gidebilir

canlar için. Bazen de insanlar atılır. Cesetler yenildiğinden ve bu nedenle düzgün bir şekilde yakılamadığından, bu sadece en kötü suçlular -katiller ve hainler- için saklanan bir cezadır.

Benim gibi insanlar.

Bir kez daha güvenli bir şekilde diğer tarafa geçiyorum. Arkama baktığımda saray duvarları boyunca konuşlanmış yüzlerce askerin sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kısa bir süre için, bugün iku'ya yem olup olmayacağımı merak ediyorum. Soylular ilgi ve dehşetle bakarken muhafızlar tarafından köprüden aşağı itilecek miyim?

Hayır. Hainleri getireceğim. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

AERİ TAMNEKİ ŞEHİRİ, YUSAN

E uyn'un gözleri çok yorgun görünüyor. O kadar sık arıyorlar ki ben de etrafıma bakmaya başlıyorum. Paranoyanın bulaşıcı olduğunu kim bilebilirdi? Ama görecektir bir şey yok. Ya da her şey, çünkü bir insan kalabalığının içindeyiz.

"Sen iyi misin?" Sesim fısıltının biraz üzerindeyken soruyorum.

Başını sallıyor. Fountain Inn'de kapısını çaldığımdan beri çok sessiz. Belki o da benim gibi midesinden rahatsızdır.

Ama neredeyse geldik.

Birkaç adım sonra devasa King's Arena'nın gölgesindeyiz. Hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim. İnsanların böyle bir şey inşa edebileceğini sanmıyordum ve hikayelere göre de etmemişler. Efsaneye göre buraya Doğu Denizi Tanrısı tarafından konulmuş. Buna inandığımdan emin değilim, çünkü bir tanrı neden bir arena inşa etsin ki? Kim inşa etmiş olursa olsun, şiddetli ve çok popüler bir oyun olan tuhko için kullanılıyor.

Yanımızda bir insan denizi akıyor. Bilet sahiplerinin çoğu, koltuklarını zamanında bulabilmek için kutlama töreninden vazgeçiyor gibi görünüyor. Arenada düzinelerce çıkış var.

Ancak bugün iki yüz elli bin kişi katılacak ve içeri girmek için yine de kuyruklar oluşacak.

Rampadan kuzeydeki hizmetçi girişine doğru yürürken Euyın kapüşonunu yukarı çekmiş ve başını öne eğmiş durumda. İçeri girerken kimse bizi durdurmuyor, herkes umursamayacak kadar meşgul.

Royo yanımda olmadan yürüdüğüm için kendimi savunmasız ve biraz da çıplak hissediyorum ama Mikail bizi söylediği yerde bekliyor. Süslü kılıcını kalçasına dayamış duvara yaslanıyor. Arenada silahlara izin verilmiyor ama o bir casus ustası, bu yüzden kurallar geçerli değil. Çoğu kural Mikail için geçerli değil gibi görünüyor.

Her zamanki ukala sırtışı yerine küçük küçük gülümsüyor. Sanırım bugün hepimizi etkiliyor. Dün iyidim ama Royo Sora'yla çıktığından beri çılgık ya da kusacak gibi hissediyorum. O kapıdan çıkarken kolunu tutup benimle kalması için yalvarmak istedim ama yapamadım. Bugün hepimizin yapması gereken işler var. Ben sadece kendiminkini yapacak cesareti bulmalıyım. Ama hayatım boyunca hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim.

"Hazır mısın?" Mikail bana bakarak soruyor.

Nefes alıyorum. Buraya kadarmış. Geri dönüş yok. Ama ben geri dönmek istiyorum. Kaçmak istiyorum. Onlara tüm bu komployu unutmalarını söylemek istiyorum. Ama artık Aseyo'da yapabildiğimden daha fazlasını yapamam. Bu işin içindeyim ve sonuna kadar gitmek zorundayım. Değişen bir şey yok.

Mikail bana bu işi teklif ettiğinde, hayatımın geri kalanında gerçekten hırsızlık yapmak isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim ama o nedenini bilmiyor. Gerçek şu ki, çalmaya devam edemem. Babama yardım ettikten sonra durabilirim. En önemlisi o. Aramızdaki ilişkiyi onarmak, onu gururlandırmak, sonunda ailem olması ve bununla birlikte gelen güvenlik; tek istediğim buydu. Nedense bunu unutup duruyorum. Ama babam benim kanımdan. Bu insanlarla aramızdaki bağ sudan yapılmış ve bugünden sonra buharlaşacak.

Başımı salladım ve Mikail bana içinde vale üniforması olan bir çanta verdi.

Ağzım kuruyor. Onlara bir şey söylemek istiyorum, anlamlı bir şey ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onun yerine bir adım uzaklaşıyorum.

"Aeri," diyor Mikail.

Donup kalıyorum, göğsüm sıkışıyor. Sertçe yutkundum ve sonra arkamı döndüm. "Evet?"

"Eğer işler ters giderse... kaç. Kendini kurtar ve bizi tanıdığını unut."

Sertçe nefes alıyorum çünkü Royo öyle dedi. Çünkü o önemsiyor. Bu da Mikail'in de önemsedığı anlamına geliyor.

Umursadığını sanmıyordum. Royo dışında hiçbirinin umursadığını sanmıyordum. Ama geçmişi düşündükçe midem bulanıyor. Ty ve Euyun Oosant'ta hayatımı kurtardılar. Sora elbisemdeki kanı temizledi, ben de onun morluklarını makyajla gizledim. Ve Mikail bana Aseyo'daki cephanelikten bir hançer getirdi.

Aile sahibi olmak gerçekten böyle bir şey mi? Ben hiç böyle hissetmedim. Daha önce bile, çocukken, sadece ben vardım. Sanırım annem iyi bir anneydi. Ama benden çok bir oğul sahibi olmak ve geleceğini güvence altına almakla ilgileniyordu. Babam da yakın zamana kadar benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bir adım atıyorum ve tökezliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Ne yapıyorum ben? Mikail bana yardım etmek için uzanıyor, kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor. Sinirlerle ve iyi olmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ama kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Aslında, sanırım hasta olacağım.

Bu katiller benim yaşamamı ya da ölmemi gerçekten önemseyen tek insanlar. Belki de tüm görev buydu. Ama öyle hissetmedim.

Hiçbir şeyin değişmediğini düşünürken yanılmışım. Her şey değişti.

Ama hiçbir şey söylemedim. Sadece başımı salladım ve uzaklaştım.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

ROYO KRALIN ARENASI, YUSAN

E Herkesin Tuhko ateşi var. Arenanın etrafında Silla ve Rouran -mavi ahtapot ve sarı dağ aslanı- pankartları dalgalanıyor. Silla güney bölgesinin takımı. Rouran ise batıdan. Profesyonel tuhko takımlarını finanse eden zenginler onlara kendi isimvermeyi severler. Şu anki kuzey ve doğu şampiyonları bugünden önceki turlarda zaten kaybettiler, bu da bu ikisini ülkenin en iyisi yapıyor. Bu aynı zamanda bir tanesinin sonunu getiriyor.

Diğer on sekiz takımın tamamı tekrar antrenman yapmak için yaşayacakken, bugün sahada olan oyuncuların yarısı ölecek.

Maçı kalenin hemen yanından izleyeceğiz.

Takım elbise giydim, Sora ve Ty için muhafız gibi davranıyorum. Kraliyet locası kale duvarının üstünde. Rahway'de oynadığım boktan gece karnaval oyununun aksine, bu çemberler demirden ve stadyum duvarına vidalanmış.

Kraliyet locasının her iki yanında iki lüks loca var. Sağda on iki yüksek soylu. Solda on iki rahip. Rahipler kaybeden takımı öldürecek olanlar. Beyaz cüppeleri kana ve bağırıslara bulanmış olacak, hançerleri kalabalık alkışlarken damlayacak.

Ama şampiyonluk tuhko bile beni Aeri'yi aramaktan alıkoymaya yetmiyor. Onu görememekten, onu terk etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Nefes alıyorum. Onun iyi olduğuna ve olması gereken yerde olduğuna güvenmeliyim ve ona güveniyorum.

Sadece diğerlerini bilmiyorum.

Saray muhafızları yanımızdaki kraliyet locasında sıralanıyor. Siyah-gri zırhları öğleden sonra güneşinde parlıyor. Miğferlerinden kıpkırmızı tüyler çıkıyor. O gösterişli miğferlerden birini giymem için bana para veremezsiniz ama keşke şu anda göğsümü koruyan çelikleri olsaydı.

Belki yirmi muhafız gibi görünüyor. Bunu söylemek zor çünkü kutunun yarısından fazlası gölgede. Yine de ortada tek bir altın taht var. Şu anda boş, ama birazdan yüz boru kralın gelişini haykıracak ve tüm arena eğilecek. İki yüz elli bin kişi kral için sessizliğe gömülecek.

Silahsızım ve bundan nefret ediyorum ama içeri girerken herkes aranıyor ve silahlara el konuluyor. Açıkçası, saray muhafızları tepeden tırnağa silahlı, rahiplerin törensel bağırsak deşme bıçakları ve arena muhafızlarının kabadayı sopaları var. Ama başka kimsenin yok.

Çeyrek milyon şiddet tutkunu insan buraya doluştuğunda silahlar ihtiyaç duyulan son şeydir.

Arenada taşkınlık çıktığında saray muhafızları kralın etrafını sarar ve stadyum muhafızları da herkesi hizaya sokmak için kalabalığın canına okur. Bazen arenadaki muhafızlar kalabalıktan dolayı ölür. Bazen insanlar ölene kadar dövülür.

Söz konusu olan bu kadar çok şey olduğunda duygular her zaman yüksektir.

Bu duyguyu bilirim.

Kuzeyli kont Sora ve Ty'ı selamlıyor. Ben sadece bir muhafızım, bu yüzden tanıştırılmadım, ama yemin ederim gözleri bana dikildi. Hiç tanışmadık ama kim olduğunu biliyorum. O bir

Hayatım boyunca Umbria'daydım. Çetelerin yapmalarına izin veren kişi o. Sol'un boka batmasına izin verdiği için. Joon'un yaptırımlarının şehri boğmasına neden olduğu için. Hwan'ın tutuklanmasından sonra ona yanlış adamı yakaladıklarını söylemeye çalıştığımda beni görmeyi bile kabul etmeyen oydu. O geçerken çenemi sıkıyor ve gözlerimi sahadan ayırmıyorum. Bay Chin, "İkinizin bana katılmaya karar vermenize çok sevindim," diyor. "Bu benzeri olmayan bir maç olacak." Sonra duraklıyor ve Sora'ya bakar. "Ve sen, canım, benzeri olmayan bir kadınsın."

Üzerinde hareket ettikçe altın rengi parıldayan gül rengi bir elbise var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki parlıyor.

Bay Chin, Sora'nın elini tutar.

Yüksek soylu locasında iki sıra minderli sandalye vardır ve üçü hariç tüm koltuklar doludur. Bay Chin ön sıranın ortasındaki sandalyesine oturur ve Sora'ya sağına, Ty'a da soluna oturmasını işaret eder. Köşedeki koltukta muhtemelen ölü doğu kontunun oğlu olan bir çocuk oturuyor.

Diğer muhafızlarla birlikte kenarda durup kalabalığın doluşunu izliyorum. Kendimi gerçek muhafızlar gibi tutuyorum, ellerimi arkamda kenetliyorum. Aptalca bir duruş şekli ama neyse.

Kraliyet kutusunda hala Aeri'den bir iz yok. Kontrol etmeye devam ediyorum.

Birden davullar ritmik bir şekilde çalmaya başlar ve iki takım sahaya çıkar. Kalabalık tezahürat yaparken stadyumun gürültüsü çok büyüktür. Takımlar çevreyi dolaştıktan sonra kraliyet locasının karşısında dururlar. Omuzları geride, uzun bir sıra halinde durup kralı beklerler.

Oyuncuların çoğunu tanıyorum. Yusan'daki her çocuk gibi ben de profesyonel tuhko oynamak istiyordum. Evet, en iyi ikinci olursanız ölebilirsiniz ama bir güçlü adam için ortalama bir gün daha tehlikelidir. Ayrıca, profesyoneller asilzade muamelesi görürler. Herkes onları tanıyor ve

tüccarlardan daha zengin olabilirler. Oldukça tatlı bir hayat olurdu.

Hala Aeri yok.

Bir anda yüz borazan çalınır ve herkes ayağa kalkar. Kral geldi. Tüm kalabalık kraliyet locasına doğru döner.

Joon imparatorluk kırmızısı bir takım elbise ve omuzlarında bir pelerinle çıkıyor. Bir pelerin için hava sıcak ama sanırım onu havalandıracak hizmetçileri var. On yıl önce Umbria'yı ziyaret ettiği zamanki gibi görünüyor. Şakaklarında biraz kirlaşmış ve kırıxıklıklar artmış ama onun dışında aynı. O ve Euyn'un siyah saçları ve kahverengi gözleri var ama birbirlerine benzemiyorlar. Joon belki Sora'nın boyunda ve hafif yapılı, Euyn ise benden daha uzun. Joon'un yüz hatları keskin, Euyn'un ki değil. Ama bu mantıklı. Euyn yaklaşık yirmi yaş daha genç ve anneleri de farklı.

Hepimiz kralın önünde eğilirken tüm stadyum sessizliğe büründü. Sonra Joon el sallıyor ve büyük bir tezahürat patlak veriyor. İki takım el sıkışıyor ve arenanın diğer ucuna gidiyor.

Mikail kraliyet locasına giriyor ve bir an sonra nihayet kahverengi uşak üniforması giymiş Aeri'yi görüyorum. Rahat bir nefes alıyorum ve göğsüm hafifliyor. O iyi. Buraya kadar gelmeyi başarmış. Ve şimdi yerinde.

Göremediğim tek kişi Euyn. Ama zamanı gelene kadar altımızda, kraliyet merdivenlerine yakın ama çok yakın olmayan bir yerde olması gerekiyordu.

Biz hazırız.

Oyunun ilk yarısı otuz dakikalık iki devre halinde oynanır. Son bölüm ise puanların ikiye katlandığı iki dakikadır.

İşte o zaman saldıracağız. Ama önce oyun başlamalı.

Joon kraliyet locasının kenarına gelir ve kalabalık sakinleşir. Elinde etrafına som altından bir yılan sarılmış kırmızı bir bayrak tutmaktadır. Kazanan koç tutacaktır.

ödül olarak yılan. Tarihte en çok kazanan koçun üç tane vardı. Silla'nın koçunda iki tane var.

Kral arenaya bakar ve gülümser. Buradaki herkesin gözü onun elindedir. Herkes öne eğilmiş, bekliyor. Bayrak sahaya indiğinde maç başlar. İki takım ortada duran topa doğru koşacak.

Ben bile parmak uçlarımda duruyorum. Bekliyorum. Bekliyorum.

Tuhko'nun amacı gerçekten basit: daha fazla puan kazanmak. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Takımlar kimin hücumda veya savunmada olacağına ve her birinde kaç oyuncu karar vermek zorundadır. Savunmacılar atışları engellemek için çemberlerin altında bekler. Karnaval oyununda olduğu gibi, uzaktan atılan bir şutun geçmesi için mükemmel olması gerekir. Şiddet serbesttir, ancak penis vuruşu gibi ucuz vuruşlar ceza gerektirir. Siyah giysili hakemler sahada durur ve altın ceza bayraklarını fırlatmaya hazırdır. Eğer bir oyuncu ceza alırsa, kenarda oturmak zorunda kalır ve takımı ceza ne kadar sürerse sürsün dezavantajlı duruma düşer. Cezalar ve dinlenme araları arasında ilk yarı bir zilden fazla sürüyor. Daha çok bir buçuk zil gibi.

Ama önce Joon'un bayrağı indirmesi gerekiyor.

Sanki takımların düzenli nefes alışlarını hissedebiliyorum. Tüm taraftarların gözlerini. Heyecanı. Buraya tuhko izlemeye gelmedim ama yine de kapılmamak elde değil. Çeyrek milyon insanın hepsi aynı şeyi istiyor.

Joon elini açıyor ve bayrak yere düşüp yeşil çimlerin üzerine kırmızı bir renk saçılırken nefesimi bırakıyorum. Kalabalık o kadar yüksek sesle kükrüyor ki taş arenayı sarsıyor ve sonra bir grup insan şarkıya dalıyor. Müzisyenler çılgınca davul çalıyor.

Oyun başlıyor.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

SORA

KRALIN ARENASI, YUSAN

Tuhko çok vahşi. Daha önce de görmüştüm ama bu seviyede değil, ölüm kalım meselesi değil.

İki takım birbirine öyle bir güçle vuruyor ki, koltuğumda titriyorum. Oyuncular için dolgu yok, koruma yok. O kadar yakın oturuyoruz ki, üniformalarına bulaşan kanı şimdiden görebiliyorum.

Bay Chin alkışlıyor, dudakları heyecandan ıslak. Benimle pek konuşmuyor. İçeri girdiğimde bana baktı ama onun dışında dikkati sadece maçtaydı. Açık mavi pankartlara bakıyorum ve Silla'nın, Seok'un bana öldürttüğü Maricelus Silla ile aynı olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen öyleydi. Cinayetinin bu oyunla bir ilgisi var mıydı? Bunu bilebileceğimden şüpheliyim.

"Kimi tercih ediyorsun?" Bay Chin'e doğru eğilerek soruyorum. Onu duyabilmek için başımı eğmek zorundayım, çünkü solumda ve çok fazla kalabalık gürültüsü var.

Bana bakmadan, "Rouran'lar üzerine yüklü bir bahis oynadım," diyor. Sonra ayağa kalkıyor ve bir pas için bağırıyor. Bir sıfır Rourans, ama bunu onun öfkesinden ya da arenadaki pek çok kişinin tepkisinden anlayamazsınız.

Aeri kraliyet locasında. Elinde gümüş bir tepside üzümlele duruyor. Dört hizmetkâr devasa siyah tüylerle kralı yelpazeliyor - sanırım samur tüyleri. Burada esintiyi hissedebiliyoruz. Kral, hizmetkârlar, muhafızlar ve Mikail dışında yapayalnız. Bu adamların aradığı ve sonra da yüklendikleri yalnızlık tuhaf.

Bay Chin beni tahta bakarken yakaladı. Gülümsüyorum ve yüzümü öne çeviriyorum.

"Unutmadım canım," diyor. "İlk yarı bittikten sonra sizi tanıştıracam."

Tepki vermiyorum ama midem bulanıyor ve tırnaklarımı kolçaklara geçirmemek için direniyorum. Bu zamanlama işe yaramayacak. Kralla daha erken buluşmanın bir yolunu bulmalıyım. Aeri devrenin son iki dakikasının saldırmak için en iyi zaman olduğunu çünkü herkesin oyuna odaklanacağını söyledi.

Devre arası çok geç olacak.

"Bu çok hoş olurdu." Gülümsüyorum.

Şimdi bir şeyler bulmak için kırk dakikadan az bir oyun sürem var. Kralın yanına gitmenin bir yolu.

Ne kadar istesem de Bay Chin'den Ty'a bakamıyorum. Onun beynine, katkısına, rahatlığına ihtiyacım var. Bu garip bir düşünce. Hayatımda çok fazla rahatlık yaşamadım ve şimdi onsuz nasıl yaşadığımdan emin değilim.

Ama rol yapmak zorundayız.

Bay Chin olmadan kralla görüşmemin mümkün olmadığını hemen anlıyorum çünkü Ty tahta yaklaşacak rütbeye sahip değil. Bu yüzden Dal'a ihtiyacımız vardı. Tuvalet'e gidip yanlış kutuya girmiş gibi yapmayı düşünüyorum ama saray muhafızları beni durduracaktır. Mikail beni tanıştıramaz, yoksa birbirimizi tanıdığımızın ortaya çıkma riski var. Peki Joon'un yanına nasıl gideceğim? Bunu nasıl yapacağım? Buraya kadar başarısız olmak için gelmedim.

"Canım, harika bir oyun kaçırdın," diyor Bay Chin.

Düşüncelerimde kaybolmuş, dalgın dalgın bakıyordum ama tabii ki her anı izlememi bekliyordu. Ve sonra fırsatımı gördüm.

Birkaç dakika sonra, bir penaltı bayrağı atıldıktan sonra esnedim. Sıkıntımı gizlemeye çalışıyormuş gibi yapıyorum ama Bay Chin fark ediyor. Ve bunun gibi erkekler bir kadının ilgi odağı olmamaya dayanamazlar.

"Gel canım," der. "Onlar bu cezayı tartışırken, ben de seni kralla tanıştırayım."

Heyecanımı kontrol edemiyormuşum gibi davranıyorum. Ve bu gerçek, çünkü esniyormuş gibi yapmanın işe yaradığına inanamıyorum. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalkar ve elini uzatır. Aynı anda Ty da ayağa kalkar.

Bay Chin ona "Kralla zaten tanıştın," diyor. Bir elini Ty'ın omzuna koyarak onu koltuğa geri iter gibi yapar.

"Ve bu şansı her zaman severek kullanırım," diyor Ty.

Bay Chin neşeli bir maske takar. "Ah, tabii ki."

Ama gözlerindeki bakışı kaçırmıyorum. Bir sorun var ama bunu çözecek zamanım yok. Neredeyse iki dakika uyarısı geldi.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

MIKAIL KRALIN ARENASI, YUSAN

Ioyunu ve kralı izliyorum ama bir ürperti kaplıyor. Şimşek çakmadan önceki hava gibi.

Fırtına, bilge adamlar ve hayvanlar siper aldığında.

Sora şimdiye kadar kralla tanışmış olmalıydı. İkinci ders olmasına rağmen hâlâ yüksek soylu locasında Bay Chin'in yanında oturuyor.

Euyn'un bunu görememesine sevindim. Haklı olduğu konusunda ısrar ederdi. Euyn, tüm paranoyak ihtişamıyla, bir test çalışması yapmamızı talep edip durmuştu. Ama yüzlerce işçi bizi görmeden arenaya girmenin bir yolu yoktu. Ayrıca, pratik yapacak hiçbir şey yoktu. Aeri çalabilir, Sora öpebilir. Bay Chin'in onu tanıtmamasından başka şansımız yoktu. Ve engel de o.

Bu planın son aşamasında Kont'a güvenmeyi sevmiyorum. Evet, tüm komplo ona aitti ama o bu işe dahil olmak istemediğini, hatta adının bile geçmesini istemediğini söylüyordu. Şimdi, Zahara Dal'ı öldürdüğü için, tam anlamıyla tüm bunların merkezinde.

Ama sanırım bunun bir önemi yok. En önemli parça Aeri ve o da yerinde. Gerekirse, Joon'u kendim bıçaklarım. Elbette öleceğim, yirmi saray tarafından parçalanacağım.

Gardiyanlar. Ama General Salosa mutlu olacak, öldürücü darbeyi vurabilir. Ne olursa olsun, Joon'u benimle Lord Yama'ya göndereceğim.

Ancak dürüst olmak gerekirse, Sora'nın buraya gelmesini tercih ederdim. Joon'un cinayetinin kalp krizi gibi görünmesi gerekiyordu. Böylesi daha temiz. Kendime beklemeyi hatırlatıyorum. Bunu başarabilecek biri varsa, o da odur. Bugün mum ışığı gibi parlıyor. Ve hâlâ vaktimiz var.

Son zamanlarda karakteristik olmayan bir şekilde sabırsızlaştım, ama sanırım bu intikama çok yakın olmaktan kaynaklanıyor. O kadar uzun süre bekledim ki, daha fazla beklemek zorunda kalmak zalimce geliyor. Ama gerçek bu - sabırsızlık sadece baştan savma bir pişmanlık yaratır.

Joon öldüğünde, kralımız olarak Euyn'un önünde diz çökeceğim. Bu kaos ortamında bazı muhafızlar benimle birlikte diz çökecek, kontlar ve Ty da öyle. Saray muhafızları ve soylular arkamızdayken, Euyn'u kral yapmak için yeterli olacaktır.

-Taçsız bile. Salosa'ya ne söylediğimin de bir önemi olmayacak, zaten ona bir şey söylememin amacı da buydu. Ya hepimiz başaracağız ya da onlar yine de hain olarak ölecekler.

Ayrıca, Euyn tacı yok ettiğim için benden nefret edecektir. Dürüst olmak gerekirse, beni kendisi öldürebilir ama bir adamın hayatının bedeli bütün bir ulusu özgürleştirmek için hiçbir şey değildir. Yapmak üzere olduğum şeyi sevgimden yapıyorum.

Sadece Euyn'a olan aşkım değil.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

EUYN KRALIN ARENASI, YUSAN

T boynuzları. Kornaların çalmasını bekliyorum. Ses, iki dakika uyarısını gösterecek. Joon ölmüş olacak ve ben de merdivenlerden kraliyet locasına çıkacağım. Ve her şey bitecek. Mikail tarafından taçlandırılacağım ve yeni kral olacağım.

Yusan'ın kralı.

Taraftarlar favorilerini desteklerken arena binlerce kişinin ayak sesleriyle çalkalanıyor. Kalabalık kükrüyor ve çığlık atıyor, hayal kırıklığıyla iç çekiyor, iyi oyunlarda tezahürat yapıyor. İnsanlar Tuhko'yu seviyor. Özellikle de ölümcül şampiyonlukları. Yusan'ın bastırılmaz bir kana susamışlığı var. Ve ben Yusan olacağım.

Yoksa bir kül yığını olacağım.

Başımı tuttum ve kollarımı salladım. Hayır. Ben kral olacağım. Taçla ilgili söylentiler sadece bundan ibaret. Evet, Idle Hapishanesi'nde mızrakların üzerinde kafatasları var ama neden orada olduklarını ya da nereden geldiklerini kim bilebilir? General gerçekten küle dönseydi, kafası da yanardı. Yani bu sadece bir hikaye.

Olabilir.

Taç eterum. Kim bilir nasıl çalışıyor.
Doğru olabilirdi.

Hayır, bu bir efsane. İnsanları tacı çalmaktan vazgeçirmek için yayılan bir söylenti. Bence öyle.

Ama o zaman neden kimse almadı? Neden bin yıldır kesintisiz bir Baejkin yönetimi var? Halk hepsini sevmedi. Özellikle Joon'u umursamıyorlar.

Meşalelerle aydınlatılmış koridorda ilerliyorum, pelerinim taş zemine sürtünüyor. Hâlâ bekliyorum. Burası soğuk olmasına rağmen hâlâ terliyorum. Yakında olmalı. Çanları duyamıyorum ama sanki çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Kontrol etmek için arenaya çıkmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Yerimde kalmalıyım.

Hayır. Kalabalık hala tezahürat yapıyor. Çok uzun zaman olmadı. Sadece zaman kavramım yok. Fallow'daki mağarada Mikail'i gece boyunca koruduğum zamanki gibi, her saniye daha uzun geliyor. Her ses daha anlamlı.

Bir şeyler ters gitmediği sürece. Her şey ters gitmediği sürece.

Birden omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Tangun Dağı geçidinde hissettiklerimin aynısını hissediyorum.

-Kaçmam gerektiğini. Bu arenadan çıkmalıyım. Tamneki'den. Kendimi kurtarmalıyım.

Çıkışa doğru ilerliyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum. Hayır. Hayır, paranoyaklaşıyorum. Hepsi kafamın içinde. Aynamdaki annemin ruhundan daha gerçek değil. Ürperiyorum ama yerimden kıpırdamamalıyım yoksa Mikail'in taç giyecek kimsesi kalmayacak ve başkent kaosa sürüklenecek, masum insanlar ölecek. İnsanlar tacı kendisi için çaldığını düşünürse Mikail bile ölebilir.

Ama boynuzlar nerede?

Sırtımda bir kılıcın keskin metalini hissettiğimde merdivenlere doğru bakıyorum. Ve bana sinsice yaklaşabilecek tek bir kişi var: bir saray suikastçısı.

"Kıpırdamayın, Majesteleri," diyor bir ses. Kim olduğunu söyleyemiyorum çünkü ses muffled. Bazen tüm siyahlar maske takar.

Nefes alıyorum ve merdivenlere bakıyorum. Mikail'in kılıcı alevler içinde aşağıya uçacağına eminim. Ya da Royo yumruklarıyla aşağıya inecek. Ya da Ty bana doğru koşacak, bu suikastçıyı öldürecek ve beni koruyacak.

Kimse gelmiyor.

Çünkü ihanete uğradım.

Soğuk kabulleniş üzerime çöktü. Bir hainimiz olduğunu biliyordum. Ölü suikastçı hakkında kimse ortaya çıkmadığından beri bunu biliyordum ama yine de tüm bunlara katlandım. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Çünkü ben bir aptalım.

Tatar yayım yanımda değil. Mikail yayımı getirmemin çok dikkat çekici olacağını söyledi, ben de handa bıraktım. Ama tören kılıcım var. Yakut, altın ve oniksle kaplı. Kabzasını kapıp dışarı çıkmaya çalışmayı düşünüyorum. Sanırım sadece bir suikastçı var. Ama bir yerlerde başka bir gölgenin gizlenip gizlenmediğini bilemeyiz. Ve bu yolculukta birçok kez gördüğüm gibi, deneyimli kılıç ustalarıyla boy ölçüşemem.

Metal sırtıma daha sert bastırıyor. Derimi kesmiyor ama hiç de hoş değil.

"Eller yukarı, lütfen, Prens Euyn. Bana verilen emir sizi canlı getirmek... mümkünse. Ve seni öldürmemeyi tercih ederim, çünkü sevgilin konuşmak istiyor."

Midem çalkalanırken gözlerimi kapatıyorum.

Başka seçeneğim olmadığı için ellerimi kaldırıyorum.

Mikail bana ihanet etti. Başından beri hain olan oydu.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

AERI KRALIN ARENASI, YUSAN

I Kraliyet locasında bekliyorum. Bir penaltı bayrağı hakemlerin uzun süre konuşmasına neden olur. Çoktan İki dakika uyarısı, ama tartışmak için oyunu durdurdular.

Sinirlerim her geçen saniye daha da kötüleşiyor. Burada durmuş, meyve tepsisini bir heykel gibi tutuyorum ama aynı anda hem çok sıcak hem de çok üşüyorum. Parmaklarım donmuş durumda ama terliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve başım hafif hissediyor.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Kral bir metre ötede oyunu izliyor. Altın tacı başında parlıyor. Mikail kutunun içinde, ama Sora hala burada değil.

Bay Chin'in yanında, sadece konuşuyor.

Sürekli bakıyorum ve sonunda, sonunda! Bay Chin, Sora ve Ty kraliyet locasına doğru ilerliyor. Royo onları takip etmek için hamle yapıyor ama Bay Chin ona geride kalmasını söylüyor. Sözlerini anlayamıyorum ama hareketleri açık.

Hayır.

Hayır, , hayır. Royo burada olmazsa beni koruyamaz. Ve ben de onu koruyamam.

Ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Ona işaret edemiyorum ya da ona doğru bakamıyorum bile. Belki de diğer kutuda güvende olması daha iyidir. Burada çok fazla saray muhafızı var, çok fazla kılıç var. Her şeyin ters gidebileceği o kadar çok yol var ki.

Bay Chin oflaya puflaya ilerliyor. Yanımdan geçerken nefesimi tutuyorum. Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyor. Sonra nefesimi veriyorum.

Kralın önünde eğilir. "Majesteleri, sizi güney kontunun fahişesi Gain'li Sora ile tanıştırmak isterim."

"Majesteleri," diyor Sora, zarif bir reverans yaparak. "Sizinle tanışmaktan büyük onur duydum."

Kral, "Seok'un bir metresi olduğunu bilmiyordum, hele de böylesine görkemli metresi olduğunu," der. Sora yerine Bay Chin ile konuşuyor.

"Gerçekten de nadir bir kuş," diyor kont.

Sora hakkında bir hayvan ya da sanat eseriymiş gibi konuşuyorlar. Ama Sora sanki hoş bir şeymiş gibi duruyor ve gülümsüyor. Bu oynamamız gereken bir oyun. Hayatımın sonuna kadar oynayabileceğim bir oyun. Ama artık değil. Bu bugün sona eriyor.

Hayatımın geri kalanında rol yapmak istemiyorum. Artık asil olmak ya da babam tarafından tanınmak istemiyorum. Değişirsem ne olabileceğimi değil, bana ben olduğum için değer veren insanlarla birlikte olmak istiyorum. Royo ile yarın ve yarın ve yarın istiyorum.

Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kararlılığımı pekiştirdikçe, midem kendini düğümlemeye çalışmaktan vazgeçiyor. Birdenbire, bugün ilk kez sakinleşiyorum. Ve sonra biliyorum ki: bu doğru karar. Bu yalancılar ve katiller benim.

Babama ihanet etmek zorundayım.

Oyun devam ediyor ve sonra kornalar çalıyor. Ses içimde yankılanıyor. Bu iki dakika uyarısı. Bu bir işaret. İşte bu kadar.

Royo'bakıyorum ama Bay Chin bana el sallıyor. Doğal olarak zamanlaması mükemmel. Sora Kral Joon'un yanında, Mikail de kenarda duruyor. Bu tam olarak istediğimiz şey, tam olarak tasarladığımız gibi.

Belki çok kolay, ama bir zaman hırsızı olduğunuzda her şey oldukça basittir.

Üniformamın boynuna uzanıyorum ve muskayı alıyorum. O kadar küçük bir çan camı ki, sarı bir mücevher gibi görünüyor. Kolyeme takıyorum, her zaman yüksek yakalı elbiselerin altına gizliyorum. Ve hiç çıkarmıyorum. Prens Omin'in cesedinden çaldığım geceden beri hiç çıkarmadım.

Avucumdaki sarı mücevherle zaman duruyor. Pankartlar dalganın ortasında durur; insanlar yürüyüşün ortasında duraklar; oyuncular vuruşun ortasında durur. Ama ben hareket edebilirim. Korkunç bir bedel karşılığında. Donup kaldığım her saniye beni yaşlandırıyor ve bu durum daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor. Bu yüzden on dokuz yaşındayım ama yirmi dört gösteriyorum.

Ama mecbur kaldığımda zamanı donduruyorum. Bir milyonluk elması almak için, Royo'ya kartı yerleştirmek için, korsanlar saldırdığında bizi filikayla kaçırmak için, Euyn'dan şapkayı almak için, depoda Mikail'i kurtarmak için ve şimdi de bu görevi tamamlamak için yaptım. Ve bundan sonra, bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağım.

Saniyeler içinde tacı Joon'un kafasından alıp koşarak Mikail'in eline tutuşturuyorum. Sonra kenara çekilip kolyeyi tekrar yerine bırakarak zamanı çözüyorum.

İç çektim. Kolay oldu. Bitti.

Zaman kaldığı yerden devam ediyor ve kimse onu durdurduğumu bilmiyor. Yorgunluk beni çok etkiliyor, bir aydan fazla yaşlanma bir anda üzerime çöküyor, ama eterumdan asla şüphelenilmiyor çünkü insanlar Yusan'da artık büyü olmadığını düşünüyor. Bu yüzden el çabukluğu olduğuna inanıyorlar. Çünkü kimse bende Ejderha Lordu Tılsımı olduğunu bilmiyor.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

SORA KRALIN ARENASI, YUSAN

I Bir göz kırpma süresi içinde taç Kral Joon'un başından Mikail'in eline geçti.

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama önemli değil. Joon artık ölümlü.

Bir an bile tereddüt etmeden öne doğru eğiliyor ve zehirli dudaklarımı krala kilitliyorum. Nefes nefese kaldı, şaşırdı ama beni geri öptü.

En ölümcül zehir olduğu için şimdi Erling kullanmayı düşünüyordum, ya da en zehirli ikinci zehir olan tabernacle, ama bunlar aynı zamanda en yaygın olanları. Onun yerine rujum Dış Topraklar'daki bir bitkiden elde edilen bir zehir olan Heroti ile dolu. Heroti zehir okulunda beş kızı öldürdü ve en küçük dozu bile beni iki ay boyunca düzleştirdi. İz bırakmaz ve kalp krizi gibi görünmesi gerekir. Bu zehir göğsünüzün içinde kanama yaparken ani ve şiddetli göğüs ağrısına neden olur. Bilinen bir panzehiri yok.

Beş adam öldürecek kadar giyindim. Başarının uğultusu içimde akıyor. Joon birkaç kalp atışı içinde ölmüş olacak.

Ama geri çekilip gözlerimi açtığımda Kral Joon'un iyi olduğunu gördüm.

"Bu çok hoştu, canım," diyor.

Sersemlemiş bir halde bir adım geri çekildim. Joon'un kafası çıplaktı. Göğsünü tutuyor, acı içinde tahtından düşüyor olmalıydı.

Ama öyle değil.

Tam zamanında Mikail'e dönüyorum ve onun alevli kılıcıyla tacı ikiye böldüğünü görüyorum. Parçalar yere düşerken saray muhafızlarından biri onu bayıltıyor.

Cehennem Krallığı, neler oluyor?

Mikail neden tacı yok etti? Euyn nerede?

Peki Joon neden hâlâ nefes alıyor? Neden gülümsüyor?

Ty'a bakıyorum ama o da en az benim hissettiğim kadar çılgınca bakıyor. "Bazen merak ediyorum..." Kral duraksar ve şöyle der

yorgun bir iç çekiş. "İnsanlar daha kaç kez bir tanrıyı öldürmeye çalışacak? Yakalayın onları."

Saray muhafızları etrafımızı sardı. Elleri beni tutuyor.

Bay Chin kraliyet kutusundan çıkarıldı.

"Koş, Sora!" Ty öyle diyor. Elini koluma koyan muhafıza yumruk atıyor, ama tekrar saldıramadan iki onu yakalıyor. Üçüncüsü karnına diz çöküyor.

"Durun! Lütfen," diye yalvarıyorum.

Ty iki büklüm oldu ve sürüklenerek dışarı çıkarıldı. Ejderha Lordu'nun tacının kalıntılarının yanından kaldırıldım ve arenanın dışına taşındım.

Herkes bana yalan söyledi. Kral Joon gerçekten bir tanrı. Mikail de bize ihanet etti. Ve şimdi hepimiz öleceğiz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROYO KRALIN ARENASI, YUSAN

HJoon hala hayatta mı?

Her şey o kadar hızlı oldu ki elimden bir şey gelmedi. Ve şimdi sadece kraliyet locasında değil, arenanın her yerinde kaos var. İnsanlar bir şey olduğunu biliyor ama ne olduğunu göremiyor. Ben bile ne olduğundan emin değilim. Aeri tacı çaldı ve Sora kralı öptü ama her nasılsa herif hâlâ nefes alıyor.

Yapmamız gereken her şeyi yaptık - Mikail hariç, sanırım o tacı yok etti. Şey, o ve Euyn hiç ortaya çıkmadı.

Sonra anladım: Bu bir tuzaktı.

Euyn bize tuzak kurdu. Herkes toplanırken burada olmayan tek kişi o.

Batı Ormanı Kasabı.

Bunun olacağını nasıl göremedim? Euyn daha iyi bir kral olacakmış gibi davrandı, sanki ıslah olmuş bir adammış gibi. Saçmalıklarla doluydu. Ve ödeşeceğiz.

Ama önce Aeri'ye ulaşmalıyım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Onu koruyacağıma yemin ettim ve o her şeyin ortasında. Yoluma çıkan bir muhafızı yumrukluyorum. Yere düştü, ben de üzerinden atladım. Yüksek soylulardan kaçtım.

Kutu. Bunun için tüm saray muhafızlarını öldürmem gerekse bile ona ulaşacağım.

Ama çok geç kaldım.

Muhafızlar onu çoktan aldı. Onu kaldırıp kraliyet locasından çıkardılar. İnsanları yolumdan çekiyorum. Onu kurtaracağım. Benimle göz göze geldi ve başını salladı. O kadar garip ki donup kalıyorum.

"Hayır, Royo," diyor. Düşünüyorum. Bağırış çağırıştan onu duyamıyorum.

Ve sonra gitti.

Şimdiye kadar hissettiğim en yoğun acı içime hücum ediyor. Sanki bütün kırık kemiklerim, çürüklerim, kesiklerim ya da beyin sarsıntıları bir toplanmıştı. Ve sonra katlanıyor. Onu kaybettim. Yine başarısız oldum.

Gırtlaktan bir çığlık atıyorum ama krala saldırı sinyali veren alarm davullarından sesi duyamıyorum. İnsanlar bağırmaya başladı, kafaları karışmıştı. Bazıları kaçmaya karar verdi. Diğerleri bu fırsatı birbirleriyle savaşmak için kullanıyor. Oyuncular sahadan süpürülüyor.

Eller kollarımı kavradı. Saray muhafızları olduklarını bile fark etmeden adamları itiyorum. Umurumda değil. Ölüm anlamına gelse de umurumda değil, boyunlarını kıracağım. Yapmak zorundayım. Aeri'yi almalıyım.

Muhafızlar kılıçlarını çektiler. Yumruklarımdan başka bir şeyim yok.

"Kavga etmeyin. Durumu daha da kötüleştirme," diyor bir adam alçak sesle.

Dönüyorum, yumruklarım hâlâ havada. Konuşan adam gösterişli ve muhafızların beklemesi için elini kaldırmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama yılan gözleri etrafa bakıyor. Ve saray muhafızları onu dinliyor, yani bir kont olmalı.

"Şimdi teslim ol," diyor.

"Neden teslim olayım ki?"

"Tekrar savaşmak için."

Ses tonu soru bırakmıyor. Bir komplonun parçası olduğumu biliyor. İşlerin kötüye gittiğini biliyor. Dal öldü, Seok burada değil,

ve Bay Chin az önce çıkarıldı, bu yüzden batı kontu olmalı.

Adam kaçtı, etrafı korumalarıyla çevriliydi. Mücadele etmeyi bıraktım ve ellerimi kaldırdım. Dışarı sürüklenmeme izin verdim - kont bana bunu söylediği için değil, cevap alabilmemin ya da Aeri'yi koruyabilmemin tek yolu beni götürmelerine izin vermek olduğu için. Beni onun gittiği yere götürmelerini ummak zorundayım. Ve oraya vardığımda, onu kurtarmak için herkesi öldüreceğim.

Umarım buna Euyn'u çıplak ellerimle öldürmek de dahildir.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL QALI SARAYI, YUSAN

WKendime geldiğimde başım çatlıyor ve vücudum da hiç harika hissetmiyor. muhafızları Muhtemelen beni kollarımdan tutup dışarı sürüklediler. General Salosa'ya adamları hakkında çok sert bir şikayet mektubu yazacağım.

Ama neredeyim ben? Kralın Arenası'nda olduğumdan şüpheliyim. Burası sessiz.

Gözlerimi açıyorum ve midem bulanıyor. Bu zemin mozaiğini biliyorum. Başımı bile kaldırmadan Qali Sarayı'nın taht odasında olduğumu anlıyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve duyularımı kullanıyorum. Uyuyormuş gibi yapmak, fark edilmeden gözlemlemek her zaman daha iyidir. Kollarım arkamda zincirlenmiş durumdayım. Eller beni tutuyor, bu yüzden biri solda, diğeri sağda olmak üzere iki muhafız tarafından dik tutuluyorum. Ama dinledikçe odada daha fazla insan olduğunu öğreniyorum.

Bu nasıl oldu?

Sora Joon'u öptükten sonra Yusan'ın tacını yok ettiğimi biliyorum. Ama onu son gördüğümde Joon bir şekilde hala nefes alıyordu ve bu olmamalıydı.

Sora bize ihanet etmediyse tabii.

Belki de ağzında zehir yoktu. Bunu söylemek benim için imkansız olurdu.

Ondan şüphelenmemiştim çünkü bana karşı samimi olduğunu düşünüyordum. Bir kahkaha attım. Özel olduğuma inanmak ne aptallıktı. Aramızda eşsiz bir bağ olduğuna. Profesyonel bir baştan çıkarıcı tarafından kandırıldım.

Belki de Daysum'un özgürlüğü için hepimize düşman oldu. Onu her şeyden çok seviyor ve bu konuda başından beri dürüst davrandı.

Ama asıl sorum şu: Eğer Joon kurtulduysa, neden ben taht odasındayım da Boş Hapishane'de değilim? Peki diğerleri nerede? Euyn nerede?

Biraz çabayla, yarılan başımı kaldırıyorum. Etrafıma baktığımda, gerçekten şok oldum.

Diğer herkes burada ve hepimiz birbirimize zincirliyiz. Euyn ve Sora da dahil. Yani bize ihanet etmedi. Ama şimdi ne yapacağım?

Thorn'u bulduktan sonra saraya bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden başından beri planımın bu olduğunu iddia ettim. Tuhko oyunundan sonra hepsini içeri almak için oynadığımı söyledim - asıl suikastın ne zaman hiç bahsetmedim. Ama şimdi ne olacak? Onları nasıl kurtarabilirim? Ve bize kim ihanet etti?

Royo yanımda, sonra Sora ve onun yanında da Ty var. Aeri uşak üniforması içinde titriyor ve ağlıyor. Sonra kuzeyli kont var, yere bakıyor. En son Euyn.

Stars, hayatta olduğu için minnettarım. Ama bana hançer gibi bakıyor. Tacı yok ettiğimi biliyor olmalı. Bu da başka bir ihanet ama en azından yadigar gitti ve Gaya'nın artık özgür olma şansı var. En azından o kadarını yaptım. Kapılar açıldı ve Joon kraliyet odasından içeri girdi. Muhafızlar hepimizi diz çökmeye zorluyor. Gözlerimi deviriyorum. Bu çok aşırı. Ama yukarı baktım ve orada, tepede

Joon'un kafasında Ejderha Lordu'nun tacı oturuyor.

Ne oluyor lan?

Onu yok ettim. Yıkıldığını biliyorum. Parçalara ayrıldığını gördüm. Bu lanet şey kendini tekrar birleştirebiliyor mu?

Önümde durduğunda tacına bakıyorum. Tam ortasından kestim. Bunu biliyorum. Ama ortadaki yakutun yanında ne bir yara izi ne de bir kesik izi var.

"Göreceksin Mikail," diye söze başladı Joon, "Ejderha Lordu'nun gerçek tacı Yusan'ın tahtından daha az kırılgan değildir."

Lord Yama. Bu bir tuzaktı.

Tümü . ve kan drenajlar itibaren
benim yüz. Biz yenildik. Ama kim tarafından?

"Merhaba kardeşim," diyor Joon, Euyn'a doğru yürürken. Euyn'a beklediğimden daha nazik davranıyor. Ve bu beni endişelendiriyor.

O muydu? Bunca zamandır Euyn muydu? Nefesimi tutuyorum.

Euyn çenesini yüksekte tutuyor, ifadesi nötr, sanki zincirlenmemiş gibi asil. "Kardeşim."

Nefes veriyorum. O değil.

Joon daha sonra kuzey kontunun önünde durur. "Bay Chin."

"Yüce Majesteleri," diyor başını öne eğerek. Joon elini Bay Chin'in omzuna koyar. "Takdire şayan bir performans. Söz verdiğimiz gibi, Umbria üzerindeki yaptırımlar şimdi kalktı. Kuzeye dönebilirsiniz."

Kral eliyle işaret eder ve muhafızlar Bay Chin'in ayağa kalkmasına yardım eder. Yaşlı adam denge için kollarını hareket ettiriyor çünkü aslında hiç zincirlenmemişti. Yaşından dolayı değil, bunca zamandır Joon'la çalıştığı için. Hain olan o. Tüm bunları planlayan, en başından beri bana yaklaşan ve önceki suikast girişimini telafi etmek için bizi ele veren oydu. Böylece Umbria kazancının dörtte birini Joon'a ödemek zorunda kalmayacaktı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama mantıklı geliyor. Para, aşk ve intikam ihanetin en yaygın . Ve para her zaman ilk sıradadır. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama yaşlı adam ikna edici bir aktör. Ona inandım.

Joon'un ölmesini istedi çünkü daha önce denemişti. Muhtemelen hâlâ da öyle. Sadakati sadece geçici.

Bay Chin ayağa kalkar kalkmaz kralın önünde yere kadar eğilir.

"Çok cömert ve bağışlayıcısınız Majesteleri," diyor. "Ama sorabilir miyim-"

"Bizi yalnız bırakın." Kralın yüzü ve ses tonu sertleşir. Bağışlama iyilik anlamına gelmez ve Bay Chin bunu fark etmeliydi.

Kont titriyor ve taht odasından dışarı fırlıyor. Bana bir bakış attı. Ben de ona bakıyorum. Onu bir geyik gibi avlayacağım. Yemin ederim ve yemin ederim.

"Hepinizi iyi iş çıkardığınız için kutlamak istiyorum," diyor kral. "Suikastım umduğum kadar büyük bir başarıydı."

Hepimiz farklı inançsızlık halleriyle etrafımıza bakıyoruz. Ama eminim en çok ben şok oldum. Neden bahsediyor bu? Neden başarılı bir girişim için umutlansın ki?

Farkına vardığım şey önce yavaşça kafama dank ediyor, sonra da nefesimi kesiyor.

Hayır. Hayır, .

Joon bakışlarımı karşılıyor ve yavaşça gülümsüyor. Evet, öyle.

Kral bu suikast planını kendisi düzenledi.

Ve artık hiçbirimizi kurtarma şansımız yok.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

ROYO QALI SARAYI, YUSAN

WŞu anda neler oluyor?
O lanet korkak Bay Chin bizi ele verdi, bu çok açık. Ellerim yumruk oldu. Yaşlı bir adama saldırmak doğru değil ama bir istisna yapabilirim.

Ama Kral Joon neden ona suikast düzenlediğimiz için bizi tebrik etti? Bir, o hâlâ hayatta. İkincisi, nasıl bir adam insanların onu öldürmeye çalışmasından mutlu olur?

Joon'un gözleri Aeri'ye takılıyor. Ona yaklaşıyor ve ben zincirlerimin içinde debeleniyorum, metal bileklerimi ısıyor. İki muhafız daha diğer ikisinin beni zapt etmesine yardım etmek için koşarak geliyor. Joon onun saçının teline dokunursa iyi şanslar. Tanrı ya da değil, onun işini bitireceğim.

Zincirlerimle gürültü yapıyorum ve kral Aeri'ye dönmeden önce bana bakıyor.

"Kızım, beni hem sevindirdiniz hem de hayal kırıklığına uğrattınız," diyor.

"Baba," diyor başını eğerek. Ama gözlerini ondan ayırmıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Çırpınmayı bırakıp gruba bakıyorum. Herkes çeşitli şok durumlarında - çünkü olanlar

Şu anda mı?

Beynim çamura batmış gibi hissediyorum. Belki de kafama çok fazla darbe aldım çünkü yemin ederim Aeri'nin Joon'a baba dediğini hayal ettim. Olamaz. Bu mümkün değil. Aeri kraliyet ailesinden değil. O bir sokak hırsız, bir yankesici, benimle kralın muhafızlarından kaçan bir kız. Belki de "baba" kraliyete hitap etmenin garip bir yoludur. Bilemiyorum.

"Ah, doğru ya," diyor Joon, etrafına bakınarak. "Kızımı doğru düzgün tanıştıracak vaktim olmadı." Aeri'yi işaret ediyor. "Bu Naerium Lin Baejkin. Soo Lin'in kızı."

Üzerime uyuşuk bir korku çöküyor. Ve beynim tekrar çalışıyor. O isim. İlk tanıştığımızda Aeri bana bu ismi vermişti, Soo. Aeri Soo.

O kralın kızı.

Ve en başından beri benimle oynadı.

Bir duygu dalgası bağırsaklarıma çarpıyor. Yüzüm ve gövdem uyuştu. Onun için öldürdüm. Onun için ölmeye hazırdım. Lanet bir prenses için.

Bunca zamandır. Butcher & Ale'de beni aradığı andan beri bir şeyler olduğunu biliyordum. Black Shoe Inn'e hiç gitmemem gerektiğini biliyordum. Yuri güzel bir kızın beni sorduğunu söylediği andan itibaren içimde kötü bir his vardı. Ama görmezden geldim. Akla yatmayan her şeyi görmezden gelmeye devam ettim. Tüm yalanlarını, tüm sürçmelerini. Sonra ona yakınlaştım ve bunları görmeyi bıraktım. Ona aşık oldum. Ve hatta ona güvendim. Enayilerin kralıydım.

Capricia'da eline geçen ilk fırsatta neden ortadan kaybolduğu şimdi anlaşıyor. Oosant'taki çete Sora'yı kaçırdığında onu neden kaçırmadı? O kasabada ortadan kaybolduğunda gerçekten de babasına bir mesaj gönderiyordu ama babası lanet olası bir kraldı.

Ne zaman babasından ve bunu onun için yaptığından bahsetse, Joon'dan bahsediyordu. Ve ben sadece

hiç anlamadım.

Saray suikastçısının bizi takip etmesinin sebebi oydu. Suikastçı onu koruyor olmalı. Aseyo'da onunla buluşan Aeri'ydi ama Sora tarafından görüldükten sonra sırf tahtla olan bağlantısını örtbas etmek için boğazına bıçak dayadı. Mikail'in düşündüğü gibi, o benim lanet olası fırlatma bıçağımdı, çünkü onu bizim odamızdan almıştı.

Ama ona inandım. Onu savundum. Para, iş, benden hoşlanıyormuş gibi davranması, beni istiyormuş gibi davranması, bana aşıkmuş gibi davranması nedeniyle ona şüpheyile yaklaştırmaya devam ettim.

Hepsi bir numaraydı.

Nefesim daralıyor. Kalbim gerçekten acıyor. Acaba şu an ölecek miyim? Öyle hissediyorum.

Neden? Bunu bize neden yaptı? neydi?

Ve eğer onun için çalışıyorsa neden zincirlenmiş?

Odada ölüm sessizliği var.

"Neler oluyor, Aeri?" diye soruyorum. Sesim tüm odada .

Bir gardiyan kürek kemiklerimin arasına yumruk attı. Kelepçeliyken ucuz bir atış. Gövdemi gardiyana doğru çeviriyorum. "Zincirli olmadığım zaman bu zayıf boku dene."

Kral Joon, "Gardiyanlar, bunu Boş Hapishaneye götürün," dedi.

Kendimi destekliyorum. Korkup sinmeyeceğim. Yalvarmayacağımdan da eminim. Boş Hapishane'nin yeryüzündeki cehennem olması gerekiyor ama ben gitmeye hazırım. Aeri'yle bir saniye daha geçirmektense gölün altındaki karanlık bir zindanda olmayı tercih ederim.

Aeri ayağa kalkmaya çalışıyor ve dehşet içinde ağzını açıyor. "Hayır! Hayır! Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum canım. Senden bunu getirmeni hiç istemedim," diyor Kral Joon.

Gardiyanlar Ty'ı yukarı çekiyor, beni değil. Tiyung'u hapse gönderiyor.

"Hayır!" Sora ağlıyor. "Hayır! Lütfen! Lütfen. O Seok'un tek oğlu."

"Ve vatana ihanet etti," diyor Kral Joon. "Alın onu."

Sora ve Ty o kadar umutsuz bakışlar atıyor ki onlara bakmak bile zor.

"Her şey yolunda," diyor Ty. "Her şey yoluna girecek, Sora. Her şey için bekleyeceğim."

Ty cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama elleri titriyor. Yine de bir şekilde başını dik tutarak taht odasından çıkmayı başarır. Sora'nın yüzünden yaşlar süzülür ve kapılar kapanırken yere yığılır.

Ama Kral Joon Mikail ya da Sora'ya bakmıyor. Naerium'a odaklanmış durumda. Yüz ifadesindeki bir şey midemi bulandırıyor. Gururla karışık öfke mi?

"Ne de olsa sen gerçekten Baejkin'sin, kendi babana ihanet ediyorsun," diyor.

Aeri hiçbir şey söylemiyor. Sadece ona bakıyor, gözleri gördüğüm her şey kadar soğuk. Neşeli, kaygısız kızın altında hayal meyal gördüğüm yaratık bu. Çakmaktaşı ve dişlerden yapılmış olan. Sadece tüm bunları Joon'dan aldığını fark etmemiştim.

"Güncelleme göndermeyi bıraktığında, onlarla aynı safta yer aldığını düşündüm," diyor burnunu çekerek. "Eğer ihanetine hazırlıklı olmasaydım, kendi babanı öldürecektin. Bu kadar zayıf fikirli bir genç kıza sahip olmak ne kadar üzücü. Anlaşmamız iptal oldu."

Ne anlaşması? Ne anlaşması? Ve Aeri yirmi dört yaşında, ergen değil. Ama belki de bu da başka bir yalandı. Nabzım çarpıyor, başım çökecek gibi oluyor ve herkes bir kez olsun ne demek istediğini söyleyebilse gerçekten güzel olurdu.

"Benden Sora, Mikail ve Euyn'u getirmemi istediniz ve ben de üzerime düşeni yaptım," diyor. Bunun şok dalgaları sırayla grupta dalgalanıyor ve kendimi kül çiğniyor gibi hissediyorum. Bir sonraki sözlerinde kekeliyor ve boğuluyorum. "Royo ve Tiyung'u bırakın gitsinler."

Diğer üçü de onu durduğu yerde öldürebilecekmiş gibi görünüyor. Yumruklarım kıvrılıyor ve hala onu koruma dürtüsü hissediyorum.

onu savunmak için, çünkü henüz nasıl soğuk olunacağını öğrenmedim. Öğreneceğim.

Ama sanırım Ty ve beni kurtarmaya çalışıyor.

Joon, "Talepte bulunamazsın," dedi. "Seok'la görülecek bir hesabım var. Sen ve Bay Chin'in tutmanı söylediği muhafız arkadaşlarınızla birlikte On Cehennem'e gidebilirsiniz." Joon prensese dik dik bakar. Ama endişelenmesine gerek yoktur.

Onu kendim öldüreceğim.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

EUYN QALI SARAYI, YUSAN

Işu anda neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Ben anlıyorum.

Mikail'in bana ihanet etmediğini biliyorum. O kimseye ihanet etmedi. Hepsi Bay Chin ve Aeri'ydi.

Joon, Aeri'nin kendi kızı olduğunu iddia etti ama bu imkansız. Onu bebekliğinden beri görmedim ama kızı yıllar önce öldü. Joon'un yaşayan çocuğu yok. Bu yüzden sıradaki ben oldum.

"Naerium yedi yıl önce, on iki yaşındayken bir yangında öldü," diyorum nihayet sesimi bulduğumda. "Aeri senin gerçek kızın olamaz."

"Evet, ben de sevgili kardeşimiz Omin'in onu öldürdüğünü sanıyordum," diyor Joon omuz silkerek. "Ama sonra Aeri'yi geçen yıl annesinin cenaze ateşinin başında buldum. Canlı ve iyi durumdaydı."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu Aeri'yi yirmi dört değil on dokuz yapar ama aradaki farkı kim anlayabilir ki? Kimliğinden asla şüphelenmememiz için gerçeği sakladığından bahsetmiyorum bile. Omin'in genç kızları öldürdüğüne dair söylentiler duymuştum. Birini cesedinden kurtulmak için Idle Gölü'ne atarken yakalandığı için saraydan sürgün edildiğini. Ama bunun kontrolden çıkmış bir hikâye olduğunu düşünmüştüm, tıpkı bana kasap denmesi gibi.

Ama hayır.

İçimden iç geçiriyorum. Ne aile ama.

Ama asıl soru şu: Joon neden kendi cinayetini planladı? Ve Aeri'nin bizimle birlikte cehenneme gidebileceğini söylerken ne demek istedi? Çünkü kardeşim birçok şey olabilir ama dramatizme yatkınlığı bunlardan biri değil.

Tek kaşımı kaldırarak, "Bu ayrıntılı bir çalışma," diyorum. Paranoyak olmaktan bıktım. Çünkü paranoyak olmak ölümden korkmak demektir ve ben ölümlle yüzleşiyorum. "Madem beni yakalamak istiyordunuz, neden ödülü artırıp canlı getirilmemi talep etmediniz? Her zaman oldukça ucuzdu."

"Senin başına ödül koymadım," diyor Joon. "Bu Lordlar Konseyi'nden geldi. Ve senin ölmeni istemiyorum. Aslında tam tersi. Suçlarını affetmek ve seni yeniden prens yapmak istiyorum."

Sessizliğe gömüldüm. Kardeşimin yapmasını beklediğim şey arasında öldürmesi, bana işkence etmesi, Mikail'e işkence ederken bana izletmesi- göreve iade teklifinin geleceğini tahmin etmemiştim. Neyin peşinde?

"Beşiniz de vatana ihanetten suçlusunuz ve lingchi ya da kafa kesme cezasına çarptırılabilir ya da ömür boyu boş hapisanede kalabilirsiniz" dedi. "Ama... Ben merhametli bir lordum. Sizi affetmeye meyilliyim. Hatta sizi ödüllendiririm. Ama bir şartla."

Elbette bir şey istiyor. Tüm bunları yaşamak için, hepimizi buraya canlı olarak getirmek için iyi bir nedeni olmalı.

Nefesimi tutuyorum, kalbim hızla çarpıyor, ne olduğunu öğrenmek için bekliyorum.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIKAIL QALI SARAYI, YUSAN

O Güzel. Joon'un ne istediğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Ama dikkatim dağıldı. Aeri'nin onun kızı olduğunu fark etmediğime inanamıyorum. Bir haini aramıza davet ettiğime. Aeri'nin sıradan bir hırsız olduğuna gerçekten inanmıştım ve onu milyonluk bir elmas çalarken yakaladığımı sanmıştım. Bay Chin'in ihtiyacımız olduğunu söylediği son parça olan tacı kaldırabilecek bir kız bulacak kadar iyi bir casus olduğumu sanıyordum. Aeri'yi ikna edecek kadar zeki olduğumu düşündüm.

Kibir. Benim çöküşüm kibirden başka bir şey değildi.

Ne kadar orijinal değil.

Joon beni, bu planın tamamen benim fikrim olduğunu düşünmem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Ve intikam arzumla, bu kadar uzun süre beklemiş olmamla dikkatim o kadar dağılmıştı ki tüm çekincelerime rağmen devam ettim. Thorn'u ölü bulmama ve Dal'ın şüpheli ölümüne rağmen. Çünkü durmak istemiyordum. Tek gördüğüm intikam için bir fırsattı. Ve şimdi neredeyse yirmi yıldır hazırladığım bir plan, sabırsızlığım yüzünden suya düştü. Şimdi Joon'un merhametine kalmış durumdayım. Bu onun bilinen bir özelliği değil.

"Durum nedir?" Euyn sorar.

Joon gülümsüyor. "Kız kardeşimizin Khitan tahtında oturduğunu biliyorsun."

Euyn yavaşça başını sallar. "Ben de öyle duydum."

"Yüzüğü o takıyor." Joon önemsiz bir konuyu tartışıyormuş gibi elini sallıyor. "Onu bana getir."

Bu Euyn'un göz kırpmasına neden olur. "Sana... Khitan'ın Yüzüğü'nü mü getirdim?"

Gülüyorum. Altın Yüzük. Takan kişinin isteğine göre her şeyi som altına çeviren Ejderha Lordu'nun kalıntısı. Tabii ki bunu istiyor. Elbette tüm bunların amacı bu olmalı. Ölümsüz Taç zaten onda ve Kan Festivali sırasında Gaya'dan Ejderha Lordu'nun gerçek Alevli Kılıcı'nı çaldı. Şimdi de üçüncü emaneti istiyor. Hepsini almaya çalışıyor olabilir ama tılsım uzun zaman önce Fallow'da bir yerlerde kayboldu ve Wei rahipleri Su Asası'nı çalmaları için gönderdiğimiz casusları öldürmeye devam ediyor.

Ama Quilimar, Joon'a bir şey vermeden önce tüm ülkeyi yerle bir ederdi. Ki şu anki haliyle bunu izlemek eğlenceli olabilir.

"Bizi öldürmek çok daha hızlı olurdu," diyorum.

"Neden isteyeyim ki?" Joon soruyor. "Beşiniz tacımı alıp hayatta kalmayı başardınız. Onun yerine kolumda gerçek emanet olmasaydı, kızım sayesinde ölmüş olurdum." Durur ve ona ters ters bakar. İfadesinde gerçek bir acı var ama sonra gözlerini kırptırıyor ve acı yok oluyor. "Bu nedenle, beşiniz de yüzüğü alabilir ve Kitan'dan çıkabilirsiniz."

"Neden en başta yüzüğü istediğini söylemedin?" diye sordum. "Neden bu ayrıntılı maskaralık?"

Joon bana bakıyor, yanaklarında hafif bir renk oluşuyor. Sorumdan rahatsız oldu. "Hangi alemde Euyn'un saklandığı yerden vazgeçebilirdin ki? Ve hiçbir şey Seok'un bir zehir okulu olduğunu açıklamasına neden olamazdı. Bu komployu kurarak, Yusan'daki en iyi katiller bir amaca bağlı olarak doğrudan bana geldiler." Omuz silkiyor. "Ve Quilimar söz konuşuyken başarısızlık riskini göze alamam. İsterseniz bugüne bir seçme deyin."

Euyn'a bakıyorum. Joon'un mantığını bu kadar çok takip etmekten nefret ediyorum. Hepimizi içeri almak için daha iyi bir yol var mı? Euyn'un alaycı olmayan bakışlarına bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor. İkimiz de Quilimar'ın efsanevi vahşetini ve altının etkileyici savunmalar satın aldığını biliyoruz. Başarısızlık riskini almak istemediği için Joon'u suçlayamam. Ben suçlayabilirim.

Joon devam ediyor. "Bana yüzüğü getirin ve hepiniz cömertçe ödüllendirileceksiniz. Euyn, yeniden Yusan'ın veliaht prensi olacaksınız." Sora'nın önünde yürüyor. Joon, Ty'ı Atıl Hapishane'ye gönderdiğinden beri gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Sora, senin ve kız kardeşinin özgürlüğüne ne dersin? Kontun Aseyo'daki evinde huzur içinde kalmaya? Belki de yakalandığında Seok'u kendin öldürme şansı?"

Sora birkaç kez göz kırptı. Kaynağı her kimse mükemmel bilgilere sahip. Bu tam da onun istediği şey.

"Kız kardeşim ve ben doğu kontuna ait olan evde mi yaşıyoruz?" diye soruyor.

Joon, "Ne yazık ki öldü ve oğlu yönetmek için çok genç," diyor. "Bu da onun mülklerini benim kontrolüme bırakıyor. Ve ben cömert bir lordum. Bana yüzüğü getirin, ben de size villayı parselleyeyim."

Şaşırdı. Yusan'da toprak küçük bir imtiyaz değildir. Soylular ya da kraliyet tüm topraklara sahiptir ve halk kiralamak ve onların kaprislerine boyun eğmek zorundadır.

"Peki ya Tiyung?" diye .

Joon aslında onun isteği karşısında şaşırır ama hemen . "Evet. Bana yüzüğü getirin, onu serbest bırakayım, söz veriyorum."

Yine sessizleşiyor.

"Yakın zamanda ölen doğu kontundan bahsetmişken," diyor kral. "Mikail, çocuğun naibi sen olabilirsin."

Beni önümüzdeki on yıl için doğu kontu mu yapacak? Kral herkesten asalet alabilir ya da verebilir, bu pek yaygın değildir. Soylular bu diyarda konumlarının güvende olduğunu düşünmeyi severler. Ama Tamneki Kontu olarak

Gaya için harika şeyler yapmak. Finansman, laoli bağımlılığına destek, askeri varlığın azaltılması ve hatta bir darbeye yardımcı olmak, sonunda ailemin bile sadece fısıldadığı ada için bağımsızlığı elde etmek.

Hayal kurmaya başladığımda nabzım hızlanıyor, ama sonra bunun tam olarak ne olduğunu fark ediyorum: bir aptalın hayali.

"Bana Tamneki'yi mi vereceksin?" Gülererek soruyorum. "Seni öldürmeye çalıştıktan sonra mı?"

Joon omuz silkiyor. "Kim denemedi ki? Cinayet teşebbüslerim için kin besleyecek olsaydım, hiç asilim olmazdı."

Haklı.

"Az önce hepiniz Bay Chin'in buradan canlı ve başarılı bir şekilde çıkmasına izin verdiğimi gördünüz. Merhametimden şüphe etmeyin."

Tamam, bu adil ve Joon her zaman oldukça pratik bir hükümdar olmuştur. Yine de Khitan'ın Yüzüğü'nü çalmak Joon'un tacını çalmak kadar kolay. Bunun hiç yapılmamış olmasının bir sebebi var. Efsaneye göre yüzüğü kullanmak için asil olmak gerekiyor. Ama yanımızda Euyn ve sanırım Aeri var, yani en azından mümkün olabilir.

Hepimiz sessiziz, şüphesiz başarılı olursak elde edeceğimiz ganimetleri ve bunun gerçekten işe yarama olasılığını düşünüyoruz. Birçok açıdan durumu beklediğimden daha iyi ve birçok açıdan da çok daha kötü.

Joon, Royo'ya "Umbria'dan bahsetmişken, güçlü bir adam olduğunu duydum," diyor.

Aeri kafasını kaldırdı.

Royo cevap vermiyor. Joon'a bakıyor.

Kral, "Bay Chin bana uzun zaman önce işlediğiniz bir suç yüzünden bir adamın hapse girdiğini söyledi," der. Royo birden kaskatı kesilir. Alnında ter lekeleri belirir ve nefes alış veriş hızlanır. "Kızımın bir kızı öldüren bir adam tarafından korunması fikrinden hoşlanmadığımı söylemeliyim. Ama sanırım insanlar değişebilir."

Royo korkmuş görünüyor ve Aeri'nin ağzı açık kalıyor.

Bunların hepsi benim için yeni bilgiler. Ama Royo, Euyn'un bir suçluyu affetmesini istedi. Ve kılıcını verdi çünkü Euyn fermanı geri alacağına yemin etti. Ve Royo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa... Hayır. O değildi. Bu kuzeyli kontun manipölasyonu.

Yıldızlar. Royo, Bay Chin'i ben fırsat bulamadan öldürebilir.

Royo, Joon'la yüz yüze gelir. "Bay Chin'in Allora'yı kimin öldürdüğünü bildiğine eminim."

Joon omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, bu işi yap ve adam affedilsin," diyor Joon. "Ve sen de kızımın sana söz verdiği yüz bini alacaksın."

En son Aeri'nin önünde durur. Royo'ya bakarken paramparça görünüyor. Bana sorarsanız bu oldukça ikiyüzlüce. Ama yine de sanırım hepimiz yalancı ve ikiyüzlüüz, en başından beri birbirimize ihanet etmeyi planlarken ihanete uğradığımız için öfkeliyiz. Yalancılar ve katillerden iyi sevgili olmaz. O ve Royo bu işte Euyn ve benden daha yeniler.

"Ve bana ihanet etmeden önce söz verdiğim gibi kabul edileceksin," diyor Joon. "Yusan'ın prensesi olacaksın. Annen de ölümünden sonra benim ilk kraliçem olarak kabul edilecek."

Bir dikiş iğnesinin düştüğünü bile duyabilirsin, burası çok sessiz.

Sonra Aeri kabul ederken başı öne düşer.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

EUYN QALI SARAYI, YUSAN

"O Bir şey daha var." diyor Joon.

Harika, dahası da var. Hırçın kız kardeşimizin yüzüğünü alarak imkansızı başarmanın yeterli olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre yetmemiş.

Joon, "Muson mevsimi bitmeden geri gel" diyor. Ne?

Muson mevsimi yakında başlayacak ve bir ay sürecek.

"Kitan'a gitmemizi, yüzüğü çalmamızı ve bir ay içinde buraya dönmemizi mi bekliyorsun?" Ben soruyorum.

Joon başını sallıyor. "Teknik olarak beş hafta, aşağı yukarı, ama onun dışında doğru."

"Bu acele niye? Saraya dönmem için bu kadar hevesli misiniz?"

Joon kollarını iki yana açarak işaret ediyor. "Gitmenizi hiç istemedim. Sezon bitmeden yüzükle birlikte dönerseniz, hepiniz büyük ödüller alacaksınız. Başarısız olursanız hepiniz ölümü dileyeceksiniz. Eğer Quilimar sizi benim gönderdiğimi öğrenirse, siz onları iku'ya yedirirken izlemeden önce sevdiklerinizi diri diri kızartacağım. Yemin ederim ve yemin ederim."

Tehdit sırayla her birimizin üzerine çöküyor. Sora için bu açıkça Daysum; Royo için hapisanedeki adam; Aeri için,

Bilmiyorum ama Royo olabilir.

Ben sadece Mikail'i seviyorum, o yüzden tabii ki onu kastediyor. Mikail'in kimi sevdiğinden emin değilim. İddiaya göre beni. Ama emin değilim çünkü Mikail bana hiçbir şey söylemiyor. Mikail'in tacı yok etmesiyle ilgili olanlar neydi?

Sonra fark ettim: Bu plan Bay Chin aracılığıyla Joon'dan geldiyse, Mikail Quilimar'la hiç konuşmamış demektir. Ve eğer bu fikri ondan almadıysa...

Midem bulanıyor ve kanım donuyor. En başından beri bana yalan söyledi.

"Şimdi izin verirsiniz, ilgilenmem gereken başka konular var," diyor ağabeyim. "Ve senin bir filo gemisiyle buluşman gerekiyor."

Gardiyanlar hepimizi ayağa kaldırdı.

Joon duraklar. "Cephanelikten ihtiyacınız olanı alın. Oh, ve Mikail..."

Mikail onunla göz göze geliyor.

"Sen dönene kadar Ailor'a iyi bakacağım."

Bununla birlikte, kardeşim odadan çıkıp gitti. Ve benim yeni bir sorum var: Ailor da kim?

O her kimse, Mikail onu daha önce hiç görmediğim kadar solgun. Kan kaybından neredeyse öldüğü zaman da dahil. Farkına vardığım şey içimi kesiyor ve kırık bir bıçak gibi saplanıyor: Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

SORA QALI SARAYI, YUSAN

N bunlardan biri gerçek gibi geliyor. Kralı öldürmeyi başaramadığımızdan değil bile olsa biz her şeyi yaptık biz

yapmamız gerekiyordu. Yakalandığımızdan değil. Bay Chin bize ihanet etmedi. Tiying'un bir gölün altında korkunç bir zindanda olduğunu değil. Aeri'nin kralın kızı olduğunu ve ona ihanet edip hepimizi içeri tıktığını ya da bu son çan içinde öğrendiğim başka bir şeyi değil.

Her şey çok fazla, bu yüzden kendimi kapattım. Sadece mermer zemin üzerinde bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanıyorum. Ama yürümek istemiyorum. Uzanıp ölmekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Bir nefes içinde kendime geldim. Pes edemem. Kral hayattayken benim kayıp olmam ve öldüğüm sanılması, Daysum'un eğlence evlerine satılabileceği anlamına geliyor. Eğer başarısız olursam, Ty boş hapisanede kalır. İçimden panik geçiyor ve kendime geliyorum.

Hayır.

Hayır, onu kaybedemem. Ya da onu. Devam etmek zorundayım. Ama nasıl?

Cehennem Krallığı, neden ben? Bu gerçekten bir sorumluluk - benim gibi önemsemek.

Saray muhafızları bizi cephaneliğe getirdi ve gergin bir yürüyüş oldu. Beşimiz de hâlâ nefret ettiğimiz, bize yalan söyleyen ve ihanet eden insanlara zincirlenmiş durumdayız. Ama Mikail sanki bu normalmiş gibi muhafızları silahları almaya yönlendiriyor.

Ondan nefret ediyorum. Ve Aeri'den. Ve Bay Chin'den. Ve Joon'dan. Ve Seok. istiyorum. Ama yıkılmayacağım. Nefes alıyorum. Kardeşim ve ben o büyük, süslü villada birlikte yaşayacağız. Ve Ty'ı da çıkaracağım. Benim sözleşmemi yaktı. Babasına karşı geldi. Bir geceliğine mutsuzluğumu unutmama izin verdi. Bir yolunu bulacağım.

onlar için bunu yapmanın bir yolu.

Bir ayağım diğerinin önünde. Yürümeye devam ediyorum.

Muhafızlar bizi sarayın girişinden çıkardıklarında, bir araba bekliyordu ve bagajım çoktan arkaya yüklenmişti. Kral, Aeri ve Bay Chin sayesinde tüm bu süre boyunca nerede olduğumuzu biliyordu. Kral, kendi suikastını planlayarak Yusan'daki en ölümcül katilleri getirebildi ve bir kalıntıyı alabileceğimizi kanıtladı. Ve şimdi Khitan'dan bir yüzük çalmak için beş haftamız var.

Yüzüğün ne işe yaradığından emin değilim ama herkes ona Ejderha Lordu'nun yadigarı diyor, yani taç gibi bir şey. Bu da çalmamızın neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyor. Ama tüm bunlarla ilgili aklıma takılan bir şey var. Sadece ne olduğundan emin değilim, çünkü ben bu oyunlar için yaratılmadım.

Beşimiz de son anda zincirlerimizi çözüp arabaya atıldık. Dar köprü'nün üzerinden yuvarlanarak hemen yola koyuluyoruz.

Herkesin gözlerinde şüphe ve acı var. Hepimiz birbirimizden olabildiğince uzakta oturuyoruz, ama bu büyük bir filo arabası değil - sadece iki sıra - bu yüzden birbirimizle yüzleşmek zorundayız. Ve bizi başka bir diyara götürecek bir gemiye doğru gidiyoruz. Bir zamanlar kaçmak istediğim ama şimdi olmak istediğim son yer olan Khitan'a. Çünkü birlikte gitmek zorundayım.

Neden tekrar tekrar ateşe atıldığımı merak ederek bileklerimi ovuyorum.

Sen çelikten yapılmışsın, dedi Ty.

Yine de elik güçlenir. Ben bir bıçak değilim.
Ben sadece bir piyonum.

Royo karşımda. Bilekleri kanıyor. Elbisemin astarından bir parça koparıyorum ve sonra onları sarıyorum. atık kaşlarıyla bana bakıyor ama başıyla teşekkür ediyor.

Ona neden yardım ettiğimi, şimdi neden herhangi birine yardım ettiğimi bilmiyorum ama ben buyum. Seok'un tüm zehir ve işkencesiyle benden asla alamadığı şey bu. Hâlâ seviyorum. Hâlâ önemsiyorum. İşte bu yüzden tüm bunlar canımı acıtıyor. Hepsine güvenmişt看. Ama Seok ve Joon gibi insanlar kimseyi sevmez. Onlar sadece nefret, yalnızlık ve korkudan ibaret olacaklar.

Korku içinde bir hayat yaşamaktansa önemseyerek ve incinerek bir hayat yaşamayı tercih ederim.

"Bekle," diye fısıldadım.

Dördü de bana bakıyor.

"Bekle," diyorum, daha yüksek sesle. "Ondan korkuyor." Hepsi bana göz kırıyor. "Joon Quilimar'dan korkuyor."

Euyn başını sallar. "Onu sattı-evlilikte."

Parçalar hızla yerine oturur. "Bütün bu zahmete katlandı. Tüm bu yalanlar, hamleler ve karşı hamleler sadece bizi seçmelere sokmak içindi. Neden?"

Gerçekten perişan görünen Aeri dizlerinin üzerine çökerek konuşur. "ünkü başarısızlık riskini göze alamaz."

"Aynen öyle," diyorum, olmak istediğim müdire gibi konuşarak.

"Ne olmuş yani?" Royo homurdanıyor. "Sadece ilk seferde olduğumuzdan daha fazla sikildiğimiz anlamına geliyor."

Ama Mikail'in bakışları benimkilere dikiliyor. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Sora?"

Öne doğru eğildim. "Elini gösterdi. Onun zayıflığı ve biz bunu kullanabiliriz."

"Peki bunu nasıl önerirsiniz?" Euyn soruyor, şüphecilik sesini inceltiyor. "Kız kardeşimin elinden bir yüzük almamız gerekecek ki bu da imkânsız."

"Hayır, aslında bilmiyoruz," diyorum çenemi kaldırarak. "ünkü eğer onun düşmanıysa... o bizim yeni en iyi arkadaşımız. Joon

Tüm bunların bir seçme olduğunu düşünüyor ama... bir şeyi, en önemli şeyi başardığımız gerçeğini göz ardı ediyor."

Royo bileklerini ters çevirerek, "Hiçbir şey başaramadık," diyor.

"Hayal bile edilemeyecek bir şey yaptık; Yusan'ın dört bir yanından gelerek arenada buluşmakla kalmadık, birlikte çalıştık. Birbirimiz için öldürdük ve kan döktük. Tüm bu süre boyunca yalan söyleyip kandırarak birbirimizin güvenini kazanmayı başardık. Eğer bunu yapabilirsek, kraliçeyi müttefikimiz yapmanın bir yolunu bulabiliriz. Sonra da istediğimiz her şeyi elde etmek için onu kullanırız. İntikam dahil."

Çenemi yukarıda bırakıp tepkilerini bekliyorum. Ya bu şimdiye kadar söylediğim en aptalca şey ya da işe yarayabilir. Yavaşça, hepsi sırayla başını sallıyor.

Mikail küçük bir sırtısla, "Dinliyorum," diyor.

Belki de Ty haklıdır. Belki de çelik gibiyimdir.

Ve yemin ederim ki Kral Joon kılıcımı hissetmeden önce onun ve Daysum'un zincirlerini kıracağım.

Şimdilik Son

Macera şu bölümde devam ediyor

DÖRT YIKIK DIYAR

Çok yakında

TEŞEKKÜRLER

Parlak editörüm ve yayıncım Liz Pelletier olmasaydı Beş Bıçak'tan hiçbirisi mümkün olmazdı. Beyin fırtınanız, sarsılmaz desteğiniz ve gece geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde bu kitap üzerinde birlikte çalıştığımız için teşekkür ederim. Bu değerli kitabı hayata geçirdiğiniz ve sonra da onu cilalamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu sürecin olağanüstü olduğunu söylemek çok hafif kalır. Hayatımı değiştirdiğiniz için teşekkür ederim! Tek başıma sürdürmem gereken kariyerimin her aşamasında beni sürekli destekleyen Jen Bouvier'e de teşekkür . Her zaman gerçek bir dost olduğunuz için teşekkür ederim. Bunların hiçbirisi sensiz olmazdı.

Kızıl Kule'deki herkese bu hikayeyi bir kitaba dönüştürmek için gösterdikleri yorulmak bilmez çaba için teşekkür ederim. Muhteşem editör ekibine teşekkür ederim: Rae Swain, Hannah Lindsey, Stacy Abrams, Molly Majumder, Nancy Cantor ve Jessica Meigs. (Hannah, çifte düzenleme için hâlâ üzgünüm!) İnanılmaz sanat ve tasarım ekibine teşekkür ederim: Bree Archer, Elizabeth Turner Stokes, Juho Choi, Jennifer Valero ve Britt Marczak. Üretimde çalışan Curtis Svehlak ve Viveca Shearin'e teşekkür ederiz. Ve harika tanıtım ve pazarlama ekibine de teşekkür ederiz: Ashley Doliber, Meredith Johnson, Heather Riccio, Brittany Zimmerman ve Lizzy Mason. Değerli katkılarınız ve geri bildirimleriniz için Aaron Aceves ve Nicholas Macoretta'ya ve bu kitabı dünya çapında tanıttığı için Nicole Resciniti'ye özel olarak teşekkür ederiz.

Bonnier Books UK'deki tüm ekibe özel olarak teşekkür ederim. Beş Kırık Bıçak'ın onların Zaffre baskısında kendine bir yuva bulmasından çok memnunum. Kelly Smith'e nazik sözleri ve bu hikâyeye olan inancı için teşekkür ederim. Ayrıca tanıtımdan Eleanor Stammeijer'e, pazarlamadan Ellie Pilcher'a ve satıştan Kate Griffiths ve Robyn Haque'ye muhteşem bir özel baskıyı kolaylaştırdıkları için teşekkür ederim.

Menajerim Lauren Spieller'a yorulmak bilmeyen savunuculuğu, potansiyelimi görmesi ve beni en kötü fikirlerimden vazgeçirmesi için çok teşekkürler. Hannah Morgan Teachout'a gülünç derecede hızlı ve yine de inanılmaz derecede kapsamlı notlarınız için çok teşekkür ederim. Bu kitap senin sayende daha iyi oldu.

Bana ilham veren ve beni mutlu eden dört çocuğuma teşekkür ederim. Ailem olduğunuz için teşekkür ederim. Neden ofisimde olduğumu ya da aklımın neden Yusan adında bir yerde olduğunu tam olarak bilmeseniz bile beni anladığınız için. Anneme her adımında yanımda olduğu için teşekkür ederim. Her sayfada seni ve babamı gururlandırmayı umuyorum. İlk taslaklarda bana yardım ettiği ve en büyük olmanın yükünü omuzladığı için kız kardeşime teşekkür ederim.

Bu çılgın yazarlık yolculuğunun iniş ve çıkışlarında yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme, özellikle Karen McManus, Alexa Martin, June Tan, Caroline Richmond, Jennifer Dugan, Matt Weintraub, Jessica Norgrove, Susan Thibault, Kiana Nguyen, Sarah Howell ve Jenn Kominsky'ye teşekkür ederim.

Etkileyicilere, kitapçılara, eleştirmenlere ve en önemlisi okuyuculara benim şiddet dolu ama umut dolu dünyamda zaman geçirdikleri için teşekkür ederim.

Son olarak, ama en önemlisi, bana adımı ve evim diyebileceğim bir kalp verdiği için John Coryea'ya teşekkür ederim. Demir ve alev gibi, birbirimizi güçlendiriyoruz. Bugün ve yarın ve yarın ve yarın benim çelik adamım ve ilham kaynağım olduğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Five Broken Blades, karanlık bir macera fantezisi. ölümcül yalancılar, gri ahlak ve krallığı yok eden sırlar. Bu nedenle, hikaye tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir. Şiddet, kan, ölüm (ebeveynlerin, çocukların, hapsedilmiş kişilerin ölümü ve hayvanlar), zehirlenme, madde bağımlılığı, alkol, cinsel aktivite, hayvan istismarı, cinsiyete dayalı şiddet, seks işçiliği, intihar düşüncesi ve sözleşmeli kölelik tasvir edilmektedir.

Tecavüz, saldırı ve grafik soykırım anlatılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okuyucular, lütfen dikkat edin,

ve taç için bir oyun yapmaya hazırlanın..

YAZARIN NOTU

Kore'nin kendine has zengin bir mitolojisi ve canlı bir k lt r  var. Koreli bir Amerikalı evlatlık olarak, Beş Kırık Bıçak'ın d nyasını şekillendirmek i in kendi kişisel hikayemden ve deneyimlerimden yararlandım. Bununla birlikte, bu hikayenin ne tarihi kurgu ne de ger ek d nyaya dayanan fantezi olduğunu belirtmekte fayda var; Kore efsanesi, efsanesi ve k lt r   zerine yaptığım araştırmalardan esinlenen benzersiz bir ortamda ge iyor. Baştan sona yaratıcı lisans alınmıştır, ancak umudum okuyucuların hikayeden hayatları zenginleşmiş olarak ayrılmalarıdır, tıpkı benim bu kitabı yazarken olduğu gibi.

-Mai

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Red Tower Books
An imprint of Entangled Publishing LLC tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak İngiltere'de 2024 yılında Zaffre
tarafından yayımlanmıştır Bu e-kitap baskısı
2024 yılında

ZAFFRE

The Zaffre Publishing Group A Bonnier
Books UK Company'nin bir baskısıdır
4. Kat, Victoria House, Bloomsbury Square, Londra WC1B 4DA Bonnier
Books'a aittir
Sveavägen 56, Stockholm, İsveç Telif

Hakkı© Meredith Ireland, 2024

Liz Pelletier tarafından düzenlendi
Kapak resmi ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait İç
harita resmi Elizabeth Turner Stokes'a ait
Metal doku © Shutterstock/boonchai sakunchonruedee Kılıçlar ©
Shutterstock/Anton Mykhailovskyi
Jennifer Valero tarafından iç tasarım
Britt Marczak tarafından iç
formatlama

Meredith Ireland'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı,
1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya
Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve
erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve
olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle
olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-1-80418-661-9
HB ISBN: 978-1-80418-658-9

Bu kitap Palimpsest Book Production Ltd, Falkirk, Stirlingshire tarafından dizilmiştir
Bu e-kitap IDSUK (Data Connection) Ltd tarafından oluşturulmuştur

Zaffre, Bonnier Books UK'nin bir baskısıdır
www.bonnierbooks.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.